

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

Autoare
tradusă în
25
de limbi

CHRISTINA DODD

Arta iubirii

Cum să înveți să cuceresti o femeie în trei lecții...
sau chiar mai puțin!

Domnișoara Caroline Ritter, maeștră în arta flirtului și frumoasă extraordinară – deși cu reputația răutății de a seduce orice bărbat –, oferă lecții oricărui bărbat învârit, incapabil să se găsească singur o soție. Predă arta conversației inteligente, a stăruinței elegante, a acrobațiilor erotice și a seducției înaltăriei.

Jude Durant, conte de Huntington, este o bănușă pământie care se avea nevoie de ajutor să cucerească o femeie. Dar pentru început, are probleme mai importante de rezolvat. Altfel, o femeie nu mai mare i-a schimbat viața și nu se poate gândi decât la ea și cel mai bun mod în care să-i plăcăască este mai rapid pe vine și pe. Flirtul lui implică arta disimulării, căci în spatele fațadei simple pe care le poartă și a conversației înșelătoare, încearcă să se joace cu încredință, așteptându-și partea de a se răsfăța cu ea.

Într-o noapte dintre arta flirtului și arta disimulării se poate declanșa incendiară atunci când ti implică pe cel mai deștept și mai periculos dintre toți aristocrații din Londra și pe cel mai puternic și durabil guvernanta din întreaga societate!

Christina Dodd este una dintre cele mai cunoscute scriitoare contemporane din Statele Unite. A câștigat prestigioase premii RITA și Golden Heart din partea *Love* și *Thriller* Writers' Guild de *Romane de Ficțiune* din *América* și *Love* Journal a numit-o „Aurul cerului”.

CHRISTINA DODD

Arta iubirii

Capitolul 1

Distinsa Academie a Guvernantelor
Londra, 1849

Domnișoara Caroline Ritter își stoarse cu mâna poala fustei ude, ponosite.

– Trebuie să găsesc un mijloc prin care să mă întrețin singură.

Adorna, Lady Bucknell, proprietara Distinsei Academii a Guvernantelor își împreună mâinile pe masa de scris și se uită insistent la tânăra așezată în fața ei. Afară, ploaia de martie bătea în geamuri, stropii de lapoviță ocazionali amintind că gheara iernii nu-și slăbise încă strânsoarea asupra Londrei.

Mult mai hotărâtă, domnișoara Ritter spuse:

– Cu alte cuvinte, am nevoie de o slujbă.

Fixând-o cu o privire directă, Adorna o întrebă:

– Care sunt realizările tale?

Domnișoara Ritter ezită pentru o clipă grăitoare. Adorna încercă s-o ajute.

– Ce știi să faci cel mai bine?

– Să flirtez, spuse prompt tânăra.

Adorna o crezu. Văzuse multe tinere domnișoare trecând prin biroul ei de la Distinsa Academie a Guvernantelor, toate având nevoie de ajutor, dar nu se simțise niciodată atât de apropiată de vreuna, cum se simțea acum de domnișoara Caroline Ritter.

Tânăra era frumoasă. Tenul ei neted, oacheș îi amintea Adornei de celebra poveste despre familia Ritter – cu patru sute de ani în urmă, domnul Ritter adusese acasă o mireasă dintr-un ținut exotic, iar de atunci, femeile din familie fuseseră toate seducătoare care duseseră bărbații pe calea pierzaniei. Domnișoara Ritter se potrivea cu siguranță în acest rol.

Era înaltă, aproape deșirată, cu brațe lungi și degete subțiri, și cu toate astea mergea cu o grație plăcută ochiului. Sâniți țănoși și talia îngustă ar fi atras atenția oricărui bărbat, iar vocea ei, joasă și caldă, lăsa impresia de interes și bunăvoință. Își strânsese părul drept, castaniu, într-un coc sever la spate, însă câteva șuvițe subțiri scăpaseră din acele de păr, și reflexele arămii îi încadrau fața uimitoare ca un apus de toamnă. Bărbia puternică îi dădea un aer sfidător, iar genele și sprâncenele negre, care îi împodobeau ochii somnoroși de culoarea acvamarinului, întăreau impresia de frumusețe suavă, ieșită din comun.

Adorna nu mai văzuse niciodată un chip atât de minunat din ziua când, cu treizeci de ani în urmă, se uitase într-o oglindă și își dăduse seama că ea însăși era un diamant din cel mai pur.

Dar timpul adusese multe schimbări chipului ei, așa că, acum, domnișoara Caroline Ritter era fără îndoială cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Rezemându-se de spătarul scaunului, Adorna spuse cu voce tare ce gândise:

– Îmi amintesc de dumneata. Acum trei ani, erai o senzație.

– Și eu am auzit de dumneavoastră. Caroline întâlni privirea Adornei, fără să-și ferească ochii. Erați cea mai frumoasă debutantă când ați avut ieșirea în societate.

La acest omagiu, Adornei îi răsări pe buze un zâmbet slab.

– Am fost.

– Unii spun că ați fost cea mai frumoasă debutantă din toate timpurile.

– Așa zice și soțul meu, dar eu îi spun că asta nu e decât o lingușire. Funcționează, bineînțeles. Se pricepe grozav să obțină ce dorește. Gândurile Adornei se întoarseră cu treizeci de ani în urmă, la debutul ei în lumea bună. Știi că am fost cerută în căsătorie de paisprezece bărbați în primul meu sezon?

– Asta e extraordinar. Domnișoara Ritter își lăsă ochii în jos cu modestie. Eu de cincisprezece.

Ah! Erau în competiție. Ce încântător!

– Patru tentative de răpire, dintre care două întreprinse de același bărbat.

– Doar trei încercări de răpire, dar de fiecare dată a fost un alt bărbat.

– Și cincizeci și trei de sărutări furate. Acest joc o amuza pe Adorna. Am ținut socoteala.

– Și eu, și vă asigur că m-ați întrecut cu mult în această probă a competiției. Colțurile gurii domnișoarei Ritter se lăsară în jos a dezamăgire. Însotitoarea mea a fost mult prea vigilentă până... n-a mai fost.

– A mea avea parte de propria seară scandalosă. Adorna chicoti cu afecțiune. E mătușa mea. Jane Higgenbotham, acum, Lady Blackburn. Poate ai auzit de ea.

– Celebra sculptoriță? Sigur că da! Operele ei sunt superbe. Tatăl meu... tatăl meu a investit în câteva sculpturi ale ei... Domnișoara Ritter aruncă o privire nostalgică spre focul din șemineu. Îmi închipui că dăruirea ei pentru sculptură a distras-o de la datoria de a vă păzi puritatea.

– Ceva de genul ăsta. Ridicând clopoțelul, Adorna sună și, când intră servitoarea, îi ceru să le servească un ceai cu de toate. Întorcându-se la subiectul pe care îl discutau, Adorna spuse: Din păcate, domnișoară Ritter, există foarte puțină cerere pentru un asemenea talent de a flirta.

Fata aproape se ridică de pe scaun și se aplecă peste masa de scris să ia mâinile Adornei într-ale ei. O fixă cu o privire de acvamarin uimitor de intensă.

– Vă rog, Lady Bucknell. Am mare nevoie de o slujbă. Aveți reputația că găsiți ceva potrivit pentru fiecare tânără. Trebuie să fie *ceva* ce pot face.

– Situația ta e dificilă. Simpatia Adornei nu era prefăcută. Înțeleg că ai fost compromisă în sezonul tău de debut, nu?

Domnișoara Ritter își ridică bărbia, afișând un zâmbet curajos.

– Nu doar compromisă. Cu reputația distrusă.

Adorna detesta s-o strângă cu ușa, dar, cum răspundea de plasarea tinerei într-o casă, trebuia să știe ce se întâmplase.

– De un bărbat însurat.

– De Lord Freshfield.

– E foarte chipeș.

Vicontelesc urmașii tradiția familiei, folosindu-se fără scrupule de înfățișarea sa pentru a se căsători cu o femeie mai în vârstă – o femeie cu bani.

– Foarte chipeș, într-adevăr. Poate să sucească mințile unei fete. Ochii domnișoarei Ritter înghețară, căpătând culoarea mării iarna. Dar nu chiar într-atât, draga mea Lady Bucknell. Eram o fată prostuță, dar nu o desfrânată.

Aceasta era partea păcătoasă a poveștii pe care o auzise Adorna. Că domnișoara Ritter fusese îndrăgostită nebunește de Lord Freshfield. Că ea îl încurajase să se poarte urât. Dar Adorna știa prea bine cât de tare denaturau bârfele adevărul.

– L-am cunoscut pe Lord Freshfield și nu are un caracter admirabil, abia dacă e potrivit pentru înalta societate, cu atât mai puțin să țină companie unei tinere doamne. Adăugă cu șiretenie: Sper că nu te-a mai deranjat de atunci.

– Nu mai frecventăm aceleași cercuri. Domnișoara Ritter se lăsă din nou în scaun. Nu ne vom mai vedea niciodată.

Domnișoara Ritter evitase răspunsul la întrebarea ei, iar Adorna observase. Deci Lord Freshfield nu numai că îi distrusese viața, acum căuta să-i răpească și inocența. Bărbatul acela nu avea nici o calitate în afară de un păr blond și dinți albi pe care și-i arăta când zâmbea, ambele combinate cu o alură de înfumurat.

– Mi-a afectat reputația, chiar foarte mult, spuse domnișoara Ritter, cu o voce ținută sub strict control, dar tatăl meu e cel care mi-a distrus-o.

– Tatăl tău a crezut că făcuseși o greșală.

– Dorința cea mai fierbinte a tatălui meu este un titlu nobiliar. A spus că „prostia mea“, cum a numit-o el, mi-a spulberat șansele în acest sens.

Când vedeau gura domnișoarei Ritter, de obicei bărbații erau convinși că semnală sufletul unei seducătoare. Însă, dacă acei bărbați i-ar fi văzut expresia inteligentă, ironică de acum, ar fi fost prudenți, ba chiar speriați, căci părea grozav de amuzată și furioasă.

– Nu mai ai resurse, zise Adorna cu delicatețe.

Caroline se uită lung în ochii Adornei, iar aceasta îi întoarce privirea, încrezătoare că domnișoara Ritter va simți legătura dintre ele.

Și păru să o perceapă, căci spuse, înclinând din cap:

— Mama mea... mama era din Aquitania, în sudul Franței. Familia ei mi-a scris de multe ori, cerându-mi să merg acolo. Dar nu pot. Sora mea mai mică... are nevoie de mine. Ne vedem de câte ori avem ocazia, când pleacă tata și servitorii îmi dau drumul în casă iar ea... el nu crede că Genevieve are potențialul meu, așa că nu-și pierde timpul cu ea. Se simte singură. Este o copilă de doar 14 ani. Dacă aș câștiga destui bani s-o întrețin și pe ea, aș lua-o în Aquitania...

Adorna îi făcu semn servitoarei care aducea tava cu ceai și o ascultă mai departe.

— Știu că e o prostie. Eu nu câștig îndeajuns cât să mă întrețin pe mine. Dar trebuie să rămân aici în Londra, pentru că, deși sora mea are ce mânca și un acoperiș deasupra capului, o fată are nevoie de bunătațe și încurajare și, cel mai mult, de dragoste pentru a se dezvolta, nu? Domnișoara Ritter părea să repete o discuție pe care o avusese adesea cu sine însăși. Da, știu că așa e. Mama a murit când aveam vârsta surorii mele și îmi lipsește enorm chiar și acum. Pentru Genevieve trebuie să fi fost și mai groaznic, căci și-a pierdut mama și, după cinci ani, și pe mine. Nu pot să plec, oricât de logic ar părea, sau indiferent cât de repede m-aș putea întoarce s-o iau.

Adorna se ridică și o conduse pe fată la divanele de lângă semineu.

— Ai dreptate, cu siguranță. Zări recunoștința din privirea domnișoarei Ritter și hotărî să rezolve situația. Ai un loc unde să stai?

— Da, doamnă, mulțumesc de întrebare.

Adorna îi făcu semn spre divanele de lângă foc, apoi se așeză în fața ei. Examină platoul cu gustări și, mulțumită de selecție, îi făcu semn servitoarei să plece. Luând una din farfuriile, întrebă:

— Prăjituri cu lămâie, domnișoară Ritter?

Ochii domnișoarei Ritter scânteiară.

— Da, mulțumesc. *Mă dau în vânt* după prăjiturile cu lămâie.

Adorna îi puse o prăjitură cu lămâie pe farfurie.

— Biscuiți cu scortîșoară?

Scotîndu-și mânușile, domnișoara Ritter spuse:

— Da, mulțumesc. *Îmi plac la nebunie* biscuiții cu scortîșoară.

— Smântână?

— Da, mulțumesc. *Îmi plac...*

Luând câte ceva pentru ea de pe platoul încărcat, Adorna îl puse apoi în dreptul domnișoarei Ritter. Era mai ușor pentru fată să se servească singură. Turnă ceai, adăugă lapte și îi întinse ceașca.

Domnișoara Ritter o luă, sorbi puțin, închizând ochii de parcă ar fi gustat ambrozie. Poate avea unde să stea, dar îi lipsise mâncarea mai mult de o zi. Cu blîndețe, Adorna o întrebă:

— Ce ai făcut până acum ca să te întreții?

Domnișoara Ritter puse jos ceașca.

— Am cusut. Aplecîndu-se, scotoci prin valiza voluminoasă pe care o adusese cu ea și scoase un plic sigilat. Iată o recomandare de la doamna Marnham, renumita croitoreasă, cu perioada în care am fost angajată la ea. Am mai lucrat și la bucătăria lui Lord Barnett. Mai scoase o scrisoare. Iată și o recomandare de la bucătar, confirmînd și aceasta perioada de angajare. Am dat și lecții de canto și de pian, iar pentru asta am o recomandare foarte călduroasă – i-o înmînă Adornei – de la doamna Charlton Cabot, în care explică de ce a trebuit să renunțe la serviciile mele. Biata femeie! S-a simțit așa vinovată, dar am înțeles-o.

Adorna îi făcu semn domnișoarei Ritter să tacă și rupse sigiliile. După ce examină scrisorile, un lucru îi deveni clar. Domnișoara Ritter încercase să-și găsească de lucru pe cont propriu, dar nu se pricepea deloc să coasă, să gătească sau să dea lecții de muzică. Totuși, cei care o angajaseră ținuseră la ea, nu fuseseră deloc încântați să o concedieze și își explicau în amănunt motivele care îi determinaseră să ia această decizie. Eforturile domnișoarei Ritter îi făcuseră s-o îndrăgească și îi doreau numai binele, dar, de fapt, fata se pricepea la un singur lucru – să flirteze.

Acum se așezase din nou și se uita fix la Adorna. Boneta îi era uzată, tivul zdrențuit, înfățișarea ponosită. Avea o gaură prost

cărpită la degetul unei mânuși, buzele îi erau vinete de frig, iar rochia îi fusese modificată de prea multe ori. Ajunsese la fundul sacului și trebuia făcut ceva pentru ea. Foarte bine. Adorna se ridică și se duse la masa ei de scris. Căutând până la capătul teancului de solicitări ale angajatorilor, găsi una și o scoase. O ridică și dădu din cap în semn de încuviințare.

— Domnișoară Ritter, am slujba perfectă pentru dumneata.

Capitolul 2

— Milord, ce bine îmi pare să vă văd! Cu o expresie severă, batrânul majordom luă jobenul și paltonul lui Jude, ambele ude. Prezența dumneavoastră luminează o zi mohorâtă.

Jude Durant, conte de Huntington, își reținu un rânjet. Știa foarte bine că era strălucitor. Cu lavaliera lui portocalie și vesta galbenă, s-ar fi putut spune că rivaliza cu soarele în toată splendoarea sa – deși nimeni nu mai văzuse soarele în Londra de câteva luni bune.

— Mulțumesc, Phillips. A trimis tata după mine?

— Da. Vă anunț imediat. Phillips o porni prin somptuoasa sală de la intrare pe care ducele de Nevett o comandase pentru noua lui reședință din Mayfair.

Jude îl urmă, punând o mână pe umărul cocârjat al lui Phillips, să-l încetinească.

— Spune-mi mai întâi unde e mama.

— În bibliotecă, dar, milord, dorințele ducelui de Nevett sunt lege în casa asta, iar el a cerut să fiți condus mai întâi în salonul său...

— Mulțumesc, Phillips.

Fără să fie interesat de autocrația tatălui său, ori de părerea lui Phillips, Jude se îndreptă spre biroul mamei sale vitrege. Femeia avusese opt luni dificile – cu toții avuseseră, dar ea în special, iar în ultimul timp, Jude venea în vizită foarte rar. Îl chema datoria și dorința de răzbunare, și multe alte emoții, precum sentimentul

de vină și furia neputincioasă. Mama vedea prea multe, așa că se ținuse departe de ea până își îndeplinise misiunea autoimpusă.

Se opri în prag. Femeia stătea la masa de scris, îmbrăcată într-o rochie de dimineață mohorâtă, de culoarea lavandei, cu o bonetă de dantelă pe cap. În fața ei erau împrăștiate tot felul de invitații tipărite pe cartoane crem și foi de hârtie pânzată fină – însă nu scria, uitându-se în gol. Durerea săpase riduri pe fața ei plinuță, binevoitoare, și era pentru prima dată că Jude vedea fire albe în părul ei negru. Tânărul spuse pe un ton blând:

– Mamă?

Își ridică privirea și ochii ei cenușii scânteiară imediat de încântare.

– Dragul meu băiat, ai venit să mă vezi!

Ridicându-se, se duse în grabă la el. Mama vitregă stârnise interesul tatălui său cu optsprezece ani în urmă, când fusese debutanta anului. Așa cum le spusese tatăl celor doi băieți ai lui, Lady Nicolette Vipond era de familie bună, avea maniere frumoase și o fire supusă, așa că văduvul de 40 de ani se însurase cu fata de 19 ani... și de atunci ea fusese sufletul casei. Bună, plăcută și afectuoasă, îi îmblânzise pe băieții rebeli, iubindu-i pe Jude și pe fratele lui mai mare Michael de parcă ar fi fost copiii ei – de aceea, moartea lui Michael în țara îndepărtată pe nume Moricadia fusese cu atât mai sfâșietoare pentru ea. Îmbrățișând-o, Jude o sărută pe obraz și îi spuse încurajator:

– Arăți bine.

Ea făcu o mutră lungă.

– Palidă și plicticoasă, ca de obicei.

Ținându-i mâinile în ale ei, mama îl măsură cu privirea și, cu un zâmbet slab, îl întrebă:

– Vai, ăsta e un costum cam extravagant, nu crezi? Așa se poartă în Franța?

– În locurile cele mai elegante din Franța.

Râzând, ea îl conduse la canapea.

– Într-o bună zi, va trebui să-mi spui ce locuri din Franța sunt astea, căci eu nu-mi amintesc să fi văzut nimic de genul ăsta.

Atinse acul mare în formă de ancoră ce împodobea lavaliera lui Jude.

— Ai fost cu tata acum cincisprezece ani. Lucrurile s-au schimbat. Cu abilitate, Jude schimbă subiectul. Și, că veni vorba de acea călătorie, ce mai face Adrian? Cum merge cu școala anul asta?

Mama roși. Se întorsese din Franța însărcinată, iar după nouă luni îi mai născuse un fiu soțului ei, care să ducă mai departe mândrul nume Durant. Așa cum îi spusese încântat Michael lui Jude, era bine să știi că bătrânul mai putea să facă o femeie fericită.

— Adrian e foarte bine. Învață pe rupte și așteaptă cu nerăbdare să vină acasă în vacanță. Și eu de-abia aștept să se întoarcă aici. De când tu și... Ezită, apoi își reveni. De când tu și Michael ați plecat să faceți turul continentului, a fost foarte multă liniște în casa asta.

Foarte multă liniște? Da, într-adevăr. Nu mai veneau trăsuri din care să coboare pe treptele de piatră oaspeți în haine viu colorate. Muzica nu mai cânta în grandioasa sală de bal. Prin draperiile trase la ferestrele înalte nu mai intra lumina.

Jude strânse din buze. Asta era opera lui. Își îndoliase familia care își jelea fiul mai mare, preaiubitul fiu, cel care fusese lumina ochilor tatălui său și bucuria vieții mamei lui vitrege. Acum, Jude se pregătea să îndrepte situația. Pe un ton stăpânit, spuse:

— Adrian nu prea e un drăcușor. Dacă vrei gălăgie, va trebui să vin eu să-l enervez.

— Nici tu nu prea ești un drac împielit. De această dată, nu mai ezită. Michael era așa.

— A căutat mereu aventura până s-a pornit ea să-l vâneze. „Până l-a omorât.” Dar mama nu trebuia să știe asta. Pe un ton vesel, Jude o întrebă: Îți aduci aminte când avea 13 ani și s-a gândit să-l bage în sperieți pe bărbatul bucătăresei pentru ca ticălosul să n-o mai bată?

— Și Michael s-a costumat în fantomă și te-a convins și pe tine s-o faci!

—Și abia când ne-am strecurat în dormitorul bucătăresei, ne-am dat seama că *amândurora* le era groază de spirite.

Amintindu-și scena și panica în care intrase, Jude râse pe înfundate.

— Bucătăreasa și-a scos cuțitul și bărbatul ei v-a fugărit din pod până jos, strigând că locul era bântuit. Mama își duse mâinile împreunate la piept. Am crezut că a luat foc casa, dar tatăl tău mi-a zis că probabil Michael dăduse iar de bucluc. Și avea dreptate.

Râdea și lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— O, mamă!

Îndurerat, Jude o luă pe după umeri. Ea scoase o batistă din mânecă.

— Nu, îmi place să vorbesc despre el. Pe tatăl tău îl doare să audă numele lui Michael, dar pentru mine, asta îl ține în viață, și o să-mi înving tendința asta ridicolă de a da apă la șoareci de câte ori îi pomenește cineva numele. Jur că așa voi face. Se șterse la ochi, apoi întrebă cu o veselie forțată: Și acum zi-mi ce te aduce de fapt aici. A trimis taică-tu după tine?

— Poate am venit să te văd, protestă Jude.

— Dar nu e așa. Te distrezi prea bine frângând inimi în înalta societate. Crezi că n-am auzit totul? Despre fiecare lucru fascinant pe care-l spui, fiecare lucru minunat pe care-l porți, fiecare tânără cu care vorbești?

— Desigur. Toate hoăștele limbute din Londra te țin la curent. Asta putea să-i aducă necazuri dacă nu era atent.

Cu un zâmbet slab, ea protestă:

— Și eu sunt una dintre hoăștele astea.

— Nu. Nici dacă porți boneta asta urâtă de matroană.

Insistentă, ea îl trase de mânecă, iar Jude cedă.

— Dar ai dreptate. Am venit aici pentru că m-a chemat tata. Ce am făcut să-l deranjeze așa mult, încât să trimită după mine? *Bătrânul nu avea cum să știe adevărul... Oare? Ducele de Nevett avea sursele lui, dar în ultimul timp nu mai ieșise în lume.*

— Nu știu. Îi tremurără buzele. A fost ca un leu în cușcă de când i-a ajuns la urechi vestea... de când te-ai întors.

— Fără Michael.

— Da, fără Michael.

Nu era crudă acum. Jude voise să dea fuga acasă din Moricadia, să fie el acela care să aducă părinților vestea cumplită. Dar vai, fusese rănit, aproape omorât în furiile care îl apucaseră după ce fusese ucis Michael, și stătuse două luni între viață de moarte, ascuns în pivnița unei cârciumi. Până să facă încet, în secret, drumul înapoi în Anglia, fusese prea târziu.

Reprezentanții ministerului de interne trecuseră deja pe la duce și ducesă, iar Jude se întorsese într-o casă îndoliată, cuprinsă de jale.

Jude atinse inelul cu sigiliu care, din timpuri imemorale, împodobise mâna moștenitorului familiei Nevett. Michael îl purtase cu mândrie din ziua când împlinise 18 ani. Acum inscripția aproape ștearsă se topise în foc și, dacă nu ar fi fost minunatul rubin din mijloc, ar fi devenit de nerecunoscut.

— Tata e supărat pe mine? întrebă Jude.

— Nu! Nu, dragul meu, deloc. Îl iubea pe Michael, dar îi știa tendința de a căuta primejdia cu lumânarea. Nevett nu te învinuiește pentru ce s-a întâmplat. Îl bătu ușurel pe obraz. Trebuie să mă crezi.

— Te cred.

Dar Jude cunoștea faptele și se învinuia singur.

— Se pare că, în ultimul timp, tatăl tău a devenit conștient de trecerea timpului și de faptul că este muritor. A vorbit de nenumărate ori despre faptul că nu și-a făcut datoria față de Michael.

— Cum nu și-a făcut datoria?

— Păi, în loc să-l lase pe Michael să cucerească inimile doamnelor din înalta societate londoneză, ar fi trebuit să-i aranjeze o căsătorie.

— Mi-ar fi plăcut să-l văd încercând. Michael și tata au fost întotdeauna tari de cap și, în această chestiune, Michael ar fi avut multe de spus.

— Tatăl tău poate fi tiranic când vrea, îl preveni ea. Acum înțelege cât de fragilă este viața și, de vreme ce a avut întotdeauna multă grijă de noi toți, își face griji acum pentru Adrian și noi doi.

— Atunci, o să-l asigur că duc o viață fără pată.

Ea se uită la el cu îndoială.

— Nu chiar fără pată. Parcă am auzit ceva despre o actriță...?

— Doamne Dumnezeule, ce-ți tot spun hoastele alea când vă întâlniți? o întrebă el, îngrozit.

Mamei îi înflori un zâmbet amuzat pe buze.

— Nu mare lucru. Doar ce ar vrea bărbații să creadă că noi, femeile, nu știm.

Apărând în prag, Phillips își dresе glasul.

— Milord, Înălțimea Sa își pierde răbdarea.

— Mai bine te duci la el, dragule. Mama se întoarce la masa ei de scris. Rămâi la cină?

— Aș vrea să pot, dar am o întâlnire.

— Păcat.

Ea încuviință cu un aer înțelept. Jude voia să-i spună că asta nu avea nici o legătură cu actrița, dar era mai bine ca bănuielile s-o conducă în acea direcție. Făcând o plecăciune, ieși din încăperea și o luă înaintea lui Phillips, cu pași mari, spre întâlnirea cu tatăl său.

— Înălțimea Voastră, a sosit contele de Huntington, anunță Phillips cu o solemnitate perfecționată în mulți ani de practică.

Paxton Durant, ducele de Nevett, se refugiase în salonul lui preferat, în fotoliul său preferat, și rămase cu privirea fixată pe ziarul din acea zi.

— Poftește-l înăuntru pe fiul meu, Phillips.

Bătrânul majordom plecă împleticindu-se la treburile lui — acelea de a critica sever un valet fără experiență pentru lipsa lui de bunăcuviință până când tipul deveni suficient de servil ca să slujească în casa Înălțimii Sale. Dat fiind că tot ce îl înconjura pe duce, după cum știa Jude foarte bine, trebuia să fie perfect, așa cum fusese de paisprezece generații și cum avea să fie, fără îndoială, și în cele paisprezece din viitor.

Jude se îndreptă spre tatăl lui, ghetele sale cu toc înalt bocănind pe podeaua din lemn de esență tare. Din felul în care tresărea Nevett reieșea clar că sunetul îl enerva, dar îi și plăcea.

Apoi covorul de Aubusson înăbuși pașii lui Jude, și iritarea lui Nevett se potoli.

Jude nu știa de ce Nevett se lăsa enervat de ceva sau cineva. Era bogat, puternic, la 60 de ani era sănătos tun, și avea toate avantajele pe care le ofereau aceste trăsături de invidiat. Salonul fusese proiectat după indicațiile ducelui, pentru a transmite un sentiment de importanță discretă, și decorat în nuanțe de maro și auriu. Un sfeșnic cu lumânări lumina semiîntunericul zilei ploioase. Într-un colț, o sobă pe cărbuni radia căldură, iar focul ce trăgea în șemineu completa atmosfera camerei. Fotoliul de piele al ducelui era cel mai mare, mai moale și mai comod. Așezat în mijlocul unui set de scaune, etala importanța lui Nevett oricărui vizitator care ar fi avut îndoieli.

Un paravan oriental sculptat din lemn de tec ascundea nișa în care se afla masa de lucru a ducelui – fusese adăugat de curând, ceea ce îl surprindea pe Jude, căci tatăl său își exprimase categoric disprețul față de mania mobilei asiatice.

Oprindu-se la mică distanță de tatăl său, Jude făcu o plecăciune.

– Ai trimis după mine, domnule?

Tatăl lui își făcu în mod vizibil curaj pentru prima imagine terifiantă a fiului său cel mare. Ridicând privirea, se uită la Jude doar o clipă, înainte să închidă ochii, îndurerat.

Jude nu putea să mintă; îi plăcea să-l ironizeze pe bătrân, așa că, pe un ton afectat, îi spuse:

– Nu-i așa că *adori* culoarea asta? E cea mai nouă modă în Franța. Se numește „răsărit de soare“, iar eu sunt primul care o folosește la o vestă. Îți închipui câtă atenție am atras pe drumul până aici!

– Firește. Nevett lăsa ziarul în poală, cu un foșnet agasant. E un galben foarte aprins.

– Cu un strop de portocaliu. Jude își sărută vârfurile degetelor și trimise o beza în aer. Sunt atât de elegant, că o să vindec de unul singur societatea londoneză de obsesia asta pentru alb și negru.

Nevett se uită în jos la hainele sale alb cu negru.

— Eu n-aș conta pe asta. Îi indică scaunul din fața lui. Ia loc. Vreau să vorbesc cu tine.

Jude se îndreaptă cu pași mărunți spre scaunul cu spătar drept, tapițat în catifea vișinie, și se așează picior peste picior, ținându-și ambele mâini pe mânerul bastonului și balansându-și un picior.

În odaie se simțea miros de trabucuri, piele și lână, la fel cum se întâmplase în toți cei 29 de ani ai vieții lui Jude. Mirosul îi amintea de prelegerile severe pe care le ținuse ducele în fața lui Michael și a lui Jude, despre felul în care trebuia să se poarte un Durant în orice împrejurare. Cu decență și politețe fusese răspunsul corect și, într-adevăr, Jude nu-și văzuse niciodată tatăl purtându-se altfel.

Desigur, nici nu se lăsase în voia manifestărilor afectuoase față de nimeni, deși, de la moartea lui Michael și întoarcerea lui Jude din Europa, Jude începuse să suspecteze că tatăl lui își ascundea adânc sentimentele în pieptul său mândru. Dar nu era o bănuială pe care să i-o poată împărtăși ducelui care, în schimb, fusese rezervat în a exprima ce gândea despre modul de viață și felul de a se îmbrăca al fiului său... deși provocarea fusese foarte mare.

Jude își ascunse un rictus când Nevett spuse deodată:

— A fost o greșeală să vă trimit în turul Europei. Recunosc asta acum.

Jude își lăsă capul în jos.

— Nu din cauza lui Michael. Nu din cauza asta. S-a... întâmplat. A fost regretabil.

Nevett își întoarse fața spre miniatura cu portretul lui Michael, pictat când avea 16 ani, care se afla pe măsuta de lângă el. Artistul nu surprinsese licărul din ochii lui Michael și nici râsul cu care întâmpina viața, dar tabloul îi reda părul roșu ca flacăra și ochii verzi cu prea mult realism pentru cei care încă îl mai jeleau.

— Acum îmi fac griji pentru tine, numai pentru tine.

— Atunci de ce ai regrete, domnule?

Jude plecase cu trei ani în urmă, la vârsta de 26 de ani, și se întorsese cu trei luni în urmă, cu totul alt om. Înainte fusese

studios, harnic, al doilea fiu care își lua în serios responsabilitățile. Acum era un epicurian – și un om cu un scop.

– Italia, Alpii, Rusia, Ronul, Franța, Pirineii – mi-au lărgit orizontul, așa cum ai intenționat când ai vrut să plecăm.

– Iar tu ești dovada vie că orizonturile pot fi prea largi și, hm... colorate. Nevett opri protestul lui Jude cu o mișcare a mâinii lui mari. Erai fiul desăvârșit când ai plecat. Reținut. Puternic. Tăcut. Iar acum ești... ești...

Nevett nu-și găsea cuvintele, dar gesticulă abia perceptibil înspre silueta pleoștită a lui Jude.

– Mai desăvârșit? sugeră Jude.

– Nu chiar așa. Buzele lui Nevett se strânseseră, formând o linie severă. Ești un franțuzit.

Jude se îndreptă de spate.

– Chiar așa crezi? Dar e cel mai frumos compliment pe care mi l-ai făcut vreodată, domnule! Când am vizitat Franța, parcă îmi găsisem patria culturală. Mâncarea! Arta! Moda! Atât de deosebite! Atât de impresionante! La Palatul Versailles, am jurat că voi trăi în civilizația asta așa cum trebuie.

Scoțându-și evantaiul dintr-un buzunar interior, își făcu vânt la față cu un entuziasm prefăcut, ascunzându-și un zâmbet.

Ducele de Nevett era un bărbat căruia îi fusese imprimat încă din leagăn tradiționalul dispreț englezesc față de francezi. Englezii și francezii erau acum aliați, uniți în lupta lor de a împiedica Rusia să pună stăpânire pe bogatul continent asiatic, care le aducea mari profituri, dar Nevett își amintea de Napoleon și de necazurile pe care le adusesese Europei. Lui Nevett nu-i păsa de moda care impunea să ai bucătări francezi și mănca friptură sănătoasă de vită, pur englezească, de câte ori avea ocazia. Pe Nevett nu-l îmbrăcau decât croitori englezi. Acum fiul său, bărbat în toată firea, ridica în slăvi ca un nebun cultura franceză și superioritatea ei, și doar faimoasa lui rezervă englezească îl împiedica pe Nevett să-i strige părerea lui ostilă.

Jude se întreba dacă acesta va fi punctul în care va exploda, dacă Înălțimea Sa avea să-și spună sincer părerea până la urmă. Dar nu o făcu. Scrâșni din dinții lui albi ca un urs frustrat și îl fixă

pe Jude cu o privire dușmănoasă. Împăturindu-și ziarul, îl lăasă să cadă lângă fotoliu.

— Știi de ce te-am chemat aici?

— Nu, domnule, spuse Jude cu sinceritate.

— Vreau un nepot.

Jude clipi nedumerit.

— Domnule, nu sunt căsătorit.

— Asta mi-e dureros de limpede. Și cum vei reuși să atragi o mireasă în situația ta actuală e peste puterea mea de înțelegere.

— În situația mea actuală?

Fiind deja în picioare, Jude traversă leneș camera până la oglindă și își studie propria imagine. Păr castaniu-închis, pieptănat neglijent, dar elegant. Frac negru. Pantaloni ecosez. Ghete albe până la glezne, lustruite orbitor. Vestă galbenă, atât de strălucitoare, încât te făcea să clipești. Și în ochii lui albaștri apărură un licăr de amuzament pe care și-l ascunse repede.

La urma urmei, tatăl lui nu era prost. Pe când își potriveau eșarfa de mătase portocalie din jurul gâtului și o drapa pe piept, Jude zise:

— Orice femeie s-ar mândri să devină contesă de Huntington.

— Cu siguranță! spuse ducele cu o nerăbdare pe care nu încerca s-o ascundă. După ce eu voi muri, soția ta va fi ducesă, iar asta nu e o poziție pe care s-o disprețuiești sau să o iei în râs.

Nu, cel puțin pentru tatăl său, care îl considera pe Jude, după cum observase tânărul, o partidă bună, măcar în privința titlului. Înălțimea Sa turui mai departe cu o voce tunătoare:

— Dar, până te hotărăști tu să-ți cauți nevastă, mă tem că vei rămâne singur, iar eu fără nepoți. Așa că am luat măsuri să remediez situația.

Nu prea existau lucruri care să-l surprindă pe Jude, dar acum era de-a dreptul uimit. Învârtindu-se în jurul tatălui său, îl studie pe omul căruia îi semăna așa mult. Reluându-și tonul tăios fără să-și dea seama, îi spuse:

— Doar nu îți închipui că mă voi căsători cu o fată aleasă de dumneata!

Nevett ridică din sprâncene.

— Nu mi-am închipuit așa ceva. Un bărbat trebuie să-și aleagă singur nevasta dintre multele tinere care îi sunt prezentate. Dar până acum, te-ai arătat jalnic de nepriceput să faci curte acestor domnișoare.

Jude fusese ocupat cu lucruri total diferite, dar nu recunosc nimic în fața tatălui său. Știa deja ce ar spune Nevett despre un bărbat care se înjosise până la înșelăciune de dragul lui Dumnezeu și al țării — și nu l-ar fi flatat deloc.

— Găsește-mi o tânără demnă să-i fac curte și mă voi conforma imediat.

— Sunt cel puțin zece fete de măritat, cu origine și avere excepționale.

— Am zis să-mi găsești una demnă să-i fac curte. Una inteligentă, și care să știe să converseze și... Se abțină o clipă, apoi continuă: Nu o doamnă ciupită de vărsat și demodată, ci una al cărei bun-gust să fie aproape ca al meu.

— Lady Amelia se îmbracă bine.

— E prea scundă. Hainele nu-i vin bine.

— Domnișoara Richardson e înaltă.

— Da' ce ten are! Ar trebui să se abțină de la dulciuri până i se mai atenuează petele.

— Lady Anne Whitfield e tânără și maleabilă.

— Prea tânără.

— Lady Claudia Leonard.

— Prea bătrână.

— Domnișoara Naomi Landau-Berry.

— Te rog! Poți să-ți închipui ce înseamnă să fii însurat cu o femeie pe nume Naomi?!

— Atunci nu cred că ai vrea să te căsătorești cu Lady Winnomena Bigglesworth.

— De fapt, Winnomena mi se potrivește ca o mânășă. Jude se încruntă. Deplorabilul ei obicei de a mânca moluște când i se pun în față trebuie să fie factorul decisiv.

Nevett bolborosi:

— Mănâncă moluște? Și de ce n-ar trebui să mănânce așa ceva?

— Am văzut-o mănâcând scoici. Scoicile sunt *rotunde*.

— Rotunde? Păi, sigur că sunt rotunde, scoicile pătrate ar fi caraghioase. Nevett își dădu seama că și el era caraghios și șuieră de furie. Cu cine naiba ai vrea să te însori?

— O doamnă din Franța ar fi cea mai acceptabilă.

— Îmi pui răbdarea la încercare.

Și Nevett proceda la fel cu Jude. Stăpânindu-și iritarea, se așează din nou și spuse pe un ton calm, de parcă își cerea scuze:

— Domnule, n-aș vrea să mă însor niciodată.

Nevett inspiră adânc și se înecă puțin.

— Sigur că nu. Nu *tu!* Îl trata cu o politețe glacială, deși ar fi preferat o ceartă în toată regula, mai ales cu fiul său atât de deștept.

Dar nici Înălțimea Sa nu era neajutorat. Avea metodele lui de a-și pune fiul la punct.

— Ți-am angajat un profesor.

— Un profesor.

Despre ce naiba vorbea bătrânul?

— Să te învețe cum să faci curte unei femei.

— Cum să fac curte unei femei.

Nevett bătu în brațul fotoliului.

— Parcă ai fi un papagal idiot!

Jude *se simțea* ca un idiot.

— Mi-ai angajat un profesor să mă învețe cum să fac curte unei femei? Pentru prima dată de când începuse să poarte evantai, chiar avea nevoie de acel obiect. Cu o mișcare din încheietură, își răcori fața înfierbântată. Și ce va folosi individul? Diagrame pe o placă de ardezie?

— *Femeia* îți va arăta cum să procedezi prin propriul exemplu.

— Mi-ai angajat o târfă?

Nici măcar când fusese foarte tânăr tatăl său nu-i tocmise o târfă. Din spatele paravanului se auzi un foșnet, care-i atrase atenția lui Jude. Văzu privirea tatălui său îndreptată într-acolo și își dădu seama că ducele nu era surprins. Își dădu seama că Nevett ascunsese pe cineva acolo și că acel cineva auzise tot ce vorbiseră. Tatăl lui părea revoltat și supărat din cale-afară.

— Fiule, pentru un dandy, ai gânduri cam josnice. Am angajat o profesoară de la Distinsa Academie a Guvernantelor. Tânăra mi-a fost recomandată de Lady Bucknell personal.

Cine era în spatele paravanului? Ce motiv putea să aibă tatăl lui să ascundă pe cineva acolo? Jude aruncă o privire aspră spre tatăl său. Nevett părea atât de relaxat, atât... Ah, cu siguranță era vorba despre femeia pe care o angajase.

Înăa Jude se întrebă dacă ea nu putea fi mai mult decât își închipuia Nevett. Existau suspiciuni în privința lui Jude? Ar fi putut fi trimisă să-l spioneze pe el? Pe Nevett?

Oare Jude urma să vadă un pericol în orice situație pentru tot restul vieții lui? Era o considerație înfiorătoare, dar și adevărată. Totuși, o recapitulare rapidă a conversației îi mai alungă din griji. Dacă fusese trimisă pentru a-i anunța pe alții de treburile lui, nu auzise nimic care să-l incrimineze.

— Nu înțeleg, domnule, spuse Jude cu un răs afectat. De ce ai angaja o guvernantă? Femeile mă adoră.

— Nu suficient cât să te ia de bărbat.

— Un bărbat trebuie să aibă anumite standarde!

— Trebuie să te însori!

— Cine e persoana asta?

— Ce importanță are pentru tine, băiete? E persoana pe care am angajat-o.

Stăpânindu-și furia, Jude reuși să pună întrebarea corectă:

— Cum arată?

— Arată destul de bine pentru slujba asta, spuse tatăl lui pe un ton nepăsător. Va flirta cu tine. Și tu vei flirta cu ea. Îți va arăta cum să cucerești o soție. Apoi te vei duce în societate și îți vei pune lecțiile în practică așa cum trebuie!

— Dă-mi un motiv pentru care ar trebui să mă supun unei asemenea umilințe.

— Pentru liniștea mea sufletească.

— Nu-i grozav.

Ducele de ridică din fotoliu, încet și maiestuos, până ajunse la înălțimea lui de aproape 1,90 metri și își etală întreg trupul osos pe care îl moștenise și Jude, dar și autoritatea pe care și-o putea impune după bunul plac.

Se ridică și Jude, dar în acea clipă știu că-și găsisese un adversar pe potrivă. Jude era poate mai tânăr și mai puternic, dar își

respecta prea mult tatăl ca să se certe cu el, așa că îi ascultă sentința cu un rar sentiment de înfrângere.

— Foarte bine, spuse Nevett cu o politețe glacială. Dacă nu-ți pasă de liniștea mea sufletească, poate îți va păsa de asta. Dacă nu accepți această profesoară, dacă nu colaborezi cu ea, o să-ți găsesc eu o fată, voi aranja un contract prenuptial și să vedem cum ieși din buclucul ăsta, flăcăule! Nevett îl amenință cu pumnul. Să vedem cum reușești să eviți o mamă plină de energie căreia i-am promis că îi vei face fiica următoarea ducesă!

Jude recunoștea înfrângerea când se confrunta cu iminența ei. Iar aceasta era o înfrângere, o complicație mai mare decât oricare alta pe care și-o putea închipui. Lăsând capul în jos, își privi ghetele foarte lucioase.

— Bine, domnule, ai câștigat. Când încep lecțiile?

— Măine. Te întâlnești cu ea în Hyde Park. O vei recunoaște după trandafirul roșu de la rever.

— Doamne Dumnezeule, ce banal, domnule! zise Jude, iritat peste măsură.

— Banal sau nu, fie că vrei sau nu, vei face tot ce-ți spune ea sau jur pe Dumnezeu că le asmut asupra ta pe toate femeile din familia Fairchild, și vei avea noroc dacă scapi întreg la minte și cu atât mai puțin te vei mai bucura de libertate.

Cunoscând neamul Fairchild, Jude luă în serios această amenințare.

— Voi face cum poruncești. Își flutură batista de dantelă de parcă ar fi vrut să alunge un miros urât. Dar n-o să-mi placă.

Capitolul 3

Lord Huntington plecă supărat din biroul lui Nevett, iar Caroline ieși din dosul paravanului. Întâlni imediat privirea ducelui.

— Păreți necăjit.

— Era de așteptat. Fiul meu are... sau, mai degrabă, avea o voință puternică. Trântindu-se în fotoliu, Nevett bâjbâi după paharul său cu brandy. Nu-l ameninț des, dar când o fac, sunt serios. Va face cum i s-a spus.

— Nu mi s-a părut așa diletant cum l-ați descris.

Într-adevăr, o bună parte a discuției, Huntington *părase* un energic om de acțiune. Ba mai mult, *părase*... magnific. Vocea lui profundă, melodioasă reverberase în sufletul ei ca o declarație de forță și siguranță.

— L-ai văzut? întrebă Înălțimea Sa.

El văzuse. După ce îi auzise vocea, se uitase prin găurile din paravan și văzuse cel mai impresionant bărbat care avusese norocul să-i apară în cale. Mai era încă sub impactul produs de allueta și chipul lui.

Huntington era foarte înalt, mai înalt decât ea cu aproape zece centimetri, și avea niște umeri care îi dădeau unei femei senzația de ocrotire. Trupul îi era osos și robust, nu subțire precum trestia, ca al atâtor tineri aristocrați spilcuiți. Părul lui era atrăgător, de un castaniu-închis cu reflexe aurii, și îl purta lung și prins la ceafă, ca un aristocrat din vechime. Fața îi era sculptată în cel mai fin lut pe care îl făcuse Dumnezeu vreodată, cu pomeți proeminenți, un nas autoritar și o bărbie prea pronunțată ca să poată fi numită altfel decât îndărătnică. Soarele îl bronzase pe Lord Huntington într-o nuanță atrăgătoare de cafeniu, tenul lui constituind un fundal frapant pentru ochii săi atât de albaștri, încât te șocau prin intensitatea privirii. El nu se uitase la ea în adevăratul sens al cuvântului. Nu văzuse decât paravanul după care era ascunsă. Totuși, Caroline se dăduse înapoi, alarmată.

Bărbatul nu se încadra în epoca modernă. Dacă i s-ar fi scos costumul acela caraghios, ar fi putut ușor să se fi ivit din cețurile miturilor, un războinic care cucerea prin puterea trupului său și îndemânarea brațelor. Ar fi arătat mai bine într-o armură strălucitoare, cu o spadă în mâinile lui mari, sau într-un kilt, ținând o sabie în ambele mâini... sau în veșminte de druid, învăluit în taine și magie. Avea o frumusețe aprigă, bărbătească, iar

ea se temea că avea să vadă până în adâncul sufletului ei necugetat, lipsit de profunzime.

— E foarte chipeș.

Aceste cuvinte îi amintiră că, doar cu puține zile în urmă, la Distinsa Academie a Guvernanelor, spusese aproape același lucru despre Lord Freshfield.

Lord Freshfield, cel care era pornit s-o dezonoareze și chiar reușise din plin. Lord Freshfield, care, în ciuda asigurărilor date de Caroline Adornei, încă o mai urmărea. Caroline trebuia să aibă succes în această slujbă. Era absolut necesar, căci după fiecare eșec, Lord Freshfield era și mai aproape în spatele ei, cu mâinile sale moi și albe întinse s-o prindă...

Cu un pocnet care o făcu să tresară, Înălțimea Sa o întrebă:

— Ce părere ai de îmbrăcămintea fiului meu?

— Ah, îmbrăcămintea lui.

Văzu cu ochii minții vesta galbenă, eșarfa portocalie de mătase, pantalonii ecosez care combinau cele două culori.

— Ghetele acelea.

Vocea ducelui vibra de dispreț.

— Da, ghetele.

Își stăpâni impulsul de a pufni în râs când își aminti ce neoptrivite erau acele picioare uriașe în ghetete albe, strălucitoare.

— Trebuie să recunoști, arăta caraghios.

— *Caraghios* e un cuvânt prea tare. Chicoti slab. Unul mai nimerit ar fi *prostut*.

— Și evantaiul acela! Și batista lui. Nevett apucă brațele scaunului. Și felul lui de a fi. Fii sinceră și spune-mi ce părere ai.

Sinceră? Îl aținti cu privirea pe Înălțimea Sa. Semăna cu fiul lui — sau mai degrabă, fiul lui semăna cu el. Nevett fusese duce cea mai mare parte din viața lui și stătea în fotoliul său ca un tron, cu o demnitate nepăsătoare — un om puternic, cât un munte, care cerea să i se spună adevărul de parcă ar fi fost dreptul lui. De parcă tot ce dorea i se cuvenea — și probabil așa și era.

— E ușuratic, dar asta n-ar trebui să împiedice un bărbat bogat și arătos să se însoare.

Dumnezeu știe câți bărbați ușuratici întâlnise ea în timpul sezonului de baluri. Prietena ei cea mai bună se măritase cu cel

mai mare crai din înalta societate, dar banii îi mai alinaseră lui Edith suferința, iar Caroline trebuise să admită că smintitul avea suflet bun, căci nu rostise un cuvânt de reproș când Edith o ajutase pe Caroline în zilele grele de după scandal.

Dar înălțimea Sa avea un singur scop, căsătoria fiului său, și se îndrepta neabătut spre realizarea acestuia.

— Titlul și averea lui Huntington atrag doamnele. Manierele și pasiunile sale le alungă.

— Nu de tot. Nu-mi vine să cred că le provoacă o repulsie atât de mare.

— Nu. Indiferent de cât de neghiob pare, ele încearcă să-i atragă atenția cu destul curaj. Dar el nu pare să observe sau să-i pese. Domnișoarele parcă sunt... invizibile pentru el! Dacă așa stau lucrurile, problema nu va fi ușor de rezolvat. Nevett observă că ea tăcea și îi arunca priviri întrebătoare, așa că spuse, pufăind nerăbdător: Nu sunt genul de om care să-și facă visuri irealizabile pentru fiul său. De când a împlinit zece ani, a arătat un viu interes pentru sexul frumos. Flăcăul se duce mereu pe la actrițe. Niciodată la aceeași de două ori, reține, dar are, totuși, nevoie de o, ă... Ducele păru să-și aducă aminte că vorbea cu o doamnă, chiar dacă era una pe care o angajase. Uită ce ți-am spus.

— Ați pus să fie urmărit.

Lord Nevett o privea cu dispreț și ea îl înțelegea. Era duce. Păcea ce voia, și o fetișcană ca ea nu trebuia să-l ia la întrebări. Cu o grimasă, îi spuse:

— Lady Bucknell te-a recomandat ca fata care cochetează cel mai bine cu putință, dar acum că te-am întâlnit, am îndoielile mele. Pari superficială și lipsită de experiență. Crezi că vei putea îndeplini sarcina?

— Care? Să-l învăț pe fiul domniei voastre să flirteze?

Putea Caroline să-l învețe pe Huntington cum să flirteze? Sigur că da! Pentru prima dată de când fusese compromisă, își îngădui să revină la personalitatea plăcută și supusă a domnișoarei Caroline Ritter. Își lăsă în jos pleoapele cu gene lungi până pe obraji, apoi își ridică ochii și îi aruncă lui Nevett o privire plină de adorație. Un zâmbet modest, reticent i se ivi pe buzele pline. Și postura i se schimbă: se sprijinea acum de birou, puțin aplecată,

astfel încât umerii să-i formeze o linie seducătoare. Trase adânc aer în piept, punându-și în evidență sânii, apoi, cu o voce joasă, răgușită, spuse:

— Nu mă îndoiesc cătuși de puțin că îl pot învăța pe Lord Huntington cum să flirteze.

— Dumnezeule mare! Privirea ducelui se fixă asupra ei, evaluând-o ca un bărbat. Dacă aș fi cu douăzeci de ani mai tânăr și necăsătorit, te-aș angaja să mă înveți *pe mine* să flirtez.

Ea răspunse automat așa cum el — sau orice alt bărbat — și-ar fi dorit.

— Domnia Voastră nu are nevoie de lecții. Nu acum, în orice caz. Și, pun ră mâșag, nici cu douăzeci de ani în urmă.

El râse pe înfundate și ea își dădu seama, puțin șocată, că spusese probabil adevărul. Era un bărbat foarte atrăgător.

— Ești foarte bună, zise el. Într-adevăr, foarte bună.

Era bună. O știa și ea în adâncul sufletului, căci, deși se străduise în acești ultimi patru ani să pară o ființă ștearsă și capabilă, jucase doar un rol. Acum că era din nou o cochetă, revenise la adevărata ei personalitate. Așa cum îi repetase tatăl ei, se născuse să fie o cochetă, nici mai mult, nici mai puțin — iar aceasta era o reflecție într-adevăr înjositoare.

Ducele ieși din adâncurile în care îl cufundase evaluarea lui apreciativă.

— Oricât de impresionantă ar fi această demonstrație, trebuie să precizez că nu este decât cochetărie feminină. Cum ai să-l înveți pe Jude să flirteze ca un bărbat?

— Nu va flirta, ci va reacționa la flirt. Din experiența mea, când un bărbat se confruntă cu o doamnă care îi trezește instinctele masculine de animal de pradă, acesta reacționează adecvat. Treaba mea va fi, după cum văd, să stârnesc acele instincte în Lord Huntington, pentru ca, de câte ori vede o fustă, să flirteze automat.

Sprâncenele impresionante ale lui Nevett se ridicară până aproape de locul unde îi începea părul.

— Te-ai gândit mult la asta.

— Da, așa e. Dacă vreau să am succes în slujba asta, va trebui fac mai mult decât un gest cu bagheta magică. Îmi mobilizez toate forțele, toată inteligența... atâta câtă este... toată experiența. Hotărâtă să-l impresioneze, își scoase un caiet legat în piele verde. Îi arătă scrisul elegant care umplea pagina albă. Am planificat cu grijă fiecare lecție.

Încruntându-se, Nevett îi luă caietul din mână.

— Ai planificat... parcă spuneai că ai de gând să te ocupi de instinctele lui.

— Bineînțeles, dar flirtul este o artă subtilă. Apoi vorbi cu entuziasm despre asta, era domeniul la care se pricepea. Trebuie să știe cum să flirteze în orice situație, cum să flirteze cu o doamnă necunoscută, dar dezirabilă, într-o bibliotecă publică... cum să aprecieze poziția unei doamne în societate și, prin urmare, cât de potrivită ar fi ca viitoare soție... Nu e o treabă ușoară, Înălțimea Voastră. Mie mi-au trebuit optsprezece ani să învăț subtilitățile artei de a flirta, iar acum trebuie să-l învăț totul pe fiul domniei voastre până la sfârșitul sezonului de baluri.

Nevett își puse ochelarii și citi cu voce tare primul paragraf.

— „Săptămâna 1: De testat Lord Huntington pentru a vedea dacă se descurcă acceptabil în societate. Perfecționare, dacă este necesar.“ Încruntându-se, își ridică privirea. Știa să se descurce binișor, cel puțin înainte să plece în – dezgustul îi răzbătu din voce – Franța.

— Cu tot respectul cuvenit, Înălțimea Voastră, pare improbabil să-și fi pierdut această îndemânare în Franța. Un zâmbet luminos i se ivi pe buze. Francezii pe care i-am întâlnit nu păreau doar experți în amorul frivol, dar, în același timp, extrem de pragmatici în privința căsătoriei și a compatibilității soților.

Nevett îi dădu înapoi caietul.

— Ei l-au pervertit.

Din experiența ei, știa că un tip pervers dădea dovadă de mai multă cruzime și nepăsare decât arătase Huntington. Dar nu-și rosti cu voce tare această convingere.

Pe un ton foarte tăios, Nevett o întrebă:

— Cum ai să te asiguri că nu se îndrăgostește *de tine*?

—De... mine? Ea râse. Trecuse foarte mult timp de când înțelesese greșit că o iubea un bărbat. Înălțimea Voastră, nu-mi pot închipui nimic mai descurajant pentru un bărbat decât să descopere că orice privire languroasă, orice compliment timid din partea unei femei i se datorează tatălui său.

—Ai dreptate.

Caroline bănuia că foarte puțini oameni auziseră acele cuvinte de la ducele de Nevett.

El o studie cu o privire critică.

—Rochia asta a fost la modă anul trecut. Ca să joci rolul ăsta, ai nevoie de alte haine.

Ea se uită la fusta albastră uni.

—Domnule, asta e tot ce am mai bun.

De departe ce avea mai bun, și era un veșmânt dăruit de Lady Bucknell.

—Foarte bine. Îți fac eu rost de tot ce ai nevoie. Majordomul meu îți va aranja să mergi la o *couturière*¹ pentru ținute de zi. Vom adăuga și altele dacă e necesar. Nevett o cântări și o măsură cu o privire indiferentă. Apoi închise ochii și pocni din degete. Vom proceda ca la grădiniță. Îl vom învăța pe Jude aranjând situații pe care le poate întâlni în societate. Măine, în parc. Poimăine, la biblioteca publică.

Ea știe că trebuie să-și ia în serios rolul de profesoară, așa că își exprimă protestul pe un ton respectuos, dar cu multă seriozitate.

—Măine îl voi evalua pe Lord Huntington în parc. Poimăine voi începe să-l pregătesc după programul meu.

Când își văzu planurile contestate, Nevett făcu ochii mari și ridică tonul.

—Cum?

Ea dădu repede înapoi.

—Dacă sunteți de acord, Înălțimea Voastră, asta voi face.

El luă scrisoarea Adornei și o studie. Apoi dădu din cap aprobator și spuse pe un ton ostil:

—Da, bine. Desigur, tu răspunzi pentru asta.

¹ Croitoreasă (în franceză, în orig.)

— Da, așa e, zise ea fără vlagă.

Deși nu era prea convinsă.

— Cât timp crezi c-o să-ți ia să-l instruiești?

— Nu știu, domnule.

El gesticulă nerăbdător, dând tare din mână pentru a o îndemna să răspundă mai repede. Ea ghici ce voia ducele.

— Dacă lucrăm în fiecare zi, îmi vor trebui poate două săptămâni pentru flirturile de după-amiază, mai mult pentru evenimentele de seară.

— Ducea va da o mică petrecere la care a invitat niște prietene bune și câteva domnișoare alese pe sprânceană.

— Care nu vor avea nimic împotriva să fiu și eu printre ele, așa nu cred?

Nevett își țuguie buzele cu un aer superior.

— Tinerele vor face cum li se spune.

Caroline detesta să-i spună, dar trebuia să știe.

— Nu pot să mă arăt în societate alături de Domnia Voastră. Nu știu dacă Lady Bucknell v-a explicat situația mea, dar este imposibil.

— Lady Bucknell mi-a explicat situația ta. Pufni disprețuitor de parcă scandalul nu conta. Dacă eu zic să te arăți în societate, așa vei face. Lasă-i pe toți cei care nu sunt de acord să vină să se plângă ducelui de Nevett.

Ea se uită lung, fascinată, la aristocratul atât de sigur pe sine, încât nu se temea nici de blamul, nici de critica societății.

— Domnule, cu tot respectul pentru influența domniei voastre, am descoperit că societatea va bârfi pe seama unei femei necăsătorite și neprotejate de familia ei, indiferent cine e patronul său, și, de fapt, cu cât mai mare e prestigiul patronului, cu atât mai mare va fi plăcerea bârfitoarelor.

Și-o și imagina pe Lady Reederman cum va protesta zgomotos sau pe doamna Gibben cum se va ascunde în spatele evantaiului și va zâmbi în timp ce va răspândi cele mai josnice zvonuri posibile. La urma urmei, o mai făcuseră și înainte.

Cu fermitate, Nevett îi spuse:

– Am nevoie de tine să-mi însoțești fiul în societate. Orice fel de societate. Cum altfel ai putea să-l supraveghezi și să-l corectezi?

Lui Caroline îi scăpau lucrurile de sub control. Dacă nu era atentă, avea să piardă slujba înainte să pornească la drum.

– Voi imagina situații ca acelea cu care se va confrunta la teatru, la baluri...

– Nu. Nevett dădu cu pumnul în brațul fotoliului în care stătea. Vei merge *cu* el la baluri și la teatru. Contez pe tine să-l prezinți tinerelor potrivite. Cele care să-i stârnească interesul. Și, în același timp, să-i arăți cum să se poarte ca un gentleman care caută deliciile căsniciei.

Numai gândul de a merge la un bal o făcu pe Caroline să se cutremure de groază. Să facă față acelor matroane scandalizate, acelor bărbați îngâmfați care o priveau lasciv – nu, nu era în stare. *Refuza* s-o facă. Nu putea. Nici pentru Lady Bucknell. Nici de dragul acestei slujbe.

– Nu pot, spuse ea încet. Nu are să meargă.

– Da, așa e, zise el. Ai dreptate.

Ea răsuflă ușurată.

Ca un taur furios, Nevett continuă:

– Ai nevoie de aprobarea unui părinte. Așa că o să-l fac pe tatăl tău să ți-o dea imediat.

Oare înnebunise Nevett?

– Înălțimea Voastră, eu și tatăl meu n-am mai vorbit de când m-a dat afară din casă, făcând o scenă demnă de o piesă de Shakespeare.

Ar fi putut la fel de bine să tacă, pentru că Nevett n-o prea băgase în seamă.

– Vom aranja o întâlnire între voi doi. Îți va vorbi politicos, iar tu îi vei răspunde cu respectul datorat de o fiică. Se va rezolva.

– Dar... el n-o să vrea.

– Nu fi caraghioasă. Va face cum i se spune.

Se părea că Nevett mai folosisese aceste cuvinte și înainte. Încercă să-și amintească... A, da, spusese același lucru când vorbise

despre fiul și moștenitorul lui. Și despre tinerele nobile care aveau
mă vină la serata lui.

Văzu cu ochii minții fața grăsulie a tatălui ei, zâmbetul lui
lingușitor. Îți aminti de dorința lui arzătoare să avanseze în so-
cietate, de cât venera aristocrația. Înălțimea Sa avea dreptate,
Manfred Ritter avea să facă întocmai cum i se va spune.

— Ar trebui să încheiem cu asta înainte de sfârșitul sezonului
de baluri. Nevett își ridică privirea și îi cercetă fața cu multă
atenție, iar ea își dădu seama că ducele nu se gândise prea mult.
Își drămăluise timpul. Domnișoară Ritter, ai auzit ce i-am spus
lui Huntington. Am aranjat în așa fel ca băiatul să se străduiască
din răputeri să învețe de la tine. Acum ascultă ce îți spun — îți
cunosc problemele. Toate problemele.

Umilită, ea întrebă:

— Ce înseamnă asta, Înălțimea Voastră?

Așa că ducele îi spuse.

Caroline se duse la intrarea servitorilor. Bătu încet și, când
se deschise ușa, o luă pe scări în jos și se strecură în bucătăria
întunecoasă ca o peșteră din subsolul reședinței tatălui ei de
la oraș.

— Don'șoară Caroline, da' mare ghinion mai aveți! Îi acasă.
Bucătăreasa își frângea mâinile. Dacă vă prinde p-aci, știu ce rău
poa' să fie cu mata.

— Și cu tine, așa că voi avea mare grijă. Caroline își dădu pe
spate gluga de pe față.

Bucătăreasa ridică din umeri de parcă puțin îi păsa.

— O bucătăreasă bună găsește întotdeauna de lucru.

— Da, dar eu am nevoie de o bucătăreasă care să țină așa ca
tine la sora mea. Caroline strânse mâinile muncite ale femeii.
Unde este?

— Citește în sala de lecții. Stai aci. Mă duc s-o aduc.

Bucătăreasa se mișca ușor pentru o femeie de proporțiile ei.
Era nevoită. Domnul Ritter era un stăpân sever care cerea de la
servitorii săi ca totul să fie curat ca lacrima, mesele să fie exce-
lente și o tăcere mormântală. Nu accepta nici un fel de greșeli.

Multe slujnice fuseseră concediate fără recomandări, pentru că scăpaseră o cârpă de praf, iar rezultatul acestei severități era o casă tăcută ca un mormânt. Și întunecată, aproape macabră.

Întorcându-se în umbră, Caroline își strânse mai bine haina subțire în jurul umerilor. Detesta să vină aici. Dar mai mult de-atât, ura faptul că Genevieve era nevoită să trăiască aici. Însă acum avea o soluție. În cele din urmă, avea soluția. Auzi pe scară pașii rapizi ai lui Genevieve și pe buze îi înflori de îndată un zâmbet.

Când fata intră în bucătărie, cu bucătăreasa pe urmele sale, Caroline pași în lumină. Singura lampă dezvălui o fată înaltă de 14 ani. Avea mișcări stângace, de parcă propriile mâini și picioare nu i-ar fi aparținut. Trăsăturile îi erau prea mari pentru chip. Avea pistriui pe față și mergea încovoiată ca să fie mai puțin evident cât de înaltă era. De fapt, era imaginea lui Caroline la acea vârstă.

– Ești frumoasă, îi spuse Caroline încetișor și o îmbrățișă.

– Îhâm! Genevieve o îmbrățișă și ea, dar încruntătura ei părea să-i fi săpat un rid între sprâncene. Nimeni nu este de aceeași părere.

– O vor face. Caroline se dădu înapoi și îi luă mâinile. Am cele mai bune vești cu putință. Am primit un post la ducele de Nevett.

– Asta-i bine, spuse Genevieve cu prudență. Ce fel de post?

– Îl învăț pe fiul lui să flirteze.

– E o prostie, spuse Genevieve cu un dispreț adolescentin necenzurat.

– Poate că da, dar mă pricep la asta, și știi ce-a zis ducele? Caroline strânse mâinile lui Genevieve plină de emoție. A zis că, dacă la sfârșitul sezonului fiul lui se logodește cu o fată de familie bună, o să-mi dea o bonificație de o mie de lire.

– Don'șoară Caroline!

Bucătăreasa căzu pe un scaun de parcă ar fi fost împușcată.

– O mie de lire? Genevieve se holbă la sora ei, de parcă nu înțelegea prea bine. Ești sigură?

— Da! O mie de lire dacă reușesc să-l însor pe fiul lui. Caroline îți ridică puțin fusta și făcu o reverență în fața lui Genevieve. Știi ce înseamnă asta?

— Ne putem duce în Franța să stăm cu familia mamei, nu? ghici Genevieve.

— Da!

Caroline execută câțiva pași de dans. Genevieve făcu ochii mari — ochi care aveau exact culoarea celor ai lui Caroline.

— Poți s-o faci?

— Sigur că da. Zilele de burlac ale lui Lord Huntington sunt numărate, jură Caroline.

Capitolul 4

Jude își îndreptă manșetele când intră la petrecerea din acea seară de la Blythe Hall. Reședința Throckmorton din Suffolk se afla la o scurtă călătorie cu trenul de Londra, iar în casă se auzeau râsete, se dansa și atmosfera era festivă, plină de veselie — și intrigă.

Garrick Throckmorton lucra pentru ministerul de interne, ca și frumoasa lui soție, Celeste. Mama lui Throckmorton, Lady Philberta, fratele lui, Ellery și soția lui, Hyacinth, erau plecați în Italia, iar Jude ar fi putut paria că și ei își făceau datoria față de coroană. Familia Throckmorton reprezenta o dinastie de spioni, dar Garrick Throckmorton era și un finanțist cu o oarecare reputație, la care apelau mulți când aveau nevoie de sfaturi pentru investiții. În plus, cei din familia Throckmorton erau văzuți ca niște vlăstare nobile ale înaltei societăți, și o invitație la una dintre petrecerile lor era o adevărată lovitură pentru oricine dintre lumea bună. Așa că Jude nu ieși în evidență când își salută multele cunoștințe — nu sărea în ochi dacă nu-i luai în considerație haina din catifea argintie brodată cu mărgele.

Throckmorton se despărți de un grup vesel și ieși în întâmpinarea lui Jude.

— Ce surpriză! Nu speram să te văd astă-seară.

Nu suna a întrebare, dar era, iar Jude răspunse cu sinceritate:

— Am auzit că dai o petrecere. Trebuia să ies din casă ca să-mi etalez ultima achiziție — își mângâie reverul cu un deget, apoi adăugă pe un ton mai scăzut: Și vreau să te întreb despre compania neprevăzută cu care m-am ales. Speram să vorbim între patru ochi.

— Ce companie? De sex feminin?

— Fără cea mai mică îndoială.

— Ce ciudat. Când se apropie soția lui, Throckmorton o luă de braț, conducându-i pe amândoi spre biroul său. Draga mea, Huntington s-a ales cu o neașteptată companie feminină.

Cu un zâmbet care luminează coridorul dosnic, întunecat, Celeste spuse :

— Chiar avea nevoie. E prea retras.

Jude bănuia că femeia vorbea serios, ceea ce îi trezi atât dorința de a nega, cât și de a se întreba ce singurătate bine ascunsă vedea la el.

— De fapt, nu eu mi-am ales însoțitoarea, și mă tem că e cam enigmatică pentru mine.

Throckmorton se încruntă de îngrijorare.

— Cine e?

Acum că venise momentul, Jude nu mai voia să-i spună. Suna atât de absurd.

— E un fleac, de fapt.

În birou, Celeste se plimbă pe la fiecare lampă, întetind flăcările slabe, până când lumina caldă pătrunse în fiecare colț al încăperii.

— Fleacurile ajung adesea lucruri importante.

— Te-a afectat suficient ca să vrei să ni-l aduci la cunoștință, îi aminti Throckmorton.

— Probabil nu are nici o importanță.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, despre ce e vorba? Întrebă Throckmorton.

— Tatăl meu a angajat o femeie să mă învețe cum să flirtez.

Muți de uimire, Throckmorton și Celeste făcură ochii mari. Apoi Throckmorton renunță la figura lui solemnă și râse pe infundate. Celeste își puse mâna pe brațul soțului ei.

— N-ar trebui să râdem. Asta este în mod evident – vocea îi tremura de amuzament stăpânit – o problemă serioasă pentru Lord Huntington. Îi studie cu privirea haina viu colorată. Și o îmbunătățire de care avea multă nevoie.

Throckmorton și Celeste izbucniră amândoi în râs. Perechea era nepotrivită, ea atât de luminoasă și veselă, el atât de întunecat și sumbru, dar se completau unul pe celălalt precum luna și noaptea.

Jude își încrucișă brațele și așteptă să le treacă un pic veselia.

— Mă întrebam dacă m-ar putea bănuî cineva de...

— Prost-gust? sugeră Throckmorton.

Jude fu nevoit să aștepte din nou, dar, de această dată, se uită urât, amenințător. Iritarea îi era calmată un pic de gândul că, dacă *signora* Eloisa Viltori ar auzi de situația grea în care se afla, ar chicoti și ea. Talentul lui Jude la flirt o convinsese pe celebra cântăreață italiană de operă să-l primească în patul ei și, datorită talentatului său amant, rămăsese acolo în cele trei luni pe care le petrecuse în Florența. Dar, bineînțeles, la Florența se îmbrăcase cu gust și se purtase cu acel *savoir-faire*¹ caracteristic unui gentleman englez.

— Scuze, scuze. Throckmorton o instalează pe Celeste pe sofa, îi face semn lui Jude înspre fotoliul comod de vizavi și luă loc lângă soția lui. Bănuiește că lucrezi pentru mine? Da, orice e posibil. Cum o cheamă pe tânără?

— Tata nu a vrut să-mi spună.

Throckmorton ridică din sprâncene de uimire.

— Nu știi nici cine este?

— Nu. Tata nu mi-a spus, ceea ce mă face și mai suspicios. Jude se trânti în fotoliu. Nu am prevăzut ce va face tatăl meu, deși, dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit. Nevett nu e din cei care așteaptă pasivi să se întâmple lucrurile. Vrea să mă însor și nu pot să-i spun cu ce mă ocup.

¹ Tact (în franceză, în orig.)

—Nu. Doamne ferește! De unde a apărut această lady... Presupun că e o lady, nu? După ce Jude dădu din cap aprobator, Throckmorton continuă: De unde a apărut?

—Dintr-un loc numit Distinsa Academie a Guvernantelor.

Jude le așteptă reacția.

—O! Celeste zâmbi, făcând gropițe. Nu, nu trebuie să-ți faci griji în privința însoțitoarei tale. Dacă e recomandată de Lady Bucknell, proprietara, atunci tânăra e demnă de încredere.

—Tot de la Distinsa Academie a Guvernantelor a venit și Celeste să lucreze pentru mine. Throckmorton o mângâie cu un deget în sus pe braț și, când ea se întoarse spre el, își zâmbiră de parcă își aminteau povestea lor de iubire înflăcărată. Iar Lady Bucknell a lucrat și ea ocazional pentru mine.

—Oh! Jude detesta să capituleze, dar nu vedea altă soluție. Atunci presupun că va trebui să am o guvernantă.

—O să-ți faci bine să adaugi și un strop de frivolitate în viața ta, spuse Throckmorton.

—Spionajul e o treabă serioasă, dar asta nu înseamnă că nu ne putem bucura de viață, adăugă Celeste.

Poate în ceea ce-i privea, dar Jude luase decizia de a deveni spion după ce trecuse prin foc și suferință.

—Eu am ajuns să fac meseria asta pe o cale diferită și, până nu o străbat drumul până la capăt, nu pot să mă bucur de nimic cu adevărat. Deși îi datorez lui Michael să trăiesc cum a trăit el, încă învăț. Încă învăț.

Jude închise ochii și, așa cum se întâmpla întotdeauna, văzu din nou scena care i se întipărise în minte. Încă o dată, văzu focul, simți căldura și agonia de a ști că își dezamăgise părinții, neamul și pe Michael.

*

Jude ținea în mână biletul de la fratele său.

Vino imediat în piața veche. Am nevoie de tine!

P.S.: Plătește fata.

Era mâzgălit pe o bucată de hârtie și îi fusese adus acasă de un vagabond. Se uită fix la mesaj cu sentimentul de furie

neputincioasă pe care i-l provoca Michael de multe ori. Michael, care intra în tot felul de probleme și ieșea chemându-și fratele în ajutor. Jude îl ajutase întotdeauna, însă, după ultima escapadă, al cărui rezultat fusese pentru Jude un braț rupt și ambii ochi invinețiți, și totul pentru iubirea unei barmanițe, îi jurase lui Michael că nu-l va mai ajuta. Și nu o mai făcuse.

Îi plăti mesagerului, care mușcă moneda, apoi dispăru în noapte. Rămase nemișcat pe un scaun, cu brațele încrucișate pe piept și uitându-se în întuneric. Știuse că Michael avea să dea de bucluc.

Jude locuia aproape de poalele dealului. Vizita muzee, frecventa cursurile de la universitate, bea prin taverne cu studenți răraciți și îi asculta când instigau la revoluție.

Michael locuia în vârful dealului, în stațiune, alături de cei mai bogați și mai dezmațați oameni din Europa. Bea șampanie, dansa toată noaptea, se ținea de jocuri de noroc, bârfea și umbla din floare-n floare, și, pentru prima oară, Jude își disprețuia fratele. Michael nu fusese niciodată atât de crud, atât de hotărât să petreacă, pe când, nu departe de el, oamenii sufereau profund și mureau de foame. Jude încercase să-i spună, dar Michael răsese și replicase:

— Nu-ți mai face atâtea griji, frățioare. Toți trebuie să murim într-o zi.

Poate că lui Michael îi sunase ceasul acum.

Jude sări de pe scaun. Michael era fratele lui. Indiferent despre ce era vorba, avea să se ducă întotdeauna să-l salveze. Încercând un pistol, și-l vârî în centură. Își legă un toc din piele pe braț și puse acolo un cuțit lung, ascuțit, cu lama subțire, arma tradițională în această țară mică. Își puse o haină și o pălărie închise la culoare și porni spre piața din inima orașului vechi. Deasupra lui, din vârful dealului, auzea muzică, vedea lumină, dar, cu cât se apropia mai mult de albia râului, sărăcia îl înconjura din toate părțile. Până se apropie de destinație, greutatea oamenilor deveniseră atât de apăsătoare, încât clădirile păreau să se prăbușească sub povara lor.

Trecuse doar un pic de ora zece noaptea. Cărciumile se înșiruiau de o parte și de alta a străzii înguste și murdare. Dar nu se vedea nici o lumină pe sub praguri. Obloanele erau trase la ferestre. Totul era neclintit. Nici un bețiv, nici o pisică, nici o adiere. Unde erau toți? Îl trecură fiori de neliniște pe șira spinării. Se ținea aproape de ziduri, cu mâna pe pistol, și simțea un miros de fum adus de vântul de seară. Și văzu ceva. Lumină din piață. Nu multă, doar o pâlpâire. Ardea ceva. Ceva ce n-ar fi trebuit să ardă. O clădire. Un foc în aer liber. O altă boare de fum trecu pe lângă el.

Apoi simți un miros puternic, putoare de lemn și metal care ardeau, și, împreună cu acesta, un iz care îi zburli părul de pe ceafă. Se trezi fugind, alunecând pe pietrele din pavaj, alergând drept spre marginea pieții. Apoi se opri brusc. Nu îl ajuta cu nimic pe Michael dacă se grăbea să fie omorât. Se uită de după colțul unei clădiri la piața pustie.

Un foc fusese aprins chiar lângă fântână. Un foc mare. Un foc alimentat cu bucăți masive de copac și, dacă mirosul nu-l înșela, și cu mai multe sticle de brandy. Din când în când, flăcările mai atingeau crengile noduroase, dar cea mai mare parte din lemn se prefăcuse deja în cărbune. Și se așternuse ca o dojană într-o vatră cu cenușă...

Uitând de prudență, Jude se îndreptă încet spre mijlocul pieții. Un corp fumega, carbonizat și contorsionat. Jude se uită lung la el. Tresări, îngrozit... dezgustat. Nu. Nu. Nu Michael!

Dar, în lumina flăcărilor ce se stingeau, ceva din aur strălucea în coșul pieptului. Jude nu avusese nici o îndoială. Știa ce era.

Cu un băț, ridică inelul cu sigiliu al familiei, cel pe care îl primise Michael în ziua când împlinise 18 ani, și pe care îl purta întotdeauna moștenitorul familiei Durant. Jude îi dădu drumul în palmă. Aurul atât de luminos, strălucitor... atât de fierbinte, încât trecu prin pielea lui până în carne. Nu-i păsa. Primi cu bucurie durerea provocată de arsură. Era reală. O merita și îl ușura pentru o clipă de sentimentul propriei vinovății.

Acesta era fratele lui și era mort. Michael era mort. Michael murise, iar Jude îl dezamăgise.

Nu doar îl dezamăgise, dar și refuzase să-i vină în ajutor. Suferința își înfipse ghearele în Jude, iar el se încovoie, ținându-se de burtă, într-o agonie tăcută. Când văzu cu coada ochiului o siluetă neagră furișându-se spre el, Jude se răsuca și își scoase pumnalul. Un băiat apărură în fața lui și rămase acolo, cu mâinile în sus. Era un copil de cam opt ani, numai piele și os. Jude recunoscu la el mișcările amenințătoare ale unui borfaș. Un hoț de buzunare și un găinar. Jude își vârî inelul în buzunar și ținu vârful cuțitului îndreptat înspre băiat.

— Zi-mi ce s-a întâmplat aici.

— Nu vezi? L-au omorât, dom'le, spuse băiețandrul. Au zis că ți-a băgat nasul în treburile lor. Au zis că, dacă știm ce e bine pentru noi, să ne vedem de ale noastre și să nu le facem necazuri, altfel vom sfârși exact ca el.

— Cine a făcut asta? Își exprimă Jude durerea într-o șoaptă.

Flăcăul se dădu un pas înapoi de parcă se aștepta ca Jude să explodeze.

— Oamenii de colo. Arată înspre casa cea mare aflată aproape de vârful dealului, unde jucătorii își încercau norocul, unde aristocrații dansau și familia Guignard își arunca plasa străvezie și lucotea aur la fiecare aruncare. L-au omorât pe tip, i-au ars cadavrul. Au aruncat bani de aur pe podeaua tavernei tatălui meu. Au luat un butoiș de bere și pe soră-mea și au pornit călare pe drumul spre granița cu Serephinia.

Jude simți o altfel de suferință în vocea flăcăului, chinul unui băiat care și-a pierdut sora. Punând pumnalul la locul lui, îi spuse:

— Fă-mi rost de un cal!

— De ce aș face ceva pentru tine? Ești un străin. Ești un gentleman. Băiatul scuipă la picioarele lui Jude și îi aruncă cea mai mare insultă a lui. Ești ca ei.

Jude nu mai pierdu timpul să nege sau să-i explice. Înșfăcându-l pe băiat de haina lui zdrențuită, îl ridică în aer și îl zgâlțâi.

— Fă-mi rost de un cal!

Flăcăul rămăsese în aer.

— Și am să-ți aduc sora înapoi.

Apoi Jude îi dădu drumul.

– Cum ai să faci asta? Sunt patru.

Jude arătă înspre trupul carbonizat. Măhnirea îi sfâșia sufletul, încercând să-și croiască drum spre suprafață.

– Țsta era fratele meu. El m-a învățat să mă bat, punându-mă în tot felul de situații disperate. În același timp, m-a învățat să fiu prudent. Jalea și sentimentul de vină se dovediră mai puternice decât puterea lui de stăpânire. Iar acum... m-a învățat cum să înnebunesc.

Căzu în genunchi. Ridicându-și fața spre cerul întunecat, urlă de furie și de durere. Ca un lup. Ca o fiară. Ca un om care nu mai avea pentru ce să trăiască, în afară de răzbunare.

Până când Jude se potoli, băiatul se și întoarse cu un cal.

– Adu înapoi armăsarul. Lăsa frăiele în mâinile lui Jude. Adu-mi înapoi sora. Cu multă încântare, adăugă: Să nu-ți pese de cadavre. După ce-i omori, lasă-i să putrezească.

*

Se luptase cu ei, unul contra patru. O salvase pe sora băiatului și îi omorâse pe bărbați. Doi muriseră ușor, dar unul din ei îl tăiasse pe Jude la braț cu o sticlă spartă, iar altul îl împușcase în umăr și în burtă. Ticălosul avu parte de un tratament special. Jude îl interogase înainte să-l trimită pe lumea cealaltă și scosese două nume de la el – *comte de Guignard* și *monsieur Bouchard*. Ei îi tocmiseră pe cei care-l omorâseră pe Michael, dar ticălosul nu știa din ce motiv.

Uitându-se în jos la cerculețul care îi însemna palma, Jude reveni la discuția cu soții Throckmorton.

– De câte ori visez, visez că am făcut o greșală, că el e încă în viață și caută altă aventură măreață. Dar, când mă trezesc, este mort. Își ridică ochii și îl văzu pe Throckmorton studiindu-l cu atenție și știu ce speculație îi trecea prin minte. Am găsit haina lui Michael în apropiere, bandiții îi luaseră doar cizmele. Cizmele lui, Throckmorton, ale nimănui altcuiva, căci nimeni în afară de mine nu mai poartă o asemenea mărime.

Throckmorton dădu din cap aprobator.

— Cum zici tu. Speram doar că...

— Crede-mă, zise Jude. Am încercat în tot felul să mă conving că trupul nu era al fratelui meu, dar, cu cât mă străduiam mai mult, cu atât eram mai sigur că a fost al lui.

Ochii lui Celeste se umplură de lacrimi.

— Ai făcut atât de multe, fără să te gândești la tine!

— Mă gândesc prea des la mine. Jude își frecă cicatricea aspră din palmă. De asta a fost omorât fratele meu.

— Te învinovățești când nu trebuie. A fost ucis pentru că cineva îl voia mort.

Celeste trăise în Franța câțiva ani și Jude auzea câteodată în tonul și accentul ei ecoul pragmatismului specific francezilor.

— Pentru că e adevărat. Nu voi putea să mă iert până nu îl voi răzbuna.

— Bine. Dezgustul de sine face dintr-un om bun unul rău. Răzbunarea purifică sufletul. Celeste dădu din cap satisfăcută. Pot să te ajut. Am două cadouri pe care le-am primit eu și Garrick la nunta noastră. Le poți da domnilor din Moricadia pentru a le atrage atenția.

Throckmorton își dresе glasul.

— E vorba de cutiile de tabac pe care ni le-a dăruit unchiul Julian?

— Da, așa e.

Vocea lui Celeste era limpede și rece.

— Pentru că sunt scumpe...

— Și de un prost-gust uimitor, potrivite doar pentru un bărbat, plus că sunt genul de obiecte pe care te aștepți să le primești de la cineva care dezaprobă căsătoria ta cu fiica grădinarului. Celeste bătu enervată din piciorul încălțat într-un pantof elegant. Oricum, ce importanță are? Când va veni timpul, Maltin va intra prin efracție în apartamentul moricadienilor, va lua totul înapoi și va căuta și indicii din care să reiasă scopul lor.

— Știu. Throckmorton îi puse mâna pe umăr. Știu, scumpo.

Ea respiră adânc ca să se liniștească, apoi închise ochii, căutând să rămână calmă. Probabil că nu reușise, pentru că izbucni:

—N-ai ce-i face dacă unii din familia ta sunt niște cretini.

Throckmorton întâlnește privirea lui Jude și făcu un gest spre burtă, apoi își mișcă ochii spre Celeste.

Ah. Era însărcinată. Asta explica de ce era atât de sensibilă cu privire la o chestiune pe care, altfel, n-ar fi luat-o în seamă. Pe un ton prietenos, Jude spuse:

—Contele de Guignard și Bouchard cred că englezii sunt oameni de nimic, niște pierde-vară, iar eu am făcut multe eforturi să le confirm această prejudecată. Se ținuse scapi de ei, plănuiase să se întâlnească cu ei oriunde se duceau și făcuse pe prostul și sicofantul atât de îndrăgostit de cultura de pe continent, încât nu băga în seamă insultele sau insinuările. Și am reușit. Mă cred cel mai mare prostovan din țară.

—Și-au dat seama că ești fratele lui Michael? întrebă Throckmorton.

—Da, dar nu știu că am fost în Moricadia în același timp cu Michael. Jude zâmbea cu amărăciune. Asta este și unul dintre motivele pentru care mă disprețuiesc atât de mult: au ordonat moartea fratelui meu, iar eu par atât de neghiob, încât cerșesc aprobarea lor.

—Ai vreo bănuială în legătură cu motivele care i-au adus la Londra? întrebă Throckmorton.

—Nu, dar au început să lase garda jos. Pe Bouchard nu trebuie să-l pierdem din ochi. Jude se aplecă în față. Soluția problemei e la el.

—Nu suntem siguri de asta.

Throckmorton se aplecă și el în față, cufundat în înșiruirea faptelor și căutând răspunsurile ce trebuiau să se găsească acolo.

—Eu sunt. Am stat în Moricadia luni întregi, așteptând ca Michael să se lase de jocuri de noroc... deși acum știu că făcea mai mult decât asta. A făcut pe eroul. Nenorocitul. Bouchard i-a sfătuit pe contele de Guignard și pe prințul Sandre să aducă acolo stațiunile de lux și jocurile de noroc, și au mai mult succes decât își poate închipui cineva. La fel și banii. Bouchard a adus în țară tot felul de răufăcători care să o conducă. Este un bandit în haine elegante. Oamenii din Moricadia sunt asupriți

și revoltați; îl urăsc mai mult decât pe oricine. *Se tem* de el mai tare decât de oricine.

— Chiar și pe când stăteam la Paris, se vorbea că Franța va anexa Moricadia, va prelua stațiunile și jocurile de noroc și va opri banii în trezoreria proprie.

Vocea lui Celeste suna aproape normal.

— De Guignard și Bouchard nu vor asta — dar de ce să nu se ducă în Franța pentru a se împotrivi uniunii? întrebă Throckmorton. De ce să vină în Anglia?

— Pentru a băga zădărniciune între cele două țări, zise Celeste.

Asta era destul de ușor. Relațiile cu rușii se înrăutățiseră mult. Rusia voia să cucerească continentul asiatic, iar în cazul Angliei și al Franței existau prea mulți bani și prea multă putere în pericol ca să se îngăduie așa ceva. Astfel, cei doi aliați de vreme rea lăsau deoparte secole de neîncredere pentru a se uni în lupta împotriva rușilor. Cel puțin, acesta era planul. În realitate, diplomații francezi îi disprețuiau pe englezi, cei englezi pe francezi, iar unii oameni erau dispuși să meargă oricât de departe pentru a distruge alianța.

— Dacă de Guignard și Bouchard provoacă destule necazuri, vor distrage atenția Franței de la Moricadia.

Celeste își atinse ușor ochii.

— Ca un castel din cărți de joc, pacea dintre Franța și Anglia ar fi ușor de distrus, și asta ar însemna război.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, iar secretarul lui Throckmorton apăsă cu vocea lui baritonală:

— Domnule, femeia e aici.

Cu o mișcare bruscă și un zâmbet superior, Celeste zise:

— Ce noroc că ai venit în seara asta, Lord Huntington, căci oaspetele nostru te interesează.

Throckmorton strânse din buze, apoi îi răspunse secretarului său:

— Poftește-o aici.

O femeie nemaipomenită intră pe ușă. Era tânără, poate de vreo 20 de ani, frumoasă și rotunjoară numai cât să fie apetisantă, mică de înălțime, cu o prezență atrăgătoare. Pieptul generos

îi tresălta ușor, revărsându-se din decolteul adânc al rochiei perfect croite, a cărei culoare stacojie pune în umbră costumul foarte neobișnuit al lui Jude. Părul blond, foarte des, îi era prins la ceafă, iar ochii verzi, languroși cercetară încăperea, oprindu-se asupra lui Jude. Se îndreptă spre el, cu fustele foșnindu-i la fiecare pas. El se pomeni în picioare, urmărind-o cu privirea.

Când se apropie de el, îl ameți o mireasmă de pământ reavăn, iar când își puse palma pe brațul lui, Jude își descoperi brusc atracția – până acum nebăgată în seamă – pentru blondele minione, voluptuoase, cu ochii verzi.

– Ce domn grozav sunteți!

Scotea fiecare cuvânt pe un ton așa de languros, că îl făcu să se întrebe ce misiune putea să aibă – și își dădu seama că, dacă dorea să facă din el misiunea ei, el nu avea de ales decât să se supună ordinelor ei.

Dar Celeste o întrerupse și arătă înspre Garrick.

– Acest gentleman este domnul Throckmorton.

– Oh! Femeia se uită la ținuta distinsă, de culoare închisă a lui Throckmorton și oftă. Bineînțeles că el este. Scuze, domnule Throckmorton.

– Nu se supără, spuse Celeste, veselă. Îi explică lui Jude: Domnișoara Gloriana Dollydear e cântăreață de operă, și noua noastră armă în acest război. Ia loc, domnișoară Dollydear, cât timp îi explic situația lui Lord Huntington.

Capitolul 5

– Ce după-amiază minunată după atâtea zile de ploaie, Lord Huntington.

Vocea afectată a lui Lady Rutherford îl opri în loc pe Jude.

– Într-adevăr, Lady Rutherford. Ce plăcere să vă văd, alături de încântătoarea dumneavoastră fiică, domnișoara Jordan. Jude făcu o plecăciune atât de extravagantă, că ar fi fost mai potrivită la curtea de la Versailles decât pe o alee cu pietriș din Hyde Park.

Îi o zi superbă și o ocazie de a încerca noile toalete la modă în primăvara asta.

Biata domnișoară Jordan! Avea doar șaptesprezece ani, abia venise la Londra și era cu inima îndoită, neștiind dacă să-l considere moștenitorul unui ducat, un bărbat bogat, unul dintre cei mai râvniți burlaci din toate sezoanele... sau cel mai caraghios om din Londra.

Când, cu un gest voit nepăsător, Jude își aruncă peste umăr fularul de lână cu model persan în culorile smaraldului și bronzului, domnișoara Jordan pierdu lupta. Punându-și la gură o mână înmănușată, începu să râdă pe înfundate. Mama ei o înghionti tare în coaste cu cotul ei osos. Revenindu-și imediat, domnișoara Jordan se stăpâni.

— Ce bucurie să vă întâlnesc, milord! Costumul dumneavoastră e superb.

— Bineînțeles! Jude se încruntă cu o îngrijorare prefăcută. Dar dumneavoastră păreți că nu vă simțiți bine, domnișoară Jordan. După ochii dumneavoastră sticloși, mă tem să nu vă îmbolnăviți de ceva. Se dădu înapoi de parcă fata ar fi avut ciumă. Va rog! Sunt un gentleman prea important și prea solicitat la petreceri ca să mă expun unui asemenea pericol.

De această dată, ea nu-și putu reține un pufnit disprețuitor, iar el se retrase până în celălalt capăt al aleii.

— Serios, Lady Rutherford, fiica dumneavoastră ar trebui să fie în pat și departe de restul înaltei societății. Departă *de mine*...

Lady Rutherford încuviință din cap, o înșfăcă de braț pe domnișoara Jordan și se îndepărtă cu ea pe alei.

El se plimbă în continuare, scoțându-și jobenul — foarte înalt — să salute fiecare doamnă pe care o întâlnea. Matroanele înțelepte și ficele lor averse de titluri făceau reverențe solemne în fața lui, dar existau mereu tinere ca domnișoara Jordan care nu-și puteau stăpâni amuzamentul, iar acestora le dăruia un zâmbet special. Inconștiența lui provoca alte hohote de râs, în timp ce el se îndepărta cu pași mărunți.

Așa cum sperase, primele raze de soare ale primăverii atrăseră destui oameni în Hyde Park ca să-i facă plimbarea aproape

neremarcată. Da, neremarcată – poate cu excepția mantalei verzi în ton cu sezonul, la care asortase un costum maro în carouri și ghete până la glezne, cu toc înalt, care făceau din el omul cel mai scandalos îmbrăcat din parc – și idiotul perfect. Acesta era titlul pe care îl cultivase cu infinită grijă.

Uneori se întreba dacă, după această escapadă, va redeveni vreodată așa cum fusese înainte, atent la maniere, la decență, la toate lucrurile lipsite de importanță, și meditativ până la indecizie.

Era de părere că nu. Spera că nu. Nici un om din lumea bună care se plimba pe alei nu-și închipuia că îi studia mersul, tonul vocii, atenția pe care o dădea ambientului și, desigur, felul în care era îmbrăcat. Puteai să afli multe despre un om, fie el bărbat sau femeie, observându-i îmbrăcămintea, iar Jude îi privea cu atenție, cântărindu-i, pe toți care-i ieșeau în cale, deși, în tot acest timp, evita băltoacele lăsate de ploaie și îi ținea sub supraveghere pe cei doi moricadieni pe care îi urmărea.

Se uita și după profesoara lui, femeia severă pe care o angajase tatăl lui să-l învețe arta flirtului. Cea despre care ducele spunea că „arată destul de bine” – un eufemism, cu siguranță.

Și iat-o, o femeie cu față de cal, ținând un buchețel de trandafiri roșii sub bărbie. Avea tenul de un alb imaculat, fie dat cu pudră, fie datorat unei lamentabile lipse de soare.

Nasul îi era turtit, de parcă ar fi intrat într-o ușă cu capul înainte. Umerii ei erau rotunzi, sânii nu atrăgeau atenția, și își purta hainele strălucitoare așa de prost, că ar fi arătat la fel de bine și îmbrăcată în pânză de sac.

Ce naiba fusese în capul tatălui său? Ochii căprui ai profesoarei îl priviră cu o vagă adorație. Ridicându-și pălăria, el îi făcu o plecăciune și hotărî să se întoarcă la reședința din oraș a lui Nevett, de îndată ce se termina lecția, și să-l întrebe.

Ea veni spre el, apoi se opri la câțiva pași distanță, de parcă era nesigură.

„S-o ia naiba, face pe sfioasă.” Cu pălăria încă ridicată, el se mai aplecă o dată în fața ei și îi indică un loc înaintea lui. Aruncând o privire triumfătoare locului de plimbare al aristocrației, ea veni

cu pași mărunți spre el și făcu o reverență. Punându-și pălăria pe cap, el spuse pe un ton scăzut:

— Nu cred că te pot convinge să-i zici Înălțimii Sale că m-am corectat, nu?

Ea își miji ochii de parcă ar fi fost nedumerită – sau avea nevoie de ochelari.

— Ce-ați spus, milord?

— A fost o prostie să te întreb așa ceva. Cum avea el să flirteze cu o creatură... ca asta? Nu vor mai circula zvonuri despre îmbrăcămintea sa, ci despre gustul lui la femei. Prietenii lui vor crede că înnebunise, iar dacă va încerca să le explice că tatăl său îl șantajase, vor râde de el cu poftă, exact ca Throckmorton și Celeste. Înălțimea Sa s-a asigurat ca întregul efort să merite banii pe care ți-i dă. Așa că vom face lucrul ăsta, nu?

Ea înghiți în sec.

— Care lucru, Lord Huntington?

— Politețea, flirtul, curtea, toate astea.

Privind partea plină a paharului, Jude își dădu seama că interesul lui pentru această femeie avea să-i consolideze, fără îndoială, reputația de cretin în ochii contelui de Guignard și ai lui Bouchard. Lucrurile trebuie să pară că merg bine și, cu cât reușim mai repede, cu atât mai repede terminăm. Foarte bine. Arată spre alee.

— Facem câțiva pași?

Cu o voce la fel de atrăgătoare ca scârțâitul cretei pe tablă, ea spuse:

— Păi... da, milord. Mulțumesc, milord. Aș fi încântată...

— Milord, termină el propoziția în locul ei.

Ea clipi nedumerită.

— Milord?

— Nimic. Îmi dau seama că împrejurările sunt neobișnuite și nu am fost prezentați oficial, dar dumneata mă cunoști, iar eu aș fi încântat să facem cunoștință. Ea nu părea să înțeleagă la ce se referea el, așa că o ajută. N-ai vrea să-mi spui cum te cheamă?

— Da! Desigur! Sunt... Fata se opri și bolborosi ceva, buzele ei palide deschizându-se ca ale unui pește scos din apă. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi zis că își uitase numele. În cele din urmă, reuși

să rostească: Sunt Lady Pheodora Osgood din familia Osgood de la Rochdale.

– Serios? Îl surprindea. Erau într-adevăr membri ai neamului Osgood la Rochdale, o familie respectabilă, deși deosebit de modestă. Acum că pomenești de asta, văd asemănarea. Nu-mi dădusem seama...

Se opri din vorbit când era pe punctul de a deveni nedelicat.

– De ce anume nu vă dăduserăți seama, milord?

Nu-și dăduse seama că sufereau din cauza pierderii averii până într-atât, încât să-și trimită de-acasă una dintre fiice să-și câștige existența – dar *fusesse* plecat din țară.

– Nu-mi dădusem seama că familia Osgood a crescut o tânără atât de frumoasă aici în oraș.

Ea își miji ochii, uitându-se în sus la el.

– Milord, vă simțiți bine?

– Perfect. Mulțumesc de întrebare. Îi dăruie cel mai fermecător zâmbet al lui.

– Sunteți sigur? Pentru că nimeni nu mi-a spus niciodată... așa ceva. N-am auzit niciodată înainte...

Își miji și mai tare ochii la el. Iritat peste măsură de bâiguiala și nesiguranța ei, el izbucni:

– Porți ochelari?

Intenționat, de parcă fusese instruită de multe ori s-o facă, ochii i se măriră.

– Ochelari ? Ce vreți să spuneți prin ochelari?

– Un obiect de pus la ochi care să te ajute să vezi mai bine. Uite! Luându-i poșeta din mână, scotoci înăuntru. Iată-i. Scoțând ochelarii cu rame simple de aur, i-i puse pe nas.

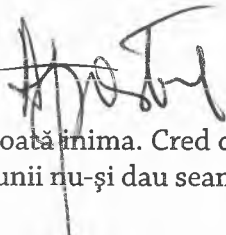
Ea se holbă la el, iar de data aceasta, ochii îi erau cu adevărat mari – și de un căprui atrăgător.

– Așa-i mai bine. Acum ne putem înțelege mai ușor. Și, până la urmă, nu e ca și cum ar trebui să mă impresionezi cu adevărat cu frumusețea ta. Amintindu-și porunca tatălui său de a flirta, Jude adăugă pe un ton scăzut, seducător: Sunt deja copleșit.

Ea se duse în mijlocul aleii, intrând în băltoace, și spuse:

– Am auzit că, în timp ce erați în străinătate, ați înnebunit.

— Aşa-i unul din zvonuri? El râse din toată inima. Cred că era de aşteptat. Nu. Nu sunt nebun – dar nebunii nu-şi dau seama de nebunia lor, nu-i aşa?

— Nu. Se dădu înapoi cu un pas. Nu. A fost o plăcere să vă întâlnesc, milord.

— S-a terminat lecţia pe ziua de azi? Retragerea ei îl surprinse. Banuiesc că vrei să mă iei încet.

— Da, milord. Lecţia e gata şi ar trebui s-o luaţi încet. Mai făcu un pas înapoi. Poate ar fi bine să vă întoarceţi acasă şi să vă odihniţi. Luaţi totul încet.

Se îndepărtă din ce în ce mai mult. În acel moment, el îşiări victimele. Aşa cum sperase, soarele îi scosese la plimbare pe contele de Guignard şi pe *monsieur* Bouchard.

— Iată-i!

De îndată, Jude se întoarse la rolul său de diletant şi filfizon, studiindu-şi fularul cât de mult putea, răsucind câteva şuviţe de păr ca să-şi facă nişte cârlionţi extravaganti pe frunte.

— Da. Iată-i. Bineînţeles. Scuzaţi-mă.

Întorcându-se, Lady Pheodora o luă la fugă înapoi pe alee. Uitându-se după ea, Jude spuse:

— Ce fată ciudată! N-o să-şi facă niciodată o carieră în felul ăsta. Şi, fără să se mai gândească la ea, se grăbi să-i prindă din urmă pe de Guignard şi Bouchard. Bastonul său lung atingea pământul la fiecare pas şi, cu o voce afectată, îi strigă: Aşteptaţi! Conte! Domnule! Nu vreau să-mi stropesc hainele cu apa murdă din bălţile astea!

Când bărbaţii se uitară la el, le văzu în ochi dispreţul pe care nu se osteneau să-l ascundă. Nu se simţeau obligaţi. Îl credeau nepăsător la orice jignire, iar asta însemna că îşi juca bine rolul. Dar nu îl stropiră. Aşa că el le spuse:

— Chiar speram să vă întâlnesc, excepţionali mei domni. V-am adus câte un dar. E doar un fleac, o cutie de tabac, dar cred că o să găsiţi lucrătura în aur admirabilă şi pietrele preţioase minunat tăiate şi de o claritate superbă.

Mita îi luă prin surprindere. Întinzând mâinile, acceptară cutiile oferite, cele pe care i le dăduse Celeste lui Jude. Bouchard, un bărbat scund, corpulent, cu o mustaţă neagră uimitor de mare

și cu o chelie lucioasă la fel de uimitoare, și-o vârî imediat în buzunar pe a lui și reîncepu să pufăie din trabucul gros pe care îl fuma în orice ocazie. Dar de Guignard își deschise cutia și o examinează. Jude se gândi că, dacă ar fi avut o lupă de bijutier, și-ar fi pus-o la ochi și ar fi evaluat piatra pe loc.

Contele era un bărbat de vreo 45 de ani, înalt, slab și chipeș, cu o barbă căruntă, bine ajustată de-a lungul maxilarului. Vorbea cu multă căldură de perioada lui Napoleon și poziția Franței de mare putere – și afirmarea Moricadiei cu ajutorul ei. De asemenea, nutrea o ură neîmpăcată față de englezi, care le răpiseră gloria și, în același timp, un resentiment bine ascuns împotriva francezilor, care îi disprețuiau pe moricadieni. Nu era un om ușor de înțeles; totuși, îi plăceau aurul și femeile și, pe aceste slăbiciuni ale lui își întemeia Jude speranțele. Satisfăcut de calitatea darului, de Guignard dădu deodată din cap aprobator.

– Mulțumesc. Mă bucur că te-am văzut.

Jude îi prinse de brațe înainte să se poată întoarce.

– Nu plecați încă! Voiam să vă întreb cum v-a plăcut opera de ieri-seară. Am avut impresia că soprana a cântat fals, dar poate pentru că e amanta domnului Throckmorton. Asta-i suficient să incomodeze o femeie!

Celor doi li se tăie respirația. Se uitară unul la altul. Mișcându-se în același timp, îi făcură loc lui Jude să treacă printre ei.

– *C'est vrai?*¹ E amanta domnului Throckmorton?

Domnul Bouchard vorbea engleza cu un accent puternic. Jude trecu pe lângă ei fără să arate deloc bucuria triumfului pe care îl înregistrase. Lucrul pe care îl făcea bine, care îl ajutase să creeze această personalitate cretină și insipidă, era capacitatea lui de disimulare.

– Dar bineînțeles că e! Este o legătură discretă. Domnul Throckmorton trebuie să-și păstreze reputația nepătată, pentru că dragălașa lui soție – Jude coborî tonul și se aplecă mai aproape de moricadieni – este o scorpie.

Fetele lor se animară de un interes viu. Jude își puse mâna pe piept și le spuse povestea inventată de Celeste.

¹ E adevărat? (în franceză, în orig.)

– Doamna Throckmorton i-ar face viața un iad dacă ar afla.

– Fascinant. Detest să văd un gentleman suferind. Bouchard suflă cu dispreț un nor de fum înecăcios înspre Jude. Cum o cheamă pe amanta asta a domnului Throckmorton?

– Răcându-i cu ochiul ștângărește, Jude îi zise:

– Domnișoara Gloriana Dollydear, o tânără superbă, cu plămâni... puternici, care îi măresc capacitatea de a cânta.

– Va trebui să-i facem o vizită după următorul spectacol.

Bouchard își mângâie mustața, un gest grăitor pe care îl făcea întotdeauna după ce primea o informație deosebită.

Cei doi moricadieni așteptau în continuare, zâmbind trecătorilor.

Domnișoara Gloriana Dollydear, descoperise Jude, era frumoasă și șireată, dispusă să joace rolul de amantă a lui Throckmorton – și de informatoare vigilentă a moricadienilor. Le va spune lui de Guignard și Bouchard tot ce dorea Throckmorton ca ei să audă. Le va asculta răspunsurile și le va raporta și, fiind tânără, nu-i păsa de primejdie.

– Nu-mi amintesc, vorbești franceza, Lord Huntington? întrebă Bouchard cu o nedumerire prefăcută.

– *Oui!* Foarte bine. Toți englezii din clasa mea vorbesc franceza. Însă Jude nu-i spuse că unii o vorbesc mai bine decât alții. Cu un accent execrabil, zise: Franța mi-a trezit o admirație plină de respect – dar folosi pentru „respect” cuvântul care însemna „timid”.

– Franța e patria-mamă a Moricadiei.

Contele de Guignard expiră fumul din piept.

– O, ce mult cred că doriți să vă uniți din nou cu țara aceea mare! bătă Jude din palme.

– Da, am rămas fără grai de atâta dorință, spuse de Guignard, sarcastic. *Mon cher*¹, Lord Huntington, mai vorbești și alte limbi?

– Am talent la limbi, zise Jude. Spaniola. *Muy bien!* Italiana. *Benissimo!* Latina. *Optime!* Germana. *Sehr gut!*²

¹ Dragul meu (în franceză, în orig.)

² Foarte bine

— Vorbești și moricadiana? Dar nu, cum ai putea? N-ai fost niciodată în Moricadia.

Dând o lovitură de maestru, contele de Guignard transmitea milă.

— Am fost acolo! Am trecut în turul pe care l-am făcut. Putea foarte bine să le dea această informație, căci, dacă aflau vreo dată adevărul, Jude nu ar fi fost prins cu minciuna. Serios! Gramatica mi se pare derutantă. Adăugă în grabă: Deși nu peste puterile mele.

— Sigur că nu. Bouchard își mângâie mustața și se uită cu atenție la Jude. Nu e nici o rușine să ai dificultăți cu moricadiana. Este o limbă veche, graiul țăranilor, nepotrivită pentru un gentleman.

Jude se însenină.

— Așa e.

— Deși e evident că stăpânești limbile mai bine ca alții. Contele de Guignard adăugă: Dar nouă ne e dor de patrie. Sper că nu te superi dacă vorbim în moricadiană, nu?

— Nu... dacă așa vreți.

Jude reuși să pară atât nostalgic, cât și hotărât.

— Dar, dragul meu Huntington, n-am vrea să te simți exclus, spuse Bouchard.

— Nici pomeneală! îi asigură Jude. Vorbesc limba ca pe apă. Dați-i drumul.

Iar adevărul era că o vorbea *fluent*, așa cum pretindea.

Vorbind moricadiana rar și cu grijă, contele de Guignard spuse:

— E ca un copil care aleargă după cei mai buni ca el, în speranța că autoritatea lor se va răsfrânge și asupra lui.

Cuvintele păreau pronunțate un pic greșit, de parcă fiecare consoană aluneca de pe limbă. Când auzise prima oară moricadiana, Jude o găsisese greu de urmărit, dar anul petrecut în Moricadia schimbase lucrurile. N-ar fi putut fi niciodată confundat cu un vorbitor nativ, așa cum fusese Michael, dar acești oameni greșeau subestimându-l pe Jude.

— Gustul lui la îmbrăcăminte e execrabil. Bouchard îți ținu privirea ațintită asupra lui Jude și molfăi trabucul.

— Foarte adevărat, spuse Jude în moricadiană, pronunțând ca vai de lume.

Bouchard râse zgomotos, apoi îi luă în zeflema gustul, înfașurarea, părinții și țara. La fiecare pauză în conversație, Jude zâmbea și clătina din cap absent, până când cei doi se convinseră de imbecilitatea lui.

— Conte, cu ajutorul cântăreței, vom pune mâna pe prada noastră, spuse repede Bouchard în moricadiană. Totul se va desfășura cum am plănuit.

„Ce naiba ați plănuit?” Jude ar fi vrut să-i înhațe și să-i scuture până îi răspundeau la această întrebare. În loc de asta, rămase tăcut și zâmbitor.

— Da, dar va fi așa cum ai promis? Guignard deveni mai agitat. N-aș vrea ca prietenii noștri să încerce să le consoleze pe gazdele noastre pentru pierderea suferită.

„Gazdele lor? Cine erau? Englezii? Da, englezii. Pierderea lor. Ce pierdere?”

— *Oui*, zise Jude, înclinându-și pălăria să le salute pe Lady Sugden și fiica ei.

— *Non, mon comte*¹, totul va fi așa cum ne dorim, spuse Bouchard cu mai multă înflăcărare și mai puțină grijă. Înțelegi, când vom... Se opri din vorbit. Întoarse capul. Apoi întreabă în engleză: Ce-i asta?

— Ajutor! Țipătul slab al unei femei veni dintr-un strat de rododendroni înfloriți de pe marginea aleii. Am căzut!

Jude o ignoră, voind neapărat să-l audă pe Bouchard spunând exact ce își doreau.

— Ajutor, ajutor!

Strigătul era mai tare acum, mai dulce, mai feminin. De Guignard și Bouchard se întoarseră în direcția respectivă ca doi câini de vânătoare și o porniră spre tufișuri.

Jude rămase în mijlocul aleii, cu mâinile strânse în pumni. Oricine era fata aceea, îi dorea pieirea. Se făcuse de râs ca să afle

¹ Nu, domnule conte (în franceză, în orig.)

informația pe care moricadienii erau pe cale să și-o împărtășească, iar ea stricase totul. O porni după cei doi. Ar face bine să fie grav rănită sau are... are... Făcu o grimasă. Ce pedeapsă mărunță avea să-i dea caraghiosul, elegantul Lord Huntington? Avea să-i suporte sarcasmul!

Contele de Guignard ridică ramurile verzi, încărcate de flori roz, ca să dea la iveală o tânără de o frumusețe ieșită din comun, îmbrăcată într-un costum de călărie cenușiu, zăcând la pământ și părând nefericită. Doar se prefăcea, observă Jude. Nu se rănise. Mai văzuse așa ceva; acel șiretlic era un mijloc de a-i atrage atenția asupra ei. De a atrage atenția celui mai râvnit burlac, contele de Huntington.

— Ah! Își duse mâna la frunte. Mulțumesc cerului că m-ați găsit. Domnilor, calul m-a aruncat din șa, mi-am scrântit glezna și am fost leșinată de atunci.

Flutură din genele ei negre înspre fiecare din cei doi moricadieni. Bouchard se înroși de la guler până în creștetul capului său chel și aruncă în grabă mukul trabucului încă fumegând în tufișuri.

— *Mademoiselle*, suntem onorați să vă venim în ajutor!

La fel de înflăcărat ca un băiețandru, de Guignard făcu o plecăciune, apoi încă una. În cele din urmă, ea își întoarse spre Jude ochii de culoarea mării, cu gene negre. El simți impactul privirii ei ca un glonț străpungându-i pieptul. Recunoștea sentimentul. Mai trecuse prin astfel de chinuri în munții Moricadiei. Abia supraviețuise rănilor și febrei ce urmase.

Acum se confrunta cu un eveniment asemănător și se temea că această experiență avea să-l chinuie tot atât de mult, să-i schimbe viața în aceeași măsură și să lase o cicatrice la fel de mare. Un om înțelept ar fi fugit cât îl țineau picioarele din fața frumuseții exotice întinse la picioarele sale. Tenul ei catifelat, oacheș te invita să-l mângâi pe îndelete. Gura ei, prea mare pentru chipul său, se cerea acoperită cu sărutări. Cu o singură privire, ea îl făcu să uite de datorie, să nu vrea decât s-o ia în brațe pe fermecătoarea domnișoară și s-o ducă într-un loc ferit de primejdii — ceea ce arăta cât de talentată trebuia să fie această mică actriță.

— Nu vă putem abandona aici.

Guignard se lăsă în genunchi lângă ea, fără să bage în seamă faptul că își murdărea de noroi pantalonii albaștri.

— Sunteți francezi. Cu un gest grațios, femeia își îndepărtă câteva șuvițe de pe față. Ce minunat!

— De fapt, suntem moricadieni, spuse de Guignard, deși mulți oameni nu fac diferența.

— Nu înțeleg, zise ea.

Cu un entuziasm căruia nu-i păsa deloc de zona ciudată în care se afla sau de noroiul de sub genunchi, de Guignard îi explică:

— Vedeți, acum două sute de ani, în timpul domniei bunului nostru rege Ludovic al XIV-lea, după ce a cucerit Moricadia, Majestatea Sa a dat familiei mele cel mai înalt titlu și ne-a cerut să guvernăm țara ca pe un principat francez. De-abia după nenorocita aia de Revoluție Franceză din ultimul secol, ne-am dat seama că trebuie să deținem controlul propriei țări și să ne facem destinul cu propriile mâini, fără amestecul vreunui guvern francez insolent sau al țărănoilor săi de lideri. Așa că suntem francezi, dar mai... Când o văzu că se încruntă nedumerită, vocea lui pierdu, apoi afirmă: Da, suntem francezi.

— Calul care m-a aruncat din șa era francez. Zâmbetul de pe față îi deveni șovăitor când se uită la conte. Înțelegeți acum de ce nu pot să îngădui să mă ajutați, nu-i așa?

Prostie curată — și atât de Guignard, cât și Bouchard dădură din cap aprobator, de parcă ar fi înțeles.

— El e englez?

— Il fixă pe Jude cu ochii ei mari, făcându-l să se topească.

— *Oui*. E englez. Cred că el are voie să vă ajute.

Cu o ezitare vizibilă, îi făcu loc lui Jude. Jude abia se stăpâni să nu scoată un geamăt. Când văzu că Jude nu schițează nici un gest, Bouchard spuse:

— O, Doamne! *La jeune fille*¹ te așteaptă.

— Bine, încuviință Jude, nu prea politicoș. O ridic acum.

Ca o nimfă maiestuoasă, doamna își ridică brațele, care formară un arc grațios. Sprinten, Jude o prinse de cot și o ridică

¹ Tânăra (în franceză, în orig.)

în picioare. Era înaltă. O, Doamne, atât de înaltă! Putea s-o țină în brațe și gura să-i fie aproape la nivelul lui dacă voia s-o sărute. Avea sânii plini și tari și o talie care îl invita pe orice bărbat să o cuprindă cu mâinile. Era încântătoare, tare unde o femeie trebuia să fie tare, moale unde trebuia să fie așa, cu un luciu al pielii asemănător celui al unei perle și, așa cum se aștepta, își menaja piciorul, sprijinindu-se de el.

Trebuia să fie atent. Nu avea timp de flirtat. Avea o misiune de îndeplinit – și, până să apară ea, întrevăzuse rezultatul. Ea se ținea destul de bine pe picioare, așa că n-o mai sprijini și își împreună mâinile.

– Bine, atunci. Vă țineți pe picioare, deci puteți să vă vedeți de drum.

Șocat, contele de Guignard se dădu înapoi, clătînându-se puțin, cu mâna la inimă.

– Dar, Lord Huntington, nu vezi cu cât curaj zâmbește când își ține piciorul fără să atingă pământul? Are glezna scrântită! O notă de cinism se strecură în vocea lui Bouchard. Cavalerismul tău englezesc cu siguranță nu te va lăsa s-o părăsești pe domnișoara... domnișoara... zise uitându-se întrebător la fată.

– Domnișoara Caroline Ritter.

Își rosti numele de parcă ar fi așteptat o reacție, dar Jude nu-și imagina care ar putea fi.

– Sunt sigur că nu o vei lăsa singură, aici, pe domnișoara Ritter! spuse Bouchard.

– Voi face semn unei birje pentru ea, zise Jude printre dinți.

Ea zâmbea acum atât curajos, cât și dojenitor, cu buzele tremurându-i și dezvelindu-și dinții albi, perfecți, care demonstau cu vârf și îndesat efectele mișcării în aer liber și ale expunerii la soare. Reflexele arămii din părul ei bogat și ochii aceia... în care un bărbat se putea pierde atât de ușor.

Jude se mai pierduse în ochii unei femei, dar reușise întotdeauna să-și găsească drumul înapoi, iar acum trebuia să audă ce fuseseră pe cale să spună moricadienii. Pe un ton din care reieșea că suferă cumplit, ea spuse:

– Nu vă faceți griji pentru mine. Știu că nu sunt atât de importantă ca voi, domnilor. Mă voi întoarce la umila mea casă...

— Singură. Acolo voi încerca să-mi oblojesc glezna scrântită în acea cadere groaznică.

Melodrama era prea exagerată. Jude abia putea să respire.

— Nu credeți c-ar trebui să găsiți calul mai întâi? Caii sunt, de obicei, animale valoroase.

O singură lacrimă se scurse pe unul din pomeții ei înalți.

— Era un cal de poștă pe care l-am închiriat. Lăsați-mă să ghiciopățez până acasă...

Se chinui să iasă din tufișuri. Scoțând o exclamație extravagantă de dezgust galic, contele de Guignard o luă de braț.

— Vă rog, sunt un străin nevrednic, dar nu suport să vă văd chinându-vă atâta. Dați-mi voie să vă ajut — îi aruncă o privire nearbită lui Jude — dacă nu primiți ajutor de la compatrioții dumneavoastră.

Ea își trase nasul, deși nu era înfundat.

— Vă accept ajutorul cu recunoștință.

Bouchard o luă de celălalt braț.

— Dați-mi voie să ajut și eu.

— Da, mulțumesc, sunteți amândoi așa de buni. Pe când se îndepărta, luându-i cu ea pe ambii moricadieni ai lui Jude și toată bunăvoința lor, se uită înapoi la Jude cu ochi scânteietori. Unii englezi au nevoie de lecții de flirtat. Poate, dacă sunt atenți, vor primi ce merită — o mireasă.

În acea clipă, Jude își dădu seama... fata purta un trandafir roșu la rever. Se uită la alea pe care fugise Lady Pheodora. Se holbă în cealaltă direcție la silueta armonioasă a domnișoarei Caroline Ritter.

Nu nimerise bine tânăra pe care trebuia să o curteze.

Capitolul 6

Domnișoara Ritter plecă într-o birjă. Comte de Guignard și *monsieur* Bouchard îl ocoliră pe Jude la o distanță apreciabilă și își exprimară opinia printr-un pufnit disprețuitor în direcția lui.

Cum se întâmplase așa ceva? Într-o fracțiune de secundă, Jude își pierduse influența asupra moricadienilor, și asta pentru a putea să învețe cum să flirteze... cu o femeie care îl avea la degetul ei mic. Era superbă, o Elenă din Troia care putea să mobilizeze o mie de corăbii, o femeie misterioasă de o frumusețe excepțională.

Trebuia să descopere locul unde o dusesse birja pe domnișoara Ritter, s-o urmărească și să-i arate ce bine știa să flirteze. Trebuia și să se țină după *comte de Guignard* și *monsieur Bouchard*, să-i abordeze din nou, să li se vâre pe sub piele. Nu știa ce să facă: să asculte glasul rațiunii sau al inimii, să fie cavalerul temerar care jurase pe mormântul lui Michael că avea să devină, sau bărbatul mânat de dorința de a răzbuna moartea fratelui său. Înainte să ia o decizie, auzi o voce pe care n-o mai auzise de mulți ani. Se întoarse și îl văzu pe Rodney Turgoose, cel mai prost om din Londra – și cel mai bun prieten al lui Jude –, apropiindu-se de el.

– Am auzit că te-ai întors, dar nu mi-a venit să cred, zise Turgoose, măsurându-l din cap până-n picioare.

Jude ar fi putut să-i lase pe de Guignard și pe Bouchard să urmeze pista referitoare la Gloriana Dollydear și să le treacă supărarea pe el. În plus, nu prea vedea ce sens avea s-o urmărească pe domnișoara Ritter. Avea s-o vadă suficient de des ca să simtă toată frustrarea pe care o putea îndura un bărbat. Așa că, oftând, reveni la rolul său de filfizon neghiob cu ușurința cu care ar fi călcat într-una dintre bălțile lăsate în urmă de ploaie.

– Turgoose! După cum vezi, m-am întors în Anglia cu totul alt om!

– Da, văd...

Turgoose era cu treizeci de centimetri mai scund decât Jude, dar în pantofii săi cu tălpi groase, nasul îi ajungea la umărul lui Jude. Un breton blond-roșcat, aranjat cu pricepere, îi acoperea fruntea. Buzele îi erau pline, zâmbetul infatuat, și era mult prea binevoitor și mărinimos.

– Nu sunt cel mai grozav arbitru al eleganței pe care ai avut șansa să-l vezi vreodată? zise Jude, deschizându-și brațele cu un exhibiționism exuberant.

Turgoose făcu ochii mari, un pic alarmat.

— Am auzit că te îmbraci caraghios.

— Cei care mă defăimează sunt invidioși.

Jude râse pe înfundate.

— Ba nu, chiar arăți caraghios, insistă Turgoose.

Jude se strădui să nu rădă din toată inima. Cei doi făcuseră facultatea împreună, iar unul din decani spunea că Turgoose avea mare noroc că era chipeș, căci nu era prea deștept. Dar era sincer, incurabil de sincer, și Jude se pomeni bucurându-se că era așa, altfel decât ceilalți.

— Hai, dragă Turgoose, nu cred că ai vorbit serios. Sunt superb!

— Dacă „superb” înseamnă de prost gust. Arăți de parcă ai fi picat într-o găleată de vopsea, din cea cu care picta tipul ăla, Vermeer. Surprinzând licărul din ochii lui Jude, Turgoose dădu atacul: Lasă-mă să ghicesc. Te prefaci. Joci un rol. Îl înnebunești pe babacul tău ca să pui mâna pe averea familiei.

Luându-l de gât pe Turgoose, Jude îi trase capul pe pieptul său și își trecu degetele prin părul lui, stricându-i coafura pieptănată cu atâta grijă.

Turgoose pufni și bombăni, iar când Jude îi dădu drumul, își dedică două minute întregi operațiunii de a repara stricăciunile aduse coafurii sale. Pe un ton mahnit, îi spuse lui Jude:

— Dacă nu vrei să-mi spui, ai putea pur și simplu să refuzi. Nu că așa fi băgăreț.

Jude stătea în picioare, cu mâinile în șolduri și îi zâmbea ștrengărește lui Turgoose.

— Ei bine, poate că sunt, recunosc Turgoose, zâmbind și el. Dar am ajuns așa pe bună dreptate. Bunica mea petrece așa de mult timp uitându-se afară prin perdele, că și-a prins inelele în dantelă și a rămas blocată acolo un ceas. Bunica a spus că ar fi chemat valetul s-o ajute să se elibereze, dar îl prinsese pe vecin ieșind pe furiș din casă, într-o rochie de bal de culoarea lavandei, bordată cu dantelă lucrată de mână.

Jude se înclină în fața unui grup de patru doamne.

— Și?

— Era prea înalt pentru o asemenea toaletă.

Jude râse din nou și își dădu seama că prietenia lui Turgoose merita cultivată pentru mai mult decât amuzament. Cunoștea societatea londoneză și secretele ei.

— Să ne plimbăm, zise Jude, și, în acest timp, poți să-mi spui ce am pierdut cât am fost plecat.

Când începură să se plimbe, Turgoose spuse:

— Văd că nu ți-a luat mult timp s-o găsești pe domnișoara Ritter, care a făcut obiectul unui scandal destul de mare.

Înșfăcându-l pe Turgoose de braț, îl scoase brusc de pe alee, proptindu-l în gardul unei grădini.

— Scandal? Ce scandal?

— Este o femeie cu un trecut zbuciumat, spuse Turgoose, insinuant.

— Are experiență? Jude nu credea că tatăl lui ar angaja o femeie de moravuri ușoare. Pur și simplu, nu credea. Nu voia să creadă. Nu voia ca ea să fie o demimondenă, o ușuratică. Nu înțelegea de ce, dar voia ca ea să fie exact așa cum i se păruse — o lady, poate foarte strâmtorată, una care ar subjugă un bărbat cu frumusețea ei, dar, oricum, o lady. Nu cred așa ceva.

— Știu. Chipul acela de înger, silueta perfectă, grația, farmecul... un bărbat nu vrea să gândească nimic rău despre ea. Dar s-a încurcat cu ticălosul ăla de Freshie și gata — Turgoose pocni din degete — reputația ei s-a dus pe apa sâmbetei.

— Freshfield, spuse Jude încet. Eram la Eton cu el. Grozav tip. Șmecher și total lipsit de principii morale.

— Dar de familie bună, completă Turgoose.

Jude se holbă la el cu un aer întrebător.

— Asta spune maică-mea când menționez și chestia cealaltă. Nimic altceva nu contează pentru ea. Susține că domnișoara Ritter n-are ce căuta în societate. Nu poate fi acceptată. Îmi doresc doar...

Pe un ton tăios, dar calm, Jude îl întrebă:

— Ce îți dorești?

— Mi-a plăcut fata. Mi-a plăcut mult. Îmi doresc să am tăria să-i dau apărarea. Dar maică-mea m-ar face fărâme ca pe o coajă de pâine prăjită.

— Cu siguranță așa ar face.

Mama lui Turgoose, Lady Reederman, avea standarde foarte înalte de bună-cuviință, era un far călăuzitor al societății și inspira teamă fiecăruia dintre cei șapte copii ai ei, precum și soțului, servitorilor și oricărei debutante din ultimii douăzeci de ani. Ciudat, dar lui Jude chiar îi pășase că Turgoose, dintre toți bărbații, fusese eliminat din competiția pentru mâna domnișoarei Ritter. Cu o ardoare pe care o simțea până în vârful degetelor — nu, până în vîntre — Jude spuse:

— Spune-mi detaliile.

— În anul debutului ei în societate, domnișoara Ritter era cea mai minunată făptură pe care o văzusem vreodată, dar avea mereu necazuri. Bărbații încercau s-o răpească, să-i declare în genunchi iubire în mijlocul unui cadril sau să amenințe că se vor sinucide pentru ea.

Jude ar fi trebuit să-și păstreze cumpătul, dar gândul la ea cu toți acei bărbați, toți acei pețitori sărutându-i mâna, șoptindu-i cât de fermecătoare era, încercând să-i fure o sărutare îl înfuria. Era gelos pe ei pentru o fată pe care o întâlnise o singură dată, în tufișuri și în noroi. O femeie care îi dăduse peste cap planurile pe care începuse să le pună în aplicare cu atâta grijă și îi trezea pofte trupești când trebuia să se concentreze asupra răzbunării. Totuși, reuși să pară amuzat, relaxat când întrebă:

— Sezonul a fost un spectacol de circ care s-a învărtit în jurul domnișoarei Ritter, nu?

— Întocmai! admise Turgoose, bătându-și prietenul pe umăr.

— Deci a lăsat în urma ei numeroase cadavre înșirate, nu?

Cu un aer serios, Turgoose îi răspunse:

— Nu-i chiar așa. Toți s-au oprit la puțin timp înainte să se împuște. Dar înțelegi despre ce e vorba. Poate că arăți ca un nenorocit de nătâng, dar puterea ta de înțelegere tot îmi este superioară.

— Sst, făcu Jude încet. Nu răspândi zvonul prin jur.

–Nu, sigur că nu! Nici un bărbat nu vrea să se știe că este inteligent! Mie, unul, nu mi-ar plăcea deloc.

–Cred că nu te paște nici o primejdie.

–Exact... Turgoose făcu o pauză, ca și cum ar fi bănuț că e luat peste picior.

Fața lui Jude rămase în continuare inexpressivă și își îmboldi prietenul:

–Îmi spuneai povestea domnișoarei Ritter.

–O, da! Domnul Manfred Ritter a fost încântat la culme de succesul domnișoarei Ritter. Turgoose rânji batjocoritor. A văzut imediat șansa de a-și înnobila în cele din urmă numele de familie. Nu e numai o persoană rece, dar și ține la fiecare bănuț ca la ochii din cap!

Jude își legănă monoclul înainte și înapoi pe șnurul lui.

–Nu înțeleg.

–E un zgârie-brânză! Nenorocitul nu a făcut rost pentru fata lui de o însoțitoare cu simțul răspunderii și, când Lord Freshie a început s-o curteze pe domnișoara Ritter, vipera a luat mită ca s-o convingă pe domnișoara Ritter că Lord Freshie are intenții bune și poate să aibă încredere în el.

Jude simți cum i se așterne pe față o expresie fioroasă.

–Dar e însurat.

–Întocmai. Fata ar fi trebuit să știe și de aceea o condamnă așa categoric toți dușmanii ei. Turgoose își scoase batista și își șterse transpirația de pe frunte. Mergi mai încet, te rog.

Jude nu-și dăduse seama că iuțise pasul prea mult și nu mai părea un bărbat elegant care se plimba în voie pe o alee din parc, într-o zi de primăvară. Așa că încetini, dar îl împinse cu bastonul pe Turgoose.

–Deci domnișoara Ritter a fost o proastă.

Și Jude, care nu-l uitase pe Freshie și reputația lui de pervers, se gândi că, după ce își îndeplinea misiunea, putea să-și rezerve un răgaz suficient de lung în care să-l taie în bucățele pe Freshie.

–Am ezitat să numesc astfel așa o fată drăguță, dar Freshie este uneori șarmant, iar ea era îndrăgostită lulea de el. În mod

sigur, avea deplină încredere în el, în pofida oricărei decențe, și la petrecere dată în casa lui, a dus-o la el în birou. Singură. Și s-a înmulat cu ea acolo. Turgoose își trecu un deget pe sub guler să și-l lărgască. Eu am fost cel care și-a dat seama ce făcuse. Am dat buzna în cameră.

— Serios? Jude se uită la prietenul său cu mai mult interes. N-am știut că ești în stare de așa ceva.

— Eram îndrăgostit până peste urechi, băigui Turgoose.

— Erai îndrăgostit, îl tachină Jude, dar nu răsese. Era furios. Așa era prietenul lui, iar el nu aprecia eforturile pe care le făcuse Turgoose pentru domnișoara Ritter – pentru că voia să fie el, Jude, salvatorul ei.

— Tacă-ți gura. Turgoose își puse mâinile în șolduri și se uită urât la Jude. Vorbim de domnișoara Ritter și devotamentul meu pentru ea a rămas neschimbat.

Jude îi puse diagnosticul: era pur și simplu prea speriat de mama lui ca să miște vreun deget pentru pasiunea lui, iar asta era grozav. Spaima lui Turgoose aproape îl făcea să-l placă din nou.

— Scuze. Continuă-ți povestea.

— Necazul era că ticălosul ăla de Freshie avea în cap mai mult decât s-o seducă. Voia s-o folosească pe domnișoara Ritter ca să obțină separarea de soția lui. Mi-am închipuit că domnișoara Ritter era în siguranță pentru că tatăl ei, om de rând, nu putea să-l provoace la duel. Așa că, atunci când am încercat s-o scot din cameră, Freshie a făcut tapaj să atragă atenția.

Turgoose își șterse acum buza de sus, dar nu transpirase de efort, ci de groaza pe care o retrăia.

— A fost un coșmar. Un adevărat coșmar, crede-mă. Când a venit nevastă-sa, a început să țipe ca o zână irlandeză care prevestește moartea și a dat toată vina pe domnișoara Ritter. Freshie a ieșit nevinovat ca un prunc.

Jude abia își mișcă buzele când întrebă:

— Cu atâția pretendenți câți spui că avea domnișoara Ritter și reputația lui Freshie, de ce n-a reușit să găsească pe cineva care să o ia de nevastă?

– Pentru că tatăl ei a alungat-o din casa lui de la oraș, făcând o scenă impresionantă. Îți închipui ce calomnie a fost pentru ea. Culoarea feței lui Turgoose se schimba din clipă în clipă. Optsprezece ani. Fără mijloace de trai. Fără zestre. Ponegrită de propria familie. Speriată...

Dacă Jude ar fi fost acolo... ce ar fi făcut? Până în ziua când văzuse cadavrul fratelui său, fusese un tip superficial, îngâmfat că nu era un petrecăreț nevrednic ca Michael, ci superior lui doar pentru că se abținea de la băutură și avea înclinația de a gândi logic. Probabil că ar fi ridicat din umeri și ar fi consimțit că nici o femeie tânără și *frumoasă* nu trebuia să aibă parte de o soartă atât de nedreaptă. Însă, amintindu-și ce reacție avusese când îi văzuse chipul, se gândi că poate ar fi fost la fel de indignat ca și Turgoose.

– Păi, tu ce ai făcut, bunul meu prieten?

– Nimic, n-am făcut nimic nelalocul lui!

Ridicându-și monoclul, Jude își fixă prietenul cu privirea.

– N-am făcut nimic, insistă Turgoose. Sora ei mai mică i-a dat banii ei de buzunar. Servitorii i-au dat pe furiș de mâncare. Dar era într-adevăr săracă, așa că am recomandat-o să dea lecții de canto și pian. Bătu din picior. Și-a pierdut slujba. Dar doamna Cabot o iubea pe domnișoara Ritter, la fel ca toată lumea care o întâlnește. Și i-a dat referințe excelente care i-au făcut rost de altă slujbă.

Văzând cum mergeau lucrurile, Jude sugeră:

– Pe care a pierdut-o, nu?

– Măcar să descopere fata asta drăguță un lucru pe care îl poate face ca lumea și pentru care să fie plătită!

Lui Jude îi veni în minte un plan. Pentru prima oară își binecuvânta tatăl că se amestecase.

– Poate că a și făcut-o.

– Serios? Și ce a găsit?

– Îmi închipui că, dacă cineva ar încerca să-i refacă reputația, ar stârni o agitație nemaipomenită.

– Dar ce nebun ar încerca să facă așa ceva? Turgoose se uită în sus la haina lui Jude, de un verde înspăimântător, și se dădu

un pas înapoi. Adică ar fi absurd să te gândești că ar putea cineva să o readucă în lumea bună.

— Ai insinuat că fata a fost folosită în scopuri mârșave de către un libertin notoriu și, totuși, a rămas inocentă.

— Da, asta e sigur. Turgoose își șterse fruntea lucioasă de transpirație. Dar nici o fecioară nu poate supraviețui unei asemenea lovituri date reputației sale.

— Și dacă ducele și moștenitorul lui s-ar duce cu ea la opera? Ceea ce, date fiind chipul și silueta ei, ar fi o sarcină foarte plăcută.

Turgoose râse pe înfundate.

— Glumești. De ce ai face-o?

Pentru că o plăceau moricadienii. Pentru că scandalul ce va urma avea să atragă atenția asupra lui Jude și să-i permită să lucreze sub acoperirea bârfelor și a indignării generale. Și pentru că — și nu era puțin lucru — îl va face pe tatăl lui despotic să se gândească de două ori înainte de a încerca să-și exercite controlul asupra fiului său mijlociu.

Turgoose stăruie:

— Jude? Glumești, nu-i așa? Așa-i?

— Nu. Jude rânji ca un animal de pradă. Nu cred că glumesc.

Capitolul 7

Caroline își croi drum prin gunoaie pe aleea îngustă spre apartamentul ei. Soarele în amurg strălucea pieziș sus, pe acoperișurile clădirilor de trei etaje, dar aici, jos, umbrele erau întunecate și mirosul respingător. Scena semăna mult cu viața ei, reflecta ea. Undeva, vedea dovada că lumina și fericirea existau, dar, indiferent ce spunea, oricât de mult muncea, indiferent cât urca și se agăța, nu putea să ajungă la lumină.

Auzi o voce dintr-o ușă pitită într-o nișă:

— Hei, don'șoară Ritter!

Caroline scrută întunericul și văzu o grămadă de zdrențe care, în timp ce o privea, se transformă într-un om – sau ce rămăsese dintr-unul după ce o ghiulea de tun îi secerase ambele picioare la Trafalgar, cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

– Salut, Harry. Ziua mea a dat rezultate satisfăcătoare și sper că și a ta.

– O zi grea, mă tem. Foarte grea. Caroline nu-i vedea ochii acoperiți de glugă, dar nasul său livid, ascuțit, palpita ca al unui iepure adulmecând ceva bun de mâncat. Am săltat șase portmonee de la niște gent'mani ce intra la Banca Angliei, da' nici unu' nu mi-a adus mai mult de câțiva șilingi.

– Ce lipsă de considerație din partea lor! Poate au auzit că operezi în zonă, nu?

El clătină din cap cu tristețe.

– Da, viața de cerșetor e grea și tocma' cân' pui mâna pe un teritoriu, vine o șleahță de bandiți să strice munca de om cinstit.

– Nu prea cinstit și nici...

Se opri din vorbit. Mai încercase și înainte să spună ce greșeală făcea Harry, dar el nu vedea nimic rău în cerșit și nici în a ușura buzunarele oricărui fraier care se oprea să-i arunce câțiva bănuți în pălărie. Zicea că gentlemenii i-o datorau – la urma urmei, nu sacrificase el totul pentru independența țării lor? Și nici o mulțumire, în afară de un chirurg care îi tăiasse resturile zdrobite ale picioarelor.

Vocea lui își schimbă tonul plângăreț al unui cerșetor de profesie într-unul mai sigur pe el, al unui om care își apăra teritoriul.

– Am crezut că trebe' să știi. Am avut un vizitator.

– Un vizitator?

Nici un om cu oarecare însemnătate nu venea aici, unde sprânțele înșelate se amestecau cu sărăcia lucie. Ce fel de vizitator? Un creditor fluturând o factură și cerând satisfacție? Sau... *el*. Lord Freshfield? Respiră anevoios. O găsisese și aici?

– Un tip tânăr, înalt, arătos. Părea că-i bogat, un tip elegant.

Teama i se potoli puțin.

– Elegant? Chiar elegant, elegant? Cu haine foarte colorate?

– Aș spune că sigur voia să ia ochii la toată lumea.

Huntington. Salvatorul ei. Era surprinsă că o găsisese așa repede. Ii zămbi pieziș lui Harry.

— Atunci știi cine e. Chipeșul Lord Huntington.

În lumina puternică a zilei, hainele lui arătaseră probabil și mai ridicol decât în biroul lui Nevett, iar dezinteresul său egoist de a ajuta o tânără frumoasă și neajutorată constituia o provocare pentru aptitudinile ei de cochetă – și pețitoare. Dacă tot ce îl interesa era propria persoană și hainele sale, va trebui să găsească și alt mijloc de a-l influența în afară de dorința să-l vadă căsătorit. Trebuia să facă alte însemnări în caietul ei cu planificarea lecțiilor, să conceapă altă strategie pentru a-l face pe Huntington să vrea ce doreau tatăl lui și ea – să-l însoare.

Trebuia să-l însoare pe Huntington cu o biată debutantă și, cu banii pe care avea să-i dea Nevett, va putea s-o ia pe Genevieve cu ea în Franța. Rudele mamei nu erau bogate. Nu se aștepta să trăiască pe banii lor. Dar, într-un fel sau altul, va găsi ceva ce putea face pentru a-și câștiga existența. Ceva care îi va oferi lui Genevieve șansa la o viață care să nu fie afectată de indiferența tatălui lor. Așa cum stăteau lucrurile, în întunericul nopții, Caroline se temea că nu era bună decât să fie amanta cuiva – sau prostituată.

Trebuia să-l învețe pe Huntington să flirteze. Trebuia să-i găsească o nevastă. Fiindcă, de câte ori își amintea cum se plimbau încet degetele lui Lord Freshfield pe piciorul ei, îi venea să vomite.

— Nu fă mutra asta, don' șoară, nu ești genu' care să sfârșească așa, îi zise Harry.

Cum de știa la ce se gândea ea?

— Am văzut asta de multe ori, răspunse tot el, de parcă ea i-ar fi vorbit. Sărăcia te mănâncă de vie, dar ai o aură. Te-nconjoară ca razele de soare. Ești din alea norocoase. Ai să vezi.

Deși îi tremurau buzele, Caroline zămbi.

— Harry, ești un filosof și un clarvăzător.

— Nu mă recunoști, don' șoară? Îs un înger căzut. Îs un țârcovnic care a plecat la război și s-a întors juma' de om. Se retrase și se acoperi cu zdrențele lui, de parcă îi părea rău că dezvăluise așa mult. Cât timp ești sigură că domnu' ăla nu-i o amenințare pentru tine, n-o să-mi fac griji.

— Mulțumesc pentru avertizare, spuse ea pe un ton blând. Ar fi neplăcut să dau peste el pe neașteptate.

Caroline se întoarse și auzi scârțâitul ritmic al roților căruțului cu care se îndrepta Harry spre casa lui jalnică. Nu se uită după el; și omul acela avea dreptul la demnitate.

Razele soarelui se strecurau încă pe coridorul întunecos din clădirea ei și, pentru prima dată de când închiriasse apartamentul de la etajul 3, urcă scările cu însuflețire. Se întreba ce avea să-i ceară Huntington: probabil să-i dea pace... sau, poate, o va primi ca un lingușitor. Cine știe? Era un tip ciudat, păreau să-l intereseze mai mult moricadienii decât ea. Totuși, recunoscuse acel licăr în ochii lui când se uitase la ea prima dată; era bărbat în primul rând și, ca orice bărbat, admira o femeie frumoasă.

Pentru o clipă, când se uitase la ea așa, simțise un fior, un fel de amețelă plină de presimțiri și o tulburare pur feminină. Nebunie curată. Își știa locul.

Când el îi observase trandafirul roșu, se bucurase de tresărirea lui surprinsă mai mult decât ar fi trebuit, iar acum și-l scoase de la corsaj și îl răsuci în mână, cu ac cu tot. Avea să-i facă plăcere această întrevvedere.

Deschizând ușa și trecând pragul apartamentului, găsi o lumânare deja aprinsă. Bineînțeles, fiul unui duce nu s-ar gândi niciodată cât costă o lumânare. Îi văzu silueta masivă așezată pe singurul scaun de lângă pat și, când păși înăuntru, spuse pe un ton amuzat:

— Vă așteptam.

Bărbatul se ridică. Îi văzu părul auriu și, într-o clipită, își dădu seama că nu era Huntington. Era Lord Freshfield. Se sperie și i se tăie respirația. Cu vocea aceea suavă pe care o disprețuia, bărbatul îi spuse:

— Aș fi venit mai devreme dacă știam.

Ea rămase pe loc, încremenită de scârbă. Ar fi vrut să fugă, dar, dacă o făcea, el ar fi știut ce mult o înspăimânta. Ar fi vrut să țipe, dar și asta i-ar fi plăcut nemernicului. Ar fi vrut... ca el să plece de acolo.

— Cum ai intrat?

— Proprietarul n-a avut nici un motiv să mă lase pe-afară.

Cu alte cuvinte, Freshfield îl mituisese. Își auzi inima bubuind în piept. Era atât de chipeș, o făptură minunată, alcătuită din lumini și umbre, la care cu greu distingeai depravarea ce păta aurul.

Ea nu o remarcase. Avusese încredere în el ca o proastă. În noaptea aceea... Lord Freshfield îi oferise o băutură în intimidate, iar ea, imprudentă, îndrăgostită și plăcându-i situația, acceptase. El plecase pe furiș de la petrecere. Ea plecase pe furiș de lângă însoțitoarea ei — dar, dacă privea în urmă, își dădea seama că fusese mult prea ușor.

*

El ciocni un pahar în cinstea ei:

— Pentru frumoasa mea eliberare...

Ea nu înțelese la ce se referea. Nici nu se întrebă. Doar bău vinul tare, parfumat... după aceea, nu-și mai aminti decât frânturi. Zăpăcită, chicoti. Când începu să se clatine pe picioare, el o duse în biroul lui.

Pe urmă, ceea ce începuse ca o aventură deveni un coșmar. O trânti pe canapea. Ea protestă. El îi sfâșie corsajul. Ea îi împinse mâinile. El o atinse pe sâni. Ea țipă. El își strecură o mână sub fusta ei. Ea îl lovi cu pantofii ei moi de bal.

Dar nu-i scoase ochii cu unghiile. Nu-l zgârie pe față, și nu-l pocni, și nu-l mușcă. Fusese educată să fie o lady, să nu facă rău nimănui, așa că nu se putea hotărî — nici măcar nu se gândi — să se apere cu îndârjire.

Năvăliră oameni înăuntru. Bărbați, trei bărbați, se gândi ea. Moartă de rușine, țipă mai tare. Rămaseră pe loc, apoi își feriră ochii de parcă se simțeau jigniți la vederea ei. Dragul de Goose — Rodney Turgoose — încercă s-o scoată din cameră, dar ei i se înmuieră genunchii. Veniră mai mulți oameni, femei de această dată. Lady Freshfield țipă cât o ținea gura. O pălmui pe Caroline așa tare, că se clătină pe picioare.

*

Și, din hăul întunecat al memoriei, Caroline auzi pe cineva din mulțime murmurând: „E beată. Și-a ruinat reputația“.

Tot ce urmase fusese umilință, groază și dezonoare. Dar nu avea să mai fie niciodată atât de slabă, de neputincioasă. Nu avea să mai fie niciodată atât de proastă. Învățase. În ultimii ani de suferință, sărăcie și luptă, învățase. Nici un bărbat nu avea s-o mai folosească vreodată cu atâta mârșavie ca Freshfield. Uitându-se la el, își dădu seama – s-ar sinucide înainte ca el să mai pună mâna pe ea.

Și un glas care părea o condamnare îi răsună în minte: „Și Genevieve va fi singură“.

Caroline nu avea scăpare. Trebuia să se țină cu dinții de slujba aceea.

Hotărâtă să nu rămână blocată în cameră, se așeză în pragul ușii deschise.

– Aș vrea să pleci.

– Drăguț, nu cred că vorbești serios. Făcu un gest larg, indicându-i amărâta ei de odaie. Lasă-mă să te iau de aici. Pot să-ți ofer o casă și un lux pe care nici nu ți le închipui.

– Nu pot să-mi permit prețul.

Privirea i se fixă pe lavaliera lui. Era de un portocaliu aprins, ca aceea pe care o purtase Lord Huntington cu o zi înainte. Nu era de mirare că Harry îl văzuse pe Freshfield atât de epatant. Marchizul îl imita pe conte.

– Sigur că poți. Orice femeie și-l poate permite. Femeile sunt făcute să lase bărbații să plătească pentru orice capriciu al lor.

Freshfield se întinse spre ea.

– Credeam că nevasta plătea pentru capriciile duminale.

Ea făcu un salt înapoi pe coridor. Mâna i se strânse pe codița trandafirului. Aceasta se rupse.

– O să fug țipând.

Cu o expresie batjocoritoare care îi schimonosea fața frumoasă, el o întrebă:

– Cine o să te audă în cartierul ăsta?

— Oamenii care o să te atace și o să-ți fure tot ce ai, până și cizmele. Dându-și seama și ea de asta, îi spuse pe un ton disprețuitor: Sunt surprinsă că ai ajuns așa departe.

— Pot să mă apăr singur.

— Îi arată sabia ascunsă în baston.

Ei îi veni să râdă. Se lăuda sau încerca s-o intimideze? Altădată ar fi fost impresionată. Acum cunoștea genul de oameni care pândeau pe străduțele întunecoase, și care l-ar fi bătut pe Freshfield până și-ar fi pierdut cunoștința înainte să poată scoate sabia.

— E aproape întuneric. Pleacă și încearcă-ți norocul.

El se uită la ea, la felul în care stătea, la amuzamentul de pe fața ei, apoi își lăsa ochii în pământ. Nu mai era prostuța naivă care fusese înainte, iar el nu știa cum s-o mai intimideze.

— Cum poți suporta tu, o femeie crescută ca o lady, să trăiești în mahalaua asta?

Ea luă între degete acul lung și ascuțit care fixase trandafirul și îl îndreptă spre el. Harry o învățase, cu vocea lui de obicei aspră și posomorâtă, dar atunci însuflețită, că lucruri ca acele de pălărie, cheile și tocurile de scris pot fi folosite ca arme. Pe atunci se gândise că era drăguț din partea lui să-și facă griji pentru ea. Acum îi era recunoscătoare. Foarte recunoscătoare. Pe un ton rece și răspicat, îi spuse lui Freshfield:

— Ciudat, nu-i așa, că prefer să stau aici decât într-o casă elegantă cu dumneata?

— Am să te fac să regreti că ai spus asta. Se apropie din nou de ea, făcând un salt mare cu picioarele lui lungi, lucru ce sugera violență.

Ea îl înfruntă. Nu mai era fata de odinioară. Acum, *se va apăra*. Dar, de pe palierul de dedesubt, auzi zgomot de pași și o voce afectată de bărbat strigând-o.

— Domnișoară Ritter, ești acolo sus?

Lord Huntington. Lui Freshfield îi spuse:

— Dar azi n-o să mă faci să regret.

— Cine e tipul? întrebă Lord Freshfield. Un amant?

— N-ai decât porcării în cap. Strigă în jos pe scară: Da, mi-lord, sunt aici.

Freshfield stătea în picioare, cu brațele pe lângă corp și pumnii închețați. Ea știa la ce se gândea. Se vedea pe chipul lui. Voia să-l înfrunte pe domnul ale cărui cizme bocăneau urcând scara, dar nu îndrăznea. Îi plăcea să-i sperie pe cei mai slabi ca el; dar nu voia să se confrunte cu un bărbat care îl putea doborî cu un dos de palmă. Când Freshfield trecu pe lângă ea, o apucă de braț cu îndeajuns de multă putere cât să i-l învinețească.

— Nu s-a terminat.

Ea o știa. Dacă nu pleca din Londra și nu se ascundea într-un loc unde n-o mai putea găsi, nu avea să se termine niciodată.

El coborî în fugă scările, cizmele sale zăngănind cu furie pe scândurile vechi. Ea ascultă să-și dea seama dacă Huntington îl oprea, dar nu auzi nici o șoaptă de salut în bezna de pe scară — poate că nu se recunoscuseră. Spera că nu, căci, dacă Huntington credea că se întreținuse cu Freshfield în apartamentul ei, avea o justificare să-i ceară demisia. Tânărul apărui în cadrul ușii, de unde tocmai plecase Freshfield.

Ea se retrase în întunericul din cameră. Poate că Freshfield îi sporise teama, dar pentru ea, Huntington avea înfățișarea unui om periculos, înclinat spre manipulare, un bărbat cu un plan și un scop. El făcu doi-trei pași înăuntru, exclamând:

— Ce beznă e aici! Cum suporti întunericul ăsta? E înspăimântător. Nu ți-e frică?

Ea se relaxă. Amenințarea pe care o prezenta în ochii ei nu era decât rodul imaginației sale prea bogate.

— Arde o lumânare, zise ea, făcând un gest în direcția feștili.

— O singură lumânare, remarcă el în zeflemea. Lumina e slabă. Abia văd pe unde calc — sau pe ce.

Se uită în jos la scândurile grosolane, goale de sub cizmele sale, apoi în jurul lui, la camera sărăcăcioasă. Ea tresări, stingherită. Nu-i păsase că Freshfield îi văzuse apartamentul. Dar o deranja mult că îl vedea Huntington. Nu era mândrie, își spuse ea, ci mai degrabă o chestiune legată de câștigarea și păstrarea respectului

scutului. Era în mod evident un om care punea mare preț pe aparențe.

El se înclină în fața ei, făcând o plecăciune frumoasă și elaburată, și îi spuse:

— Prezentările nu mai sunt necesare, căci știu acum cine ești, domnișoară Ritter – o amenință cu degetul – și ce urât a fost din partea dumitale să-mi joci așa o festă în parc!

Deci știa cine e ea. Oare reacția lui din parc fusese o încercare de a o descuraja să-și facă datoria, sau unul din plimbăreți îi spusese cine este? Probabil ultima variantă.

— Dar trebuie să respectăm neapărat conveniențele, continuă el. Se înclină din nou. Jude Durant, conte de Huntington, la dispoziția dumitale.

Ea făcu o reverență.

— Domnișoara Caroline Ritter, la dispoziția domniei tale. Hartuința lui asupra bunei-cuviințe o făcu să se simtă pe teren egal, să creadă că se putea achita de sarcina care o aștepta, căci fusese crescută în lumea înaltei societăți și a comportamentului decent. Cu o solemnitate exagerată, îi întinse mâna.

— Sunt noua guvernantă a domniei voastre,

Oare venise să-i refuze serviciile? Oricum, nu avea să-i permită să o intimideze. Luându-i degetele între ambele lui mâini în care purta mănuși, i le ținu ferm și, pe un ton nou pentru ea, un ton profund admirativ, îi spuse:

— Când eram mic, visam să am o guvernantă ca dumneata.

O măsură cu o privire înflăcărată din cap până în picioare, despuind-o de haine – sau doar își închipuia? Încă o dată se gândi că era mai voinic decât crezuse ea, un bărbat puternic cu umeri lași, care părea nelalocul lui în haina aceea caraghioasă. În lumina slabă a lumânării, chipul lui nu mai părea tânăr și neted. Avea câte un rid la fiecare colț al gurii, parcă săpat acolo de amărăciune, și ochii îi erau ageri, poate prea iscoditori.

Nu arăta ca un filfizon, ci ca un bărbat care cunoștea lumea și o găsea aspră și neînduplecată. Tresărind, își dădu seama: aceleași primejdii iscate de Freshfield puteau să o pândească și din partea lui Huntington.

Erau singuri. Ea era o femeie fără apărare. Și, cu o singură privire, Huntington îi dovedise că era un bărbat adevărat, într-un mod evident și șocant. Ba mai mult, îi văzuse expresia în Hyde Park și nu avea nici o îndoială că îl iritase. Îl iritase, îl făcuse curios și îl pusese într-o lumină proastă.

Apoi îi dădu drumul mâinii. Enervat, o întrebă:

– De ce aș învăța să flirtez? Întotdeauna m-am gândit că o să mă descurc în viață pe baza înfățișării mele. Uită-te la mine!

Poză din profil, cu buzele strânse.

– Ai un chip ca dăltuit în marmură.

Aproape răs. Aproape. Trebuia să înceteze să-și închipuie o amenințare acolo unde nu exista nici una. Bărbatul acesta putea să aprecieze o femeie, dar avea o poveste de dragoste de o viață – cu sine însuși.

– Ca să găsiți femeia potrivită, trebuie să faceți mai mult decât să purtați hainele potrivite și să pozați, etalându-vă bărbia perfectă.

– Crezi că e perfectă? Ea ar fi jurat că ochii lui scânteiau. Pentru că și eu am crezut așa. Puternică, bărbătească, totuși sensibilă, cu o despicătură energică.

Chiar avea o despicătură energică în bărbie, una care îi stârnea dorința de a-și pune degetul în ea să vadă dacă se adâncea ca în pâinea bine crescută. Dar o astfel de idee era o nebunie; el avea să fie duce, iar ea, în scurt timp, dacă avea noroc, va lua vaporul către Franța. Pe un ton ferm, îi spuse:

– Cu toate acestea, tatăl domniei voastre mi-a solicitat serviciile dintr-un anumit motiv și am de gând să-mi onorez contractul cât de bine pot.

– De parcă aș avea nevoie să învăț să flirtez! Își flutură batista cu ostentație capricioasă. Sunt o grămadă de doamne care se gudură pe lângă mine la fiecare petrecere.

Cu o brutalitate provocată de disperare, ea îi răspunse:

– Din nici un alt motiv decât că sunteți moștenitorul unui ducat!

Emanând indignare prin toți porii, el ripostă:

– Asta nu e adevărat! Doamnelor le place să converseze cu un gentleman care înțelege moda.

Ea nu-și mai găsea cuvintele. Modă? Ce purta el nu era la modă, ci constituia un sacrilegiu la adresa bunului-gust. Dar, dacă îi spunea asta, ar fi încălcat și mai multe reguli ale politetii decât o făcuse deja.

— Îmi închipui că doamnelor le place să stea de vorbă cu un lord care înțelege caracterul complex al materialelor și al culorilor.

— Întocmai. Îngrijorarea i se mai potoli când el continuă. Trebuie să-ți spun că acea culoare pe care o porți e o jignire pentru tenul tău. Ce te-a făcut să alegi griul? Îți face pielea pământie și nu-ți pune deloc în valoare părul.

Șocată, ea se uită la noul ei costum de călărie.

— Cred că e foarte frumos.

— Ha, ha! râse el atât de afectat, încât ea scrâșni din dinți. Foarte amuzant! Deci, ai să mă înveți să flirtez – de parcă aş avea nevoie de asemenea lecții! – iar eu o să te învăț să te îmbraci.

— Tatăl domniei voastre mi-a comandat deja câteva rochii.

— Le voi examina pe toate. Nu intenționez să mă simt stîngherit de doamna de la brațul meu.

— Nu voi fi doamna de la brațul domniei voastre! Cu răbdare, îi explică: Eu sunt femeia care vă va ajuta să vă găsiți o doamnă pe care s-o țineți mereu la braț.

— Dacă trebuie. Atinse peretele. Se strâmbă când văzu murdăria de pe mânușile albe și, cu un dispreț elaborat, își scoase batista și se șterse pe degete. Cu vechea sa voce nepăsătoare, destinată vieții în societate, spuse: N-o să meargă niciodată! Deloc. Nu pot învăța să flirtez aici.

Ea vorbea pe un ton îndeajuns de ridicat încât s-o audă el, dar care să nu răzbată dincolo de perete, unde alții ascultau cu siguranță ce spunea.

— Nici nu vi se cere să învățați aici. Am de gând să vin în vizită la reședința Înălțimii Sale, și acolo veți învăța arta flirtului și toate subtilitățile ei.

— Chiar așa. Se uită în jur cu nervozitate. Ți-ai făcut bagajele?

— Poftim?

Despre ce naiba vorbea? Era oare întotdeauna așa autoritar în conversație?

– Bagajele? Pentru ce?

– Nu m-ai auzit? Tata m-a trimis aici să te aduc la el acasă.

– De ce nu mi-ai spus? îi reproșă ea, simțind cum i se învârtie capul.

– O femeie cu o inteligență superioară ar fi înțeles și și-ar fi făcut bagajele până acum. Huntington se învârti prin cameră, găsi vrafurile de haine pe care ea le pusese pe măsuta de lângă pat, le ridică și se mai uită o dată prin jur. Ai vreo valiză pe undeva?

O nedumeri cu schimbarea rapidă a subiectului și insultele lui arogante.

– Nu m-am gândit că Înălțimii Sale îi va păsa unde locuiesc și, dacă singurul motiv pentru care le place doamnelor să stea de vorbă cu domnia voastră este părerea despre modă, șansele de a vă găsi o pereche potrivită sunt prejudiciate de interese contradictorii.

El îi flutură hainele prin față și ea sări în față când piciorul subred al comodei se clătină.

– Lăsați-mă să împachetez singură, vă rog.

Cedase, își dădu seama, autorității lui imperioase, fără să știe dacă spunea adevărul. Și, chiar și așa, tot nu-i prea venea să creadă că arogantul duce de Nevett și-ar trimite fiul să se ocupe de ceea ce o servitoare ar fi făcut mai bine. Totuși, ce alt motiv în afară de porunca tatălui său ar fi avut Huntington s-o ia sub aripa lui și s-o ducă la reședința din oraș a lui Nevett?

Se uită prin camera micuță, murdară și se întrebă – de ce îi păsa? Avea o șansă, o șansă onorabilă să scape de sărăcia din East End și de insistențele lui Lord Freshfield, și va profita din plin de ea. Trăgându-și valiza de sub pat, începu să o umple cu haine.

La adăpostul întunericului, Freshfield văzu cum Huntington o scoase pe Caroline din camera ei și ieșiră împreună în stradă. Freshfield plănuiise timp de trei ani s-o aibă, iar acum moștenitorul lui Nevett dăduse năvală și i-o luase de sub nas. Nu avea s-o mai aibă. Fusesse nevoit să suporte țițetele și pisălogeala Brendei, care continuaseră din momentul când încercase s-o seducă pe Caroline. Sabotase cu succes două dintre tentativele fetei de a-și

găsi de lucru. Se ținuse după ea prin toată Londra și al naibii să fie caraghiosul ăsta de Huntington dacă o va avea el primul. Poate după ce Lord Freshfield avea să se sature de ea, dar nu înainte. Nu încă.

Capitolul 8

Pe când Jude îi plătea vizitiului cabrioletei, o auzi pe domnișoara Ritter oftând adânc.

– Nu cred că trebuie să facem asta, spuse ea.

Era ca o umbră pe treptele elegantei reședințe din capitală. Lumina se revărsa prin ferestre peste umerii ei și îi contura formele armonioase. Fața îi era în umbră, stătea complet nemișcată; totuși, îl atrăgea ca o nimfă cu puteri magice. Dar ea nu părea să-și dea seama de asta. Poate din cauza felului în care se îmbrăca? Doamne, spera să fie așa. Era mai bine decât să simtă indiferență, când pe el îl chinuia dorința, sau era așa obișnuită să-i fascineze pe bărbați, încât găsea pasiunea lui banală.

– Cred că l-ai cunoscut pe tatăl meu. Ai de gând să-i spui că își dorește un lucru nelalocul lui?

Jude nu așteptă un răspuns, căci fata nu avea ce să-i spună, ci o luă hotărât de braț și o conduse la ușă. Ridicând enormul ciocan de fier, bătut și ascultă cu satisfacție bubuitura. Lângă el, domnișoara Ritter tresări.

Era „răpirea“ ei un lucru corect? Nu, sigur că nu. S-o folosească pentru a distra atenția moricadienilor era o faptă mișelească, iar Jude știa că mergea pe sârmă, căci un bărbat atras de o femeie risca mereu să se dea de gol.

Majordomul deschise ușa și rămase perplex când Jude o conduse pe domnișoara Ritter în casă.

– Ia asta. Jude îi dădu lui Phillips valiza ei de voiaj. Du-o în dormitorul argintiu pregătit pentru domnișoara Ritter.

Phillips se uită în jos la bagajul din mâna lui.

– Dar, stăpâne, dormitorul argintiu nu e pregătit.

Domnișoara Ritter scoase un țipăt scurt de mahnire. Jude țâțâi dezgustat.

– N-a prevenit-o ducele pe mama mea vitregă de sosirea domnișoarei Ritter? Așa îi e obiceiul. Ai face bine să pregătești camera. Întorcându-se spre domnișoara Ritter, îi spuse: Te rog să iei loc în salonul cel mic până o caut pe mama mea vitregă să-i spun care este situația.

Domnișoara Ritter părăuse îndrăzneță în parc, când plănuise să-l prindă în mreje cu strălucirea și înfățișarea ei. În micul ei apartament jalnic, fusese hotărâtă, sinceră și energică. Dar, confruntată cu luxul din reședința lui Nevett, se uita la Jude cu suspiciune. Își ținea cu stângăcie în ambele mâini umbrela ponosită. Jude spera că fata se va dovedi curajoasă și hotărâtă, căci urma să-l ajute în realizarea planurilor lui.

– Mulțumesc, Lord Huntington. Intră în salonașul pe care i-l indicase el. Cred...

El n-avea cum să-i ignore cu totul tulburarea. Nu acum când o avea în casa lui. Luându-i mâna înmănușată, se înclină în fața ei și, ca să-i câștige încrederea, îi zâmbi cu tot farmecul de care era în stare.

– O să-ți placă apartamentul de aici, ia mama mea vitregă este minunată. Voi două o să vă înțelegeți foarte bine.

Când ea făcu ochii mari, Jude își dădu seama că se mințise pe el însuși. Nu îi zâmbise ca să-i câștige încrederea. Voia să vadă dacă putea să-i stârnească interesul. Putea. Flutură din gene. Obrajii i se îmbujorară. Își retrase încetișor mâna și păru sfioasă și nedumerită, de parcă voia să-i zâmbească, dar nu îndrăznea. Sigur că nu. Ultima dată când avusese încredere într-un bărbat, fusese trădată și distrusă, iar dacă Jude ar fi încercat s-o seducă pe această fată, dacă profita de vulnerabilitatea ei, nu ar fi fost cu nimic mai bun decât Freshie.

Freshie nu voise să fie remarcat – deși, cu acea lavalieră țipătoare, era imposibil să nu-l observi – și, când Freshie voia să treacă neobservat era pentru că avea de gând să facă un lucru mârșav și crud care l-ar fi putut pune într-o lumină proastă.

Era clar că domnișoara Ritter nu voise să discute despre asta cu Jude. Îi înțelegea nevoia de intimitate, dar știa și că trebuia să pună capăt insistențelor lui Freshie pe lângă guvernanta lui. Jude avea alte planuri cu ea. Se îndreptă de șale.

— la loc, te rog. O trimit pe mama mea vitregă la tine.

Își găsi mama singură, citind în biroul ei, iar zâmbetul ei luminos de întâmpinare îi spuse mult prea limpede cât de tristă trebuia să fie. Sărutând-o pe obraz, îi zise:

— Așa cum mi-a poruncit tata, am adus-o aici pe tânăra aceea.

Ea își puse un deget în carte ca să nu uite unde rămăsese.

— Despre ce tânără vorbești, dragă?

— Cea pe care a angajat-o tata să mă învețe să flirtez.

Evident, mama lui vitregă nu știa nimic despre domnișoara Ritter, iar Jude se delectă cu succesiunea de expresii ce i se așternură pe față. Neîncredere, mânie și resemnare amuzată. Apoi râse de parcă nu se putea abține.

— Să flirtezi! Diavolul ăla bătrân! Ți-am spus că pune ceva la cale.

— Ai avut dreptate. Jude se așeză în fața ei, își scoase mânușile și își îndreptă dunga de la pantaloni. A angajat o guvernantă de la Distinsa Academie a Guvernantelor, să mă ajute să-mi găsesc o soție. Încet-încet, Jude alunecă în minciună. Tata a vrut să stea sub același acoperiș cu noi. Ca să-și exercite mai ușor controlul asupra metodelor ei, bănuiesc. Și ca să-i asigure protecție și un adăpost.

Jude putea să se simtă ușurat că domnișoara Ritter nu avea să fie niciodată în pericol din cauza activităților lui clandestine.

Acesta era genul de manevră la care excela – evaluarea rapidă a situației și capacitatea de a aranja lucrurile cât mai bine pentru el. Totuși, în cel mai important moment al vieții sale, planificarea pe termen lung nu-i fusese de nici un folos. Ezitase și astfel își pierduse fratele mai mare. Povara remușcărilor îl apăsa și nimic nu putea să șteargă rușinea din sufletul său. Avea să ajungă în iad pentru greșeala lui – dar nu înainte să-i trimită în flăcări pe de Guignard și Bouchard.

Mama râse din nou, în ochii ei obosiți ivindu-se un licăr când îl privi.

— Cine e guvernanta asta?

— Este foarte posibil s-o cunoști. O domnișoară pe nume Caroline Ritter.

Mamei îi trecu veselia.

— Da, o cunosc. Biata copilă. A ajuns atât de jos, încât să facă așa ceva?

— Eu n-aș spune că a ajuns jos, ci sus. Am găsit-o într-o magherniță. Prețuia opiniile mamei, așa că o întrebă: Ți place de ea, nu?

Mama puse cartea pe masă și își împreună mâinile în poală.

— Este — sau mai degrabă era, căci n-am mai văzut-o de când a fost făcută de ocară — imposibil să nu o placi.

Amintindu-și ce îi spusese Turgoose, Jude zise:

— Asta nu este ce am auzit. Am auzit că mulți oameni nu o plăceau.

— Era frumoasa sezonului, un diamant de mare preț, și venea dintr-un mediu mai puțin aristocratic. A stârnit multă gelozie, ceea ce a contribuit la pierzania ei. Mama zâmbi slab. Dar era încântătoare.

— Și a pierdut totul.

— E o fetiță naivă. Mama își propti obrazul durduliu într-o mână. Dar și eu am fost odată o fetiță naivă. Nimeni nu merită să i se distrugă viața pentru o singură greșală.

— Se întâmplă mai des decât credem.

— Da. Se uită la el, gânditoare. Așa se pare.

Intuiția ei îl uimi. I se ghiceau atât de ușor sentimentul de vină și suferința, încât ea știa că el era vinovat de moartea lui Michael? Aducându-și aminte de trupul carbonizat al fratelui său, își frecă inelul deformat de pe degetul arătător.

— Totul a contribuit la acel *faux pas*¹ fatal pentru reputația sa. Planul secret al lui Freshfield care nu a mai fost deloc secret până la urmă. Prigoana doamnei Freshfield și, desigur, respingerea ei de către domnul Ritter.

---

¹ Pas greșit (în franceză, în orig.)

Tot ce-și amintea Jude despre Lady Freshfield era vocea care îl zgăria timpanele cu tonalitatea ei înaltă.

— Nu este nevasta bogată a lui Freshfield dintr-un neam de negustori?

— Da, și urâtă pe deasupra. A luat-o pentru bani. Asta a îndârjit-o și mai mult să se răzbune pe drăgălașa domnișoară Ritter, o fată de rând, dar cu mult succes. Mama făcu o grimasă pentru a-și exprima disprețul, singurul lucru pe care îl putea face. Acum cinci sute de ani, Lady Freshfield ar fi pus câini pe urmele domnișoarei Ritter și ar fi ars-o pe rug.

— Simpatică femeie!

Și o altă piedică în calea demersului de refacere a respectabilității domnișoarei Ritter. Părea un sezon captivant, plin de intrigi și răzbunare personală. După ce își va rezolva problemele, Jude avea să ajute o tânără femeie nedreptățită să-și recapete întrucâtva respectabilitatea – și avea să se răzbune pe ucigașii fratelui său.

Jude se ridică să plece.

— Oricum, domnișoara Ritter și-a adus lucrurile aici și este gata să ocupe unul din dormitoare. Vei avea grijă să se simtă bine, nu? Eu aș vrea să merg cu ea la operă. „Să văd dacă pontul meu i-a trimis pe moricadieni pe urmele domnișoarei Gloriana Dollydear.“

— Sigur c-o să am grijă de ea.

Revigorată, mama se ridică, de parcă stătea pe ace.

— Apropo, tata i-a comandat niște haine. Ai putea să verifici și să vezi ce consideră el potrivit să îmbrace o tânără.

— O, Doamne! Are un gust înfiorător.

— Exact. Dacă fata va ieși cu mine în public...

— Oare?

— Așa zice tata, iar eu nu vreau să fiu însoțit de o calamitate a modei. Strâmbă din nas. Ar fi o lovitură mortală pentru reputația mea.

Mama îl studie de parcă nu era sigură dacă glumea sau nu.

— Cum zici tu. Când încep lecțiile?

– Oficial, mâine-dimineață. Își luă mânușile. I-am poruncit lui Phillips să-i pregătească dormitorul argintiu.

– Bineînțeles! Mama ieși repede din cameră, apoi intră din nou. Unde e fata?

– În salonul cel mic.

Când ea plecă din nou, Jude se gândi cu satisfacție că tatăl lui nu va observa niciodată că domnișoara Ritter stă sub acoperișul lui într-unul dintre numeroasele dormitoare, iar mama sa vitregă va avea pe cineva pe care să-l răsfete și să-l susțină. Spre deosebire de Jude, mama făcea lucrurile doar din bunătate.

Jude folosisese planul tatălui său în propriul avantaj, al mamei sale vitrege și al domnișoarei Ritter. Una peste alta, era o situație din care toți aveau de profitat.

Caroline ședea cu genunchii apropiați, cu picioarele în linie dreaptă cu genunchii, mâinile în poală și suflul la gură. Din când în când, se uita pe furiș la ramele aurii ale portretelor, la covorul elegant cu fire negre ca tușul, albastre ca văzduhul și de culoarea piersicii, și la draperiile de catifea agățate de galerii aurite.

Apoi își aminti că acesta era salonul *mai mic* și se simți intimidată de-a binelea. Lăsând capul în jos, își urmări mâinile ce răsuceau umbreluța de soare și se gândi la diferența dintre această încăpere și cea din casa tatălui ei. Această cameră emana bogăție, ca și a tatălui ei, dar, pe când casa tatălui său fusese concepută să ia ochii, scaunul pe care stătea acum era atât de bine capitonat și atât de comod, încât abia rezista tentației de a-și rezema capul și a ațipi.

Măcar de-ar fi gata camera ei! De ce să nu-l creadă pe Huntington când spunea că tatăl lui voia ca ea să stea aici? Ce motiv avea s-o mintă? Totuși, în trăsură, ceva din felul în care o urmărea cu privirea îi dăduse senzația că el își juca propriul joc, iar ea fusese deja un pion pe altă tablă de șah, cu rezultate dezastruoase. Nu mai voia să-și aducă aminte de umilința îndurată.

Auzi zgomot de pași și murmur de voci din hol. Ușa se deschise și se închise. Intră ducesa de Nevett în persoană, cu mâinile întinse.

—Draga mea, ce bine îmi pare să te revăd! Bănuiesc că nu-ți amintești de mine, dar ne-am întâlnit în sezonul în care ți-ai făcut debutul.

—Înălțimea Voastră, sigur că-mi amintesc.

De parcă ar fi putut să uite o ducesă! Caroline se ridică în picioare.

—Te rog, nu-mi mai spune așa! Păstrează titlul ăsta pompos pentru soțul meu. Numele meu e Nicolette.

Pe lângă doamna minionă și grațioasă, Caroline se simțea prea înaltă, slabă și stângace.

—Înălțimea Voastră... Doamnă... N-aș putea...

—Sigur că poți, cel puțin între pereții casei mele. Luând mâna lui Caroline, ducesa o strânse cu prietenie. Nu vrei să ne purtăm degajat?

Caroline se chinui să-și înghită nodul din gât.

—Da... Nicolette.

—Uite. N-a fost așa greu. Și eu o să-ți spun Caroline.

—Da, vă rog. Doar sora mea îmi mai spune acum pe nume și mi-e dor să-l aud.

Acesta era purul adevăr.

—Jude mi-a spus că te-a adus aici să stai cu mine. Mă bucur așa mult, căci poate ai auzit de tragica lovitură pe care am primit-o de curând, așa că am fost atât de singură și de mâhnită.

—O lovitură tragică?

Caroline regretă că nu auzise zvonul, căci zâmbetul pierise de pe fața lui Nicolette.

—Uitasem că nu ai mai frecventat înalta societate.

Un mod plin de tact de a se referi la excluderea lui Caroline din lumea bună.

—Fiul nostru Michael a fost omorât în străinătate, dar doliul nostru s-a încheiat acum și prezența unei tinere frumoase și pline de viață în casa noastră este exact tonicul de care avem nevoie. Ducesa o luă de braț pe Caroline și o conduse pe hol și apoi pe scări. E foarte inteligent din partea ta să găsești un mod de a-ți folosi talentul. Ți-am invidiat întotdeauna talentul de a flirta, iar Lady Bucknell recomandă cele mai bune guvernante!

— Sunteți prea amabilă.

Chiar era. Caroline era uluită de primirea călduroasă ce i se făcuse.

Scara urca din hol, formând un arc grațios, și Nicolette o însoți pe Caroline până sus.

— Jude spune că de mâine începi lecțiile cu el.

— I-am dat și azi o mică lecție.

Buzele lui Caroline se arcuiră când își aminti.

— Arăți ca un spiriduș. Spune-mi!

Caroline se trezi povestindu-i întregul incident ducesei, care râse cu încântare și aprobă tactica domnișoarei Ritter.

Când se apropiară de o ușă închisă de pe coridor, un valet le-o luă înainte și o deschise.

— Am ajuns, zise Nicolette. Jude a propus să-ți dăm camera argintie și știu de ce a făcut-o. E decorul perfect pentru tine.

Caroline știa că nu trebuia să rămână cu gura căscată. Nu era o mimică feminină, și nici atrăgătoare. Dar, indiferent cum se așteptase să arate camera, în nici un caz nu era așa. Nu atât de spațioasă, atât de frumos decorată în nuanțe reci de albastru și calde de maro. În șemineu erau lemne care nu așteptau decât să fie aprinse. Într-un colț era așezat un paravan. Vaze strălucitoare se aflau de o parte și de alta a patului cu baldachin și o servitoare le umplea cu flori. Făcu o plecăciune.

— Doar câteva retușuri, Înălțimea Voastră, și va fi gata pentru musafiră.

— Mulțumesc, Daisy. Vei fi camerista domnișoarei Ritter cât timp stă la noi.

— Prea bine, Înălțimea Voastră. Daisy îi făcu o reverență lui Caroline, apoi o măsură cu privirea din cap până-n picioare. Va fi o plăcere pentru mine. Pot să vă iau pălăria și mănușile?

Caroline își scoase mănușile, dar nu trebui să-și dezlege panglicile de sub bărbie. Daisy se apropie de ea și le desfăcu în locul ei, de parcă stăpâna ei nu trebuia să se istovească făcând așa o treabă. Cu grijă, Daisy îi scoase boneta și duse de acolo mănușile și umbreluța de soare.

— Restul de bagaje ajung mai târziu, domnișoară Ritter?

Caroline își dresе glasul.

— Cred că voi mai primi niște haine, da.

— Până atunci, le voi călca pe acestea pentru mâine.

Daisy luă veșmintele din dormitor, iar Caroline începu să se simtă ca într-un vis ciudat, în care trăia într-o casă frumoasă, avea o cameristă la dispoziție, era vizitată de o ducesă și hainele îi erau cumpărate de un duce și aprobate de un conte... Îi era greu să și mai aducă aminte cine era. Nici debutanta naivă, dar nici tână disperată, care risca să moară de foame.

— Adu-i domnișoarei Ritter masa pe o tavă în camera ei, o înstrui ducesa pe Daisy, când fata se întoarse în odaie. Daisy făcu o reverență și se îndreptă spre ușă. Nicolette îi spuse lui Caroline: Tu și Nevett am luat cina mai devreme și știu că trebuie să fi întovită după căderea de pe calul acela nervos din Franța. Râse din nou.

— A fost foarte stresant, zise Caroline și râse cu ducesa. Ce încăpere frumoasă!

— Da, e drăguță, nu-i așa? Nicolette privi în jur cu satisfacție. Stai cu mine până termină Daisy aici. Se așeză într-unul din fotoliile confortabile de lângă foc și, când Caroline i se alătură, îi destăinui: De când s-a întors din străinătate, Jude e parcă alt om și, câteodată, mi-e dor de fostul Jude.

— În ce fel... s-a schimbat?

Curiozitatea lui Caroline se datora mai mult decât unei politeți obișnuite. Huntington îi trezise interesul. Cât timp frecventase înalta societate, întâlnise mulți filfizoni, dar Huntington era aparte. Caroline nu știa exact de ce, dar parcă emana masculinitate fără să vrea. Observa cu atenție tot ce era în jurul lui, iar ea, care se mândrea că înțelege bărbații și ține cont de pronunțatul lor respect de sine, nu știa cum să se poarte cu el. Trebuia să-l manevreze pentru a-și îndeplini misiunea încredințată de Nevett. Trebuia neapărat. Era ultima ei șansă. Nu avea să dea greș.

— Cel mai evident lucru a fost că înainte nu se îmbrăca ca un filfizon francez. Îl scoate din sărite pe taică-său. Dar, în același timp, Jude are metodele lui. Ne conduce atât pe mine, cât și pe ceilalți din familie.

– Chiar așa?

Caroline își aminti cum o luase pe sus din încăperea ei amărâtă, înainte să aibă timp să se gândească la situația în care era pusă.

– Văd că știi cât de autoritar poate fi. Când Caroline dădu din cap, Nicolette continuă: Singurul pe care Jude n-a putut niciodată să-l conducă este tatăl lui. Seamănă prea mult cu el – sau, mai degrabă, așa era înainte. Jude era prudent și grijuliu cu alții. Se îmbrăca mereu cu demnitate. Îl preocupa literatura și logica. Când era adolescent, era dificil, nu prea ușor de înțeles. Cam... arțagos, prea serios pentru vârsta lui. Acum – Nicolette scutură din cap, uimită – spune tot ce gândește, însă rareori e ceva important. E frivol. Se implică în orice, de parcă ar fi ultima lui ocazie. Pe un ton mai scăzut, ducesa adăugă: Cred că asta-i consecința morții lui Michael. Pe toți ne-a schimbat.

Caroline se gândi la caietul verde din săculețul ei. Îl umpluse cu planuri pentru lecțiile de flirtat, și se întreba și acum dacă strategia ei simplă avea să meargă cu Jude.

– Dar nu pare posibil să se fi schimbat atât de mult.

– Și eu gândesc așa uneori, dar ce fel de joc ar putea să joace? Nicolette zâmbi. Bineînțeles, tu nu l-ai cunoscut, plecase înainte de sezonul în care ai debutat, cum ai putea ști ce să răspunzi?

Caroline tresări și abordă șovăielnic chestiunea care știa că o frământă pe ducesă.

– Vă sunt atât de recunoscătoare pentru amabila invitație de a locui în casa voastră cât timp îi dau lecții lui Jude și vă promit că nu va avea loc nici un incident jenant în perioada în care stau aici.

Când ducesa păru uimită, Caroline se gândi că îi plăcea această doamnă mai mult decât oricine pe lume.

– Sunt sigură că nu, spuse Nicolette. Oamenii care ar trebui să simtă stânjeniți de incidentul de acum patru ani sunt Lord Freshfield și hoasca de nevastă-sa! Trebuie să fii foarte furioasă pe ei pentru ce ți s-a întâmplat.

Uimită, Caroline se uită întrebătoare la Nicolette.

– Furioasă? Nu. Nu, cum aș putea să fiu furioasă?

— Cum ai putea să nu fii? Nu aveai nici o vină. Ochii ducesei acapărară scânteii. Toată lumea știe că ai fost o victimă a dorinței lui Lord Freshfield de a obține divorțul. Ți-a distrus reputația, dar el e încă acceptat de societate. Tatăl tău te-a dat afară din casă fără să-și pună întrebări în privința lui Lord Freshfield și a faptelor lui mârșave. Prietenii tăi n-au avut cum să te ajute. Bineînțeles că ești furioasă.

Lui Caroline nu-i trecuseră niciodată prin cap asemenea gânduri.

— Dar a fost greșeala mea. Am flirtat cu Lord Freshfield, deși am știut că e căsătorit.

— Erai tânără. Nu aveai experiență. El ți-a mituit însoțitoarea. Ce s-a întâmplat după aceea nu a fost din vina ta — dar numai tu ai avut de suferit.

— Am meritat tot ce mi s-a întâmplat. În plus, i-am distrus speranțele tatălui meu...

Nicolette ridică din sprâncene.

— Bine, admise Caroline. Nu prea îmi pasă de tatăl meu. Dar îmi pasă mult de sora mea, iar ea se simte așa singură fără mine.

Ducesa își puse mâinile peste ale lui Caroline și spuse:

— Dacă aș fi în locul tău, aș fi foarte furioasă.

— Nu, eu nu sunt. Caroline nu înțelegea deloc ce spunea ducesa. Nu sunt furioasă.

Din loja ducelui de Nevett, Jude îl urmărea pe *monsieur* Bouchard îndreptându-se spre scena din sala operei ce se golea repede de spectatori. Bărbatul îi întinse Glorianei Dollydear un buchet de flori și un plic. Ea le acceptă pe ambele cu un zâmbet sfios și rupse sigiliul de pe plic. Luă banii dinăuntru și îi vârî în decolteul ei generos, apoi citi biletul. Înclină din cap spre *monsieur* Bouchard, indicându-i astfel că acceptă și apoi se uită după el cum pleacă. Se uită prin sala de spectacole, dar nu-l căută cu privirea pe Jude, ascuns în întunericul lojei, ci își duse mâna la ceafă, de parcă ar fi fost istovită. Era semnalul pe care îl stabiliseră împreună. Însemna să se vadă pe o alee din spatele operei.

Punându-și mantia neagră – un camuflaj perfect – peste haina brodată cu mărgele, Jude se strecură pe coridorul întunecat.

Clădirea operei mirosea a praf și a vopsea, iar decorurile aurite străluceau în lumina slabă. Nu mai rămăseseră decât puțini oameni; acum că spectacolul se terminase, lumea bună se ducea la petreceri sau dineuri. Jude o porni spre culise, unde muncitorii strigau și glumeau, în timp ce puneau deoparte decorurile și costumele. Cei din cor își aruncară mantii peste hainele de scenă și începură să iasă într-un ritm constant. Ușa de la scenă se deschise și se închise, lăsând înăuntru ceața și aerul rece de afară. Oamenii își spuneau la revedere și nimeni nu-l băga în seamă pe Jude. Bărbații care veneau în culise nu erau ceva ieșit din comun; mai multe fete din distribuție zâmbiră ademenitor în direcția lui.

El merse până ajunse la ieșire. Fuiorele de ceață străvezie scânteiau în briza nopții. Rămase pe loc, încordându-și văzul să zărească lumina de la felinarul Glorianei, și auzul să-i distingă vocea.

Și iat-o, zâmbindu-i lui de Guignard în timp ce Bouchard ținea felinarul acoperit.

– Domnul Throckmorton este un gentleman grozav, se pricepe de minune la tot ce face. Vocea ei răgușită ajungea clar la urechile lui. Dar are un aer amenințător, dacă mă înțelegeți, și n-aș vrea să-l supăr.

– Înțeleg foarte bine, dar te asigur că pot să te apăr de el. De Guignard zâmbi atât de fermecător, că lui Jude îi veni să vomite. Sunt un om foarte bogat și puternic, și nobil pe deasupra.

Ea își înclină capul și îl studie.

– Ce vreți să știți?

– Înțeleg că Throckmorton e un om important în ministerul lui, unde englezii iau decizii privitoare la politica externă.

– Eu nu sunt decât o cântăreață de operă, dragule. Punându-și o mână în șold, Gloriana flutură din gene. Cu mine nu discută despre comerț.

– Ai putea să afli, nu ? întreabă Bouchard cu nerăbdare în glas.

Gloria îi zâmbi acum lui Bouchard.

– Aș putea – pentru stimulentele corecte.

De Guignard dădu din cap aprobator spre Bouchard. Mai multe hancnote împăturite trecură din mână în mână.

— Ce vreți să știți? întrebă ea pe un ton pragmatic.

Celeste Throckmorton era un geniu. Planul avea să funcționeze.

Capitolul 9

Instruirea lui Caroline acoperise multe situații: cum să dansezi cu un bărbat părând modestă și totodată ispititoare, despre ce îi plăcea unui bărbat să vorbească (despre el însuși), cum să mergi în așa fel încât să atragi privirea unui bărbat. Totuși, aceste lecții nu atinseseră chestiunea modului de a intra în salonul de mic dejun al ducelui de Nevett când ești în serviciul lui. Nici nu știa dacă ar trebui să fie acolo, dar în ziua precedentă, când ducesa o primise cu atâta căldură în casa ei, o anunțase pe Caroline unde și la ce oră se lua micul dejun.

Așadar, Caroline stătea nehotărâtă în prag, în timp ce Înălțimea Sa rămăsese ascuns în dosul ziarului său, iar ducesa citea o carte. Liniștea mormântală din camera tihnită o intimidă pe Caroline; nici valeții nu scoteau nici un sunet pe când se învârteau pe acolo cu platurii pline de feliuțe de costiță și biscuiți aburinzi.

În cele din urmă, mirosul de mâncare și cafea fierbinte, aromată o atrase pe Caroline în încăpere. În ultimul timp, când își drămuise banii să-i ajungă cât mai multă vreme, nu-și permisese decât două mese pe zi.

Îi veni să râdă când își aminti cum, în perioada când era pe cale să aibă succes în societate, își închipuise că va scăpa de răceala din casa tatălui ei și se va arunca în brațele unui bărbat care o va adora. Ce naivă fusese!

Acum se îndreptă spre masa ducelui, cu caietul în mâini, făcând un efort să fie la fel de tăcută ca servitorii ce se foiau pe acolo. Și îi chiorăiau mațele.

— La naiba! Nevett trânti ziarul pe masă. De ce trebuie să faci atâta zgomot?

Caroline încremeni.

Ducesa se ridică înainte să termine el de vorbit.

—Vino și ia loc, dragă domnișoară Ritter, am pus un tacâm pentru dumneata.

Luând-o de braț pe Caroline, Nicolette o conduse la masă pe când Nevett se uita urât la fată, cu o furie neîmblânzită.

—Nu scoatem nici un sunet până când Nevett nu bea cel puțin două cești de cafea, îi spuse ducesa pe un ton scăzut. Considerăm că acestea au un efect benefic asupra dispoziției lui.

—Am auzit asta! Nu sunt surd, tună Nevett.

—Nu, dragă. Calmă, Ducesa făcu semn vaeților, care începură să-i ofere lui Caroline platouri cu mâncare.

—N-am nevoie de cafea la ora asta și la nici o altă oră din zi. Luându-și ceașca de cafea și farfurioara, Nevett o ținu de parcă disprețuia băutura. Sunt întotdeauna calm — în afară de situațiile în care oamenii vorbesc prea tare și sunt incapabili să se stăpânească. Luă o gură, apoi o așeză jos. Valetul i-o umplu din nou cu cafea proaspătă, fierbinte.

Necăjită, Caroline își puse caietul lângă locul pe care stătea. Ignoră farfuriile cu scrumbie afumată, ouă și fructe și se uită lung la ducele încă furios. Probabil că era supărat fiindcă nu-i mulțumise încă pentru permisiunea de a locui acolo. Probabil că o considera extrem de nepoliticoasă. Ezitând, îi spuse:

—Înălțimea Voastră, aș vrea să-mi exprim recunoștința pentru ospitalitatea dumneavoastră...

Ducesa atinse brațul lui Caroline și scutură din cap. Era prea târziu.

—Ai de gând să iei micul dejun cu noi în fiecare dimineață? o întreabă Nevett. Înainte să poată ea răspunde, ducele adăugă pe deasupra capului ei: Pentru că, dacă așa vei face, va trebui să te înveți să nu mai trăncănești în fiecare afurisit de moment al zilei.

În ochii lui Caroline se iviră lacrimi.

—Și plânsul nu mă face să-mi fie milă de tine. Luându-și iar ziarul, și-l puse în față. Cu nasul în coloanele de știri, întrebă: Nu au oamenii alt loc unde să se ducă?

Nicolette împinse spre el cana cu cafea.

El întinse mâna, băjbâi după toartă și trase băutura aburindă sub ziar.

Apoi ducea o bătu ușurel pe mână pe Caroline, dar fata îi văzu licărul din ochi. Soțul ei o amuza. Bogat, puternic, stăpân pe viața ei, și totuși, soția lui râdea de metehnele lui. Poate că de fapt nu era atât de înfricoșător pe cât se temea Caroline. Poate că nu era așa rece și sever ca tatăl ei.

Se așternu iar tăcerea, ruptă doar de clinchetul porțelanului pe porțelan în timp ce Nevett își bea cafeaua.

Fără să scoată o vorbă, Nicolette îi umplu lui Caroline farfuria pl, cu un zâmbet, o încurajă să mănânce.

Caroline descoperi că necazul ei era mai mic decât foamea. Se gândi că, dacă nu mânca, aveau să-i chiorăie iar mațele, iar Nevett se va enfuria. Luă prima înghițitură dintr-un ou fiert în supă de pui, puse deasupra o felie de șuncă și abia își reținu o exclamație de încântare. Nu mai mâncase de prea mult timp ceva atât de minunat.

Nevett își puse jos ziarul și, ca la un semn, valeții se mișcă mai repede, pantofii lor făcură mai mult zgomot pe podea, vasele le zângăniră în mâini.

Din holul de la intrare se auzi o ușă trântită și murmur de voci.

— Dragă, zise Nicolette, Jude spune că ai angajat-o pe domnișoara Ritter să-l învețe cum să flirteze.

— Așa e, zise Nevett pe un ton atât de rezonabil, încât n-ai fi crezut că își ieșise vreodată din fire.

— Aș fi vrut să mă consultî înainte. Planul e plin de pericole.

— Nu fi caraghioasă. Trecu peste tulburarea ei cu aceeași ușurință cu care orice soț bagateliza grijile soției sale. M-am gândit la asta.

— Te-ai gândit și că, dacă Jude se duce la operă cu domnișoara Ritter, lumea va bârbi?

El îi zâmbi soției sale atât de fermecător, încât Caroline fu uimită.

— Nu și dacă mergi tu cu ei, Nicolette.

Ducesa făcu ochii mari și se îmbujoră.

— Detest opera!

— Ești femeie, zise el. Tuturor femeilor le place opera.

— Mie nu, i-o întoarce ea. O mulțime de bărbați care zbiară și femei care se tânguie, continuând tot așa până cad pe scenă și mor.

Caroline asculta și mânca. Ei îi plăcea opera — costumele, muzica, poveștile despre onoare și infidelitate o emoționau până la lacrimi. Și se părea că i se ivea ocazia să mai meargă o dată acolo și să stea în loja ducelui. Nevett scoase o monedă din buzunar.

— Să dăm cu banul. Eu aleg capul. Înainte ca Nicolette să poată obiecta, el aruncă moneda. Cap, zise el cu satisfacție. Trebuie să te duci. E mai bine așa. Prezența ta nu va fi remarcată la operă.

Ducesa își suflă un fir de păr de pe față.

— Se va bârfi și mai mult dacă toți vor crede că noi aprobăm relația lui Jude cu domnișoara Ritter.

— Le voi spune că nu e adevărat, zise el, mulțumit de sine. Îi voi lămuri că domnișoara Ritter e o prietenă de familie.

— Cred că asta nu va face decât să alimenteze zvonurile.

— Nu fi caraghioasă. Eu sunt ducele de Nevett. Vor bârfi așa cum vreau eu. Terminându-și micul dejun, se șterse la gură cu șervetul, apoi îl împături cu grijă și îl puse pe masă. De parcă atunci o vedea pe Caroline pentru prima dată, îi spuse: Bine că ai venit mai devreme. Bună treabă. De îndată ce vine fiul meu aici, puteți merge la treabă.

Sărutându-și nevasta pe creștet, părăsi încăperea. Era atât de calm, aproape simpatic, încât Caroline se uită după el cu uimire.

— Va dura până la trei, când își ia ceaiul, sau până când îl enervează cineva. Este un duce get-beget, care nu vrea decât să-și trăiască viața exact așa cum dorește. Lady Nevett se întoarce spre cealaltă ușă, când intră Jude. Dragă, eu și tatăl tău am dat cu banul ca să vedem care din noi trebuie să te însoțească la operă, iar el a câștigat. Întotdeauna câștigă. Oare folosește o monedă cu două capete?

Jude păru amuzat și făcu o plecăciune în fața mamei sale vitrege și a lui Caroline.

— Îl faci pe tata trișor?

Jude arăta altfel în lumina dimineții. Superioritatea lui aristocratică era mascată de hainele pe care le purta: pantaloni ultramoderni în dungi verzi și albe, vestă verde și o lavalieră brodată cu flori de crin. O parte din fularul purpuriu era aruncată pe un umăr și o broșă mare în forma unei flori de levănțică îl fixa acolo. Zâmbetul său nu putea fi descris decât ca afabil, iar ochii îi erau larg deschiși și nepăsători. Nicolette se întoarse spre Caroline.

— Asta înseamnă că n-o să-mi spună. E greu să fii singura femeie într-o casă de bărbați.

Așezându-se lângă mama sa, Jude îi luă mâna și o sărută.

— Asta îți garantează că ești întotdeauna doamna noastră preferată.

— Ce compliment! Ducesa atinse umărul lui Caroline și, pentru o clipă, Jude și Caroline fură uniți prin mâinile ei. Mă bucur să împart cu Caroline privilegiul de a fi preferată și de a avea parte de tchinările domnilor.

Jude se uita la Caroline cu atâta admirație, încât ea se fâstâci și puse jos tacâmul de argint.

— Ce bine îmi pare să te văd aici! spuse el. Arăți ca o floare în această dimineață. Îi studie noua rochie de dimineață pe care o purta acum. O floare foarte prost îmbrăcată.

Netezindu-și fusta, Caroline zise:

— Mie îmi place.

— Da, unei debutante minione i-ar veni bine. Dar tu nu trebuie să porți niciodată ceva în dungi verticale; creează iluzia că ești înaltă ca o uriașă. Nu trebuie să porți nici culori pale; și asta lasă impresia că ești mult prea înaltă. Și să nu porți niciodată roz – oftă și dădu din mână – pentru că nu trebuie.

Caroline se simțea acum de parcă ar fi fost Goliat. Ducesa o studie.

— Ai dreptate, Jude, e o alegere nefericită. Mă voi ocupa eu de comenzi de îndată.

— Nu voi avea nevoie de prea multe rochii, obiectă Caroline.

Nicolette făcu o mutră lungă.

- Sst. Nu-mi strica distracția! Mi-am dorit întotdeauna o fiică pe care s-o îmbrac. Acum te am te tine. O măsură pe Caroline cu privirea. Ce ai sugera, Jude?

- Niște dantelă, câteva volane care s-o facă să pară mai puțin înaltă, ca să nu-i intimideze pe bărbații mai scunzi. Ochii lui își băteau joc de Caroline, care știa foarte bine că el nu era intimidat și nici nu se considera un bărbat scund. Aș vrea să aprob cu toaletele înainte să fie comandate.

- Și să dai naștere la și mai multe zvonuri, și de o natură mai puțin respectabilă? îi replică Nicolette pe un ton tăios.

- Nu cred. Jude părea jignit. Dar am un gust impecabil!

Enervată să se vorbească despre ea de parcă nici nu exista, Caroline spuse:

- Nu, nu aveți.

El ridică din sprâncene. Își duse mâna la broșă.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că veți avea dreptul să-mi aprobați hainele, spuse Caroline pe un ton tăios, când voi avea și eu dreptul să le aprob pe ale domniei voastre.

- Dar îți place rochia asta roz! Ochii ei se măriră de groază. E clar că nu ai deloc gust.

- Atunci suntem într-un impas, nu? i-o întoarse Caroline.

Nicolette râse, un chicot scurt și înfundat și, când ochii tinerilor se întoarseră spre ea, își frecă mâinile.

- Așadar, Caroline, care-i primul lucru pe care vrei să i-l predai lui Jude?

- Micul dejun? sugeră Jude.

- Dacă veneai mai devreme, puteai să mănânci. Acum va trebui să aștepti până i se face guvernantei tale milă de tine, spuse Nicolette pe un ton categoric.

- Și eu sunt crudă.

O afirmație stupidă, cu siguranță. Caroline nu era așa, dar îi plăcea s-o spună, ca și cum cuvintele ar fi făcut-o să devină astfel.

Deschise caietul cu planurile de lecții în timp ce Jude îi fură un biscuit din farfurie și îl mănă. Deși știa exact ce lecție era

prima, citi ce scrisese acolo ca să se dea importantă, timp în care lua câteva bucățele de costiță și le puse într-o felie de pâine prăjită, apoi le mănca și pe acelea și dădu iute pe gât cafeaua aburindă din ceașcă. Jude devora mâncarea ca bărbații care se dau în vânt după carnea de cal, box și aventuri de o noapte, dar deloc după modă, iar ea se minuna de discrepanța dintre aparență și realitate. Sau poate că toți bărbații, indiferent cât de rafinați, erau de genul celor care beau direct din sticla de brandy când aveau ocazia.

— M-am gândit să văd mai întâi ce știe și ce pot să-l învăț în plus. O întrebă pe ducesă: Aveți un pian și un loc unde să putem dansa?

— Sala de bal! Nu a fost deschisă din sezonul trecut. Ce bine că avem ocazia de a o aerisi!

Nicolette se ridică în picioare și ieși în grabă din cameră. Caroline rămase și observă că un valet bătrân îi strecura lui Jude un cârnat și alt biscuit.

— Puteați să mâncați înainte să veniți, spuse ea.

Cu un zâmbet larg, Jude replică:

— Asta am și făcut.

Ducându-se repede după ducesă înspre sala de bal, Caroline se gândi că Jude nu avea nimic din grăsimia unui mâncăcios. Era, de fapt, slab și musculos și avea aspectul sănătos al unui sportiv. Era un adevărat mister, frivol și serios, amabil și batjocoritor, inteligent... și cel mai mare nătărău.

El se ținu după Caroline, așa că, atunci când ea se opri brusc în fața ușii spre sala de bal, o călcă pe fustă. Ei nu-i pășă. Se uita, fascinată, la valetul care trăgea draperiile. Soarele luminea încăperea enormă, scânteie în candelabrele de cristal din tavan și în sfeșnicele de pe mese. Curcubeie dansau pe podeaua din stejar, aurie și lucioasă, apoi sus, pe pereții zugrăviți în crem și stucatura aurită ce decora tavanul. Ferestrele dădeau spre o mică grădină, unde trandafirii de primăvară se cățarau pe zid și primii boboci galbeni se deschideau la soare.

— E grandioasă! șopti ea, apoi își dădu seama cât de mult suna ca exclamația unui copil de pripas.

Presupunea că văzuse săli la fel de frumoase în alte case pe durata sezonului când își făcuse intrarea în societate, dar anii trecuți de atunci fuseseră plini de apartamente mizere, sărăcicioase, care dădeau spre canale de colectare descoperite și grămezi de gunoaie în putrefacție. Uitase cum era să stai în mijlocul podelei și să inspiri mirosul curat de ceară și să nu vezi nimic în afară de scânduri lucioase și pereți proaspăt zugrăviți, sau cum se bucura la auzul muzicii de dans cântate de viori și un pian cu coadă.

– Da, e frumoasă, încuviință Jude. Mama a decorat toate camerele din casa de la oraș, și este renumită în Londra pentru gustul ei desăvârșit.

Ducesa se așeză la pian, iar mâinile i se plimbau pe clape, cu degete mlădioase.

– Mă îndoiesc că Lady Reederman ar fi de acord.

– Sigur că nu. Toată lumea știe cât de geloasă este pe tine, îi răspunse Jude.

– *Există* un avantaj când ești singura femeie din casă, Caroline. Un zâmbet șovăielnic se ivi pe buzele lui Nicolette. Bărbații te flatează mereu. Voi doi sunteți gata să dansați?

– Speram să cânt eu pentru voi, zise Caroline. Trebuie să stau cu ochii pe Lord Huntington și aptitudinile lui.

– Voi doi sunteți tineri. Nicolette dădu din mână, nerăbdătoare. Voi ar trebui să dansați. Sunteți gata?

Gata? Caroline bănuia că ea era. Timp de patru ani nu sărise într-un picior de fericire, nu auzise muzică nici când se cânta și nu știa dacă își mai amintea pașii. Ar fi trebuit să poarte mănuși, dar singura pereche decentă pe care o avea era pentru călărit. Iar Jude își exprimase deja nemulțumirea în privința rochiei sale. Era gata? Trebuia să fie. Ea era guvernanta. Își puse caietul pe pian. Făcu un semn din cap către Nicolette și Lord Huntington.

– Cu voia dumneavoastră, doamnă, putem începe?

Credea că Jude avea să fie ca majoritatea bărbaților, nerăbdător să învețe de nevoie ceea ce credea că știe deja, și dornic să termine odată. În schimb, se înclină în fața ei cu eleganța unui cavalier în fața iubitei sale și o rugă:

— Domnișoară Ritter, îmi acordați plăcerea acestui dans?

Caroline făcu o reverență.

— Milord, aș fi încântată.

— O s-o amuzăm pe mama cum nu s-a mai distrat de luni întregi, adăugă el în șoaptă.

Asta explica toleranța lui ciudată față de prefăcătoria lor, iar ea îl plăcea pentru afecțiunea sinceră pe care o nutrea pentru mama lui vitregă.

— Sper că nu o vom amuza prea mult pe Înălțimea Sa, altfel mă va copleși tristețea.

Își puse mâna într-a lui. El își petrecu brațul în jurul mijlocului ei. Și ducesa cântă primele acorduri ale unui vals însuflețit.

În timp ce pluteau amândoi pe podea, Caroline fu plăcut surprinsă să descopere că Jude dansa într-adevăr foarte bine. Conducea cu fermitate, dar fără să intimideze, era mereu în ritm și își punea partenera în avantaj. Orice tânăr de însurat ar fi trebuit să fie la fel de îndemânatic ca el. Ceea ce îi ușura mult misiunea. Rezervase câteva zile să-l învețe dansul, dacă era necesar. Dar îndemânarea lui îi devansa cu mult programul de lecții. Dacă avea destul noroc încât să poată și conversa în același timp, avea să facă mai repede din el un crai la care să râvnească toate fetele în acel sezon. După aceea mai era doar un pas până la logodna și căsătoria lui, iar ea va scăpa de sărăcie și disperare. Va putea să-și ia sora...

— N-am dansat niciodată cu o femeie care să fie atât de absentă, remarcă el.

— Poftim? Lăsându-și calculele deoparte, ea își ridică privirea și îl văzu zâmbindu-i cu un aer întrebător. Ce vreți să spuneți, milord?

— Am înconjurat camera de două ori și tu te-ai încruntat și te-ai concentrat tot timpul asupra problemelor personale. Nu știu cum ți-ai câștigat reputația de mare cochetă. M-ai ignorat în tot acest timp.

Ea deveni brusc atentă. Înconjurau sala de bal în spirale ample. Pereții, mesele, pianul, toate erau estompate de muzică. Jupoeanele ei foșneau și fustele i se înfoiau. Nu mai dansase

de atâta vreme, dar aspectul practic al situației sale îi răpise bucuria. Nu-și îngăduise o clipă de extaz în timpul dansului – căci, dacă nu era atentă, el nu avea să-și învețe lecțiile, iar ea nu-și va primi răsplata.

– Iertare, milord. Cu un farmec intenționat, îi zâmbi și ea. Am în minte o listă de lucruri pe care trebuie să vi le însușiți, dar talentul dumneavoastră la dans ne-a devansat programul cu zile întregi!

– Slavă Domnului! Dar, te rog, nu-mi spune că am terminat cu dansul! Fiindcă, având o parteneră minunată ca tine, n-aș vrea să mă opresc niciodată.

La auzul cuvintelor lui, un fior vag o trecu pe șira spinării.

– Nu, n-am terminat. Dansul nu face decât să încurajeze flirtul – dar cred că știți asta.

– Ce vrei să spui?

– Am observat că m-ați flatat.

– Nu poate fi o măgulire când e adevărat, preciză el cu o voce caldă, profundă.

O mai trecu un fior și, pentru prima oară de când începuse dansul, observă alte detalii la Huntington: brațul din jurul mijlocului ei era puternic și musculos, bărbatul mirosea a rufărie curată și mirodenii, se mișca grațios ca un motan, doar că era mai mare. Mult mai mare... Bine... sau rău, depinde din ce unghi privea lucrurile, nu o pierdea din ochi, de parcă era cea mai interesantă și mai captivantă femeie din lume.

Nici ea nu era imună la farmecul lui. Ea, care în ultimii ani respinsese atențiile nedorite ale bărbaților, se trezea acum încălzită de admirația unui gentleman. Era o senzație amețitoare, una pe care aproape o uitase. Dar nu era aici să se distreze. Nimeni n-o știa mai bine decât ea. Așa că, zâmbindu-i voioasă, îl provocă să-și demonstreze talentul:

– Gândiți-vă ce minunat ar fi să mergeți la cel mai mare bal din sezon. Gândiți-vă cât va bârfi Londra când va vedea ce chipeș sunteți, îmbrăcat în haine elegante și ținând în brațe o frumoasă clasică!

O strânse mai tare de mijloc și o învârti într-o serie de piruete care o făcură să amețească.

— Cunosc deja plăcerea de a dansa cu o frumusețe clasică.

— Mulțumesc, milord. *De ce* îl învăța să flirteze? Părea foarte puțin — sau era ea prea impresionabilă? Oricum, nu ne vede nimeni în afară de Înălțimea Sa. Când veți fi cu femeia potrivită, veți face senzație. Numele domniei voastre va fi pe buzele tuturor!

— La dans, bărbatul nu e important. Singura sa dorință ar trebui să fie s-o arate pe femeie ca pe o floare pe care s-o admire toți. Cât timp te țin în brațe, sunt invizibil. Se aplecă aproape de urechea ei. Și în toată Anglia nu puteam găsi în veci o femeie mai frumoasă ca tine!

Ea se predă. Însă doar pentru o clipă. Se lăsă în voia senzației că plutește pe podea, a acelei clipe minunate de fericire care îi amintea de tinerețe, nesăbuintă și pasiune, a gândului că bărbatul de lângă ea o crede frumoasă și perfectă. Era de parcă făceau dragoste pe muzică.

Până când ușa de la sala de bal se trânti de perete.

Capitolul 10

Nicolette se opri brusc din cântat.

Huntington și Caroline se mai învârtiră o dată, apoi se opriră și se despărțiră.

În prag, cu fața congestionată de furie, Nevett zbieră:

— Ce faceți aici, smintiților?

— Tată! Huntington își făcu vânt cu fularul și se prefăcu, în fața ochilor lui Caroline, încă o dată, într-un filfizon.

— Dansăm.

Privirea lui Nevett o săgetă pe Caroline.

— De ce?

Ducându-se la pian, ea își luă caietul, întoarse prima pagină și i-o dădu lui Nevett.

– Face parte din planul meu.

El ignoră caietul oferit.

– De ce trebuie să-l ajuți la dans? Am cheltuit mii de lire cu profesorii lui de dans!

– Mii? murmură Huntington.

Nevett se uită urât la el.

– Sute!

– Da. Lord Huntington e grozav de priceput.

Îi plăcuse dansul. Nu planificase, dar Huntington o făcuse pe Caroline să se simtă ca o floare, ca o frumusețe și, dacă putea să-l înduplece să facă același lucru și cu debutantele din înalta societate, va fi cel mai râvnit gentleman din Londra.

Ca un tiran ce era, Nevett pronunță sentința:

– Atunci îți pierzi vremea cu el.

– Nu, trebuie să-mi dau seama la ce se pricepe Lord Huntington și la ce nu, înainte să trecem la altceva.

Când o auzi pe Nicolette icnind, Caroline își dădu seama că-l contrazisese pe duce, un lucru care, în mod evident, nu se întâmplase niciodată până atunci. Adăugă în grabă:

– Flirtatul e ca și cântatul la pian sau învățatul unei limbi străine. Cu cât exersezi mai mult, cu atât îl știi mai bine. Secretul, Înălțimea Voastră, este să exersezi flirtatul atât de des și fără întreruperi, încât să poți umbla și flirta, dansa și flirta, mânca și flirta, asculta o operă și flirta. Ultimul lucru nu e așa ușor cum ne-am putea închipui, în cazul în care obiectul afecțiunii cuiva se află în altă lojă.

Nevett pufăi nemulțumit.

– Da, bine, dar...

– Prima dată când ne-am întâlnit, v-am arătat caietul cu planificarea, îi aminti Caroline.

El închise gura. Soția lui interveni repede, să-l potolească:

– Nevett, ce ți-ai închipuit că va face domnișoara Ritter pentru a-l învăța pe Jude cum să flirteze? Să-l așeze într-o sală de clasă și să-i dea o lucrare scrisă?

Huntington scoase o batistă din mânecă și o flutură cu un entuziasm frenetic.

— Sunt bun la lucrări scrise!

Nevett se uită lung la fiul său, îmbrăcat în haine de filfizon și cu maniere afectate, și, cu o expresie feroce pe chip, cedă.

— Foarte bine. Domnișoară Ritter, continuă, zise el și ieși din cameră.

Caroline putea să jure că văzuse un licăr de triumf în ochii lui Huntington, dar dispăru repede, iar el oftă, exagerându-și oboseala.

— Domnișoară Ritter, am trecut examenul de dans?

Cu *brio*. Îi făcuse prea multă plăcere muzica, dansul... și îmbrățișarea lui.

— Aș vrea să vă urmăresc dansând cu Înălțimea Sa, dacă vreți, zise Caroline pe tonul sever pe care îl auzise atât de des la propria guvernantă.

El îi zâmbi de parcă știa ce gândea.

— Dacă și Înălțimea Sa e de acord, adăugă Caroline.

— Îi place enorm să danseze. Huntington luă mâna lui Nicolette. Nu-i așa, mamă?

— Da, dar sunt luni...

Vocea i se pierdu. Luni întregi de când primiseră vestea morții lui Michael, voia să spună. Caroline admiră hotărârea cu care Huntington își manevra mama șovăielnică.

— Atunci trebuie neapărat să dansezi. Îi făcu semn lui Caroline să se ducă la pian. Domnișoară Ritter, dacă sunteți bună...

— Știi ce am văzut azi când am ieșit în oraș? Nicolette părea amuzată și uimită pe când turna ceaiul în salonul cel mare, după-amiaza târziu. Îi oferi prima cană lui Caroline, care i-o înmână ducelui.

Nevett mormăi ceva când primi fragila ceașcă de porțelan alb.

— În colțul străzii avem un cerșetor care s-a stabilit acolo, îl informă Nicolette.

— N-o să-i meargă. Nevett suflă în băutura fierbinte. O să trimit un valet să-l alunge.

– Lady Reederman a încercat deja. Un zâmbet arcui buzele lui Nicolette, care îi aruncă o privire lui Caroline, parcă așteptându-se ca fata să-i împărtășească bucuria răutăcioasă.

Și, într-adevăr, lui Caroline îi făcea bine să știe că exista *ceva* care o putea învinge pe formidabila Lady Reederman.

– Nu va vrea să plece, spuse Nicolette.

– Va pleca de acolo cu un șut zdravăn în fund, i-o întoarse Nevett.

– Nu vreau să facem asta, zise Nicolette pe un ton sobru. Și-a pierdut ambele picioare la Trafalgar.

Caroline încremeni, cu privirea ațintită la tabloul din fața ei – ducesa, cu o expresie plină de milă, și ducele, enervat de acea poveste, dar uitându-se îngrijorat la nevasta lui.

– De unde știi asta? o întrebă el.

– M-am oprit să vorbesc cu el, îi răspunse Nicolette.

Harry. Într-un fel, Harry o urmăse pe Caroline.

– Nicolette, ți-am mai spus. Trebuie să ai grijă, o dojeni Nevett. Cerșetorii sunt niște ticăloși.

Caroline era cât se poate de acord.

– E la fel de probabil să-ți taie gâtul, ca și să răspundă la întrebările tale miloase.

Nevett își puse ceașca pe masă. Nu era asta, însă Harry era mult prea înclinat să fure poșeta unei doamne și, dacă o lua pe a lui Nicolette, furtul ar fi parțial din vina lui Caroline. Și Nicolette își puse ceașca jos.

– În cazul ăsta, ar trebui să mă convingă să cobor la nivelul lui. *Nu are* picioare.

Lui Caroline îi veni să leșine.

– Inima ta miloasă o să mă ducă la exasperare. Vocea lui Nevett suna de parcă nu voise să spună niciodată mai mult.

– M-a însoțit camerista. Nicolette îi zâmbi soțului ei. Ascultă, dragă, Harry e un tip fermecător.

Ridicându-se, Caroline se duse la fereastră și se uită afară, căutând cu privirea figura cunoscută de pe căruțul său.

– Poate îți spune povești de adormit copiii, zise Nevett.

– Poate, răspunse Nicolette, dar faptul este că nu are picioare.

— Am auzit când ai spus-o de două ori înainte, zise Nevett pe un ton sec. Cât i-ai dat?

Caroline așteptă cu groază să audă ce făcuse Harry.

— Mi-am golit săculețul în pălăria lui, poate vreo două lire. Nicolette pufni în râs. A zis că sunt o doamnă generoasă și că n-o să mi taie baierile de data asta.

Ducându-și o mână în dreptul inimii, Caroline oftă ușurată. Mutându-se lângă Nevett, Nicolette se cocoță pe brațul scaunului soțului ei și îl luă de umeri.

— Trebuie să recunoști că orice cerșetor care refuză să-i facă pe plac lui Lady Reederman este un om vrednic de cunoscut.

Amintindu-și-o pe Lady Reederman, Caroline trebui să fie de acord. Pare-se și Nevett.

— A înfruntat-o într-adevăr pe bătrâna vrăjitoare în persoană?

— Și a expediat-o acasă cu coada între picioare, râse Nicolette. Ce mult aș fi vrut să văd și eu scena!

— Omul merită o medalie pentru curaj în luptă. Mă întreb dacă nu are deja una, medită Nevett.

Fără să se gândească nici o clipă, Caroline spuse:

— Nu. A fost doar un simplu marinar. Ambii soți se uitară la ea. Presupun, adăugă ea, că o să aibă cineva grijă de el, deși toată lumea știe ce rușinos au fost abandonați marinarii după ce s-au luptat cu francezii să le smulgă controlul mărilor. Erau cuvintele lui Harry, dar fără accentul lui vulgar. Dacă Înălțimile Voastre mă scuza acum, m-am gândit să profit de vremea frumoasă ca să fac o plimbare.

— Bună idee! Nevett o studie. Să faci bujori în obraji. Ești al naibii de slabă pentru o fată cu statura ta.

— Da, Înălțimea Voastră.

Caroline ieși în fugă din cameră.

Ceru hainele de plimbare pe un ton scăzut, dar ferm, care îl trimise repede pe valet după ele și îl miră pe Phillips.

— Vă grăbiți să ieșiți, domnișoară? o întrebă el cu o voce sonoră.

— Da. Își luă iute mantia, pălăria și mănușile de la valet. Mulțumesc.

Atitudinea ei regală îl miră și mai mult pe Phillips. Ea știa că se purta mai degrabă ca o ducesă autoritară decât ca o debutantă dezonorată. Phillips n-avea decât să creadă ce voia despre comportamentul ei. Ei nu-i păsa.

Ieși afară în stradă, sperând că Harry rămăsese în colțul lui și fiind foarte curioasă să afle de ce o urmase — căci nu crezuse nici o clipă că apariția lui acolo fusese întâmplătoare.

Voia să vadă cum îi merge? Avea de gând s-o șantajeze? Se îndreptă iute spre colț, cu mantia fluturându-i în briza răcoasă de primăvară. Atâția bărbați o folosiseră, o jigniseră, încât abia își putea închipui că un om nu voia să profite de situația ei mai bună acum pentru a și-o îmbunătăți pe a lui. Când dădu colțul, o voce de la picioarele ei zise:

— Ce zi tristă cân' o don'șoară de calibru' matale calcă peste un biet veteran fără picioare din marea bătălie de la Trafalgar.

— Harry, n-am călcat pe tine.

Se uită în jur să se asigure că nu-i observă nimeni, apoi din nou la el. Căruțul lui nu era decât o scândură bătută în cuie pe patru roți strâmbe. Umerii îi erau lați, brațele vâjnoase de la efortul de a se împinge pe stradă. Purta mănuși de lână cu degetele roase de la strădaniile lui necontenite, o manta maro scurtă, cu o glugă adâncă, iar ochii care se iveau de acolo o cercetau de pe fața lui — palidă din cauza lipsei de soare și brăzdată de riduri săpate de vechea suferință și de amărăciunea permanentă. Totuși, ochii lui spălăciți o priveau cu mult respect și cercetau zona din jurul lor cu suspiciune, dar ea nu se îndoise niciodată că era în siguranță cu el. Continuă să se lamenteze pe un ton ridicat:

— Bietu' soldat bătrân și rănit stă aici'șa văzându-și de treaba lui și frumoasa domniță n-are respect sau grijă dă el. Își zdrăngăni gamela de metal. Da' un bănuț te-ar ajuta să-ți liniștești remușcărilor, don'șoară. Pe un ton mai scăzut, adăugă: Ș'apoi cin' ce treabă are dacă vorbim și noi puți'?

Nimeni nu se uita pe fereastră, din câte vedea ea. Doar câteva trăsuri treceau pe strada principală. Nu avea să-i observe nimeni,

dar dacă se întâmpla cumva așa ceva, ea va părea miloasă, și el recunoscător. Își deschise încet poșeta.

— Ce faci aici?

— Cineva trebe' să fie cu ochii-n patru pentru tine. Cre' că poți să hoinărești în compania unui gent'man necunoscut și să te întorci fără să-mi fac griji?

Părea sincer îngrijorat. Dar ea îl privi cu reticență, întrebându-se ce joc juca acum. Probabil că îi ghicise tulburarea, căci pufni:

— Da' ce, crezi că-s ca tac-tu, să te folosesc în scopurile mele?

Nu-i vorbise niciodată de tatăl ei.

— Îi o zi tristă cân' o domniță nu poa' să-și deosebească dușmanii dă pretenii ei.

Harry oftă cu o disperare vijelioasă și făcu o mutră atât de lungă, încât ea nu se mai putu abține și chicoti pe înfundate.

— Ai dreptate. Mi-ai fost un prieten credincios. Se uită în jos la grămăjoara anemică de monede din portofelul ei. Dar acum, serios, de ce ești aici?

— Auzii că ți-ai luat valiza și te-ai dus cu un gent' man și vrui să văd ce vrea de la tine. Unii gent' mani au obiceiul să le ia pe fete une' nu vor să se ducă.

— Nu și Lord Huntington. M-a condus la casa părinților lui, unde am primit o slujbă de guvernantă.

Se gândi că e mai înțelept să nu-i dea amănunte și îi aruncă un bănuț în gamelă.

— Acu', o don' șoară drăguță ca mata poa' să dea mai mult! spuse Harry, aproape strigând. Apoi mai încet: Bravo ție! Am zis io c-o s-ajungi bine.

— Până acum.

— Da' ălălalt gent'man? Primu'? Auzii că nu fu așa un oaspete bine-venit cum am crezu'.

Ei i se făcu pielea de găină când îi aminti de Lord Freshfield.

— Harry, de unde știi lucrurile astea?

— Aud lucruri. Târfele și cerșetorii bârfesc și gent'manii și conitele cre' că-s surd, nu numa' schilod.

Luând un alt ban din puținii pe care îi avea, îl aruncă în gamelă și pe acela.

— Celălalt gentleman nu e un domn.

— Bine atunci. O să fiu cu ochii-n patru după el și te anunț io cân' vine p-aci.

— Ai de gând să rămâi aici? îl întrebă ea, înspăimântată.

— Îi un colț bun. Trec mulți oameni, da' e o doamnă care vrea să plece d-aci, că n-am ce că'ta, așa că vezi. Harry zâmbi și i se văzură golurile dintre dinți. „De ce-i așa, Arry?” ai să spui.

— De ce-i așa? repetă ea, ascultătoare.

— Nu po' s-o las pe hoasca asta bătrână și rea să se bălăcească în păcatele ei. Dacă nu vede greșala dân purtarea ei, are să ajungă în iad. Bătu ușor pământul de lângă căruțul lui, de parcă flăcările îi ardeau mâna. Așa că vezi, sau o bag aci, sau îi salvez sufletu'.

— Sau n-o să-ți faci nici un rău ție, spuse Caroline cu șiretenie.

— Ehei, cinismu' nu stă bine la o fată bună ca mata.

Caroline se întrebă când se întâmplase. Acum patru ani, nu știuse ce era un cinic. Acum se părea că ajunsese și ea una dintre ei.

— Pe vremuri, eram bună. Nu cred că mai sunt.

— Ești practică. Îi mai bine. Vocea lui Harry deveni iar mai blândă. Iete colo! Uite că-ți vine o surpriză! Cel mai bine îi să pari bucuroasă!

Caroline se uită la stânga ei. Un bărbat venea direct spre ea și, cu toate că Nevett o avertizase că acest moment va sosi, nu era pregătită să vadă chipul roșu în obraji al tatălui ei, și era chiar mai puțin pregătită pentru zâmbetul larg ce îi era destinat. Acel zâmbet îi făcea pielea de găină și îi ridica părul de pe ceafă. Domnul Ritter nu zâmbea niciodată așa, în afară de cazul în care le dădea târcoale văduvelor sau se gudura pe lângă aristocrați.

Ducele trebuia să fi băgat în el frica de pedeapsa divină, dacă îl înduplecase să vină la fiica lui rătăcită. Se opri în fața ei, arătând exact ca un negustor prosper, ceea ce și era: corpulent, cu nasul cârn, bărbie dublă și favoriți lungi pe ambele părți ale feței. Purta haine bune, trainice, tradiționale. Avea în mână un baston cu măciulie de aur și se ostenea să-și păstreze ghetele negre perfect lustruite.

— Caroline, fiica mea, ce bine îmi pare că te văd! Se uită în jos la Harry. Te supără cerșetorul ăsta? Pot să-l gonesc cu un șut în fund.

— Nu! Trase aer în piept, pentru ca tatăl ei să nu remarce repulsia. N-ar fi fost bine ca bătrânul să știe că avea un prieten ca Harry. Domnul Ritter folosea orice informație în avantajul său și, cu cât știa mai puțin despre ea și situația ei, cu atât mai bine. Nu, mulțumesc, domnule. Doar îi puneam câțiva bănuți în gamelă.

— O să-i cheltuiască pe băutură. Domnul Ritter avea o grijă exagerată să pară nobil, însă nu înțelegea că servitorii lui răspândeau în toată Londra zvonul că era zgârcit. Avea tot atâta grijă să pară un filantrop, dar fără să facă acte de caritate, și nu înțelegea diferența.

La picioarele lor, Harry își zdrăgănea gamela și se tânguia.

— Nu dați de pomană pentru unui biet veteran, domnu'?

— Nu. Pleacă, lasă-ne în pace!

Domnul Ritter își ridică bastonul, amenințător. Caroline își dădu seama că ar putea fi nevoie să intervină, dar nu voia.

Însă, fără o vorbă, ceea ce nu-i stătea în fire, Harry își împinse căruțul după colț și dispăru din câmpul lor vizual.

Caroline știa că rămăsese la o distanță de unde îi putea auzi, și asta era foarte bine. Unii poate îl considerau pe Harry un om înfricoșător din cauza mutilării sale și a ocupației pe care și-o alesese. În ochii lui Caroline, erau niște proști. Domnul Ritter era înfricoșător. Nu o bătuse niciodată pe Caroline, în schimb o terorizase mai mult decât Lord Freshfield, căci tatăl ei avea un fel de a o jigni atât caustic, cât și devastator. Nu se simțise niciodată așa neînsemnată ca în fața tatălui ei.

— Caroline, fiica mea, cum ți-a mers? o întrebă domnul Ritter.

— Foarte bine, domnule, dar dumitale? Și când hotărâse el că trebuia să-i aducă aminte de relația lor de fiecare dată când îi rostea numele?

— Foarte bine.

— Sora mea e bine?

– Foarte bine, deși are tendința să plângă în momente nepotrivite.

Caroline ar fi vrut să-l întrebe când ar fi potrivit ca fiica lui să plângă; dar sarcasmul nu i-ar fi folosit la nimic și nu avea nici o îndoială că, atunci când îi convenea, bărbatul avea să-și verse nervii pe Genevieve. În plus, își imagina ce nemulțumit ar fi ducele de Nevett dacă îi dejuca planul de a-i conferi respectabilitate, și trebuia să admită că respectabilitatea avea să-i facă viața mai ușoară. Așa că zâmbi, dădu din cap și căută subiecte de conversație inutile și banale. Ar fi trebuit să știe că nu avea rost să se ostenească.

– Ai vreo slujbă? Domnul Ritter apucă măciulia bastonului și se sprijini cu toată greutatea în el.

– Lucrez pentru ducele de Nevett – „așa cum știi foarte bine” – și voi păstra această slujbă până la sfârșitul sezonului de baluri.

– Ducele de Nevett, zici? Ochii albaștri, și așa mici, ai domnului Ritter se îngustară mai tare. Îmi închipui că e un tiran.

– Un pic, dar nu e un om dificil.

– Nu vrei să-i aduci vreo ofensă.

– Asta-i ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac.

– Așadar, la sfârșitul sezonului, vei fi mulțumită să te întorci acasă.

– Poftim? Caroline simți că i se pune un nod în gât. Orice s-ar fi așteptat să spună, dar nu asta. Ce? Mă chemați acasă?

– Da. O străpunse cu privirea. Îmi închipui că ești foarte recunoscătoare.

– Ca să locuiesc acolo? Lămuri ea lucrurile.

– Bineînțeles. Ce crezi?

Reuși să pară insultat, ceea ce era o insultă în sine. Care era motivul? Ducele de Nevett era amabil în felul în care sunt majoritatea aristocraților; dacă îi aducea vreun avantaj, atunci se purta așa. Dar nu câștiga nimic făcând presiuni asupra domnului Ritter să-i dea voie să se întoarcă în casa lor din Cheapside, așa că nu putea fi acesta motivul.

Oare înțelesese tatăl ei în cele din urmă că faptul că-și alungase din casă fiica rătăcită, la mânie, îi pusese pentru totdeauna eticheta de plebeu? Că înalta societate considera că e mai bine

te retragi repede la țară decât să faci scene pe stradă? Și asta părea improbabil. Domnul Ritter înțelegea valoarea banilor în toate aspectele sale, însă nu și valoarea nobleței sau a impresiei de loialitate și bunăvoință.

Când văzu că nu face imediat o reverență și nu-și arată recunoștința, domnul Ritter se uită chiorâș la ea și zbieră:

— Sunt tatăl tău, când spun că te vei întoarce, ai să te întorci.

În cele mai grele clipe din viața ei — cu o săptămână în urmă — ar fi profitat imediat de șansa de a se întoarce acasă. Sigur ar fi fost nefericită, dar cel puțin ar fi avut căldură, îmbrăcăminte, mâncare, și nu ar fi suferit de frig.

Acum întrevedea posibilitatea să scape — de sărăcie, de tatăl ei, de Lord Freshfield și de Anglia, dar nu ceda așa ușor.

— Domnule, orice impresie v-ar fi făcut Înălțimea Sa, vă asigur că nu se așteaptă la așa un sacrificiu din partea dumneavoastră.

— Ce vrei să spui? Ești fiica mea. Trebuie să stai în casa mea. Normal, nu vreau să-l superi pe ducele de Nevett, dar când se termină asta, trebuie să vii acasă. Domnul Ritter bătu tare cu bastonul în pământ. Până atunci, îți spun la revedere. Înclinându-și pălăria, plecă ofensat.

Harry veni la ea de după colț, împingând căruțul, și se uită și el lung după tatăl ei.

— Ei, te așteptai la ce s-a-ntâmplat?

— Ducele de Nevett i-a poruncit tatălui meu să se împace cu mine în fața lumii.

Acum, că întâlnirea cu el luase sfârșit, lui Caroline îi era greață. Nu-l văzuse de aproape patru ani, iar el nu-i spusese o vorbă bună și nici n-o îmbrățișase. Nu se așteptase la altceva, dar întrevederea cu el o lăsase rece și mult prea conștientă de propria vulnerabilitate. O mișcare greșită, și avea să fie din nou în stradă... ca Harry.

— Cred că ducele a fost prea categoric și tatăl meu prea dornic să-i facă pe plac, așa că i-a făcut o ofertă inutilă.

— De ce a ales taică-tu să se „împace cu tine“ aici? Harry arătă cu o mână spre traficul sporadic. Nu-i așa multă lume aici să răspândească zvonuri.

—Nu știu. Aruncând o privire în jos, la prietenul ei, Caroline adăugă: Nu știu cât de des voi reuși să vin aici să te văd. Asta ar da naștere la bârfe.

El dădu din mână.

—Știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine. Du-te acu până nu începe găina aia bătrână de colo să cotcodăcească.

Se referea la Lady Reederman și, când Caroline se grăbea spre casă, o văzu uitându-se pe furiș prin perdele. Lady Reederman avea acum încă un motiv să nu o placă pe Caroline. Fata cocheta cu bărbați însurați și cu cerșetori. Ce păcate variate avea!

Întorcându-se acasă, Caroline își scoase mantia și, de aceasta dată, le zâmbi și le mulțumi lui Phillips și valetului. Phillips strâmbă din nas când valetul îi zâmbi și el. Phillips, care avea dreptul să-i supravegheze pe toți servitorii din casă, nu avea dreptul s-o supravegheze și pe ea — și era evident că nu-i plăcea treaba asta — și nici persoana ei. N-avea ce-i face. Nu se va lăsa condusă de majordom. N-o să-i spună un bătrân îngâmfat cum să-l pregătească pe Huntington.

—Domnișoară Ritter, te-ai întors? strigă Nevett. Vino aici, te rog.

Cu prudență, intră în salonul cel mare.

—Cum a fost plimbarea, Caroline? o întrebă Nicolette.

—Era un pic mai frig decât m-am așteptat. Stând drept în fața ducelui, Caroline îl întrebă:

—Ce doriți, Înălțimea Voastră?

—Cât timp ai de gând să rămâi aici? o întrebă Nevett.

Voia din nou să-i spună cum își planificase lecțiile, iar ea avea să-i spună încă o dată, pentru că el era ducele și ea guvernanta, și ar face bine să nu uite asta.

—Lord Huntington e foarte bun la dans și tare priceput să aducă unei lady mâncare și băutură. Conversația lui este spumoasă.

Nevett părea amuzat.

—Atunci de ce naiba n-a pus nici o femeie mâna pe el?

—Presupun că nu a vrut el să fie prins. Nu cred că vreunei femei din înalta societate îi pasă așa mult de hainele lui ca să-i respingă avansurile.

— Trebuie să fi fost frig afară. Ești roșie în obraji.

Caroline își luă fața în mâini. Era caldă, nu rece, dar dădu din cap aprobator.

— Înălțimea Voastră, ați spus că veți da o petrecere aici. Dacă ar putea să fiu și eu pe undeva, într-un loc mai ferit, și să văd cum se poartă Lord Huntington, mi-aș da seama ce lipsuri mai are în comportament și unde trebuie să intervin. Între timp, voi continua să lucrez cu domnia sa. Sunt sigură că pot să-i perfecționez aptitudinile.

— Invitațiile pentru ceaiul nostru vor fi trimise mâine.

Nicolette bătu din palme, încântată. Apoi spuse, îngrijorată:

— Crezi că-i prea devreme, Nevett?

— Nu fi caraghioasă. Dacă era, nu aș fi început asta. Nevett se uită cu atenție la Caroline. Înainte să uit, o să-i trimit un mesaj tatălui tău, voi aranja să vă întâlniți ca din întâmplare într-un loc public și să-ți vorbească. Asta cred că va rezolva problema aprobării paterne.

Descumpănită de turnura pe care o luau evenimentele, Caroline spuse:

— Dar, Înălțimea Voastră, mi-a vorbit adineauri, când eram la plimbare.

— Serios? Vorbea foarte încet. Mă întreb de ce?

— Poate că a fost influențat să i se facă milă de situația grea a fiicei sale, zise Nicolette.

Atât Nevett, cât și Caroline râseră la fel, cu neîncredere.

— Nu e tatăl meu omul acela, spuse Caroline.

— Nu. Nevett era perfect de acord. Nu-i domnul Ritter genul ăsta de om.

Capitolul 11

— Domnișoară Ritter, ieri ți-am demonstrat că știu să dansez. Huntington își flutură batista, arătându-și astfel nerăbdarea. Azi ce facem?

Cu toate că știa foarte bine, Caroline își deschise caietul și pretinse că se uită acolo.

– Sperasem să recreez o situație din cadrul unei petreceri și să văd cum vă descurcați când sunteți prezentat unei lady și aveți grijă să aibă tot ce-i trebuie. De pildă, ducesei, zise Caroline. Dacă ni s-ar da pahare, farfurii, șervețele...

– Desigur, ca la o petrecere. Nicolette bătu din palme. Aveți nevoie de mâncare și vin, deși este poate cam devreme pentru vin. Apă în pahare de cristal, Jude, exact ca atunci când erai mic. Îi mărturisii lui Caroline: De fapt, e foarte bun la asta.

– Sunt sigură că e.

Caroline nu era deloc sigură de asta.

– O să aranjez scena în bibliotecă. Acolo e întotdeauna aprins focul. Dați-mi zece minute.

Ducesa ieși repede din salonul de mic dejun, unde Jude își făcuse din nou apariția târziu. Jude se uită după ea și zâmbi.

– Bănuiesc că evitați toanele rele în care este tatăl domniei voastre dimineța, venind mai târziu la lecții, milord, spuse Caroline.

Jude îi zâmbi și ei.

Cerule! Dinții lui perfecți compensau aproape cu totul gustul său execrabil la haine. Apoi Caroline se dojeni pe sine că era superficială. Felul acesta de a gândi era principala cauză din care dăduse de belea. Îl privise pe Lord Freshfield și crezuse că frumusețea lui îi egala caracterul. Nu era adevărat, nu în cazul lui Freshfield și, cu siguranță, nici în acela al unui bărbat care voia să-i verifice garderoba ca să nu-l facă de râs în public și să nu-l indispună în viața particulară.

Când se uită din nou la Lord Huntington, se întrebă pentru o clipă dacă știa ce gândea ea. „Absurd.“ Totuși, Lord Huntington avea un fel de a-i domina pe toți dintr-o cameră în cele mai ciudate momente. Uneori, ca acum, când erau singuri, era impresionată de înălțimea, respirația, ochii lui albaștri adânci care o scrutau, în loc să simtă disprețul unei lady pentru un filfizon.

– Nu-mi amintesc – este tatăl meu nervos dimineța? Văzând expresia lui Caroline, râse pe înfundate. De fapt, trebuie

să mă trezesc devreme în fiecare dimineață. Îmi ia ceva timp să realizez o toaletă perfectă.

— Desigur, trebuia să mă gândesc la asta.

Probabil că îi trebuia foarte mult timp să asorteze culorile atât de prost, să-și aranjeze părul într-o grămadă de bucle peste frunte... să se bărbierească pentru a-și pune în valoare bărbia energetică și hotărâtă. Putea fi atât de chipeș – era foarte chipeș – măcar dacă ar fi încetat să poarte hainele acelea ridicole!

— Azi, mama mea vitregă e iarăși fericită. N-am mai văzut-o așa veselă de când m-am întors din Europa. Luând mâna lui Caroline, îi sărută degetele. Îți mulțumesc.

Atingerea buzelor lui pe pielea ei îi trimise un fior în braț, până la umăr. Tresări, iar el îi simți șocul. Uitându-se în ochii ei, Jude zâmbi din nou, observându-i fiecare mișcare și percepându-i fiecare emoție.

Absurd! Nici unui bărbat nu-i păsa suficient de emoțiile unei femei, cel puțin până nu obținea ceva de la ea, iar Caroline nu avea nimic pe care să și-l dorească acest bărbat.

Apoi, întorcându-i palma, Jude îi sărută pielea delicată de la încheietură. Buzele lui zăboviră acolo destul timp ca să-i simtă pulsul brusc accelerat.

Ah! Amărăciunea se cuibări din nou în ea. Uitase. Avea *într-adevăr* ceva pe care și-l dorea acest bărbat. Același lucru pe care îl dorise și Lord Freshfield, și pe care îl voia orice bărbat de la o fată. Își smulse mâna dintr-a lui. Când se ridică din plecăciune și se uită la ea întrebător, Caroline spuse:

— Milord, e clar că ați aflat despre reputația mea înainte să mă cunoașteți, dar vreau să clarific lucrurile – nu am fost niciodată și nu sunt nici acum dispusă să mă înjosesc până într-atât, încât să devin metresa unui bărbat. Dacă o făceam, n-aș fi acum guvernanta domniei voastre, ci o femeie cu bani. Vă rog să nu uitați asta – și să vă țineți gura și mâinile la locul lor.

Jude nu se așteptase ca domnișoara Ritter să-i arunce mănua, atât de pornită împotriva lui, dar nu se așteptase nici s-o sărute așa intim cum o făcuse. Îi sărutase degetele mânat de recunoștință, dar pielea delicată de sub buzele lui și impulsul

de a o gusta îl luaseră prin surprindere. Nu rezistase ispitei, îi sărutase încheietura și o atinsese în punctul sensibil pe femela aceasta atât de nedreptătită. Însă, deși știa că ea avea toate motivele din lume să aibă mare grijă de reputația ei și că el ar fi trebui să-și ceară scuze, spășit, tot se înfurie. Credea că el era același gen de bărbat ca și Freshfield. Se apropie de ea în loc să se îndepărteze, și se uită în jos la expresia ei indignată.

— Nu mă cunoști, domnișoară Ritter, dar nu profit nicio dată de o tânără lovită de soartă. Doar un ticălos ar face așa ceva. Eu n-am nevoie să procedez ca un ticălos. Am cucerit destule femei în viață, și ele și-au ales singure drumul în viață. Nu mă interesează victimele.

— Bine. Pentru că eu nu sunt o victimă.

Când își dădu seama că îi făcuse aproape o invitație, obrăjii i se îmbujorară. Jude se relaxă. Chestia cu flirtatul era mai amuzantă decât se așteptase.

— Adică... nu mi-e frică de domnia voastră.

Își puse caietul sub braț.

Când îi spusese Nevett pentru prima oară de acest proiect, Jude se așteptase ca acele lecții să constituie o perioadă în care să se relaxeze după stresul provocat de urmărirea moricadienilor, un răgaz să se gândească la o strategie... se așteptase să fie plicticoase. În schimb, domnișoara Ritter se dovedea încântătoare, interesantă și mult mai deșteaptă decât fusese făcut să creadă — sau poate, pentru că era superbă, își închipuise că va fi proastă. Nici ea nu înțelegea cât de inteligentă era, iar el abia începea să-și dea seama că putea fi un pericol pentru el. Cu un gest larg, îi atrase atenția asupra veșmintelor sale ciudate.

— Sigur că nu. Sunt un tip civilizată. Ocolesc acele meciuri de box îngrozitoare, cursele de cai cu piste pline de noroi și toate activitățile ridicole pe care le fac alți bărbați ca să-și dovedească virilitatea. Cum ar putea să-ți fie frică de mine?

— Da. Aveți dreptate.

Se îndreptă spre ușă, mergând cu o grație languroasă; pașii ei mari lăsau impresia că plutește dintr-un loc în altul și îl făceau pe un bărbat să se întrebe cum ar fi s-o aibă sub el sau peste el,

pevărând asupra lui senzualitatea catifelată a trupului ei gol. Aluneca pur și simplu. Se uită înapoi la el și Jude văzu chiar și cum prudentă în ochii ei, de parcă nu-i mai băga în seamă hainele, și vedea în schimb omul de sub ele.

— Cum ar putea să-mi fie frică de domnia voastră?

Era foarte bine să vrea ca această femeie să-l vadă cum era cu adevărat, nu cum se prefăcea că este, dar nu avea să meargă. Trebuia să-și păstreze masca, altfel nu ar fi reușit să răzbune moartea lui Michael. Din câțiva pași mari, Jude o ajunse din urmă pe domnișoara Ritter.

— Cu ajutorul tău, îmi voi găsi o mireasă, așa cum îmi doresc toți bărbații, și mă voi așeza la casa mea, având o căsnicie nespus de fericită.

Ea îl cercetă din cap până-n picioare cu privirea ei ageră.

— Orice tânără nobilă din țară ar fi mândră să vă accepte oferta. Sunt sigură că puteți găsi una care să vă facă nespus de fericit.

— Păi, n-am zis eu tocmai asta? Pași lângă ea pe coridor, cu mâinile la spate și îi atrase atenția cu un subiect care știa că îi va trezi interesul. Pot să-ți adresez o întrebare?

Ea își adună curajul, de parcă se aștepta la o întrebare despre viața ei particulară.

— Da.

Era foarte bună la acest gen de joc, impunându-și să nu promită nimic, păstrându-și o aură de mister, pentru ca un bărbat să nu dorească altceva decât să-l descifreze.

— Mă înveți să flirtez, dar, de cele mai multe ori, nu-mi dau seama ce vrea o doamnă să audă. E un mister care îl frământă pe orice bărbat.

Ea îl fixă cu ochii ei ciudat de luminoși, de culoarea acvamarinului.

— Totuși, cred că domnia voastră știe răspunsul.

Luat prin surprindere, el răspunse:

— Dacă îl știi cumva, n-am idee că-l știi.

— Vă pricepeți foarte bine să măguliți și să ademeniți.

— N-am idee despre ce vorbești.

Nu fusese niciodată atât de sincer.

— Chiar și când îmi criticați hainele. Mă simt mult mai bine cu domnia voastră decât cu majoritatea bărbaților, căci îmi dați un lucru pe care nu l-am avut niciodată – toată atenția.

— Atenție. Un colț al gurii i se curbă în sus. Fascinant.

— Da. Atenția, fără urmă din acea siguranță și superioritate masculină care vă proclamă mai inteligent ca mine, pentru că sunt drăguță, și nu-mi arătați nimic din acea indulgență enervantă pe care ați avea-o față de un animăluț îndrăgit pe care îl scarpini sub bărbie, apoi uiți de el. Se uita la el cu acea îngâmfare pe care tocmai spusese că o detestă la bărbați. Atenție – asta vor și toți bărbații.

— Bărbații doresc să li se dea atenție?

Își dădea seama din ce în ce mai bine că domnișoara Ritter era un fin observator al naturii umane. Cum să o distragă ca să nu-i ghicească mascarada? Poate că va flirta cu ea la modul serios și o va face să se îndrăgostească de el... Și poate că nu creierul lui făcea aceste sugestii. Poate că organul care făcea sugestiile se afla mai jos și era mai puțin înclinat spre decizii raționale. Domnișoara Ritter îl tulbura și-l stârnea, ceea ce îl făcea să se simtă stânjenit. Ea se opri în fața ușii de la salonul cel mic.

— Gândiți-vă la cea mai fascinantă femeie pe care o cunoașteți.

— Bine.

„Ar fi domnișoara Ritter.“ Dar nu trebuia să se gândească la domnișoara Ritter! Dar numai la ea se putea gândi. Pentru numele lui Dumnezeu! Asta era casa tatălui său, mama lui vitregă era alături. Domnișoarei Ritter i se făcuse o mare nedreptate, iar el avea de gând s-o folosească în scopurile lui. Trebuia să-și înfrâneze interesul nepotrivit pentru această tânără... care nu părea conștientă de fascinația pe care o exercita asupra lui.

— Despre ce vorbește? întrebă ea.

— Cine?

— Fiți atent! zise ea. Cea mai fascinantă femeie pe care o cunoașteți.

El încercă să fie atent. Încercă să-și amintească.

— Nu vorbește, îl informă Caroline. Ascultă. Ascultă, părând foarte interesată, tot ce turuie domnia voastră despre cai, jocuri

de noroc și eleganța voastră. Caroline își mută privirea spre hametele lui. Vă soarbe fiecare vorbă în timp ce domnia voastră îi plictisești pe toți invitații la dîneu trîncînînd mereu despre politică.

Oare îl acuza că era interesat de politică? După ce făcuse atîtea eforturi să creeze un personaj înnebunit doar după modă? Arătînd spre piept, în dreptul inimii, spuse:

– Politică? Nu-i treaba mea.

– Sigur că nu. Nu vă pasă deloc de preocupările masculine.

Rostise fraza aproape ca pe o provocare, ca un test.

– Preocupările masculine sunt obositoare și îți murdăresc adesea veșmintele de noroi, spuse Jude cu indolență.

Ca și cum ar fi fost dezamăgită de răspunsul lui, ea izbucni:

– Exact.

Și o porni înaintea lui spre salon. El urmări legănatul nervos al jupoanelor ei și zîmbi. Nu era de mirare că fusese frumoasa mezonului în care debutase. Putea să ajungă obsesia unui bărbat. Astăzi vorbise fără obișnuita ei reticență feciorelnică, fără să mai fluture enervant din gene și fără sfiala prefăcută a multor debutante. Desigur, motivul pentru care îi vorbise pe șleau era că nu spera să-i facă avansuri și nici nu le accepta. Spre deosebire de majoritatea tinerelor necăsătorite, scopul ei nu era să se mărite cu el, ci să-l însoare cu oricine în afară de ea. Fascinant, într-adevăr.

El o urmă în salon. Acolo, valetii intrau și ieșeau grăbiți, creînd un mic ospăț pe bufetul de la perete și, așa cum promisese ducesa, erau acolo pahare de cristal și porțelanuri fine, iar pe platouri o serie de aperitive simple și pateuri.

Intrînd în salon, mama își puse mîna pe brațul lui Jude.

– Nu-i așa greu cum te-ai temut, așa-i, dragă?

– Cît de greu poate fi să iau în brațe două femei frumoase și să dansez cu ele într-o zi, apoi să mă ospățez împreună cu ele într-alta?

Pe un ton cam acru, Caroline spuse:

– Să vedem dacă îmi mai mulțumești și cînd se termină sezonul.

— Sunt sigur că da, spuse el, împăciuitor.

Câteva şuvițe de păr castaniu ieșiseră din cocul lui Caroline și o gâdilau sub bărbie și în jurul ochilor ei uimitori. Unele dintre şuvițe îi mângâiau ceafa albă, catifelată, la fel cum ar fi făcut-o și el dacă i s-ar fi dat o șansă — ușurel, cu blândețe. Văzându-se în oglindă, ea oftă.

— Mă scuzați? Vreau să mă aranjez puțin.

Își puse caietul pe masă. Fără să-și dea seama ce face, își ridică brațele, arătându-și linia armonioasă a bustului, sânii perfecți, brațele puternice. În câteva secunde, își fixă câteva ace de păr și vârî şuvițele rebele la loc în cocul sever.

Lui Jude i se uscă gura în timp ce o privi. Femeia aceasta frumoasă nu-și dădea seama că mișcările ei armonioase aprindeau imaginația unui bărbat, că gestul ei neînsemnat îl făcea pe Jude să aibă o fantezie în care ea era în budoar, nu purta decât un halat, își lăsa părul pe umeri în loc să-l ridice și se pregătea să vină lângă el în pat.

Întorcându-se cu fața către Jude, ea nu păru să observe că bărbatul parcă fusese lovit în moalele capului.

— Începem?

El își alungă fantezia și o invită să ia loc pe canapea.

— Mamă, ni te alături?

— Dacă asta face parte din planul lui Caroline, cu multă plăcere, răspunse mama.

Pe buzele domnișoarei Ritter înflori un zâmbet.

— Și mie mi-ar plăcea.

Luând loc lângă Caroline, mama sugerează ironic:

— Să cerem mai multe lucruri de mâncare, pentru ca Jude să facă un efort să-și amintească?

— Am o memorie excelentă, o avertiză el și, când le aduse mâncarea, își aminti de toate.

Îi oferi fiecareia o farfurie bine umplută, un șervet și le puse paharele cu apă pe masa alăturată ca să poată bea oricând doreau. Își umplu și lui farfuria, și-o puse pe genunchi într-un echilibru relativ și continuă să-i facă pe plac domnișoarei Ritter, purtându-se ca un cavaler fără cusur.

– Spune-mi, domnișoară Ritter – dacă o femeie e îndrăgostită de un bărbat, îi găsește conversația interesantă?

– Ce întrebare excelentă! Se încruntă gândindu-se. Cred că este posibil. Odată, am asistat la o conversație foarte însuflăită, în care amfitrionul era lăsat deoparte, iar gazda îndrepta mereu discuția spre el, cu destulă cruzime. Dar ce m-a uimit mai mult a fost că – în salon, după cină, el a făcut același lucru cu ea! Am fost consternată.

– Asta înseamnă că se iubeau și se potriveau cu adevărat, spuse Nicolette.

Caroline clipi nedumerită, căci nu văzuse lucrurile în această lumină.

– Nu știu.

– Cunoști vreun cuplu în care cei doi să se iubească și să se potrivească? întrebă Jude.

– N-am văzut niciodată un astfel de cuplu, răspunse ea.

– Ești cinică, izbucni Jude.

– Realistă. Ea nu părea jignită și nu voia să discute în contradictoriu cu el. Mai degrabă căzuse pe gânduri când îl întrebă la rândul ei: Dar *domnia voastră* a văzut vreodată un cuplu care să se potrivească perfect?

– Da. Îi zâmbi lui Nicolette. Tata o adoră pe mama mea vitregă, iar ea îl iubește. Nu ți-ar veni să crezi ce mult l-a îmblânzit de-a lungul anilor.

Nicolette roși, înclină și apoi scutură din cap, acceptând și totodată refuzând complimentul.

– E mai blând ca înainte? întrebă Caroline.

– Categorie. Jude trase de guler, prefăcându-se disperat. Era un despot înainte. Acum e mai degrabă un...

– Tiran? întrebă Caroline pe un ton ironic.

Jude râse în hohote. Poate că arăta ca un filfizon, dar râdea ca un pirat.

Apoi coșmarul se repetă. Ușa se trânti de perete. Nevett stătea în prag, spumegând de indignare.

– Ce faceți aici? Dați o petrecere? Domnișoară Ritter, chiar ești cea mai bună guvernantă pe care o poate oferi Lady Bucknell?

Caroline se ridică, uitându-se fix în ochii plini de furie ai lui Nevett. Ducea stătea în picioare lângă ea. În spatele lui Nevett era Phillips, bestia de majordom mulțumit de sine. Iar Huntington era tolănit în fotoliul său, privind ironic scena și lăsând-o pe Caroline să se descurce singură.

— Nu cred că știi nimic despre arta de a flirta, domnișoară Ritter, o atacă ducele direct. Pur și simplu repeți ce au predat înainte alții mai buni ca dumneata.

Caroline clocotea de mânie — și era surprinsă. Calmul nu trebuia s-o părăsească. O lady nu-și ieșea niciodată din fire. Cu toate că ducea spusese că fata ar trebui să fie indignată la culme de felul în care fusese tratată în trecut.

Caroline își asuma răspunderea pentru ce făcea, căci i se spusese de nenumărate ori că emoțiile puternice nu erau feminine. Dar în momentul de față se confrunta cu un duce indignat și un majordom zâmbind superior, și știa că nu aveau nici un drept s-o trateze cu dispreț. Absolut nici unul. Chiar dacă în prezent poate nu avea situația unei lady, fusese cu siguranță crescută ca una, așa că-și stăpâni enervarea și își modulă vocea:

— Înălțimea Voastră, așa cum am spus, trebuie să observ cum interacționează Lord Huntington cu societatea înainte să apreciez unde are nevoie de ajutor. *Sunt expertă în domeniul meu.* Lady Bucknell m-a recomandat *în cunoștință de cauză* și dumneavoastră m-ați angajat să vă instruiesc fiul. Dacă ați avea bunăvoința să mă lăsați s-o fac, misiunea mea ar fi mult mai ușoară.

Probabil că nu-și ascunsese exasperarea atât de bine precum crezuse, căci ochii lui Nevett aproape ieșiră din orbite din cauza afrontului adus.

— Ascultă... bolborosi el.

— Înălțimea Voastră, dacă vreți, mă voi ocupa să vă angajez o guvernată mai potrivită.

Phillips se bucură înainte de vreme. Caroline cunoștea genul, un tiran mărunț care își închipuia că va reuși s-o țină în frâu și pe ea, ca pe restul personalului. Dar, înainte să deschidă Caroline gura, ducea spuse:

— Eu o găsesc potrivită pe domnișoara Ritter. Și se uită la Phillips. Nu-i aruncă decât o privire.

Cândva în trecut, când ducesa abia se măritase, probabil că încercase s-o domine și pe ea și nu reușise, căci acum făcu o plecăciune și dispăru pe hol atât de repede, încât lui Caroline nici nu-i veni să creadă că fusese acolo.

— Vino, dragă. Ducându-se la Nevett, Nicolette își puse mâna pe brațul lui. S-o lăsăm pe domnișoara Ritter să facă minuni.

— N-aș permite nici unui valet să folosească tonul ăsta cu mine, spuse Nevett furios, cu atât mai puțin unei tinere.

— Dar nici nu ai lăsa un valet să-ți învețe fiul să flirteze. Ducea își conduse soțul pe hol, apoi se întoarse și îi zise lui Huntington pe un ton ridicat: Încuie ușa pe dinăuntru.

Valetul închise ușa pe dinafară. Huntington răsuci cheia o dată. Caroline se uită lung la ușa închisă. Ultima dată când fusese încuiată într-o cameră cu un bărbat, viața ei fusese distrusă. Acum se întreba — pierduse și ce mai rămăsese din jalnica ei reputație sau câștigase războiul pentru postul ei?

Capitolul 12

— Nu mai fi așa îngrijorată. Huntington o luă de braț și o duse la loc pe canapea. Tata-i ca un câine care mai mult latră decât mușcă și îi plac oamenii care îl înfruntă.

— Sunteți sigur?

Nu era bine pentru ea să-și exaspereze angajatorul, mai ales că era vorba despre un duce. Un duce care îi promisese o grămadă de bani.

— Da. Îi place provocarea.

— Chiar l-am înfruntat?

Nu era rațional din partea ei, dar exulta.

— Sunt impresionat. Aveam impresia greșită că ești prea blândă și prea feminină ca să vorbești așa categoric. Dar e o prostie, nu? Ai supraviețuit patru ani în Londra fără bani sau familie. Rareori

se întâmplă ca o tânără doamnă să facă așa ceva. Te admir enorm pentru asta.

Vocea lui Huntington suna atât de sinceră, la fel de caldă și de intimă ca a unui îndrăgostit.

Oftând uimită, ea făcu ochii mari. Acesta nu era un flirt. Era seducție. Pe urmă, se mai uită o dată la el. Acum își flutura batista și o privea de parcă era fascinat de mișcare. Ea alungă acest gând. Nu, nu era seducție. Din pură întâmplare, reușise să spună lucrul pe care dorea ea să-l audă, dar în mod clar, nu avea idei ce făcuse sau cum să-și fructifice succesul. Și, dacă ar fi vrut cu tot dinadinsul s-o seducă, ar fi intervenit pentru ea pe lângă tatăl său.

— Ar trebui să-mi exersezi manierele. Luându-și cupa, își îndolă degetul mic și îi zâmbi politicos lui Huntington. N-am mai fost în înalta societate de atâta timp. Spun prea multe.

Huntington se așează lângă ea la o distanță perfect respectabilă, totuși prea aproape pentru liniștea ei sufletească.

— Spui ce gândești. Asta e o calitate extraordinară.

— Nu, nu este. Sinceritatea zguduie civilizația din temelii.

Se dădu foarte puțin mai încolo. Lui nu păru să-i pese.

— Măcar atât.

Ironie? De la un asemenea bărbat? Era oare posibil?

— Ești guvernanta mea. Ești profesoara mea. Se întoarse spre ea, cu un braț pe speteaza canapelei. Se uită la ea intens. Ești femeia care îmi va conduce pașii spre sfânta căsătorie.

O, da. Era ironic. Era categoric posibil. Jude era mai subtil decât se așteptase, ceea ce însemna că era și mai inteligent.

— Milord, spuneți-mi adevărul. Ați hotărât să nu vă însurați?

De parcă acuzația ei l-ar fi îndurerat, își închise pleoapele cu gene negre peste uimitorii săi ochi albaștri, apoi le deschise și se uită la ea ca un îndrăgostit pe care îl chinuie dorul de iubita lui.

— E penultimul meu obiectiv în viață.

Dacă, așa cum bănuia ea, își masca ezitarea cu un limbaj înflorit și priviri sugestive, asta îi făcea ei misiunea cu atât mai dificilă. Nu putea să lase nimic la voia întâmplării. Trebuia s-o caute pe femeia visurilor lui, s-o aducă lângă el și să creeze, într-un fel sau altul, o atmosferă de pasiune mistuitoare. Avea să fie greu, dar

imposibil. Îl înfruntă, tot așa de hotărâtă să-i caute o nevastă, pe cât era el să-și ocolească soarta.

— Spuneți-mi, milord, când sunteți la un bal și le vedeți pe toate debutantele șezând, flecărind, zâmbind – pe care alegeți s-o onorați cu atenția domniei voastre?

— A, asta e ușor. Se sprijini de brațul canapelei și o studie cu privirea. Aș alege o femeie înaltă, zveltă, una care umblă cu o grație remarcabilă. Îmi plac femeile roșii în obraji – o frumusețe palidă nu-i pe gustul meu. Îmi plac părul castaniu-închis, ochii de culoarea acvamarinului, care mă vrăjesc și mă atrag lângă ea.

Șocată, Caroline își dădu seama – vorbea de ea. Mai devreme, în cursul lecției lor, Jude încercase s-o impresioneze cu talentul lui la flirt – și reușise din plin – dar ea nu detectase nimic personal în atențiile sale. Abordase genul de conversație antrenantă pe care o folosea orice bărbat pentru a încuraja o relație socială. Acum... acum era altfel. Era o măgulire strigătoare la cer. Îi pune la încercare caracterul. Așa că îl luă peste picior, zâmbind.

— E lucru știut că femeile înalte, grațioase preferă bărbații care poartă culori închise și au maniere lipsite de afectare.

El își flutură batista de parcă ar fi alungat o muscă sâcâitoare.

— Ce altceva mai vor femeile înalte și grațioase?

Licărul provocării din ochii lui o îndemnă să continue:

— Le plac bărbații care iubesc dansul.

— Mie îmi place să dansez.

— Mai mult, femeilor înalte, grațioase le plac bărbații care, după ce dansează cu altă femeie, se întorc la ele cu un pahar de șampanie frapată, li-l oferă cu toată admirația și conversează cu ele de parcă celălalt dans a fost atât de lipsit de importanță, încât nici nu trebuie pomenit.

El dădu încet din cap, aprobator. Ducându-se la un dulăpior, îi mai turnă un pahar, i-l aduse și i-l oferă, înclinându-se în fața ei. Ea îl acceptă, luă o gură și, cu toate că avea gust de apă, lăudă băutura. Era probabil una care te îmbăta, pentru că ea se purta cu nechibzuință.

– După dans, femeile înalte și grațioase vor un bărbat cărui să-i pese dacă le e frig, care să-și scoată haina și să le-o pună pe umeri în timp ce așteaptă trăsura.

Jude se apropie de ea.

– Ți-e frig, dulcea mea Caro?

– Vezi? Dai dovadă de un talent înnăscut pentru flirt.

Era un talent nobil, solid, rafinat, atrăgător. Dar ea era profesoara lui. Ea trebuia să țină sub control această lecție.

– Dacă vei prinde tot așa repede indiciile din conversație când vei vorbi cu doamna potrivită cum o faci cu mine, ai să fii copleșit de numărul femeilor care îți recunosc farmecul. În grabă, adăugă: Și stilul vestimentar.

El îi zâmbi. Doar un zâmbet și ei i se tăie respirația. Era într-adevăr chipeș, cu părul lui castaniu la fel de des și de lucios precum blana de nură. Șuvițele de păr de pe frunte aveau nevoie de o femeie care să le dea deoparte. Ochii lui blânzi transmiteau admirație fără să o privească mai jos de gât, ceea ce era rar la un bărbat. Bărbia îi era recent rasă, însă barba de câteva ore îi dădea o textură pe care ea și-o închipuia asemănătoare cu a catifelei. Încă își flutura batista aceea ridicolă și mișcarea atrăgea atenția asupra mâinilor sale. Îi plăceau mâinile lui. Erau mari, aproape enorme, cu degete lungi, articulații lătărețe și palme grele. Păreau puternice, erau în stare să spargă cupele ducesei, dar și blânde, căci ar fi putut să legene un copilăș.

– Ce altceva poți să-mi spui despre femei, care să mă ajute să-mi găsesc nevasta perfectă – ce anume, în afară de atenție, vor femeile? întrebă el, cu indolența unui bărbat care nu-și dădea seama că flirta.

– O casă curată, servitori mulțumiți, copii sănătoși, bine crescuți, suficienți bani să-și plătească facturile și un soț care să nu calce pe alături. Caroline zâmbi. Pe scurt, imposibilul.

– Domnișoară Ritter, ești cinică.

Harry îi spusese așa. Acum și Huntington.

– Mă tem că e adevărat.

— Totuși, știi secretul și trebuie să mi-l spui. Se aplecă spre ea.
— Ești guvernanta mea și nu pot reuși fără tine. Care-i lucrul pe care
— doresc toate femeile?

Caroline se simți un pic iritată.

— De ce cred bărbații că femeile vor toate un singur lucru,
— că pl când am forma o femeie mare și grasă, cu un singur creier și
— aceleași dorințe?

El își ridică fața și păru să se gândească la întrebare cu toată
— seriozitatea.

— Pentru că, presupun, ar fi mai ușor astfel.

Iritarea ei se potoli, căci, dacă el înțelegea ce vor femeile, avea
— să fie mai bine pregătit să-și găsească o soție.

— Nu pot vorbi în numele întregului gen feminin, îl aten-
— ționa ea.

— Atunci vorbește doar pentru tine, îi porunci el.

— O femeie dorește un bărbat care îi găsește un nume de alint
— numai al lui.

El ridică din sprâncene.

— Cum ar fi „scumpa mea“?

— Nu! Ar fi... dacă ne referim la mine, ar fi un nume ca Dul-
— ce Caro.

— Sunt flatat că îți place alegerea mea.

— Da. Bine. Flutură din gene spre el. Dacă ai fi al meu, mi-ar
— plăcea foarte mult să-mi dai un nume de alint și să-l folosești în
— momentele potrivite.

— Dulce Caro, experimentă el.

Ea se îndreptă, coloana devenindu-i rigidă ca un băț. Nu tre-
— buia să reacționeze. Ce credea el? Erau elev și profesoară. Viitorul
— ei depindea de succesul în acest post. Pe un ton pragmatic,
— Caroline spuse:

— Când e nedreptățită, o femeie vrea ca bărbatul ei să-i ia
— apărarea.

— Cred că se poate conta pe mine în privința asta.

El nu păru să-i observe schimbarea din comportament. Părea
— la fel de nebun după ea ca și înainte.

— În toate. Chiar și când lucrurile se înrăutățesc. Chiar dacă
— vinovăția ei e confirmată de o sută de martori.

Cu înverșunare, îi aminti de trecutul ei. La fel de îndârjit, el îi răspunse:

— Un bărbat ar trebui să-i provoace la duel pe toți cei care mănșesc reputația femeii sale. Ar trebui să-i ucidă în duel.

— Bine.

O șoca privirea lui cumplită și tonul oficial. Arăta... Arăta ca un om care putea să ucidă oricând. Care omorâse. Care nu se temea de nimic, nici măcar de moarte. Asta nu se potrivea deloc cu acel Huntington pe care credea că-l cunoaște – dar îi plăcea să creadă că el va fi eroul ei. O astfel de idee era mai seducătoare decât oricare alta pe care și-o permisesese vreodată. E admirabil.

— Dar, din experiența mea, îți spun că femeile sunt de obicei cele care le judecă mai aspru pe altele. Renunță să mai pretindă că vorbește despre altcineva. Nu le pot străpunge cu sabia – indiferent cât aș vrea.

— Nu, dar sunt alte moduri de a le învinge pe fiarele astea. Ai să vezi. Îți promit. Cu un răs copios și o plecăciune elegantă, se transformă la loc în caraghiosul arbitru al modei. Dar, dragă domnișoară Ritter, ești timidă. Spune-mi, ce vrei *tu*?

Era oare sincer interesat de *ea*? Nu. Deloc. Doar vorbea, acționa, o seducea, când ar fi trebuit să învețe. Era un bărbat, iar Caroline știa că ar trebui să se bucure, căci asta însemna că îi putea găsi o pereche potrivită. La urma urmei, tot ce avea să facă era pentru dragoste. Potrivirea în timp și compatibilitatea. Scuturând din cap, Caroline zâmbi. El insistă:

— Cu siguranță trebuie să fie ceva ce îți dorești. Cu adevărat. Mai mult decât orice pe lume.

— Vreau să-mi iau sora în Franța și să trăim cu familia mamei noastre în tihnă și fericite, spuse ea cu o modestie brutală. Asta îmi doresc – și voi obține, pentru că o voi face pentru mine.

El își duse o mână la gură, de parcă ar fi fost mirat. Din nefericire, gestul lui o făcu să-i observe gura, să se întrebe cum de-și păstra buzele așa pline și moi, genul de buze pe care i-ar plăcea oricărei femei să le sărute. În ciuda veșmintelor sale, radia o aură de masculinitate viguroasă. O remarcase și înainte, dar nu fusese afectată. Nu prea mult. Nu ca acum, când erau încuiați singuri

Într-o cameră și nu auzea nimic în afară de propria respirație. Și pe a lui.

El rupse tăcerea.

— Am deplină încredere în abilitatea ta de a obține orice vrei.

— Serios? Părea prea surprinsă. Adică, aveți încredere în mine?

— Ei bine, de ce nu?

Îi luase ceva timp să înțeleagă, dar ea era puternică. Supraviețuise patru ani în Londra. Supraviețuise când majoritatea femeilor ar fi murit de foame sau ar fi fost omorâte. Câștigase confruntarea cu ducele de Nevett și execrabilul său majordom și ar fi pus rămasăg că nu mulți ar putea să se laude cu așa ceva.

— Da, ești o femeie uimitoare. Huntington se dădu din nou mai aproape de ea. Și am deplină încredere în capacitatea ta de a-mi găsi soția potrivită. Mai vorbește-mi de lucrurile pe care le doresc femeile.

— Bine. Trase adânc aer în piept. Poate că unele femei nu voiau să-i dezvăluie secretele genului lor, dar — dacă ea urma să reușească — el trebuia să cunoască unele lucruri, acele lucruri pe care alți bărbați le înțelegeau doar vag. Luându-l pe Huntington cu mâinile de revere, ea se uită în ochii lui. Bine. Ascultați-mă. O femeie își dorește cadouri fără vreun motiv deosebit. Nu pentru că e ziua ei de naștere sau Crăciunul. Doar pentru că e joi sau pentru că ați văzut un manșon care i-ar pune în valoare culoarea ochilor. O femeie vrea ca bărbatul să-i păstreze cea mai bună bucată de friptură și cele mai coapte căpșuni. O femeie vrea ca bărbatul să-i ia picioarele în poală după o noapte de dans și să i le maseze.

— Ai picioare încântătoare.

— Nu fiți caraghios, îi spuse ea cu dispreț. Am picioare foarte mari.

— Și eu. Așa că le găsesc încântătoare pe ale tale.

— Așa da, îl laudă cu sinceritate. O femeie vrea de la un bărbat să-și adapteze complimentele doar pentru ea.

— N-o să uit asta, zise el, supus.

Era bun la așa ceva. Uimitor de bun. Cu această informație și femeia potrivită, Caroline putea să-l motiveze. Putea să-l însoare! Din ce în ce mai exaltată, ea continuă să-i spună:

– Când o femeie vrea să meargă undeva, își dorește un bărbat care s-o asigure că ajunge acolo fără să pățească nimic.

– Normal.

– Dacă o femeie plânge fără motiv, nu are nevoie de un bărbat care să-i spună că nu are nici un motiv, căci asta nu o ajută cu nimic. Caroline își apropie fața de a lui și accentuă fiecare silabă a regulii celei mai importante: „Oricărei femei îi place un bărbat care face des baie“.

Gura lui Huntington se arcui de amuzament.

– Cred că multe femei trebuie să fie dezamăgite.

– Multe, într-adevăr. Dar nu și ea. Nu acum. El mirosea a săpun fin și a virilitate accentuată. Unei femei îi place să fie sărutată. Mult.

– Mai spune-mi.

Buzele i se ȋuguiară când rosti aceste cuvinte.

– Unei femei îi place un bărbat căruia îi *face plăcere* să stea de vorbă cu ea și s-o sărute. Sunteți bărbat, așa că nu știu cum să vă explic, dar încercați să înțelegeți – unei femei îi place un bărbat care înțelege iubirea romantică.

– Sau cel puțin unul care pretinde asta, zise el ironic.

Veselia lui o luă prin surprindere și chicoti ca o fetiță. El întinse mâna spre fața ei de parcă încerca să prindă ceva din râsul ei, dar în ochii lui se vedea că înțelege mult prea mult.

– Ai mai fost sărutată înainte.

Putea să aibă încredere în acest bărbat și să scoată asta de pe lista ei de instrucțiuni.

– N-am zis că *îmi* place să fiu sărutată!

Mâna lui se lăsă în jos.

– Dar femeile vorbesc și eu ascult. Femeile – alte femei, majoritatea lor – sunt încântate să fie sărutate. Ar prefera ca bărbații să prelungească sărutul în loc să se grăbească să facă alt lucru mult mai important.

Ea continua să zâmbească.

– Știu de graba asta, pentru că, de cele mai multe ori, am fost sărutată de un bărbat tânăr care se năpustea spre buzele mele de parcă era cavalerist, iar eu un fort de cucerit.

Huntington râse pe înfundate.

— Cine te-a sărutat?

— Odată m-a sărutat Lord Duchesman în grădină și a fost interesant, un sărut de la un bărbat mai în vârstă care a dat dovadă de răbdare și pricepere... Se opri din vorbit. Și care, după scandal, a fost bun cu mine.

— Și alții?

— Un sărut cât se poate de scârbos.

Cel pe care i-l dăduse cu forța Lord Freshfield.

— Să văd dacă nu pot face ceva mai bun. Huntington se aplecă până îi atinse ușor obrazul cu buzele și îi șopti ceva cu fața lipită de a ei: Spune-mi unde sunt pe lista ta.

Celelalte sărutări fuseseră lucruri care i se făcuseră. Acesta era diferit. Nimic n-o speria sau n-o amuza la acest sărut. Își apăsă buzele pe ale ei, dar cu blândețe, de parcă aștepta un răspuns la fel de caustic și de interesant ca și dialogul lor. Ea îi răspunse în același spirit, plimbându-și buzele peste ale lui, pentru că... pentru că voia să reacționeze la provocarea lui.

Căci acest sărut era o provocare la luptă între doi adversari merituoși, un fel de salut după o bătălie și înainte de alta.

Își ținea mâinile în poală, într-o poziție confortabilă, și era atentă să-și mențină toți mușchii corpului perfect relaxați, de parcă asta dovedea că putea să sărute, dar să rămână indiferentă. Doar limbile lor intrară în contact; nici o altă parte a corpurilor nu se atinse, iar ea avu un fel de sentiment de triumf când el își puse un braț pe după umerii ei, pentru că asta însemna că ea rămânea distantă, pe când el ceda farmecului ei.

Oare chiar așa era? Buzele lui păreau mai înnebunite și mai insistente decât înainte, și ea își dădu seama că mișcarea lui îi apropiase și mai mult. Erau lipiți unul de altul de la șold la umeri. Căldura lui îi pârjolea trupul cu dorință și topea prefăcătoria. Își dorea să fie, măcar o dată, să fie o *femme fatale* care înnebunește un bărbat. Care îl face pe Huntington să-și piardă mințile. Își înfipse degetele în părul lui și îl sărută din nou, pentru ultima dată, într-o împreunare adâncă și minunată a gurilor lor.

Când sărutul luă sfârșit, el se trase în grabă de lângă ea. Ea deschise ochii, uluită de extazul de a dărui unui bărbat atâta plăcere. Se uită în ochii lui, la culoarea superbă a ispitei și se întrebă dacă să-l mai sărute, oprind astfel șuvoiul de cuvinte ce stătea să i se reverse din gură.

Dar nu o făcu. Nu putea. Ar depăși un moment de rătăcire. Ar fi o prostie. El o lăsă din brațe. Își dresе glasul și rosti răgușit, accentuând fiecare cuvânt:

— N-ar trebui să mai facem asta.

— Firește că nu, zise ea aproape țipând, apoi coborî tonul. Nu știu ce ne-a apucat.

— N-a fost decât spiritul competiției, așa cred.

Cuvintele îi negau pasiunea, dar privirea lui spunea o poveste cu totul diferită.

— Orice am vrut să dovedim, am dovedit.

De undeva, din străfundurile zguduite ale ființei sale, ea scoase la iveală un zâmbet.

— Întru totul. Se dădu înapoi, făcând o grimasă stânjenită. Nu trebuie să crezi că asta indică lipsă de respect din partea mea. Am cea mai mare stimă pentru tine și te admir din toate punctele de vedere.

— Mulțumesc pentru asigurări. Vag surprinsă, ea își dădu seama că nu se îndoise nici o clipă de respectul lui. Când o femeie stă pe o canapea cu un bărbat, atracția e mare, așa că întreaga noastră lecție s-a transformat într-o competiție între noi, în care ne-am stârnit unul pe altul până am sfârșit... făcând... lucruri care...

Nu mai avea cuvinte. El îi continuă gândul:

— A fost aproape o sfidare. O sfidare nerostită să vedem care din noi e mai bun. Și așa zice... tu ce ai spune?

— O! Roșeața i se răspândi de la piept până pe frunte. Aș spune că scorul a fost egal.

— Exact ce așa zice și eu.

— Acum că ne-am satisfăcut curiozitatea, putem continua... Ce mai era?

Mintea i se golise de gânduri.

— Să flirtăm, spuse el pe un ton ferm. Astea sunt, în fond, lecții de flirtat, și succesul lecției ne-a luat mințile.

— Intocmai.

— Ești o profesoară grozavă.

Elă înclină capul și își dădu seama că îi ieșiseră iarăși șuvițe din coc.

— Asta pentru că învățați foarte repede.

— Prind repede, așa sunt eu.

El își netezi eșarfa mototolită.

— În ritmul acesta, o să fiți pregătit pentru petrecerea pe care vrea s-o dea ducelul. Reuși să nu întindă mâna să-l ajute. Un ceai.

— Vei veni și tu, firește.

Părea la fel de autoritar ca și tatăl său.

— Mă voi strecura acolo și te voi observa cu discreție, dar, așa cum i-am explicat ducelui, nu pot pretinde să fiu unul dintre musafiri. Nu sunt o femeie respectabilă.

Și asta o mână. Fusesse odată respectabilă, până Lord Freshfield îi distrusese viața. Și de ce o deranja asta dintr-odată? Înainte să vină în casa lui Nevett, o considerase o lecție amară învățată de o fată nesăbuită și se resemnase să plătească prețul. Iar acum, cu totul din senin, i se părea atât de nedrept!

Îi reveniră în minte cuvintele lui Nicolette: „Erai tânără. Nu aveai experiență... Ce s-a întâmplat după aceea nu a fost din vina ta – dar numai tu ai avut de suferit... Dacă eram în locul tău, aș fi fost furioasă”. Era de parcă Nicolette îi dăduse voie lui Caroline să fie mâniașă. Lucru care nu avea sens, Caroline nu era furioasă. Nu era. Viața mergea înainte. De ce să se gândească la un trecut pe care nu-l putea schimba? Nu înțelegea schimbarea din ea. N-o înțelegea deloc.

— Mai vedem noi, spuse el pe un ton tăios.

Din nou atentă la conversație, Caroline întrebă:

— Ce? A, da, ceaiul. Nu. Nu voi fi printre invitați.

În timp ce își prindea părul în coc, se întrebă de ce o supărase gândul de a-l împărți cu altcineva. Spre ușurarea ei, el nu comentă.

— Ce se va întâmpla la următoarea lecție?

– Dacă e vreme bună, o să ne plimbăm în grădină, vom pretinde că e o grădină zoologică și vom flirta printre animale. Dacă e urât, vom exersa jocuri de cărți și multe moduri de a flirta la masa de joc. Sau putem cânta la instrumente și din gură. Sau vom juca jocuri de interior, ca șaradele. În calitate de guvernantă, am un program variat pentru tine.

– Deci mâine vom face din nou asta.

– În mod sigur... dar în afară de sărutat.

– Da. El oftă de parcă ar fi regretat afirmația ei. Fără sărutări.

În camera ei, Caroline caută lecția în caiet, îl deschise și se uită lung la cuvintele pe care le scrisese cu atâta speranță și grijă.

Săptămâna 1: Verifică dacă Lord Huntington se descurcă satisfăcător în societate. Dacă e nevoie, adu îmbunătățiri.

Luându-și tocul, înmuie penița în cerneală și adăugă sub acele rânduri:

Lord Huntington e bun la dans și are un comportament frumos în salon.

Apoi roase puțin vârful tocului și adăugă:

Deși nu cunosc prea bine această chestiune, pare destul de priceput la iubirea romantică și la relațiile trupești, deci cred că soția lui va fi o femeie fericită.

Capitolul 13

– Caroline, trebuie să vii imediat. Nicolette își frângea mâinile. E un dezastru.

Caroline își puse deoparte lucrul de mână și se ridică.

— Dar invitații n-au venit nici de zece minute. Ce s-a întâmplat? Iți miști ochii. Ce a făcut?

— Tinerele au început imediat să se învârtă în jurul lui Jude.

Luând-o de mână pe Caroline, Nicolette o scoase rapid din bibliotecă.

— Vino să vezi. Jude plictisește de moarte pe toată lumea, iar Nevett o să facă o criză!

Caroline se luă în grabă după Nicolette înspre salonul cel mare. Plănuiise să lase să treacă jumătate de oră până să se strecoare acolo ca să asculte și să observe. Jumătate de oră era suficient timp pentru musafire să-și intre în roluri și pentru Jude să vrăjească o biată fată naivă. Folosind talentele de care dăduse dovadă în ultima săptămână, Huntington avea să realizeze cu siguranță cel puțin un flirt, dacă nu chiar două sau trei. Caroline își număraseră banii în minte – și fără să țină seama de regrete. Un singur sărut achimbat între ea și Huntington cu aproape o săptămână în urmă nu era un motiv să-și închipuie că putea să fie ceva între ei. La urma urmei, până acum rezistaseră tentației de a mai gusta din fructul interzis, deși noaptea, când luminile erau stinse și totul era cufundat în liniște, Caroline se îngrijora că el va încerca o sărute din nou... iar ea va ceda.

— Ascultă-! îi ordonă Nicolette.

Dacă ar fi fost singură cu Huntington, Caroline nu era sigură că ar reuși să-i reziste. Așa cum spunea el, sărutul lor fusese rezultatul normal al faptului că flirtaseră și, de atunci, el își perfecționase tehnica pe zi ce trecea. Aveau același simț al umorului, dar asta nu-i ajuta. Când se contraziceau, și asta se întâmpla des, se foloseau de spirit și de logică. O făceau pe Nicolette să râdă, iar Nevett se oprea câteodată în prag să-i observe, așa zicea el, dar în majoritatea timpului, rămânea cu ei, râzând și el.

Caroline se simțea foarte satisfăcută de progresele elevului ei – niște progrese care fuseseră, evident, temporare.

Stând dincolo de ușa deschisă, Caroline auzi murmurul a zeci de conversații și muzică la pian și harpă, dar distinse imediat vocea lui Huntington. Credea – se temea – că i-ar recunoaște vocea oriunde. Spunea:

—Prevăd că cele mai noi mode franțuzești vor face ravagii în Londra, iar eu voi fi în primele rânduri ale revoluției. A doua Revoluție Franceză, în Anglia! Va fi numită după mine. Ha, ha!

Uitându-se cu coada ochiului, văzu o petrecere ca multe altele la care fusese: doamne și domni de toate vârstele ședeau sau stăteau în picioare în salonul cel mare, conversau, flirtau sau bârfeau.

Datorită ținutei și a manierelor lui afectate, Huntington ieșea în evidență. Vorbea cu o debutantă așezată lângă el pe o canapea. Probabil că era al doilea sau poate al treilea sezon al ei, căci avea o expresie înțepată, cu sprâncenele ridicate, care crea iluzia că nu avea nici o grijă, când, de fapt, trăia probabil cu teama constantă că n-o va lua nimeni de nevastă și va deveni mătușa bătrână a nepoților ei.

Și Huntington, dragul de el, își flutura enervant batista în fața ei – iar batista lui albă avea brodate cu ață neagră inițialele mari JD în fiecare colț.

Din păcate pentru liniștea sufletească a lui Caroline, nu mai tresărea la vederea hainelor lui, ci atunci când îl vedea pe bărbatul care le purta – și asta o tulbura. Mai îngrijorătoare era reacția ei la sărut. Voia să guste din nou buzele lui Huntington, și din mai multe motive decât dorință nelalocul ei. O emoție pe care nu o cunoștea clocotea în ea, un fel de satisfacție sălbatică aproape că făcuse exact lucrul pentru care fusese acuzată. Sărutase un bărbat în împrejurări nepotrivite. Îl dorise cu pasiune. Îi simțise gustul. Și îi plăcuse. Și nu avea nici un regret. Absolut nici unul.

– Trebuie să recunoașteți, spunea Huntington, că ținuta mea e foarte frumoasă și se asortează de minune cu dinții mei.

– Dinții lui! îi șuieră Nicolette lui Caroline.

– L-am auzit.

Caroline își dorea să nu-l fi auzit.

– Dinții mei sunt extrem de dreپți și albi, nu sunteți de acord, Lady Amanda?

– Extraordinar. Biata fată îi zâmbi vitejește și se holbă la el de parcă ar fi fost fascinată.

— Cred că acea cantitate abundentă de praf pentru dinți pe care o aplic cu degetul este secretul. Jude examinează dinții strălucitori de albi ai fetei. Ați putea să încercați și dumneavoastră.

Ochii lui Caroline se măriră de groază. Zâmbetul lui Lady Amanda se șterse de pe chipul ei. Ridicându-se în picioare, se îndepărtă în mare grabă.

— Jude e îngrozitor, gemu Nicolette. Îți spun sincer că a fost mai bine-crescut decât pare acum!

Tot ce auzise Caroline despre el se potrivea. Avusese grijă să întrebe servitorii cum fusese când era mic. Îi ceruse lui Harry să afle orice zvon sau bârfă despre fiul mijlociu al familiei Durant. Totul indica un gentleman obișnuit, chiar auster, cu gusturi sobre.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, spuse Caroline, părând să mediteze.

— S-a întâmplat că a fost în Franța, declară Nicolette cu înverșunare. Franța și Italia, Morcadia și Maroc, și toate țările astea îngrozitoare l-au făcut așa fandosit.

— Se poartă așa la fiecare eveniment social la care ia parte?

Caroline, fascinată și îngrozită, îl urmărea cu privirea. Într-adevăr, se părea că aproape toți cei din încăpere se uitau la el, nefiind în stare să-și ia ochii de la spectacolul dat de Lord Huntington, care se făcea de râs.

— Nu știu. Noi am fost în doliu. Nu ne-am dus la nici un eveniment. Dar asta explică neputința lui Jude de a atrage o soție. Nicolette o înfruntă: Trebuie să intervii. Tu poți să-l faci să se poarte cum trebuie. *Trebuie s-o faci.*

Comportamentul lui Jude putea să fie un șiretlic care s-o determine pe Caroline să vină la petrecere – își amintea foarte bine intenția lui de a o aduce acolo – dar asta nu explica reputația lui de om grozav de plicticos, și nici hainele pe care le purta. De parcă ar fi citit gândurile lui Caroline, Nicolette spuse:

— Hainele lui! Ce l-a apucat să poarte costumul ăsta? Debutantele pot să-i treacă ușor cu vederea trăncăneala continuă, sunt obișnuite cu așa ceva de la gentlemeni, dar, împreună cu ace...

— Nu mai știu ce să zic.

Caroline se întreba dacă el nu depășise măsura ca să scandalizeze lumea care participa la acest ceai, sau dacă credea că asta era o ținută potrivită pentru după-amiază.

Jude purta o cămașă albă, o lavalieră neagră, o vestă matlăsă albastră-verzuie și o mantie scurtă, tot neagră. Ținuta lui ar fi fost acceptabilă, deși cam excentrică, însă își pusese și niște pantaloni în dungi albastre-verzui și albe – un model ce părea în mișcare dacă se uita cineva cu atenție. Și, în completarea acestel ținute, o cizmă albă avea în vârf un ciucure verde-albăstrui, iar cealaltă nu. Era o capodoperă de prost gust, și Caroline văzu, atât în purtarea, cât și în îmbrăcămintea lui, cum îi scăpa printre degete șansa de a avea succes.

– Foarte bine. Voi intra și eu.

Caroline își netezi niște cute imaginare ale rochiei sale noi și își adună tot curajul pentru debutul ei în societate după anii în care dusesese o viață retrasă. Când se gândi că trebuie să intre în salonul plin cu gentlemen care cu patru ani în urmă îi făcuseră curte, doamne care fuseseră șocate de rușinea pe care o pățise și debutante pentru care povestea ei era una moralizatoare, dădu înapoi de frică. Dar nu se plângea; dacă umilința era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a-și câștiga libertatea, atunci avea să o suporte. Chinul provocat de acest sentiment nu avea să dureze, dar banii da.

Când intră în salon la brațul ducesei de Nevett, se gândi că această umilință era fără îndoială atenuată de greutatea titlului nobiliar al lui Nicolette. Murmurul conversațiilor și acordurile pianului și ale harfei încetară. Domnii se ridicară în picioare. Tinerele doamne se uitau nesigure la cele două femei care tocmai veniseră. Cele mai în vârstă păreau când jignite, când uimite.

Cu un zâmbet întipărit pe buze, Caroline avea grijă să respire încet. Se uită la toți, dar fără să întâlnească privirea nimănui. Apoi, o figură ieși în evidență din mulțime. Un zâmbet ștrengăresc se ivi pe fața plăcută a lui Turgoose, când își părăsi locul de lângă pian și veni spre ele pentru a face o plecăciune.

– Înălțimea Voastră, ce surpriză minunată! Ne-ați adus-o pe domnișoara Ritter! Vorbea calm și clar, de parcă se referea la ceva

plăcut, dar nu surprinzător. Domnișoară Ritter, am așteptat cu răbdare să vă revăd.

— Și eu pe dumneavoastră, domnul Turgoose.

Era conștientă că formau o pereche foarte nepotrivită. Chiar și cu cizmele cu tocuri, el nu ajungea la înălțimea ei și, în felul său, era tot așa filfizon ca și Huntington. Totuși, nu avea să-i uite niciodată bunătatea din urmă cu patru ani. Nici nu-i subestima curajul de a o saluta *acum*, căci, deși avusese grijă să nu se uite la nimeni, văzuse ochii negri, ca de pasăre ai mamei lui ațintind-o. Goose avea să fie muștruluit pentru că o protejase pe Caroline.

Zumzetul conversațiilor începu din nou, un pic mai încet de această dată, în timp ce invitații încercau să-și dea seama de ce era Caroline acolo și cum trebuiau să reacționeze la prezența ei. Huntington dădu buzna în salon, cu mantia lui scurtă fluturând după el.

— Goose descoperă întotdeauna cea mai frumoasă femeie din încăpere.

Pianul și harfa începură din nou să cânte o melodie vioaie. Huntington tocmai se încredinșase că orice femeie de acolo nu o privea cu ochi buni pe Caroline, iar zâmbetul ei calm avea o notă ironică pe care ea spera ca el s-o recunoască.

— Un compliment sincer este cel mai bun prieten al unei lady, milord, și, cu toate că nu mă îndoiesc de sinceritatea domniei voastre, trebuie să întreb: pot să am încredere în părerea voastră despre frumusețe?

Caroline auzi un icnet scurt venind de la o tânără ștearsă așezată într-o poziție rigidă între doi tineri. Amândoi bărbații, observă Caroline, purtau lavalieri în nuanțe aprinse. Nicolette interveni ca să salveze conversația.

— Sau poate sinceritatea lui e de vină. Căci mi-a spus adesea că *sunt* cea mai frumoasă femeie din Londra.

Goose râse pe înfundate.

— Destul de corect. Huntington e un nenorocit de escroc.

— Exact. Vocea venea din spatele lui Caroline. Nu poți avea încredere în Huntington când e vorba de complimente. Domnișoară Ritter, contez pe dumneata să-mi spui adevărul.

Ea se întoarse și văzu un gentleman mai în vârstă. Claia de păr blond înspicat cu fire albe îi încadra fața slabă, aristocratică, iar în mijlocul frunții lui, limita părului forma un punct. Plecăciunea lui fu curtenitoare, de inspirație continentală și, cu un șoc, Caroline îl recunoscuse.

— *Comte de Guignard*, salvatorul meu din parc. Îi zâmbi larg. La urma urmei, nu era vina lui că nu prea avusese nevoie să fie salvată. Fusesse galant ca în visul unei femei. Sau unul din salvatorii mei. Unde e *monsieur* Bouchard?

— Sunt aici.

Monsieur Bouchard ieși în față, un om atât de împovărat de mustața lui, încât părea că greutatea ei îi trăsesese părul de pe cap. Când îl întâlnise în parc, fuma un trabuc gros de culoare maro și mirosea a fum. Deși nu mai fuma trabuc, tot mai duhnea. Îi făcu o plecăciune grăbită și ea se gândi că provenea dintr-un mediu chiar mai puțin nobil decât al ei, căci manierele lui nu păreau deprinse la o vârstă fragedă, ci mai târziu în viață, și nu făceau parte din personalitatea sa.

— V-ați făcut bine.

— Da. Și vă mulțumesc amândurora că v-ați purtat așa cavalierește cu o femeie necunoscută. Vorbea cu ei, dar mesajul îi era adresat lui Lord Huntington, care se învârtea pe acolo. Bunătatea dumneavoastră m-a emoționat.

Comte de Guignard era la a doua tinerețe; cu alte cuvinte, la vârsta delicată când bărbații își dau seama că nu mai sunt cei mai tineri și mai puternici masculi din haită, și se fac întotdeauna de răs în fața femeilor mai tinere. Caroline văzuse de multe ori întâmplându-se asta; le zâmbea, vorbea, îi tachina, și domnilor li se aprindeau călcâiele după ea. Nu voia niciodată să se întâmple așa ceva; pur și simplu, le satisfăcea orgoliul și le înflăcăra rămășițele de tinerețe, de aceea se îndrăgosteau așa repede de ea.

Iar acum vedea că se întâmpla din nou. La auzul cuvintelor ei, *comte de Guignard* își îndreptă spatele deja foarte drept, își scoase înaintea pieptul musculos și își ridică bărbia.

— Am tot sperat să vă revăd, dar vai, deși v-am căutat, nu v-am văzut nicăieri.

— Că tot vorbim de revederi, domnișoară Ritter, văd că ați încurajat prietenia cu Lord Huntington.

Ochii lui *monsieur* Bouchard scăpărau uitându-se când la ea, când la Huntington. Vorbele lui sunau ca o afirmație, dar erau, de fapt, o întrebare, și una pusă pe un ton destul de autoritar. În mod evident, *monsieur* Bouchard nu se îndrăgostea așa ușor ca nobilul *comte de* Guignard, dar întrebarea lui îi făcu pe toți cei din salon curioși să audă răspunsul lui Caroline.

Dar ea nu trebuia – nu voia – să explice legătura ei cu Huntington, așa că se folosi de zâmbetul ei, acum mai rezervat.

— Da. Aruncă o privire micului grup de invitați și, cu umor în voce, spuse: Suntem mai mult decât cunoștințe.

— Domnișoara Ritter este o prietenă de-a mea, zise Nicolette pe un ton calm. Nu mai știam una de alta de mult timp, așa că am fost încântată s-o regăsesc. Sunt sigură că ne veți vedea des împreună. De fapt, stă la noi.

Caroline văzu cum vestea circula din gură în gură, până ajunse în celălalt capăt al salonului. Nu ar fi fost surprinsă să iasă pe fereastră și să zboare pe străzile Londrei ca un fel de pasăre a bârfei care țipa asemenea unui crainic al orașului: „Domnișoara Ritter este musafira ducelui de Nevett și a soției sale, iar fiul lor vine des în vizită la ea“.

Așa cum se temuse, acest aranjament conținea toate elementele unui dezastru. Trebuia să intervină repede pentru a stabili că prezența ei acolo nu avea nimic de-a face cu iubirea. Asta dacă n-ar considera cineva un singur sărut, ce-i drept minunat, ca fiind dovada unui amor înfocat – lucru cu care ea nu era de acord.

— Asemenea tuturor doamnelor din Anglia, domnișoara Ritter îmi apreciază manierele alese și sfaturile pe care i le pot da despre stilul de viață din Franța, se mândri Huntington ca un păun.

Ah, lui Caroline i se ivi imediat șansa de a riposta:

— Vă rog, domnule, nu-mi atribuiți cuvinte care nu-mi aparțin. Pot vorbi și singură. Deși *comte de* Guignard și *monsieur* Bouchard dau un lustru continental acestei petreceri – Caroline îi întinse

cu grație o mână contelui de Guignard – englezoaicele îi dau strălucirea și frumusețea.

– Sunteți foarte inteligentă. Într-adevăr, doamnele încântătoare sunt cele care ne-au adus în Anglia. *Comte de Guignard* îi luă mâna și se aplecă peste ea, apoi mai făcu o plecăciune elegantă, fără cusur, înspre toți cei de față. Iar amabilitatea lor față de oaspeți ne ține pe țărmurile voastre.

Un ropot de aplauze dovedi că ei doi erau în atenția celor din apropiere, care o aprobau pe Caroline, deși fata nu se aștepta la așa ceva.

– Că bine ziceți, nobile *comte de Guignard*, spuse Nicolette. Suntem încântați să vă avem astăzi printre noi pe domnia voastră și pe *monsieur Bouchard*.

– Peste măsură de încântați! Huntington își flutură batista cu un entuziasm exagerat.

Doamnele din încăpere se întoarseră cu spatele, parcă jenate de elanul lui, iar lui Caroline îi veni să geamă. Trebuia să se însoare și, dacă nu putea să înduplece nici o lady din toate aceste doamne generoase să stea cu el, avea să fie imposibil să-i găsească o soție în înalta societate. Mânată de disperare, îl prinse de mână, oprind fluturatul batistei, și îi șuieră:

– Ce faceți? *Încetați* imediat!

Probabil că o spusese un pic prea tare, căci conversația se opri puțin, apoi reîncepu. Ea se uită de jur împrejur, întâlni priviri care o evitau pe a ei și roși puternic.

– Desigur. Huntington puse batista în buzunarul de la vestă. Îți dau ascultare fără rezerve.

– Aiureli! i-o întoarce ea cu asprime în glas. Femeile aud promisiuni din astea, dar nici una nu se așteaptă să fie ținute.

– Domnișoară Ritter, m-ai jignit profund!

Dar Huntington surâse stingherit. Doamnele chicotiră, domnii râseră zgomotos și toți se relaxară. Într-un final, Caroline îndrăzni să se uite în jurul ei – și întâlni imediat privirea glacială a ochilor ca mărgelile ai lui Lady Reederman.

Lady Reederman nu pretindea să converseze, nici n-o făcea să se simtă bine-venită pe femeia pe care o desfințase odată

deliberat în public. În schimb, o ținea sub observație, reținându-și părerea numai dintr-un singur motiv – că fata era sub protecția ducesei de Nevett. Lui Lady Reederman nu-i plăcea să-și țină gura, dar se mândrea cu extraordinara ei bună-cuviință și, ca musafiră a lui Nicolette, nu ar fi făcut nimic ce putea fi interpretat ca o critică la adresa gazdei. Dar privirea ei de dragon îi dădu de înțeles lui Caroline că nu va aproba niciodată o domnișoară al cărei trecut era categoric tenebros.

Turgoose probabil văzuse în ce direcție se uita Caroline și observase mutra acră a mamei sale, căci spuse:

– Sunteți așa de amuzantă, domnișoară Ritter. Bărbații sunt toți de acord că înalta societate a fost pustie fără minunata dumneavoastră companie.

Nicolette se așeză între Lady Reederman și Caroline.

– Domnișoară Ritter, pot să vi-i prezint pe cei pe care nu-i cunoașteți?

Caroline ezită, iar Jude crezu că era tentată să-și ceară scuze și să se retragă. Conflictul din sufletul ei era real. Avea perspectiva de a fi salutată cu răceală, ceea ce era foarte bine în comparație cu reacția de care ar fi avut parte fără protecția mamei vitrege a lui Jude. Totuși, înainte să se termine totul între ei, îi va mulțumi că a introdus-o din nou în societate. Iar el îi va mulțumi că i-a zăpăcit și i-a distras pe moricadieni.

– Consider un privilegiu să fac cunoștință cu musafirii dumneavoastră, ducesă, spuse Caroline cu demnitate.

Nimeni nu ghici ce însemna privirea pe care i-o aruncă ea lui Jude, iar el o urmă la porunca ei nerostită. Turgoose veni în grabă după cei doi.

De Guignard și Bouchard stăteau foarte aproape unul de altul și vorbeau încet, fără îndoială întrebându-se de ce era Huntington așa fascinat de femeia pentru care nu avusese timp înainte. Și acum îl considerau un prostovan, ușor de dus de nas, iar el credea că, îndemnându-l un pic mai mult, ar putea încerca să-l folosească pentru planul lor. Nu și-l închipuia pe nici unul din ei vrând să-și murdărească mâinile cu detaliile mai puțin curate, iar el s-ar fi pus de bunăvoie la dispoziția lor.

Arătându-și din plin promptitudinea, se întoarse la ei și le spuse:

— Am renunțat să mai lupt cu farmecul ei și m-am predat. E aproape franțuzoaică în splendoarea ei, nu?

— E superbă, încuviință de Guignard.

— Așa cum era și cu doar o săptămână în urmă, adăuga Bouchard.

— Admirația dumneavoastră pentru ea mă face să-mi dau seama de calitățile ei, zise Jude. Mă las ghidat de gustul dumneavoastră sofisticat, mai bun decât al meu. Închipuiți-vă!

— Da. Bouchard se uită la el îndeaproape. Îmi închipui.

— Într-o zi, trebuie să-mi îngăduiți să iau parte la activitățile dumneavoastră. Măcar o zi, tare mi-ar plăcea să fac ce faceți dumneavoastră!

— Cred că se poate aranja, spuse de Guignard.

— Serios? Jude își puse o mână pe obraz. O, ce zi minunată va fi! Aștept să mă anunțați.

Apoi plecă să se alăture din nou micului grup care făcea turul salonului, căci, deși voia să pară dornic să le facă pe plac, nu voia să fie prea servil; Bouchard era isteț și suspicios și, dacă mirosea cea mai vagă conspirație, s-ar fi ales praful de toate eforturile lui Jude.

— Acestea sunt domnișoara Foley și sora ei, domnișoara Lydia, își auzi mama spunând pe când i le prezenta lui Caroline pe pianistă și pe harpistă. Sunt frumoasele sezonului.

— Din mai multe motive decât frumusețea lor. Domnișoară Foley, domnișoară Lydia, muzica voastră e încântătoare. Mi-aș dori să am măcar un strop din talentul vostru. Caroline dădea dovadă de o abilitate remarcabilă de a strecura admirația potrivită în tonul ei, căci surorile Foley roșiră, murmurând negări, dar părând încântate.

— Domnișoară Ritter, cred că o cunoașteți pe sora mea, Lady James, spuse domnișoara Foley cu sfială. Ea zice că sunteți prietene.

— Vorbește adesea de dumneata, adăugă domnișoara Lydia.

Domnișoara Ritter zâmbi vag, neîncrezător.

Pentru că nu se putea abține, Jude zâmbi și el. Apoi observă că toți din cercul lor zâmbeau amuzați, parcă nevrând, dar erau ulmiți. Veselia ei era contagioasă, o binecuvântare pentru toată lumea. El simți mândria posesiunii – prostească, desigur, căci era evident că ea nu avea nevoie de nici un bărbat. Simți fiorul dorinței – nebunie curată, când nu schimbaseră decât un sărut. Un sărut care își pusese pecetea pe mintea și vintrele lui și îl făcuse să-și dorească ce nu putea să aibă. Un sărut care îl trimisese prin tot orașul să-i urmărească pe moricadieni zi și noapte, în loc să doarmă singur în patul lui.

— O cunosc bine pe Lady James! Domnișoara Ritter își puse mâna în dreptul inimii. Așa cum sunteți voi acum, e a fost frumoasa sezonului în care am debutat eu, superbă și grațioasă. Când o vedeți, transmiteți-i salutările mele.

Venind lângă Nicolette, Jude murmură:

— Văd că ai împănat lista de invitați cu oameni care să fie compatibili cu domnișoara Ritter.

— Nu mă poți învinui că am invitat oameni care știam că vor fi drăguți cu ea, îi șopti Nicolette drept răspuns.

— Nici o amfitrioană nu vrea să i se ducă vestea că invită doar mutre acre. Jude aruncă o privire spre scaunele puse în cerc, unde sedeau matroanele. Dar nu cred că va fi merge totul ca pe roate.

Mama se uită și ea în direcția respectivă.

— Ah, Lady Reederman! Ca întotdeauna, viermele din castrolul cu puncte.

Jude tuși pentru a-și masca râsul.

— Nu-ți face griji, las-o în seama mea, zise mama pe un ton ferm. Am ajuns s-o îndrăgesc pe domnișoara Ritter, așa că nu voi lăsa pe nimeni s-o facă să se simtă prost.

— Lord Huntington, le-ai cunoscut pe aceste domnișoare încântătoare? întrebă Caroline și-l trase înspre instrumentiste.

Îndrumat de ea, Jude deveni un posibil pretendent în ochii domnișoarelor Foley. Dar nu zăbovi lângă ele când mama sa o duse pe Caroline la următorul grup de invitați. Chiar dacă nu ar fi avut planul de a stârni curiozitatea societății făcându-i curte domnișoarei Ritter, tot n-ar fi rămas în urmă. Surorile Foley erau

drăgălașe și atrăgătoare, tinere și insipide și cu totul neinteresante pentru el.

Un moment tensionat fu acela când ducesa o prezentă pe domnișoara Ritter lui Lady Reederman, dar domnișoara Ritter făcu o reverență, iar Lady Reederman înclină din cap și nu se întâmplă nimic neplăcut.

În cele din urmă, domnișoara Ritter și anturajul ei din ce în ce mai numeros ajunseră la canapeaua pe care stătea o tânără vag cunoscută, împreună cu Lord Merrill-Sanersone și Lord Hollis. Amândoi tinerii purtau lavalieri în culori aprinse și încercau să intre în grațiile femeii. Ciudat, pentru că nu era frumoasă.

– Lady Pheodora Osgood din familia Osgood de la Rochdale, aceasta este domnișoara Ritter, spuse ducesa.

„Lady Pheodora, Lady Pheodora... o, Lady Pheodora.“ Aha, era Lady Pheodora din parc, cea pe care o confundase cu guvernanta lui. Arăta mai bine decât săptămâna trecută, nu mai părea așa ștearsă. Avea o coafură nouă și își făcuse ceva la veșminte. Sau poate era doar mai încrezătoare în farmecele ei.

– Lady Pheodora, ne întâlnim din nou.

Părănd deconcertată, își împinse ochelarii mai sus pe nas.

– A, da, așa e. Mai aveți lecții în parc? Era clar că nu avea idee ce întreba, și toți din apropierea lor se uitau ba la Jude, ba la Lady Pheodora cu un interes nedumerit.

Probabil că-l credea nebun și nu o învinovăța dacă se gândea la conversația lor din parc.

– Mi-am limitat lecțiile la sala de clasă, spuse el pe un ton serios. Dar mulțumesc de întrebare. Sunteți foarte amabilă.

Pretendenții ei stătură în picioare până se terminară prezentările, apoi se înclinară aproape cu reverență în fața lui Jude.

– Lord Huntington, zise Lord Hollis. Cred că vorbesc în numele amândurora când spun cât de mult vă admirăm stilul îndrăzneț.

– Serios? Privirea lui Jude se opri asupra lavalierelor. Unii zic că am făcut ceva îngrozitor introducând asemenea extravagante în lumea bună.

— Dar nu-i băgați în seamă, nu-i așa, Lord Huntington? spuse cu entuziasm Lord Merrill-Sanersone. Mergeți pe drumul dumneavoastră fără să vă pese de părerea nimănui.

— Așa se pare, spuse Jude, făcând o glumă seacă pe care n-o observă nimeni — în afară de Caroline care își înclină capul și îl studie puțin cam prea îndeaproape.

Deodată, el își dădu seama că trebuia să fie mai atent în prezența ei. Ajunsesse să-l cunoască prea bine și, scoțându-și batista din buzunar, o flutură ca pe o capă roșie în fața unui taur. Știa foarte bine cât o enerva acest gest. Și, ca să-i atragă atenția, funcționa de minune. Își miji ochii la el și, de parcă dojana ei mută în aminti de maniere, își vârî batista la loc în buzunar.

Indreptându-și din nou atenția spre Lady Pheodora, Caroline apuse:

— Știi că e o mare impertinență să vă întreb așa ceva, dar cine va făcut boneta asta? Tare aș vrea și eu una la fel.

Lady Pheodora atinse bucata de dantelă din părul ei, foarte mimită. De parcă se rupsesse un stăvilă, îi spuse lui Caroline:

— Vă place? Mama a zis că nu o să iasă, dar am desenat-o și cusut-o cu mâna mea din dantelă belgiană. Mama spune că mai bine aș urma sfaturile verișoarei mele Letty în privința modei, dar eu nu sunt întotdeauna de acord cu ea, mai ales în asta. Cred că boneta mea e frumoasă.

— N-aș vrea să vă contrazic mama, dar aveți un gust extraordinar.

Vocea domnișoarei Ritter era caldă și convingătoare. Jude observă că și celelalte tinere se apropiaseră de ele și ascultau discuția lor despre modă și își dădu seama că el și domnișoara Ritter vor fi de vină pentru cele mai urâte greșeli în ale modei de la rochia deprimantă a bunicii lui încoace.

Dacă ar fi avut nevoie de instruire socială, ea ar fi fost profesoara ideală, căci își demonstrase abilitatea de a spune exact ce trebuie pentru ca toți să se simtă în largul lor. Și dacă ar fi semănat cu Michael, s-ar fi bucurat de această întâlnire cu pasiunea. Ar fi sărutat-o pentru că fetele drăguțe erau făcute să fie sărutate. Dacă i s-ar fi oferit, ar fi luat-o. Și, când venea timpul ca domnișoara

Ritter să se îmbarce pentru Franța, ar fi condus-o la vapor. Cu multă afecțiune, i-ar fi făcut semn cu mâna la plecare și, înainte să dispară vaporul în zare, ar fi uitat-o cu desăvârșire.

Dar Jude nu era ca Michael, căci începea să creadă că nu avea s-o uite niciodată pe Caroline Ritter.

Uitându-se prin ușa întredeschisă la servitorii care se agitau pe hol, mama spuse:

— Ceaiul e gata. Va fi servit imediat.

Phillips apărură de îndată, în fruntea unei armate de valeți în livrele, care aduceau cești și farfurioare, recipiente cu frișcă și zahăr harnițe. Fără să scoată un sunet, puseră totul pe bufetul enorm. Goose o luă de mână pe domnișoara Ritter și porni spre canapea.

— Fă loc, amice, îl îmbrânci Jude. Lasă-ne și pe noi să ne încercăm norocul.

— Nu, bolborosi Goose. N-o să-mi iei locul.

— Da... dar eu? Lord Vickers nu avea nici 20 de ani și se îndrăgostise imediat de domnișoara Ritter, iar acum se bâlbâia de indignare tinerească. Trebuie să mi se dea și mie o ș.. șansă cu ea.

— Ce-i cu *tine*?

Marchizul Routledge, un tânăr de 25 de ani, zâmbi cu toată încrederea unui om cu avere, cu titlu și o înfățișare plăcută.

— Ce-i cu *mine*? Sunt *disperat* din pricina răcelii cu care mă tratează domnișoara Ritter.

Uitându-se la Caroline, Jude avu un șoc. Așa cum îi privea acum pe bărbații hotărâți s-o admire, arăta altfel. Ca o seducătoare, o cochetă desăvârșită, o femeie care știa să farmece bărbații cu o simplă privire a ochilor ei somnoroși. Văzu în ea femeia care ar fi putut deveni dacă nu ar fi împiedicat-o scandalul, iar acea femeie era irezistibilă pentru el.

O privire rapidă în jur îi confirmă bănuielile. Toți bărbații de acolo o sorbeau din ochii lor ce ardeau de dorință. Apoi ea se transformă. Se îndreptă de spate, deveni serioasă și vorbi răspicat:

— Domnilor, vă apreciez laudele fiecăruia după cum merită. Acum vă rog să plecați, adăugă ea, uitându-se cu subînțeles la Jude.

Îl făcu întocmai, își petrecu restul serii cu Lady Pheodora și apoi cu domnișoarele Foley, dar, după aceea, nu-și aminti nici un amănunt de cuvânt din ce îi spusese ele.

Dar amintirea momentului în care domnișoara Ritter fusese atât de seducătoare îl obsedă toată noaptea.

Capitolul 14

– Dragul meu, ar fi trebuit să vezi cu ochii tăi! Nicolette clădu buzna în bibliotecă, plină de entuziasm. L-a făcut să se poarte frumos.

– Domnișoara Ritter l-a făcut pe Jude să se poarte cum trebuie? Nevett își puse jos ziarul și se uită peste ochelari la soția lui.

Ochii ei erau jucăuși, obrații prinseseră culoare. Părea însușită pentru prima dată după luni întregi, iar ceva din el, ceva care fusese încordat prea mult timp, se destinse.

– Cum a făcut asta?

– Se purta ca un nebun, își flutura batista și le insulta pe tinere, sugerându-le cum să-și îmbunătățească ținuta și dantura...

– Dantura?

Nevett își arată dinții, enervat.

– Da, dantura. Exasperarea lui Nicolette era cât se poate de evidentă. Eu n-am putut să obțin nimic de la el. Îmi ignora privirile chiorășe, iar acum e un pic prea mare ca să-l mai iau de urechi și să-l pun la colț, așa că am apelat la Caroline. Ea i-a tolerat comportamentul prostesc câteva minute, apoi s-a răstit la el – și de atunci, a fost un gentleman perfect. A fermecat întreaga adunare. Încă se mai vorbește despre schimbarea petrecută cu el, îți jur, iar Lady Pheodora abia dacă-și ia ochii de la el. Nicolette se trânti în scaunul din fața lui Nevett. Deși cred că îl cercetează mai mult cu prudență decât cu adorație.

Nevett aruncă ziarul departe. Asta era vestea mult așteptată că va avea în curând o noră?

– Cine e Lady Pheodora?

— Lady Pheodora Osgood din familia Osgood de la Rochdale. Nevett se gândi până își aminti despre cine era vorba.

— O familie de oameni grozav de modești. *Fata e o frumusețe?*

— Deloc, chicoti încet Nicolette. Dar ce ne pasă? E femeie, e englezoaică și în viață.

— Suntem într-o situație chiar atât de disperată?

— Eu nu. Tu ești cel atât de îngrijorat că n-ai nepoți, încât ai angajat o guvernantă pentru fiul tău, om în toată firea. Legănându-și un picior, Nicolette își aruncă pantoful de seară. Și alte femei s-ar prinde ușor în plasa lui dacă ar folosi moamele potrivită.

— Mă supără faptul că trebuie să pescuiască. Pe vremea mea, eram vânat de toate...

Nevett își aminti brusc cu cine vorbea și tăcu.

— Erai vânat de toate debutantele. Nicolette îi zâmbi. *Eu nu-mi amintesc să fi fost chiar așa.*

— Nu cu tine, spuse el, ursuz.

Cu o singură privire fusese vrăjit și se simțise ca un bătrân caraghios, închipuindu-se îndrăgostit de doi ochi blânzi și un zâmbet plăcut. Își spusese că era ducele de Nevett, că îi făcea o favoare lui Nicolette făcând-o ducesă și pusese o sumă generoasă pe numele ei. Se asigurase că fiii lui aveau să se poarte frumos cu ea după moartea lui, iar venirea pe lume a altui fiu îl făcuse să se umfle și mai tare în pene și îi dăduse mai multă speranță pentru viitor.

Apoi, moartea lui Michael le frânsese inimile amândurora, și îl făcuse să se confrunte cu o nouă misiune – să-l însoare pe Jude și să asigure astfel viitorul familiei.

Doar în ultimele zile, cu guvernanta de care se împiedica mereu – oare n-avea să se mai întoarcă niciodată la ea acasă?! –, își dăduse seama că atinsese două obiective. Nicolette nu mai stătea singură să citească sau să se uite în gol, și nu îi mai curgeau lacrimile pe obraji, așa cum remarcase de multe ori când venise la ea. Acum era plină de viață și veselă, iar pentru asta îi era recunoscător afurisitului său de fiu și spiritualei domnișoare Ritter.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Nicolette spuse:

— A trebuit să-i vorbesc cu fermitate lui Lady Reederman despre domnișoara Ritter.

— Ce-a mai făcut hoășca?

— Mi-a sugerat să nu invit musafiri care îi jignesc pe ceilalți invitați cu reputația lor pătată.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Vorbea calm, dar era furios. Lady Reederman era doar contesă, și încă una care își dădea frecvent aere. De data asta mersese prea departe. Când va termina cu ea, nu va mai îndrăzni să-i atragă vreodată atenția ducesei lui și nici nu va mai îndrăzni să-i critice oaspeții.

— M-am ocupat eu de ea. Nicolette zâmbi, arătându-și puțin dinții. I-am spus că, dacă vrea să-mi aprobe lista de invitați, ar putea să se angajeze la Distinsa Academie a Guvernantelor pe post de consilier și atunci poate voi apela și eu la serviciile ei. Până atunci, i-am sugerat să terorizeze debutantele, tinerii neexperimentați și pe alții ușor de intimidat. Dădu din cap cu fermitate. N-a mai stat mult după asta.

— Bravo!

Ridicându-se, întinse mâna spre ea. Ea i-o luă, iar el o trase în picioare și în brațele lui.

— Ești minunată!

— La fel de minunată ca domnișoara Ritter?

Ducele nu era orb. Domnișoara Ritter era foarte atrăgătoare. Dar nu era nici prost, așa că clipi nedumerit de parcă întrebarea soției l-ar fi uimit.

— N-am observat. Crezi că e și ea minunată?

Nicolette râse și își petrecu brațele în jurul gâtului său.

— Ai spus exact ce trebuia.

Și îl sărută. Nevett era cel mai norocos bărbat din lume.

— Nu mi-a plăcut niciodată la grădina zoologică atât de mult ca astăzi.

Jude își dezlipi buzele de ale lui Caroline și se uită la ea cum își lasă capul pe umărul lui. Avea ochii închiși. Scoase un oftat adânc și zâmbetul de pe buzele ei îi trezi dorința de a o săruta din nou.

Plimbându-se prin grădinile lui Nevett, se prefăceau că erau la Grădina Zoologică Regală. Râseseră de giumbușlucurile maimuțelor (despre care cei fără imaginație ar fi spus că nu erau decât mișcările crengilor în vânt) și se uitaseră la elefanții ce călcau apăsător în cuștile lor (porumbei adăpostiți în lăzi). Fusesse o zi lipsită de griji, plină de un amuzament ispititor. Chiar și când el se lăsase afectat de manierisme franțuzești și fusesse copleșit de grijă pentru eleganța lui, ei tot nu-i păsase. Îl tachinase, readucându-l cu blândețe la adevărata lui personalitate, iar el îi găsise intuiția irezistibilă.

În cele din urmă, ziua se terminase cu sărutările pasionale pe care Jude știa că nu ar trebui să și le dea niciodată.

–Acum trebuie să fim cuminți. Ea își îndepărtă de pe fața delicată părul ei minunat, răvășit de vânt. Razele soarelui îi făceau tenul oacheș auriu și culoarea din obraji ei îmbujorați era aceeași cu a trandafirilor roz care înfloreau peste tot în jurul lor. Pentru că am jurat să nu ne mai sărutăm.

Caroline era o făptură superbă, cu o voce răgușită și o piele de bebeluș, iar Jude nu-și putea lua mâinile de pe ea.

–Cum să ne abținem? Își coborî tonul până ajunse o șoaptă șuierată și, părând exagerat de alarmat, spuse: Suntem blocați în spatele cuștii leului. Rage la noi, furios că i-am răpit leoaica.

Caroline protestă râzând, dinții ei albi străluciră și ochii exotici scânteiară de plăcere.

–Vrea să mă sfâșie, dar o să înfrunt primejdia ca să posed puterea grațioasă și minunata coamă a celei mai atrăgătoare și mai periculoase feline dintre toate – Caroline-felina.

Lăsându-și capul în jos, ea îl privi printre gene.

–Ești ridicol.

Avea dreptate în toate. Era ridicol, iar ei nu trebuiau să se ascundă în grădină și să se sărute. Dar, deși știa că nu e bine, nu putea să reziste gustului inocent al gurii ei. Aplecându-se peste ea, îi atinse ușor buzele din nou și din nou, până când, ca o floare

la soare, ea își ridică fața spre a lui. Parfumul trandafirilor era puternic în jurul lor, dar nu atât de dulce și de amețitor ca mireasma părului ei. Își lipi trupul de al ei, încercând să le contopească, ba chiar mai mult de atât.

Ar fi vrut s-o ducă în brațe la el în dormitor și să o posede cu de-a sila ca un leu triumfător. Și doar două lucruri îl opreau. Nu putea s-o ia pe această femeie care fusese supusă infamiei și suferinței și s-o lipsească de singurul lucru pe care îl mai avea - inocența ei. Comportamentul său părea și mai abject dacă ne gândea la intenția lui de a o folosi pe post de capă fluturată în fața taurului furios reprezentat de înalta societate. Lumea bună știa acum că Lord Huntington îi făcea curte dezonoratei domnișoare Ritter, iar vâlva iscată avea să le distragă atenția moricadienilor și să-i amuze copios până când Jude le descoperea și le dejuca planurile.

Dar nu voia să se gândească la moricadieni tocmai acum. Pentru prima oară de când fusese ucis Michael, Jude simțea că trăiește. De fapt... nu se simțise niciodată mai plin de viață.

— Doamnă profesoară, o să-i spuneți tatălui meu lucruri bune despre mine? o tachină el.

Lui Caroline i se tăie respirația.

— Întotdeauna îi spun lucruri bune.

— Iar el ce zice?

— Vrea să știe de ce mai porți hainele astea ridicole.

Jude se uită la veșmintele lui, prefăcându-se indignat.

— Unii oameni nu au simțul eleganței, indiferent cu câtă grijă ar fi îndrumați în sensul ăsta.

— Hm. Da.

Îi plăcea enorm când se eschiva.

— Îți place stilul meu?

— Am ajuns să-l accept, dar nu e chiar același lucru. Dădu să-și retragă mâinile de pe gâtul lui. Ar trebui să ne oprim.

— Ar trebui.

Dar o luă în brațe, o întoarse până se lipi de zidul cald și aspru de piatră și o sărută din nou. Sâniile ei îi împungeau pieptul, iar buzele i se deschiseră sub ale lui.

Totuși, nu făcea numai să-i accepte, pasivă, mângâierile. Le căuta; îi răspundea într-un fel care îi înfierbânta sângele în vene. Acela era secretul ei; era fecioară, da, dar nu se sfia. Era curajoasă, puternică... Îi murmură:

– Ești o leoaică.

– Știu. Îi mușcă ușor buzele. Uneori cred... adică mă întreb...

– Ce? o întrebă el, uimit de lipsa de încredere în sine cu care vorbea câteodată guvernanta lui, de obicei atât de încrezătoare în propriile forțe.

– Ducesa mi-a spus ceva în prima zi când am venit aici și, de atunci, mă gândesc mereu la acel lucru. A zis că ar trebui să fiu furioasă pentru felul în care m-au tratat tatăl meu și înalta societate.

Caroline zâmbi de parcă îl îndemna să râdă de ea. Dar de ce adusesese chestiunea în discuție?

– Și ești?

– Nu fi ridicol! De ce așa fi? Știi povestea mea dezonorantă, cu siguranță.

– Da. El o lăsa să-l împingă de lângă ea. Sunt de acord cu mama. Ai fost folosită în mod rușinos și pedepsită cu cruzime, pe când Freshie a fost laudat pentru virilitatea lui, dar tu erai mult mai puțin capabilă să-ți porți de grijă. Dacă cineva mi-ar fi jucat mie așa o festă, *aș fi furios*.

– Ei bine, eu nu sunt, spuse ea repede.

Gândindu-se cum reacționase la moartea lui Michael, Jude zise:

– Aș vrea să mă răzbun.

– Nu, nici nu mă gândesc la răzbunare. Își răsuci panglicile de la bonetă. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru nesăbuiința mea.

– Dar tot te gândești la ce ți-a spus mama mea vitregă.

– Nu mă mai gândesc la asta.

– Ba da, altfel nu ai fi spus...

Buzele i se răsfrânseseră, dezvelindu-i dinții, și făcând-o să arate ca o leoaică pregătită să atace. El recunoscuse această expresie. O văzuse la mama lui vitregă când unul dintre fiii

— Sau Nevett – o exasperau. Jude știa că avea doar două soluții – să o liniștească sau să plece.

Nu voia să fugă. Voia să rămână acolo, cu Caroline, așa că se apucă s-o liniștească.

— Cred că ceaiul de ieri a fost un succes răsunător, tu ce zici?

— Încordarea i se mai risipi. Ochii ei, care fuseseră sălbatici, deveniră prevenitori, interesați... se fixară asupra lui.

— Eu nu cred. Ce era în mintea ta? Purtarea ta la ceaiul de ieri a fost o rușine. Să-ți tot fluturi batista! Să turui despre mine când trebuia să le lauzi pe debutante!

— N-am vrut să te supăr. Lui Jude îi plăcea că îi atrăsese din nou atenția asupra lui. Nici pe ele. M-am zăpăcit.

— Te-ai zăpăcit?

Ea se sprijini de zidul grădinii. El își puse mâinile de fiecare parte a capului ei și se aplecă, ajungând destul de aproape încât buzele lui să se atingă de ale ei la fiecare mișcare.

— Flirtez cu tine în timpul lecțiilor, așa că mi s-a părut normal să o fac și la ceai.

— Asta-i o joacă.

Se strădui ca vocea să-i sune normal, dar tot îi tremură puțin, iar el observă.

— Adevărat ! E ușor să flirtez cu tine. Știu ce să spun, cum să fac. Alte fete sunt prea tinere și proaste. Nu mă apreciază nici pe mine, nici sfaturile mele.

— Puțini dintre noi o fac.

El râse.

— Pe vremuri, stăpâneam arta de a avea grijă de femei. Cred că mă descurcam bine.

— Da, admise ea, odată, când o stăpâneai, chiar că te descurcai bine.

Ea nu-și dădea seama câtă atenție acorda el instrucțiunilor ei și cât de supus le urma. Nu-și dădea seama că, atunci când îl trimisese la alte tinere, îi transmisese mesajul că avea deplină încredere în el. Societatea vorbea acum despre legătura dintre domnișoara Ritter și Lord Huntington și nimic din ce ar fi spus

ducele nu putea schimba zvonurile – asta în cazul în care tatăl lui s-ar fi ostenit să frecventeze societatea, ceea ce făcea rareori.

Mama sa știa oare? Jude nu încerca să ghicească. Ducea era un fin observator al naturii umane, dar, de la moartea lui Michael, nu se ostenise să privească în afara propriei case. Poate că nu observase tensiunea dintre Jude și Caroline, sau poate credea că o țineau sub control. Ar fi dorit să fie adevărat. Nu i putea rezista lui Caroline. Era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie cu care flirtase vreodată, dar, mai mult decât atât, îi înfierbânta simțurile. Pentru prima oară de când se întorsese din Moricadia, pasiunea amenința să-l mistuie. Însă, deși se părea că devenea treptat o obsesie, încă deținea controlul asupra relației lor. Chiar dacă ea îl ispitea până la limita suportabilității, până la urmă, tot reușea să se stăpânească. Îi conducea mișcările. Ea îl ajuta să nu o bruscheze, fără să-și dea seama sau să fie mai înțeleaptă. Cu aceste gânduri în minte, avea să dea de necaz.

– Conte de Guignard s-a îndrăgostit ieri de tine. Am văzut cum te privea.

– Știu.

Îl privi cu seninătate.

– Ce ai de gând să faci? o întrebă el, curios.

– Să fac? Ea se încruntă, nedumerită de întrebare. Păi, nimic sau nimic altceva pentru el decât pentru oricare alt bărbat care...

– Se îndrăgostește de tine?

Ea dădu din cap.

– Înainte se întâmpla foarte des. Acum sunt mai circumspectă, și așa evit atențiile.

Îi venea să râdă de naivitatea ei. Goose era îndrăgostit de ea cum fusese întotdeauna, tânărul Vickers suspina după ea, chiar și Routledge își închipuia că o iubește. Cu toate acestea, el îi aruncă momeala, pentru a afla cât de lacomă era.

– Dar *comte de Guignard* e bogat, are un titlu și te poate duce într-o țară unde n-a auzit nimeni de tine.

– Am învățat câteva lucruri de la debutul meu în societate. Un bărbat nu vrea să se însoare cu mine doar pentru că mă iubește – și nu vreau să mă duc nicăieri cu nimeni. Făcu această

declarație cu multă satisfacție. N-o să mă mai aștept niciodată la un bărbat să aibă grijă de mine.

Această situație cerea prudență.

— Dar *comte de Guignard* e de pe continent și cu siguranță mai vârstnic decât foștii tăi pretendenți...

— Decât majoritatea lor.

Ea ridică din umeri.

— Îi vei lua în considerație caracterul, nu-i așa?

Ea păru uimită.

— Desigur. Înțeleg că bărbații de vârsta lui sunt...

Apoi ezită, iar el, încercând să fie drăguț, pufni în râs.

— Ești o scumpete de fată.

Jude se aplecă și îi atinse cu buzele pielea delicată din spatele urechilor. Când își aplecă și ea capul să-i facă mai mult loc, o sărută la rădăcina părului. Profita de fiecare mișcare, folosind fiecare dulce cedare a ei pentru a-i dărui alt val de senzații minunate. O atinse pe față, pe gât. Găsi un nasture de argint la baza gâtului ei și se trezi jucându-se cu el, desfăcându-l. Mai era un nasture dedesubt și îl desfăcu și pe acela.

Pielea obrazilor ei, delicată, ca de bebeluș, era ușor bronzată; dar mai jos era mai deschisă la culoare, aproape ca laptele, neatinsă de soare. O mângâie, explorând micul triunghi al decolteului, iar această libertate îl înflăcăra. Descheie repede și restul nasturilor, până aproape de talie. Cu reverență, își strecură mâinile sub material și îl desfăcu. Lenjeria ei era simplă și practică, dar lui nu-i păsa. Trupul de sub ea era cel care îi înfierbânta sângele. Corsetul îi împingea sâni în sus, cămășuța îi acoperea, dar, în lumina soarelui, materialul era aproape transparent.

Iar el vedea strălucirea sedefie a pielii ei și forma mai întunecată a aureolelor și a sfârcurilor. Luându-i în palmă carnea dulce a sânilor, își mișcă degetele în cercuri și urmări cum i se întăreau sfârcurile. Nu-și putea lua ochii de la priveliște, dar știa că și ea îl urmărește, cu pleoapele grele și fără să facă vreun gest să îl oprească.

Tăcerea era adâncă; nu auzea păsări sau insecte, ci doar respirațiile lor gâfâite. Și nu mai putu să reziste. Nu avea să-i

facă rău. Nu avea s-o posede. Dar o dorea, avea nevoie s-o guste. Punându-și gura pe pieptul ei, îi supse un sfârc prin materialul cămășuței. Îl trase în gură, savurând clipa, femeia, plăcerea. Știa că nu o să uite niciodată acest moment când stătea în lumina soarelui și inspira aerul proaspăt cu miros puternic de trandafiri și de Caroline.

Pe când o mângâia cu limba, gemete slabe scăpară printre buzele ei deschise ca petalele unei flori. Capul i se rezemă iar de zid. Ochii i se închiseră. Palmele ei se apăsară cu putere pe zid, de parcă își impunea să nu-l atingă, deși tremura de dorință.

Iar el trebuia să se oprească. Nu era drept să se folosească de această fată care se zbătuse atâta să-și croiască un drum în viață, doar pentru că nu era în stare să-și țină în frâu propriile impulsuri. Luând-o în brațe, își lipi obrazul de părul ei și șopti:

– Nu mai am răbdare până la balul dat de familia Lawrence.

– Bine. Vrei să le întâlnești pe tinerele debutante.

– Mama s-a consultat cu mine în privința rochiei tale. De-abia aștept să te văd în ea.

Era adevărat. Pentru prima dată în viața lui, știa ce avea să poarte o doamnă – și își închipuia cum avea să arate. Avea un sentiment ciudat, aproape de posesiune, de parcă ar fi fost soțul ei.

– Nu merg, răspunse ea calm, dar îi permise s-o țină în brațe.

– Sigur că vei merge. Trebuie să stai cu ochii pe mine. „Trebuie să fii acolo ca să-i vrăjești pe contele de Guignard și pe Bouchard.”

– Bârfele pe care le va stârni prezența mea vor fi un dezastru pentru cauza ta.

– Cauza mea.

Chipul lui devenise inexpresiv.

– Tatăl tău vrea să te însori, și tu însuți ai zis că-ți dorești o soție. Se smulse din brațele lui. Astăzi, în lumina soarelui, ochii ei erau de culoarea verde a mării și îl cercetau fără cruțare. Nu-i așa că e adevărat?

Bineînțeles că nu era adevărat. Jude avea alte planuri asupra cărora să se concentreze. Să descopere și să dejoace complotul moricadienilor. Să-și instruiască tatăl cu privire la modul corect

de a trata un fiu în toată firea. Dar știa că, indiferent dacă îi spunea lui Caroline că vrea să se însoare sau nu, ea nu va precupeți nici un efort pentru a-i găsi o soție, pentru că îi spusese ce vrea – să-și ducă sora în Franța și să trăiască acolo în liniște și tihnă alături de familia mamei lor. Și va face orice să reușească.

Dar el nu se va căsători doar ca s-o ajute să-și îplinească visul; dar, după ce se terminau toate acestea, avea s-o răsplătească așa cum trebuie.

Am nevoie ca profesoara mea să fie lângă mine ca să-mi spună de ce rezistă doamnele farmecelor mele.

Nu pot să reziste farmecelor tale. Zâmbetul îi mai îndulci refuzul. Nu când flirtezi cu așa o subtilitate încântătoare. Prevăd că vei avea un succes răsunător.

În acea noapte, în camera ei, Caroline deschise caietul pentru lecții și citi ce scrisese acolo. Săptămâna 1, Săptămâna 2... Fiecare dintre ele împărțită pe zile și, după fiecare zi, ea trecuse lecția și apoi își destăinuise gândurile despre progresele făcute de Huntington. În cele din urmă, ajunsese la:

Săptămâna 1. Ziua 7: De învățat Lord Huntington cum să converseze cu o doamnă într-un loc public.

Dedesubt, scrisese:

Lord Huntington se poartă excelent în afară casei și va fi foarte solicitat ca însoțitor.

Apoi, cu o sinceritate care îi ușura conștiința încărcată, adăuga:

Evident, are multă experiență în arta de a place unei femei în limitele decenței și, în plus, e în stare să facă o femeie să-i uite ciudatul obicei de a se îmbrăca, precum și idiosincraziile la fel de ciudate.

Mă tem că, pentru a fi atrasă în mrejele căsătoriei, o tânără aristocrată va trebui să se plimbe cu Lord Huntington prin

grădină, unde se poate concentra asupra îmbrățișării lui. Știu că asta e o metodă sigură de a face o femeie să uite ce spune și cum se poartă și să-l îndrăgească din tot sufletul pe bărbatul îmbrăcat în ținuta acea caraghioasă.

Oftând, închise caietul și stinse lumânarea.

Capitolul 15

Jude pierdea vremea în hol, auzind vocea lui Nevett ridicându-se și coborând în spatele ușii închise a biroului său – mai mult ridicându-se – așa că făcu o grimasă. Îi jucase o festă urâtă lui Caroline, dar avea iar nevoie de ea alături de el.

Din păcate, amuzamentul lui Jude îl făcu pe Phillips, care stătea de pază la ușă, să zâmbească răutăcios.

– Știam eu c-o să și-o ia în cap, domnule, spuse majordomul îngâmfat. E genul ăsta de femeie.

– Serios? Zâmbetul lui Jude deveni mai rece. Eu aș fi zis că e genul de femeie pe care s-o însoțesc la petreceri.

– Doar pentru că e guvernanta domniei tale, spuse Phillips, cu o îndrăzneală țăfnoasă.

– Aș privi cu ochi răi, foarte răi dacă din această casă s-ar răspândi bârfe pe seama guvernantei mele. Jude se apropie de Phillips. Majordomul era mai scund, mai bătrân și cu tabieturi, și, în ochii lui spălăciți, Jude văzu o umbră de răutate. Orice fel de bârfe, dar mai ales cele în detrimentul domnișoarei Ritter.

– Sigur că nu. Pe fața lui Phillips se citi un strop de satisfacție. Eu nu bârfesc.

– Nici servitorii din subordinea ta n-ar trebui.

– Nici o vorbă nu va ieși din casa asta.

Orice urmă de satisfacție dispăru acum de pe fața majordomului.

– Bine.

Tacerea se lăsă în biroul lui Nevett. Jude își pierdu interesul pentru majordom, căci se deschise ușa și ieși Caroline, furioasă. Dintr-o singură privire, Jude știu că dăduse de bucluc.

— Domnișoară Ritter, arăți minunat în această dimineată!

Rochia de dimineată a lui Caroline din lână merinos bleumarin o acoperea din cap până în picioare. Fusta era amplă, dar nu prea largă, potrivită la fix pentru o femeie cu mijloace modeste, iar pe umeri avea o pelerină din dantelă albă, legată cu o fundă bleumarin.

Nu dădu atenție nici lui, nici complimentului său, ci se repezi la Phillips. Cu o indignare care îl făcu pe majordom să se retragă, ea îi spuse:

— Cred că e un moment potrivit să mergi la Înălțimea Sa și să-ți mărturisești păcatele.

— Ce insolență! izbucni Phillips. Care păcate?

— Păcatul de a trage cu urechea.

Tot fără să-l bage în seamă pe Jude, se năpusti în bibliotecă. El o urmă și o găsi stând dreaptă, cu brațele pe lângă corp și ochii încapărând de furie.

— Ai făcut-o intenționat! îl acuză. Să nu-mi zici că n-a fost așa.

— Ce am făcut? întrebă el, de parcă n-ar fi știut.

— Te-ai purtat ca un nebun la balul familiei Lawrence și ai îndepărtat de tine toate tinerele eligibile.

— De ce aș face așa ceva? întrebă Jude, făcând pe nizmăiul.

— Ca să fiu obligată să merg cu tine la balul baronului Ather-ton de mâine-seară.

Jude își duse o mână la inimă și oftă jalnic.

— Mă doare sufletul că mă acuzi de o asemenea manipulare.

Ea trase adânc aer în piept, de parcă ar fi vrut să-l spulbere, apoi expiră încet. Era prea conștientă de poziția ei de guvernantă ca să-i facă reproșurile pe care le merita.

Jude aruncă o privire prin ușa deschisă spre hol, unde știa că stătea Phillips cu urechile ciulite ca să le audă cearta. Dacă erau singuri, oare s-ar fi simțit Caroline liberă să țipe la el? Poate. Spera că da. Ar fi preferat s-o vadă pe guvernantă silită să depășească limitele buneicuviințe.

Minunate lucruri se întâmplaseră acolo. Lucruri frumoase, seducătoare. Amintindu-și-le, făcu un pas spre ea s-o ia în brațe și s-o sărute așa cum trebuia sărutată. Dar ea scoase un sunet aspru din gât, de genul celor menite să disciplineze un câine. Și, ca un câine bine dresat, el se opri. Își aranjă lavaliera. O întrebă:

– Care e tema lecției de azi?

– Vei scrie scrisori de admirație tuturor doamnelor pe care le ai întâlnit ieri-seară.

– Dar cred c-am întâlnit o sută.

– Da, și? Caroline îi indică masa de scris. Compune-le aici. Când mă întorc, o să le citesc și mă aștept să le scrii cât mai frumos și mai corect.

Se așeză supus la birou și își înmuie tocul în cerneală.

– Cum doriți, domnișoară Ritter.

Presupunea că asta era o pedeapsă destul de mică pentru a obține ceea ce dorea. Măine-seară, Caroline avea să meargă la bal.

– Mi-e teamă să dau ochii cu toți cei din înalta societate.

Pe când luxoasa trăsură ducală se opri în șirul de vehicule care așteptau să-și lase pasagerii la reședința din oraș a baronului Atherton, Nicolette își tot ajusta rochia de bal.

„Ție ți-e teamă?” se gândi Caroline, nevenindu-i să creadă.

– Ești ducesa mea, zise Nevett. De ce te frământă pentru orice?

În lumina slabă a felinarului, părea uimit – atât cât putea să fie un om foarte sigur de statutul lui social.

Din poziția lui lângă Caroline pe bancheta din spate a trăsurii, Huntington se dădu mai aproape de ea, suficient de aproape să-i atingă tot brațul cu al său.

– N-am mai ieșit de atâta timp. Lumea ne va privi mirată și se va întreba cum suportăm pierderea. Nicolette se uită urât la soțul ei insensibil. Detest să fiu în centrul atenției.

Atingerea lui Huntington o înduioșă pe Caroline; părea conștient că ea va fi în centrul atenției, nu ducesa, și că era

în pericol de a fi tratată cu incredibila cruzime rezervată unei femei dezonorate.

— Ai dat un ceai acum câteva zile, îi aminti Nevett soției sale.

— O mică reuniune de prieteni. A fost cât se poate de decent pentru o familie care a ieșit recent din doliu. Dar asta! Făcu un gest spre casa luminată ca ziua, în fața căreia ieșeau din trăsuri oaspeți plini de eleganță. E un calvar!

— Dacă trebuie să dai vina pe cineva, acela e Jude. Luându-i mâna, Nevett o bătu ușurel. E vina lui că nu putem sta acasă în nici o seară.

Caroline văzu două perechi de ochi ațintiți spre ea și Huntington, și se temu că ducele și ducesa vor observa că ei doi stăteau prea aproape. Așa că se uită și ea la Huntington și regretă imediat gestul. Își aranjase părul într-o coafură perfectă, dar modestă. Profilul său denota forță, iar bărbia – hotărâre. Își privea tatăl și mama vitregă cu niște ochi ce păreau atât inteligenți, cât și precauți – și era îmbrăcat ca într-un coșmar, în purpuriu și negru.

În mod evident, și Nevett se gândise la același lucru, căci îi spuse:

— Fiule, arăți ca o vânătaie.

Caroline se strădui din răspuțeri să nu izbucnească în hohote. Înceleștându-și mâinile înmănușate, își spuse cu severitate că neliniștea ei nu însemna nimic. Ce i se întâmpla sau i spunea ei în seara aceea nu avea importanță. Crucial era să-l țină bine în frâu pe Huntington, să-l prezinte aristocratelor potrivite, să-l însoare... să-și ducă la îndeplinire sarcina.

— Aveam unele îndoieli în privința ținutei ăsteia, dar valetul meu m-a asigurat că voi fi cel mai elegant bărbat de la bal, spuse Huntington pe un ton iritat. Ar trebui să ne întoarcem să-mi pun fularul „răsărit de soare“.

— Nu! ziseră în cor ceilalți trei.

— Nu fularul „răsărit de soare“. E ridicol, spuse Nevett.

— Ce... ce vreți să spuneți, domnule? Huntington părea jignit.

Caroline interveni cu blândețe.

— Vrea să spună că ați arăta de parcă o parte din vânătaie pălește.

— Aproape am ajuns, zise Nicolette. Nu am atâta curaj să plec și să mă întorc. Te rog, Jude, eu cred că arăți foarte bine așa.

Nevett îi aruncă o privire neîncrezătoare, apoi scoase capul pe fereastră.

— Pe cinstea mea, baronului ăstuia îi place să cheltuiască un pic prea mult. Așa își dă de gol originea umilă. Își trase capul înăuntru. Scuze, domnișoară Ritter, nu la dumneata mă refeream.

Pentru prima oară în acea seară, Caroline trecu de la neliniște la veselie.

— Nu m-am simțit jignită, Înălțimea Voastră.

— Asta-i bine. Ești o fată cu capul pe umeri. Nu ai dureri de cap.

Când se opri trăsura, Nevett se întoarse spre soția lui.

— Nicolette, ar trebui să fii și tu mai mult ca domnișoara Ritter.

— Vai, Nevett! spuse ea, disperată.

— Ce? Ce-am zis? Ușa se deschise și Nevett coborî. Îi oferî mîna soției. A fost perfect rezonabil ce-am spus.

Rămasă singură cu Huntington, Caroline încercă să schițeze un zâmbet.

— Coborâm și noi?

— Nu-ți face griji. Îi luă mîna și i-o sărută. Voi fi lângă tine în fiecare clipă, îți promit.

Ea își ignoră dorința puternică de a fi de acord cu el.

— Nu vreau să stai cu mine. Vreau să flirtezi cu doamnele.

— O să fac tot ce-mi spui.

— Prea ești de acord cu toate.

— Văd că nu te pot face nicicum fericită.

Jude coborî din trăsura.

— Ba da. Luând mîna întinsă de el, se dădu jos și ea. Găsește-ți o mireasă. Însoară-te până la sfârșitul sezonului. Asta-i tot ce-ți cer.

Baronul Atherton era dintr-o familie veche, cu un titlu neînsemnat. Își dovedise talentul de a face bani și, pentru că nu avea

nimic împotriva să-i cheltuie cu amândouă mâinile, lumea bună îl lertase cu dragă inimă.

În această seară, împreună cu soția lui insipidă, totuși foarte drăguță și mult mai tânără decât el, stăpânul casei stătea în marele hol de la intrare și primea înalta societate londoneză în repedința lui impunătoare. Îi aruncă o privire tăioasă lui Caroline când i-o prezentă Nevett, dar nu spuse nimic. Avea mare noroc că îl adusese pe Nevett în casa lui și o știa. Musafira ducelui era acceptabilă... dacă nu provoca alt scandal.

Nevett și Nicolette, Huntington și Caroline ieșiră din rândul invitaților care așteptau să fie prezentați și o luară spre ușa mare de unde se vedea sala de bal, iar Nicolette trase adânc aer în piept.

— Să mergem.

Caroline respiră și ea adânc și se rugă să treacă neobservată. Se rugă să meargă totul bine în seara aceasta. Se rugă să-i găsească o mireasă lui Huntington. Apoi se încruntă. Dar trebuia să i se găsească mireasa potrivită. Înainte să-l cunoască, crezuse că orice doamnă ar fi bună. Acum dorea pentru el o femeie care să-i ia în glumă costumele, să-i respecte opiniile, căreia să-i placă să facă dragoste cu el. Firește, nu ar accepta o fată care să râdă de el pe la spate. Și se gândea că n-ar fi bine ca fata să fie prea frumoasă, și nici foarte drăguță... pentru că lui Huntington nu i-ar plăcea să concureze cu ea pentru atenția celor din jur. Da, avea nevoie de mireasa potrivită.

Apoi își aminti de sora ei și se corectă – el avea nevoie de mireasa potrivită la fel de mult cât avea ea nevoie de banii lui.

Când ducele și ducesa le-o luară înainte, Huntington îi aruncă o privire insistentă lui Caroline.

— Ești foarte frumoasă.

Ea își atinse decolteul modest.

— Mulțumesc. E o rochie minunată.

Făcută din crep satin de culoarea nucșoarei, care se potrivea cu părul ei, era decorată cu volane pe fusta amplă și era mult mai elegantă decât orice sperase vreodată să mai poarte.

—Rochia nu e pe potriva celei care o poartă. Huntington !!
oferi brațul. Mergem, leoaica mea?

Caroline savură strălucirea pe care i-o confereau cuvintele lui
Strecurându-și mâna pe brațul lui, spuse:

—Trebuie.

Coborând treptele, intrară în luptă.

Capitolul 16

Nici unul dintre invitații care treceau prin enorma sală de
bal nu se întoarse să se uite la Caroline sau la însoțitorii ei. Erau
prea ocupați cu bârfitul și admiratul decorațiunilor. Frumoase
mătăsuri albastre împodobeau pereții. Evantaie lungi din pene,
vopsite în culorile curcubeului, mânuite de valeți îmbrăcați
în veșminte exotice din India și Orientul Îndepărtat creau o
atmosferă atât decadentă, cât și opulentă. O orchestră cânta în
spatele unui paravan, iar pe ringul de dans, cupluri se învârtteau
descriind cercuri mari în timp ce valsau, iar scena era atât de
multicoloră și de frumoasă, încât lui Caroline i se puse un nod
în gât. Îi lipsiseră toate astea.

—Uite! Nicolette îl strânse de braț pe Nevett și începu
să zâmbească. Iată-le pe Lisa și Mary, Constance și Elizabeth.
Și Teresa! Toate sunt aici. Nu le-am mai văzut de când...

Doamnele o văzură pe Nicolette în același timp și scoaseră
țipete scurte. Se repeziră la ea, o înconjurară cu prietenie,
râzând. Își exprimară plăcerea de a o revedea prin îmbrățișări și
un schimb de bârfe atât de intens, că suna ca altă limbă.

—Cred că mama n-are nici un motiv să-și facă griji, șopti
Huntington la urechea lui Caroline.

—Cred că ai dreptate.

Se părea că nici Caroline nu avea vreun motiv să-și facă griji.
Cu trufie, presupusese că întoarcerea ei în societate va stârni
o mare de bârfe. Dar scandalul care îi pătasese numele era vechi.
Cei mai noi membri ai lumii bune nici măcar nu o recunoșteau.

Himănui nu-i păsa că se întorsese, iar ușurarea ei era sinceră și autentică. Caroline se relaxă.

Nevett stătu cu ochii pe soția lui până când prietenele o duseră într-un colț unde puteau să-și continue conversația nestințgherite. Ducele îi spuse lui Huntington:

— Voi fi pe aici dacă ai nevoie de mine, să zicem, ca să-ți anunț logodna.

— Nu îmbrăcat așa! Huntington părea șocat. Ce femeie ar fi interesată? Chiar dumneata ai spus că arăt ca o vânătaie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, ești bogat și conte. Chiar dacă ai arăta ca o broască râioasă, doamnele tot s-ar ține după tine! Doar să stai liniștit – Nevett făcu un gest larg cu o mână – și să nu vorbești!

Nervos, ducele plecă de acolo cu pași apăsăți.

— Tatăl tău are dreptate, să știi, îi murmură Caroline lui Huntington. Să-i iau banii pentru a-ți găsi o mireasă e aproape un furt, dar tu faci lucrurile mai grele decât ar trebui să fie.

Gesticulă înspre partea cealaltă a sălii de bal, unde tinere în mătăsuri scânteietoare și fuste ample alunecau pe podea, dansând ca o mie de flori multicolore unduindu-se în briza blândă. Vocile lor subțiri se amestecau cu exclamațiile baritonale de admirație ale domnilor. În lumina răspândită de lumânări, fețele lor vesele străluceau.

— Toate aceste debutante tinere și maleabile tânjesec după atențiile tale. Din ele, cel puțin vreo șase ți s-ar potrivi și ar fi soții bune pentru tine.

— Șase? N-am nevoie de atâtea. Una mi-e de-ajuns dacă e cea potrivită.

— Numai că trebuie să te-nsori cu una, spuse Caroline, amuzată. Nu-i văzuse expresia serioasă.

— Dar ai menționat jumătate de duzină. Crezi cu siguranță că nu există decât o singură iubire adevărată într-o viață de om, nu?

— Dar *tu*? Caroline făcu o mutră lungă.

— Da.

Simplul său „da” le transformă sărutările date cu inima ușoară în ceva mai important. Ceva crucial. Ceva care să nu fie

uitat niciodată. Jude se uită ochii ei, iar privirea lui o grăbi să vorbească:

— De unde știi că unica ta iubire adevărată nu se află printre debutantele din sezonul ăsta? „Nu te uita așa la mine, de parcă eu aș fi singura ta iubire adevărată.” Precută, privi în altă parte, la mulțimea de invitați. Uite-le pe domnișoarele Foley. Parcă îți plăceau.

El nu răspunse imediat. Tăcu suficient cât să-i dea lui Caroline acea senzație neliniștitoare care prevestea o scenă. Apoi, pe un ton politicos, spuse:

— Sunt niște tinere încântătoare, deși cea mică pare să fie obsedată de batiste.

— Ce vrei să spui? întrebă Caroline cu prudență.

Crezuse că va ajunge să-l cunoască pe acest bărbat. Acum nu mai era așa convinsă.

— Nu-și putea lua ochii de la batista mea.

Asta suna mai degrabă ca o remarcă a lui Huntington pe care îl știa. Momentul de criză se părea că trecuse.

— Atunci ține-o în buzunar și n-o mai flutura. Caroline repă altă debutantă. Acea este Lady Amanda. Pare să aibă dinți foarte albi.

— Nenatural de albi, spuse Jude pe un ton iritat. Ciudat de albi.

— Bine. Caroline îi indică alt chip cunoscut. Lady Pheodora. Pare... foarte drăguță.

Nu-și putu reține surprinderea din voce.

— Așa e. Și Huntington părea la fel de surprins. Este uimitor ce poate să facă un zâmbet. Mă întreb ce a dus la o astfel de transformare.

— Nu știi, dar cavalerii o plac.

Un număr considerabil de domni o înconjurau. Nu era frumoasa balului, dar nici nu era o fată care să nu fie băgată în seamă.

Caroline se mai uită o dată prin sala de bal și întâlni privirea unei doamne... I se părea cunoscută, deși Caroline și-o amintea mai slabă...

— Edith, murmură ea.

— Ce? El îi urmări privirea. A, Lady James. Nu cred că mă pot compara cu ea. Lord James ar avea de obiectat.

— Nu fi ridicol. Eram prietene. Cele mai bune prietene.

— Așa e. Îmi aduc aminte că te-am auzit spunând asta la ceaiul mamei.

Caroline zâmbi când văzu chipul drag, dar nu se grăbi să traverseze sala. Știa că nu trebuia să-și impună prezența scandalosă unei foste prietene, oricât de mult ar fi îndrăgit-o. Dar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Ochii lui Edith se măriră și, când o recunosc, auzi un țipăt asemănător cu acelea care o întâmpinaseră pe Nicolette la sosire. Ca și cum acel sunet ar fi semnalat regăsirea, încă cinci răsunară în sala de bal, iar Caroline își văzu fostele aliate repezindu-se la ea. O înconjurară în grabă, îmbrățișând-o, murmurând o sută de cuvinte în același timp, punându-i întrebări și spunându-i noutățile. Ochii i se umplură cu lacrimi de jenă, dar și le șterse, și le îmbrățișă pe toate la rândul ei.

— Alice. Ce bine-mi pare să te revăd! Înflorești! Louisa, dragă. Ador rochia ta. Martha, când va veni pe lume copilășul tău? Volumnia, ești la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Caroline se întreba dacă ele auziseră că va veni și plănuiseră să o întâmpine, și se gândi ce minunat era să ai prietene adevărate. Peste capetele lor, îl văzu pe Huntington. Stătea în picioare, își flutura batista și se uita la ce se întâmplă, cu o expresie de indulgență amuzată pe chip. Și, oricât de absurd părea, se întreabă dacă el *nu avusese* cumva vreo legătură cu această manifestare ostentativă de susținere.

— Unde ai fost ? o întreabă Volumnia. Mă gândesc deseori la tine.

— Mai ales atunci când îl văd pe ticălosul de Freshie, spuse Martha pe un ton scăzut. Odios tip! Ar trebui exclus din lumea bună.

Zâmbetul lui Caroline se prefăcu într-o grimasă îndurerată.

— Puține șanse! E aici astă-seară?

De asta se temea. De el.

Doamnele schimbă câteva priviri.

–Nu l-am văzut, dar el și nesuferita de nevastă-sa se ceartă mereu și întârzie. El nici nu se mai prefăce că e interesat de ea, iar ea îl critică în public. Un cuplu tare nefericit...

–Sst, zise Caroline, cu evidentă prefăcătorie.

Doamnele zâmbiră forțat.

–Ai avut întotdeauna un mod propriu de a spune puțin și, totuși, foarte mult. Louisa o luă în brațe pe Caroline. Ți-am dus dorul.

–M-am simțit groaznic că te-am abandonat, dar mama nici n-a vrut să audă să te susțin. Acum sunt femeie căsătorită, iar mama nu mai are nimic de spus în privința acțiunilor mele, zise Edith, zâmbind superior.

–Pun pariu că mai are multe *de spus*. Caroline își aminti cât de ușor se lăsase mama lui Edith influențată de buna ei prietenă Lady Reederman, și conștientiză cu amărăciune că, dacă ar fi avut origine nobilă, matroanele nu ar mai fi fost atât de neînduplecate.

–Poate că nu trebuie să ascult așa ceva. Apropiindu-și capul de al lui Caroline, Edith se uită răutăcios cu coada ochiului la Huntington. Este adevărat că Huntington e îndrăgostit lulea de tine?

–Deloc!

Ghicise că zvonurile începuseră să se răspândească și se bucura că avea șansa de a le infirma.

Micul grup de prietene chicoti când se întoarse spre Huntington.

–Poate ar trebui să-l întrebăm dacă e îndrăgostit nebunește de *tine*, spuse Martha.

El se înclină în fața tuturor.

–Nutresc o profundă și durabilă admirație pentru domnișoara Ritter. Orice alt sentiment din inima mea rămâne secretul meu.

Chicotelile deveniră mai sonore.

–Nu mă mai tachina. Caroline se încruntă la el și își privi prietenele într-o manieră la care știa că nu rezistă. În realitate, Înălțimea Sa mi-a cerut să-l însoțesc pe Huntington în goana lui

dupa o soție. Doamnelor, cine ați sugera să-i fie mireasă lui Lord Huntington?

Prietenele începură să-l înconjoare, așa că Huntington îi aruncă o privire care promitea răzbunare.

Caroline zâmbi auzind numele fiecărei debutante care îi era indicată în sala de bal; meritele îi erau cântărite și defectele discutate. În ciuda ținutei sale, nici una dintre prietenele ei nu părea să-i găsească vreun cusur lui Huntington, dovedind astfel că Nevett avusese dreptate. Un nobil bogat nu trebuia decât să stea liniștit și să tacă, iar mireasa îl va găsi pe el.

Cercul de neveste tinere din jurul lui Caroline atrăsese atenția și un cor de șușoteli și, când se uită prin sală, Caroline întâlni priviri care se fereau de a ei. Oamenii își aduceau aminte. Se hotărârau acum în privința ei. Nu va dura mult până să afle dacă majoritatea celor din înalta societate vor lua în mână câte o piatră – apoi o vor arunca spre ea.

Își ridică bărbia și-și îndreptă spatele. Data trecută, se ghemuise de frică și plânsese. De această dată, va sta dreaptă, hotărâtă, calmă, nu va da nici un semn de slăbiciune. Pe când se uita încrezătoare la mulțimea de invitați, un bărbat ieși în față. Se temuse să nu fie Lord Freshfield, dar nu se așteptase la persoana pe care o vedea.

Tatăl ei! Doamne Dumnezeule, era chiar tatăl ei! Ca întotdeauna, arăta și era îmbrăcat ca un negustor prosper, rotofei și sobru, și părea nelalocul lui printre oamenii eleganți și strălucitori de acolo.

Pe când se apropia de ea, murmurul din jurul ei aproape se stinsese. Se înclină în fața ei, fără strop de interes sau afecțiune.

– Sper că te distrezi bine la bal, fiica mea.

– Într-adevăr, domnule, răspunse ea, veselă.

– Bine, bine. Mai rămase lângă ea câteva clipe, uitându-se la invitați. Îi vei spune Înălțimii Sale că am vorbit cu tine, da?

Aha. Caroline înțelegea acum. Aceasta era manifestarea publică a acceptării paterne pe care i-o promisese Nevett. Tatăl ei făcuse gestul la porunca ducelui.

– Da, domnule, desigur.

El se înclină din nou și dispăru în mulțime. De ce? După atâția ani, îl văzuse nu o dată, ci de două ori într-un interval de timp așa scurt. Ce urmărea?

Vocile se făcură iarăși auzite și se părea că majoritatea dintre ele îi aprobau pe duce și pe ducesă. Influența tatălui și a prietenilor ei acționase asupra multor invitați. Răspundea la salutul unor oameni de care abia își aducea aminte, iar tinerii necăsătoriți se adunau în jurul ei.

Comte de Guignard ajunsese primul lângă ea și omniprezentul *monsieur* Bouchard veni după el.

– Domnișoară Ritter, ce plăcere imensă îmi face să vă văd aici! Plecăciunea lui fu curtenitoare, sărutarea depusă pe mână ei, reverențioasă. Într-o grădină plină de trandafiri englezești, dumneavoastră sunteți cel mai frumos. Frumusețea dumneavoastră nu pălește, ci sporește zi de zi.

– Vai, o să mă ofilesc în curând, spuse ea pe un ton prozaic.

Nu voia să fie curtată. Nici de el, și nici de altcineva. Nu voia s-o acuze Nevett că nu-și făcuse datoria.

Goose se grăbi să vină lângă ea cu impetuositatea lui caracteristică. Tânărul Lord Vickers îl urmă și îngăimă un salut.

Aruncându-le celorlalți bărbați priviri îngâmfate peste umăr, se apropie și Lordul Routledge și se înclină în fața ei.

– Domnișoară Ritter, ne-am întâlnit la ceaiul Înălțimii Sale.

– Desigur, îmi amintesc de domnia voastră. „De ironia tu arogantă.”

Asprimea ei o miră. Îl considerase pe acest lord o partidă excelentă cu patru ani în urmă. Acum siguranța lui infatuată o călca pe nervi, așa că îi răspunsese cu o politețe un pic iritată. Dar el nu observase.

– Îmi acordați un dans?

Mai făcu o plecăciune, fiind clar că se aștepta ca ea să accepte cu entuziasm.

– Nu dansez. Îi zâmbi ca să-și mai îndulcească refuzul. Sunt aici ca prietenă a familiei lui Lord Huntington și ar fi necuviincios din partea mea să mă las în voia acestei plăceri.

Sunt sigur că familia nu v-ar fi adus la un bal impunându-vă astfel de restricții.

Monsieur Bouchard se apropie mai mult de ea, dar duhoarea de trabucuri era atât de puternică, încât Caroline se dădu cu un pas înapoi. Se simți prost; părea un om destul de simpatic, deși era necioplit, dar mirosea prea tare a tutun și dinții lui aveau culoarea unei pajiști.

— Nu mi s-a impus nici o restricție. Eu mi le-am impus singură.

În diverse stadii de indignare, gentlemenii se întoarseră cu toții spre Huntington, uitându-se urât la el. Iar el, care discutase meritele fiecărei debutante cu prietenele lui Caroline, nu avea idee ce crimă făcuse. Totuși, în fața ochilor ei, intră din nou în rolul nebunului. Își scoase batista cea mare și o flutură ca pe un stindard.

— Ce e? Dragul meu *comte de Guignard*! Dragul meu *monsieur Bouchard*! De ce mă priviți așa încruntați și cu ochi atât de critici? Nu uitați la vesta lui purpurie. Din cauza hainelor, nu? Mi-ați descoperit șarada?

— Ce șaradă?

Monsieur Bouchard se zburli ca un câine ce adulmecă urma vanatului.

— M-am îmbrăcat prost în seara asta pentru că... pentru că... Văzând că minciuna nu-i va fi crezută, Huntington lăsă batista să-i cadă pe lângă corp. Sunteți prea isteți. Ați ghicit adevărul.

— Și care e?

Comte de Guignard îl studie pe Huntington cu o privire ostilă.

— Am ascultat de valet, în loc de bunul meu gust, iar acum sunt îmbrăcat așa.

Flutură din nou batista. Caroline închise ochii, exasperată.

— Nu vorbeam de... asta, zise *comte de Guignard* printre dinți.

— Atunci despre ce, dragul meu conte? Huntington se încrunță. Nu vreau decât să vă fac pe plac.

— Ai putea să ne faci pe plac și nouă, restul oamenilor, spuse Goose.

— Da, o ador pe domnișoara Ri... Ritter, adăugă Lord Vickers.

— Știi ce face domnișoara Ritter în numele tău? întrebă *comte de Guignard*. Refuză să danseze. E revoltător!

Acesta era genul de scenă pe care Caroline voia s-o evite.

— Vă rog, domnilor, amintiți-vă că nu vreau să dansez, indiferent de opinia lui Lord Huntington. Oricât aş prețui dansul, este decizia mea.

— Ah, nu ai un bărbat care să ia decizii pentru tine! *Comte de Guignard* îi sărută mâna din nou. Pardon, dar gentlemenii din Anglia voastră trebuie să fie nebuni să vă lase atât de singură.

— Eu nu sunt nebun! exclamă Huntington. Sunt perfect rațional.

Caroline nu-l înțelegea. Când era singură cu el, se purta ca un om rezonabil. Dar de îndată ce se afla într-o companie mai largită, devenea același smintit pe care îl întâlnise prima oară. Dacă juca un joc, nu-i pricepea scopul. Ce alt motiv putea să aibă pentru un astfel de comportament? Nu avea nici o explicație.

— Da, vedem acum că ești în toate mințile. *Monsieur Bouchard* se uită la Huntington zâmbind cu jumătate de gură. Când îți convine, milord, am vrea să ne vedem și să stăm de vorbă cu dumneata.

— Încântat! Huntington se luminează la față precum candelabrul lui Atherton. Să zicem mâine la prânz?

— Foarte bine.

Monsieur Bouchard pocni din călcâie când se înclină.

— Și, dragă *comte de Guignard*, să lămurim lucrurile: îmi trăiesc viața așa cum vreau, spuse Caroline. Nu am nevoie să mă conducă nimeni.

Sprâncenele lui Guignard se ridicară aproape până unde îi începea părul, dar era evident că nu o credea. Era un gentleman de modă veche și, pentru el, toate femeile erau frivole.

Caroline aproape că-i vedea roțițele învârtindu-se în cap, încercând s-o salveze încă o dată. Punându-i mâna pe braț, se uită în ochii lui.

— Sincer, n-am chef să dansez.

— O femeie frumoasă trebuie să danseze întotdeauna, spuse *comte de Guignard*.

— La comandă, dragul meu conte?

— *Non.* Fu de acord cu uşoara ei ironie. *Non.*

— Dar v-am invitat. Lui Lord Routledge nu-i venea să creadă că era posibil să nu reuşească în tot ce-şi propunea.

— Şi v-am mulţumit. Merita cu prisosinţă să fie pus la punct cu mai multă asprime, dar Caroline nu avea nevoie de mai mulţi duşmani decât avea deja. Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, vreau să-l prezint pe Lord Huntington tinerelor debutante.

Caroline se îndepărtă în grabă de admiratorii ei.

— Milord, facem un tur al sălii de bal?

— Grozav! zise Huntington şi îi oferi braţul său. Asta-i exact ce îmi doream să fac.

Se plimbară agale prin sala de bal, vorbind cu toate cunoştinţele lui Huntington. Caroline îşi dădea foarte bine seama cum arătau împreună. Un cuplu frumos, o îmbinare fericită a doi parteneri care se completau unul pe celălalt ca înfăţişare.

În ciuda puterii de convingere a lui Nevett, puţini credeau că ea era doar o prietenă de familie. Aşa că îl conduse spre Lady Pheodora. Aceasta îi urmărea precaută cum veneau către ea, iar lui Caroline îi venea să spună că notorietatea ei nu avea să-i pună în umbră. Părea să-i fie teamă de... Huntington. Acel Huntington care îşi flutura batista în cercuri mari pentru a indica formele lui Lady Pheodora.

— Lady Pheodora, sunteţi răpitoare astă-seară!

Era bine şi atât de adevărat. Moda cu decolteuri adânci îi etala lui Lady Pheodora umerii frumoşi şi pieptul, avantajând-o, iar cercul de претенdenţi din jurul ei creştea.

— Trebuie să protestez că daţi atenţie şi altor bărbaţi. Huntington îi alungă pe concurenţi cu un fluturat al bucăţii de bum-bac alb. La urma urmei, eu v-am descoperit.

Tot ce spunea era excepţional, dar vocea lui avea un fals accent franţuzesc pe care îl dobândise pe neaşteptate. Capetele se întoarseră spre el. Oamenii se holbau, apoi încercau să nu se mai holbeze.

— Milord, sunteţi prea amabil. Lady Pheodora se trase înapoi când Huntington se apropie de ea. Îmi amintesc cu plăcere de domnia voastră.

Înainte ca ea să poată reacționa, el se aplecă spre urechea ei și îi șopti ceva. Apoi, râzând pe înfundate, o luă pe Caroline de braț și plecă de lângă Lady Pheodora.

— Ce i-ai spus? îl întrebă Caroline.

— I-am zis să-l ia de bărbat pe Lord Cunningham. E cel mai bun dintre cei care se învârt în jurul ei și este pregătit pentru domesticire.

Fără să vrea, Caroline pufni în râs, apoi deveni serioasă.

— Milord, tu ar trebui să fii unul dintre претенdenții ei.

— În nici un caz. Lady Pheodora nu este sigur unica mea dragoste adevărată.

— Iubire adevărată, chiar așa. Caroline oftă de frustrare. Când o să știm cine e acest model de perfecțiune?

— Când voi auzi muzică.

Îi aruncă o privire piezișă.

— Cântă orchestra chiar acum.

— Atunci, adevărata mea iubire e aici.

— Hai s-o găsim, puse Caroline cu voioșie, deși o tulburase cu vorbele și purtarea lui.

Jude se îndreptă spre domnișoara Edwina Richardson, cu care flirtă puțin, apoi o duse pe Caroline spre o altă tânără. Declară că nici una din ele nu era adevărata lui iubire, dar, la porunca ei, puse deoparte batista și vorbi engleza ca orice gentleman normal.

În timp ce conversau cu Lady Rutherford și domnișoara Jordan (care avea regretabila tendință de a chicoti nervos), Nicolette trecu pe lângă ei. Pe un ton scăzut, îi spuse lui Caroline:

— De la distanță, mi se pare că afurisitul meu de fiu se poartă cum trebuie.

— Da, așa e, iar mamele tind să se convingă că pot pune mâna pe el pentru scumpele lor fiice.

— Bine. Nicolette o bătu pe umăr pe Caroline. Bine. Deci încep să sper că nu ești femeia care i-a fost promisă de soție?

— Nu! Lumea se uita la ea, curioasă, așa că vorbi mai încet. Nu. Adică... nu.

Am auzit o groază de zvonuri. Ochii lui Nicolette, cenușii, de obicei blânzi, o săgetară pe Caroline. Totuși, cred că mamele au mai multe motive de îngrijorare decât și-ar dori.

Caroline simți cum se albește la față.

Înălțimea Voastră, n-aș profita niciodată de poziția mea ca să stărui pe lângă Lord Huntington.

Dar acesta nu era adevărul adevărat. Îl sărutase. Sentimentul de vină o lovi ca un pumn în stomac și în gură, unde îi lăsă un gust amar.

N-am sugerat așa ceva. Dar tu nu ești singura implicată, iar Jude se poartă bine pentru tine. Când un bărbat în toată firea face ce i spune o femeie, are un motiv. Pe când se îndepărta, Nicolette clădu din cap, de parcă îi spusese fetei ceva foarte înțelept. Gândește-te la asta.

Caroline nu voia să se gândească la asta. Tot ce voia era să-l însoare pe Huntington. Se uita la el cum se întreținea cu domnișoara Jordan, iar priveliștea reuși s-o liniștească în mare măsură, pentru că fata încetă să chicotească și începu să vorbească. Când tânăra Lady Claudia Leonard li se alătură, el o tachină și, când ea făcu la fel, el râse zgomotos, făcând câteva capete să se întoarcă spre ei. Caroline le făcu semn, iar în jurul lui Huntington se strânse repede un grup de admiratoare.

Caroline se relaxă. Nu, nu se atașase de ea. În curând va fi înșurat și... ea în drum spre Franța cu Genevieve. Totul era perfect.

Din când în când îi vorbea cineva; dar majoritatea invitaților se mulțumeau să-i zâmbească distant sau să încline din cap. Debutantele și mamele lor nu voiau să periclitizeze eventualele căsătorii grăbindu-se să se întrețină cu o femeie compromisă. Ei nu-i păsa. Stătea deoparte și îl urmărea pe Huntington cum se purta cu doamnele, flirtând cu mamele, precum și cu ficele lor. Semna în carnetele de dansuri, iar ea credea că văzuse o sclipire deosebită în ochii lui pentru cel puțin trei din debutante.

Chiar pe când se săturase de stat în picioare, iar sunetul muzicii și murmurul conversațiilor păreau să-i provoace o durere de cap, Huntington spuse:

– Scuzați-mă, doamnelor, dar trebuie să găsesc niște băuturi răcoritoare, mor de sete.

Fetele chicotiră.

– Sper să vă văd mai târziu, zise Lady Claudia, cu îndrăzneală.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, copilă. O sărută pe frunte. Sper să vă revăd pe toate în curând. Pentru un timp, am uitat de orice altceva în compania voastră.

Îi oferi brațul lui Caroline. Pe când se depărtau, Caroline spuse:

– Am crezut că-ți place de Lady Claudia.

– Așa e, zise el oarecum surprins. Este încântătoare. De ce? Am lăsat impresia că îmi displace?

– Nu, dar sărutul pe care i l-ai dat a fost patern.

– Sunt destul de în vârstă ca să-i fiu tată, spuse el, cu o notă de exasperare în voce.

– Nu-i chiar așa.

– Nu, dar nu mă învinui că poftesc la fete. Nu are nici 18 ani.

– Deci nu e adevărata iubire?

Lui Caroline nu-i venea să creadă că îl întreba asta.

– Nu, nu cred că am întâlnit-o încă. Și știi ce îmi doresc?

Se uită în jos la ea.

– Ce-ți dorești?

– Să te pot săruta chiar acum.

– Sst!

Speriată, ea se uită în sus la el. Nu mai observa nici urmă din filfizonul zăpăcit, și nici din băiatul ascultător care o urmăsea de la o tânără la alta. În schimb, vedea un bărbat înalt cu bărbia puternică și trăsături aspre, care îi zâmbea de parcă ea era singura lui iubire adevărată.

– Nu mă poate auzi nimeni, o asigură el. Oamenii vorbesc prea mult. Muzica e prea tare.

Îi vorbi apoi de sărutările lor. Ea încerca să nu se gândească niciodată la acele sărutări, însă acum, acolo, în mijlocul unei săli de bal, cu vocea și ochii lui, o făcu să și le amintească... să-și aducă aminte cât de mult savurase acele clipe furate în brațele lui. Să-și amintească senzualitatea atingerii lui. Îi înțelegea sărutările

și bănuia că acesta era cel mai important lucru în dragoste: când se gândea, îi pătrundea în minte, îi citea gândurile și intențiile, avea bucuria de a cunoaște altă ființă atât de bine.

Și, cu toate că Huntington avea dreptate și nu-l auzea nimeni, un bărbat îi urmărea cu privirea de după o coloană și o văzuse râzând. Lord Freshfield nu era deloc mulțumit.

Capitolul 17

Până să poată Caroline să-și ascundă îmbujorarea și să-și aducă aminte că era guvernanta lui Jude, un valet le dădu de urmă. Îi dădu lui Jude un plic sigilat pe o tavă de argint, iar când Jude îl deschise și citi, își îngustă privirea. Părea concentrat, matur, serios: nu semăna deloc cu Lord Huntington pe care îl știa.

— S-a întâmplat ceva? îl întreabă ea.

— Să fii sigură că s-a întâmplat ceva. Acum era de-a dreptul furios. Mi-a scris valetul că a vărsat cremă neagră pe cizmele mele albe.

— Valetul te-a întrerupt aici la bal ca să-ți spună asta?

Lui Caroline nu-i venea să creadă.

— E strigător la cer! Știi ce greu e să găsești un cizmar care să aibă imaginația și inspirația să facă ghetе albe? Am plătit dublu, iar cizmarul aproape a plâns de bucurie când le făcea, iar acum... s-a ales praful de ele dacă nu le duc de îndată la reparat. Trebuie să plec, se tângui el și își duse palma la frunte.

— Nu! Caroline se uită înapoi la roiul de debutante pe care Jude le cunoscuse deja, apoi la tinerele din sala de bal, toate potențiale mirese. Nu acum. E absurd. Nu e nici o cizmărie deschisă la ora asta!

— Pentru mine da!

Bănuia că spune adevărul. Când un bărbat cheltuia atâta pe modă ca Jude, cizmarii și croitorii nu închideau niciodată prăvăliile pentru el.

— Dar ai promis că dansezi cu doamnele...

—Și asta voi face cu fiecare, la nunta mea. Până una-alta, voi înțelege gravitatea situației mele.

— Te faci de râs.

— Promit — o luă de mână — că dansez și cu tine la nunta mea.

— Ești îngrozitor! Își trase mâna. Chiar am noroc dacă nu mă alungă Nevett mâine. Rămâi, te rog!

— Trebuie să plec.

Atunci chiar îl disprețuia pe Jude. Disprețuia faptul că era din nou la fel. Se disprețuia că își făcuse speranțe în privința comportamentului său din acea noapte și că se gândise ce va face cu banii câștigați de pe urma căsătoriei lui.

Dar cel mai mult ura faptul că plecarea lui îi aducea alinare, căci asta însemna că îl avea de prea mult timp lângă ea. Îi spusese cu ciudă izvorâtă din rușine:

— Atunci pleacă, nu-mi pasă. Doar... pleacă.

— Te conduc la mama mea vitregă.

O luă de braț și încercă să o ducă în colțul unde stătea Nicolette cu prietenele ei.

— Nu trebuie să mă duci nicăieri.

Își trase brațul din strânsoarea lui cu o siguranță dezarmantă.

El ezită, se uită în jur, apoi dădu din cap.

— Prea bine. Dacă sunt probleme pe-aici, atunci se ascund foarte bine. Du-te la mama și rămâi acolo toată seara.

— Chiar crezi că o să fiu supusă și voi face absolut tot ce-mi poruncești?

Deși Caroline vorbea pe un ton măsurat, era furioasă. La culme. Era mânioasă. Doamnele nu se mâniau niciodată. Ea nu era niciodată furioasă. Însă voia să țipe la el, să-l lovească, pentru că îi pusese bețe în roate. Și... pentru că era un nătăfleaș la fel de mare precum arăta. Privirea lui deveni rece și tăioasă ca oțelul.

— Cred c-ai fi nesăbuită să nu faci cum poruncesc.

Făcu o plecăciune și dispăru. Ticălosul avea dreptate, se gândi ea posomorâtă. Avea să facă exact cum i se spusese. Avea să se ducă la ducesă și să rămână prin preajmă. În acea noapte nu se întâmplase nimic extraordinar și voia ca lucrurile să nu se schimbe. Cu acest gând în minte, își dădu seama că era singură în sala

de bal. Prietenele ei erau doamne respectabile care dansau cu soții lor sau discutau cu alte neveste despre copii, școli, servitori și treburi gospodărești. Debutantele plecaseră șoptind și chicotind. Pretendenții le abordaseră pe fetele mai receptive. O trecură fiori reci pe șira spinării. Era foarte conștientă de cât de puțin era acceptată în înalta societate. Acest lucru depindea mai mult de persoanele cu care se însoțea decât de comportamentul ei.

O porni imediat spre colțul unde o văzuse ultima oară pe Nicolette. În mod evident, erau mulți oameni în calea ei. Vorbeau, râdeau, beau. Era un bal, acel gen de eveniment la care s-ar fi dus fericită în urmă cu patru ani. Deodată, i se păru un loc presărat cu pericole. Acum patru ani era mereu cineva cu ea – bărbații care o iubeau.

Prieteni care se bucurau de prezența ei, o însoțitoare... care o trădase. Neliniștea ei crescuse acum că își amintea, iar în momentul de față se părea că oamenii erau conștienți de teama ei și se îndepărtau de lângă ea. Probabil că imaginația îi juca feste... sau nu?

Nu. Pentru că Lady Freshfield venea spre ea. Preț de o clipă, Caroline era din nou în biroul lui Lord Freshfield, o tânără ameită și speriată de pedeapsa pe care avea să o primească. Pe fruntea lui Caroline apărură broboane de sudoare. Femeia aceea o pălmuisese, considerând-o o desfrânată. Însă Lady Freshfield se schimbase în ultimii patru ani. Era mai slabă, mai istovită, iar pielea de pe gât îi atârna ca o perdea. Rochia ei imensă ar fi trebuit să fie ultimul răcnet, însă părea să o înghită cu totul, o făcea să arate ca un băț împodobit. Din nefericire, și ochii ei erau la fel: de un albastru strălucitor, aruncând văpăi de ură spre Caroline. Doar spre Caroline.

– Domnișoară Ritter, nu mi-a venit să cred când soțul meu mi-a spus că ești aici în seara asta.

Caroline se uită în spatele lui Lady Freshfield. Și iată-l, cu părul auriu strălucind în lumina lumânărilor, cu zâmbetul lui ironic ce-i dezvelea dinții albi ca perlele. Era Lord Freshfield. El pusese totul la cale, așteptase momentul când Caroline avea să fie singură ca să-și asmută soția asupra ei.

– Cum de îndrăznești să te arăți în lumea bună? Vocea stridentă a lui Lady Freshfield o făcu pe Caroline să se înfioare. Crezi că a uitat cineva ce ai făcut, cum mi-ai ademenit soțul în birou și...

– Cum m-a drogat? Caroline rămase neclintită. Se uita fix la Lady Freshfield. Știți că e adevărat. M-a atacat.

– Chiar și acum minți în legătură cu acea noapte – și chiar pe mine, soția lui.

Foarte multă lume se uita la ei mirată. Toate acele priviri surprinse și acuzatoare, ca și data trecută.

– Te-ai dus înadins la el în birou. Știai ce voia.

Caroline înghiți în sec. Asta era problema, lucrul pe care nu putea să și-l explice. Se dusesese de bunăvoie la el în birou.

– Nu am înțeles ce voia de la mine. Eram o fată prostuță. Dar dumneata știi – nu ți se face greață că soțul dumitale seduce fete nevinovate?

Curajul lui Caroline păru să o surprindă pe Lady Freshfield, care își alese cu grijă cuvintele.

– E un bărbat cu nevoi trupești, iar când o fată drăguță îl ademenește, cedează tentației. Apoi începu din nou să atace violent. Dar e al meu, *al meu* prin lege și jurăminte, iar tu ai încercat să mi-l iei.

Oamenii din jurul lor începură să șușotească.

Caroline făcu un pas în spate în fața insultelor lui Lady Freshfield. Era la fel ca data trecută. Ca în cele mai negre coșmaruri ale ei.

Lady Freshfield o urmă, răsuflând din greu, iar respirația ei parcă ardea și mirosea a pucioasă.

– Pleacă de aici! Du-te înapoi pe străzi sau oriunde ai mai sălășluit!

– N-am stat pe străzi.

Dar fusese cât pe ce, așa că mai făcu un pas înapoi.

– Suntem femei decente care nu vrem să avem de-a face cu de-alde tine!

Era o tortură. Caroline ajunsese în iad. Se uită în jur la musafirii care făceau cerc în jurul ei. Se uitau toți cu ochii mari la ele.

le holbau, nevenindu-le să creadă. Aveau priviri acuzatoare. Își amintea. Oriunde se uita, își dădea seama că toți erau de acord. Iar în spate se vedeau dinții albi strălucitori și părul blond superb al lui Lord Freshfield, care îi deplângea soarta. Arzând de nerăbdare să o prindă pe drumul spre dizgrație.

Caroline se întoarse pe vârfuri și se îndreptă spre ușa sălii de bal. Oamenii se dădură la o parte din calea ei. Auzi pe cineva rostindu-i numele, dar nu-i păsa. Voia să plece, să iasă din acea atmosferă încărcată, unde cruzimea față de cei nevinovați era acceptată, dacă îi distra pe ceilalți. Voia să iasă afară acolo unde cei răi își purtau armele la vedere și puteau fi dezarmați. Merse cu pași repezi prin holul unde stătuse mai devreme la coada de la primire, împreună cu ducele și ducesa. Se îndreptă spre ușa exterioară. Valeții o rupseră la fugă când o văzură și, înainte să ajungă la ușă, se trezi cu mantia în mână. Nu o puse pe ea, era prea înfierbântată. Iadul avea acest efect asupra oamenilor.

— Deschide ușa! porunci ea.

Un tânăr în livrea luă repede poziție de dreپți și făcu întocmai.

Caroline ieși. Îl auzi pe valet strigând-o:

— Domnișoară, stați să vă chem trăsura!

Dar simți aerul proaspăt și rece pe obrajii înfierbântați. Trase adânc aer în piept de mai multe ori, mergând pe alee cu pași mărunți. Toți vizitiii se întoarseră să se uite la ea. Își înclinară toți pălăriile.

— Po' să v-ajut, don'șoară? o întrebă unul.

— Nu, mulțumesc.

Spre deosebire de alte doamne din sala de bal, lui Caroline nu-i era frică să umble singură pe stradă noaptea. Știa cum să facă semn unei trăsuri și, când ajunse pe strada principală, exact asta și făcu. Pe când se suia, vizitiul o întrebă:

— Unde mergeți, domnișoară?

Oare unde se îndrepta? Voia să uite de întâlnirea cu Lady Freshfield. Voia să uite de rușinea de a i se trece păcatele în revis-tă de față cu debutantele și domnii. Mai mult decât orice, voia

să uite de ieșirea ei umilitoare. Și voia ca Jude să plătească scump pentru că o lăsase baltă. Dând din cap spre vizitiu, îi spuse:

– Duceți-mă la casa lui Lord Huntington din piața Fitzroy.

Până să se crape de ziuă, avea să afle cum de o lady inteligentă putea să lase deoparte morala și prudența și să se culce cu un bărbat. Caroline avea să fie ceea ce toată lumea credea deja că e – o femeie experimentată. Și după ce urma să se stabilească în Franța... poate chiar avea să devină curtezană, nu amantă fără putere, ci o femeie experimentată, cu propriul salon, unde bărbații și femeile cultivate aveau să discute despre politică, știință și descoperiri, iar după ce aveau să se stingă luminile, domniile aveau să implore să rămână. Până la urmă, era atât de pricepută în arta flirtului, încât toți bărbații din Londra spusese că e un adevărat diamant. Sub protecția potrivită, iar Jude ar fi putut să i-o ofere, ar putea să învețe să înnebunească bărbații de dorință. Era – trebuia să fie – o calitate care se deprinde când ai ocazia să înveți. Dacă era cu Jude, urma să aibă acest prilej.

În ciuda orei înaintate, majordomul lui Huntington era încă în uniformă când răspunse la ușă. Caroline își trase gluga mai în jos pe față.

– Vreau să-l văd pe Lord Huntington.

Nu văzu nici o reacție pe chipul bărbatului.

– Vă așteaptă, domnișoară?

– Desigur. Altfel de ce aş fi aici?

Avu grijă să vorbească pe un ton plăcut, dar ferm. Nu avea de gând să fie întoarsă din drum. Nu în seara aceea. Pentru nici un motiv.

Se părea că și alte doamne puse pe distracție îl vizitau pe Jude la orice oră, căci majordomul îi făcu o plecăciune și o pofti să intre. Fără să o întrebe cum o cheamă sau de ce venea la el, o conduse într-un salon confortabil.

– Momentan nu e acasă...

„Desigur. E la cizmar.“

– Dar puteți aștepta. Să vă aduc ceva, domnișoară?

– Nu, mulțumesc, zise ea, apoi: Ba da, aş vrea un pahar cu vin!

Aproape imediat ținea în mână un pahar cu vin roșu rubiniu și parfumat. Sorbi și zâmbi. Nu-i venea să creadă că e acolo. Nu-i venea să creadă că urma să facă asta. Îi plăcea să fie la cârma propriului destin.

Nu ca în acea seară în sala de bal, unde fusese izgonită de dușmănia unei femei înveninate. Caroline strânse paharul cu vin mai tare pe când își aminti, iar lichidul rubiniu tremura din cauza agitației ei. Jude o făcea să se simtă puternică și curajoasă. Ea, care își petrecuse ultimii ani cuprinsă de teama că o să ajungă săracă lipită pământului, moartă de foame, că n-o să mai vadă lumina zilei, că își va pierde sora sau că va da nas în nas cu Lord Freshfield. Dar, când o ținea Jude în brațe, devenea o altă femeie, una căreia nu i era frică de nimic. Se simțea provocată de persoana lui, iar Caroline credea că poate accepta acest lucru. De aceea venise acolo. Nu pentru că o lăsase baltă și își dorea răzbunare. Voia să devină la fel de indiferentă la critici. Voia să aibă o fire neînduplecată, la fel ca el. Vinul îi curgea pe gât și se gândea la viitor. Îi plăcea ideea de a fi o amfitrioană pe care lumea să se dea în vânt să o cunoască și îi plăcea că își luase inima în dinți și venise la Jude să învețe ce trebuie... să vadă și ea pentru prima oară cum e dragostea. Măcar o dată, până când sexul avea să devină o monedă de schimb. Era ciudat, dar privind în jur nu se răzgândi. Tot ceea ce-i aparținea era masculin, întunecat, cald și ales cu gust. Deci gustul său la îmbrăcăminte nu se asemăna cu cel la mobilă... Făcea ce trebuia. Ea și Jude se sărutaseră de mai multe ori. De fiecare dată, fusese și mai înfierbântată de pasiunea ce se năștea între ei, și îl luase prin surprindere de fiecare dată. Avea și ea să-l influențeze pe el.

Majordomul nu se întoarse. Cu siguranță credea că e una din iubitele ușuratele ale lui Huntington și nu considera că merita să fie tratată cu un respect ce nu i se cuvenea. Prea bine. Atunci nu vedea de ce ar sta acolo unde îi zisese el. Se duse în hol și, cu o înclinare maiestuoasă din cap spre lacheu, urcă scările.

Găsi ușor dormitorul lui Jude și intră cu tot curajul unei curtezane. Și dădu nas în nas cu valetul lui Jude. Cei doi se uitară unul la altul, mirați de prezența celuilalt. Dar în seara asta Caroline se schimbase. Sau poate că nu în seara asta; poate că ultimii ani

o schimbaseră. Și poate că în noaptea asta toate aceste schimbări lăsaseră o urmă.

— Îl aștept pe Lord Huntington și vreau să stau aici, îi zise ea cu un aer reținut. E plecat la cizmar?

— Domnișoară?

Valetul înclină din cap de parcă nu auzise întrebarea.

— La cizmar, repetă ea. Ai vărsat cremă neagră pe cizmele lui albe. Le-a dus la cizmar?

— Domnișoară, n-am idee despre ce vorbiți.

Acum se uita cu răceală la ea, iar vocea îi era glacială. Așadar, nu voia să admită ce făcuse.

— Prea bine. Îți sugerez să te duci la culcare, pentru că mă voi ocupa eu de toaleta lui Lord Huntington!

Bărbatul mărunț și spilcuit ieși din cameră și închise ușa. Calmul lui imperturbabil vădea faptul că femeile se perindau foarte des prin dormitorul lui Jude și aveau asemenea pretenții. Ei bine, de ce nu? Huntington era chipeș, bogat și extrem de viril. O dovedise în salonul lui Nevett și la grădina zoologică, de fapt, într-o simplă grădină. Când își aminti de sărutările lui, de gura lui pe sânii ei, trupul i se făcu moale, iar orice în-doială — nu că ar fi avut vreuna — se topi.

Își dădu jos mantia, o puse pe scaun și se uită în jur. Casa lui Jude nu era la fel de impunătoare ca a lui Nevett, însă avea mobilă luxoasă, focul trosnea în cămin, iar patul, lucrul cel mai important, era mare și maiestuos, cu un baldachin care avea să țină la distanță frigul primăverii târzii.

Zâmbi gândindu-se la pat. Făcu o reverență și zise:

— Da, desigur, mi-ar plăcea.

Își ridică brațele, se prefăcu că dansează și se îndreptă spre pat. Valetul lui Jude îi pusese stăpânului cele necesare pentru culcare pe pat: o cămașă de noapte din flanelă maro, un halat din mătase neagră lung până la genunchi și o scufie de noapte albă. Ce culori terne pentru un bărbat căruia îi plăcea îmbrăcămintea viu colorată! Fără nici un fel de măiestrie sau rușine se dezbracă de hainele pe care le alesese cu atâta grijă în acea seară. Puse pe ea halatul care o acoperi din cap până în picioare. Mânecile îi atârnavă

peste mâini, așa că le suflecă. Își legă cordonul în jurul taliei și se vâri în pat. Era cald. Se pare că valetul pusese încălzitorul sub pat înainte să intre ea. Salteaua era moale, pernele tari, iar tavanul alb avea stucatură și panouri pictate în fiecare colț. Ea rămase acolo cu brațele întinse și zâmbi uitându-se la acele picturi până când alunecă într-un somn dulce.

Capitolul 18

Crimă.

Jude înclină ușor din cap înspre majordomul lui când intră în casă, iar Wyatt își dădu seama în ce dispoziție era, așa că se abținu să sporovăiască. Îi luă paltonul din stofă de lână și jobenul, iar când Jude își aruncă mânușile pe măsută, Wyatt le luă și le puse deoparte.

Domnișoara Gloriana Dollydear avea capacitatea de a memora și a repeta cuvinte într-o limbă străină fără să le înțeleagă sensul, în maniera unei soprane. Până la urmă, asta făcea o cântăreață de operă. În acea seară la cină, le dezvăluise lui *comte de Guignard* și lui *monsieur Bouchard* niște lucruri pe care le auzise de la Throckmorton; ei stătuseră în fața ei și îi spusese ră în dialect moricadian cum avea să le afecteze acele informații toate planurile. Înainte ca ea să uite alăturarea de sunete pe care nu le înțelegea, Throckmorton trimisese după Jude să traducă. Deși nu auzise toate cuvintele, un lucru era limpede. Crimă. Plănuiau să omoare... pe cineva.

În ciuda eforturilor făcute, Gloriana Dollydear nu auzise sau nu-și putea aminti despre cine vorbiseră sau unde voiau să comită fapta mârșavă.

Pe când Jude urca scările spre dormitorul lui, își slăbi cravata și se descheie la vestă. Întâlnirea, secretul, revelarea misterului care crea mai multe mistere... toate astea îi aminteau prea bine de modul în care murise Michael din cauza acelor doi bărbați. Jude era pe cale să-i facă dreptate fratelui său, iar acum, dacă nu era

norocos și inteligent, de Guignard și Bouchard aveau să omoare alt nenorocit aici în Londra, ca să țină sub control o țară mică și bogățiile ei considerabile.

Jude era furios și frustrat. Voia să o pornească pe străzi, să-i prindă pe răufăcători când plecau de la bal și să-i omoare. Ar fi făcut dreptate. Acei oameni ucideau fără să se gândească la durerea și la suferința pe care le provocau. Îl omorâseră pe Michael.

Însă dacă *el* îi omora pe *ei* fără să aștepte ca serviciul secret englez să-i prindă în capcană sau ca un judecător să-i condamne, existau alți moricadieni care avea planuri să semene groază în numele libertății lor, iar Jude nu ar mai ști pe cine să bănuiască sau pe cine să urmărească.

În această seară, pe când moricadienii erau la bal, omul lui Throckmorton urma să intre în apartamentul lor și să fure cadourile pe care le oferise Jude. Avea să ia și alte lucruri de valoare, bineînțeles – *era* un hoț profesionist, iar posesiunile lor *reprezentau* leafa lui. Și avea să caute orice bilet scris, orice hartă, orice posibilă indicație a următoarei victime. Trebuia să fie vorba despre cineva important, ca să se stârneasă un scandal internațional și să se strice relațiile cu Franța. Dar cine să fie? Regina? Prințul Albert? Prim-ministrul? Până când ministerul de interne nu afla despre cine era vorba, nu puteau face nici o mișcare să le dejoace planul moricadienilor.

Intră în dormitor, își dădu jos sacoul, vesta și își desfăcu manșetele și gulerul. Unde era valetul lui? Nu conta. Îi plăceau la nebunie hainele lui Jude, pe care el le ura. Era în dispoziția în care să-și sfâșie cămașa purpurie, să-și dea jos cizmele negre și... Rămase cu un picior suspendat deasupra podelei, uitându-se la silueta care dormea în pat. Era Caroline. *Ce căuta aici?* Mai era și... goală. Cel puțin părea că e goală. Aproape goală. Avea o mână sub obraz. Părul ei castaniu era răsfirat pe perna albă. Halatul lui din catifea neagră forma un contrast cu pielea ei albă și Jude văzu puțin, doar puțin din sânul ei și sfârcul de culoarea piersicii. Era toată catifelată și relaxată, așteptând... chemându-l. Coniacul pe care-l băuse cu Throckmorton i se suise la cap. De aceea era așa amețit, nu pentru că sângele i se scursese din cap spre alte zone.

Avea totuși principii. Nu putea să-i răpească inocența, chiar dacă era aici, și goală. Atunci ar fi fost la fel ca Freshie.

Dar venise la el de bunăvoie și era goală.

Începu să-și descheie nasturii de la pantaloni. Voia să fie ca Michael, dar el înțelegea ceea ce fratele lui nu fusese în stare – că dragostea aducea cu ea responsabilitate, iar uneori putea să doară. Nu voia să o rănească pe Caroline.

Dar era goală.

Își dădu jos lenjeria. Ceva se întâmplase cu siguranță la bal, dacă venise la el. Mama lui vitregă avea să-l omoare dacă o dezonoră pe Caroline. Nu ar fi fost drept să profite de pe urma atării lui Caroline.

Dar era goală.

Și acum și el. Era tot de ce avea el nevoie. Feminină, excitantă, plină de viață. Ridică plapuma, se strecură în pat și își strecură brațul sub umerii ei. Ea deschise ochii și zâmbi de parcă el ar fi fost bărbatul pe care îl așteptase toată viața.

– Ce ți-a luat așa mult? îi șopti ea.

Îi luă fața în mâini și îl trase înspre ea să-l sărute. Căldura atingerii. Gustul pasiunii. Mirosul anticipării.

Când își ridică privirea, Caroline fu mirată să vadă în ochii lui o dorință lacomă și o disperare amară.

– Huntington, șopti ea. Jude. Îi dădu părul de pe frunte cu degetele.

Acum avea privirea mai limpede, căldura și plăcerea devenind una.

– Caroline, îi zise și îi dădu jos halatul de pe umeri. O întrebă pe un ton moale și profund: De ce-ai venit în seara asta?

Apoi, preț de o clipă, ea nu se mai simți așa bine în compania lui.

– Mi-am dat seama că pot să fac ce vreau pentru că sunt – „furioasă” – stăpână pe viața mea. Punându-i mâinile pe umeri, îl împinse, mai să-l răstoarne. Stăpână pe toate aspectele vieții mele.

Se așeză peste el și îi zâmbi sălbatic.

Era bine. Așa trebuia să fie. Alături de Jude, putea să iubească, să lupte, să câștige și nu aveau să fie consecințe, vreă bîrfă, căci

era sigură că el nu va divulga nimănui faptul că se văzuseră în secret. Degetele lui se plimbară pe gâtul ei, pe claviculă și sub halat, spre sânul ei.

— Lasă-mă...

— Nu.

Îi luă mâinile și i le așează pe barele de la capul patului.

— Chiar crezi că o să mă pot abține să nu te ating? chicoti el. Subestimezi farmecul tău și reținerea mea.

Se ridică în capul oaselor, își ajustă halatul pe umeri și se uită la el din cap până în picioare. Pătura îl acoperea de la mijloc în jos, dar de la brâu în sus arăta altfel de cum trebuia să arate un fil-fizon. Avea brațele musculoase, iar părul moale și negru ca pana corbului de la subțiori era mai închis decât cel de pe cap. Era clar acum că umerii lui lați nu se datorau vreunei căptușeli de pe dedesubtul hainelor. Arăta mai degrabă ca un hamal decât ca un conte. Pe piept avea păr negru și aspru, care se rărea pe burtă și cobora ca o săgeată sub pătură. Pe fiecare centimetru din pieptul și brațele lui se vedea că truseseră, iubiseră cu pasiune sau luptaseră din greu... Acum Caroline se uita la cele două adâncituri roșii și rotunde, aflate nu cu mult deasupra sfârcului drept. Chiar că luptaseră mult. Nu-și dădea seama cum, dar nu murise din cauza acelor două răni îngrozitoare. Răni de glonț. De-a lungul brațului drept era o linie lungă și roșie care se termina într-o ușoară umflătură a mușchiului, o cicatrice urâtă.

— De unde te-ai ales cu ele?

Caroline se uită la cicatricile de pe piept.

— A fost un duel stupid, o nimica toată.

Nimeni nu știa de rănilor lui. Nu auzise nici o vorbă, dar știa că nu le avea de la un duel stupid. Erau însemnele unui războinic.

Nu era un bărbat cu care să te joci. Putea să-i facă orice voia. Orice. Nu că ar fi rănit-o, dar cuprins de pasiune ar putea să-și impună voința asupra ei. Se săturase de voința bărbaților pentru o noapte. Măcar până în zori avea să facă ce voia, să simtă plăcerea pe care și-o dorea, să împartă bucurie după bunul plac.

— Sunt guvernanta ta. Luă cordonul de mătase de la halatul lui ca să-i lege mâinile. Vei face cum spun eu.

Îăcu ochii mari și zâmbi larg.

— Da, doamnă.

— Crezi că glumesc. Îi legă mâinile de pat. Nu știa nimic de noduri, doar ce învățase la brodat, dar știa că avea să țină. Chiar nu glumesc. Încearcă să te eliberezi.

El încercă să se elibereze din cordonul de mătase, dar avea mâinile și picioarele foarte mari, palmele foarte întinse și degetele foarte lungi. Zâmbetul lui larg deveni o grimasă. Se izbi de capul patului, făcând barele să zângăne, dar lemnul solid nu se clinti.

— E absurd, zise el. Trebuie să fiu dezlegat ca să te pot atinge.

— Nu. Eu trebuie să fiu liberă ca să te ating. În acest fel, știu că vei face exact ce-ți spun eu. Așa sunt la conducere. Acum, armăsarule, lasă-mă să te fac fericit.

Îi mângâie părul lung ca o coamă. El mârâi încet din piept. Dar Caroline nu avea nici o îndoială, nici o temere. Asta trebuia să facă. Furia i se va risipi și îi va da... nu știa exact ce, dar era vremea să afle. Îi fusese tot timpul atât de teamă că va ajunge în patul unui bărbat, victimă a poftei lui, încât nu se gândise niciodată că putea să tragă ea sforile. Putea chiar ea să-l subjuge, să-l modeleze, să-l chinuiască.

— Mi-aș dori să nu ai rânjetul ăla pe față, îi șopti el.

— Care-i problema?

Își puse mâinile în părul lui des. Doamne, ce arătos era! Avea un maxilar care îi sublinia puterea. Gâtul lui, care de obicei era acoperit de lavalieră, era gros, puternic. Nu ca al unui conte, ci ca al unui taur. Ca al unui bărbat care lucra în port, pe câmp, sau se ducea la luptă călare, cu o secure în mână. Își trecu buricele degetelor peste urechile lui frumos curbate și aproape lipite de cap. Ajunse la maxilarul acoperit de barbă deasă, apoi la gât. Și în tot acest timp se uita în ochii lui albaștri, care o priveau și o cântăreau... amenințând și promițând.

— Mă vei face să sufăr, nu? Îi mângâie cu privirea peticul de piele descoperită ce se vedea din halat. O să mă faci să plătesc pentru toți bărbații care te-au insultat sau te-au judecat.

Ea îl sărută lung și încet pe buze. Îi inspiră răsuflarea și i-o oferi pe a ei.

– Ți-e frică? îl întrebă ea cu gura peste a lui.

– Nu, nu...

Privirea încruntată îi trăda îndoiala.

– Prea bine. Pentru că-mi place să fiu guvernanta ta. Își trecu degetele peste claviculă, apoi ajunse pe piept. Îmi place să-ți fac anumite lucruri, să te văd neajutorat și supus capriciilor mele. Deși mi-aș dori să știu exact ce să fac.

În fața ochilor ei, lui i se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se întăriră pe pieptul păros. Era fascinată... și uimită, căci aceiași lucru i se întâmplă și ei exact în acel moment.

– O!

Cuvântul nu fu decât o simplă gură de aer.

– Nu poți face nimic greșit, o asigură el cu o voce adâncă și sugrumată. Orice vei încerca o să fie o tortură pentru mine.

– Exact asta vreau. Își strânse halatul în jurul taliei, dar imediat ce se mișcă, îi căzu din nou de pe umeri.

El o urmărea și îi sorbea din priviri fiecare centimetru al pielii.

– Nu știi cât mai pot suporta.

– Vei suporta până te dezleg.

Îi mângâie părul de pe piept, plăcându-i cât de aspru era și cum se încolăcea în jurul degetelor ei.

Era uimitor. Fascinant. Nu mai atinsese niciodată pielea unui bărbat, nu-și închipuise niciodată ce reacție va avea... nu-i păsase niciodată Acum curiozitatea o îmboldea... degetele ei dansau pe coastele lui. Îi plăcea cât de catifelată îi era pielea pe burtă și cedă impulsului de a o atinge cu buzele. El scoase un sunet care vădea și plăcere, și chin. Se frecă de el zâmbind, își apropie obrazul de al lui, savurând căldura și fermitatea trupului viril. Cu siguranță îl alarmase ceva când îi citise fascinația din privire, căci îi zise:

– Îmi vei da drumul când îți spun eu.

– Ce fel de guvernantă aș fi, dacă aș permite o asemenea nesupunere? îi spuse ea în zefleMEA.

Știa ce se ascundea sub pătură. Trăise în condiții îngrozitoare, în locuri unde prostituatele își făceau treaba. Știa ce aveau bărbații și cum se împreunau. Dar una era să știe asta și alta era

să fie aici cu el. Cu Jude nu simțea spaimă sau groază. Voia să vadă fiecare părticică din trupul lui, să-l sărute până se zvârcolea de dorință, să-l aibă... ridică pătura și o aruncă la picioarele lui.

Trupul lui era ca o sculptură făurită de forțe pe care nu și le putea închipui. Abdomenul său musculos, picioarele ferme și lungi, erecția... una era să știi ce are un bărbat în pantaloni și alta era să vezi pentru prima dată. Mădularul i se ivea din pădurea de păr negru dintre picioare. Era lung, palid și mare, cu vene albastre și un vârf gros. Îl dezgolise, iar acum voia să... nici ea nu știa prea bine. Să râdă de plăcere. Să țipe de uimire. În schimb, șopti:

— O, Doamne!

El râse scurt și amuzat.

— Mă simt flatat.

— Ești minunat. Nu vreau să te flatez absolut deloc.

— Și eu aș vrea să te văd.

— Nu. Își puse din nou halatul pe umeri, pierdută în gânduri. Nu încă.

Se așeză între picioarele lui și îi mângâie coapsele, plângându-i modul în care i se profila fiecare mușchi. Își plimbă mâna pe oasele genunchilor. Îi cuprinse pulpele în palme și coborî spre picioare...

— Ce picioare mari! șopti ea.

Îi zâmbi, dar ochii lui erau întunecați de efort, iar pielea de pe față părea întinsă pe oase. Era roșu în obraji, dar avea buzele palide.

— Caroline, fie-ți milă, dezleagă-mă!

— Nu!

— Atunci, curmă-mi chinul!

— Vorbești cu atâta brutalitate! Ar trebui să fii mai respectuos cu guvernanta ta. Se așeză în genunchi, se aplecă în față, plutind deasupra lui. Va trebui să te învâț minte.

— Răzbunarea va veni când te aștepți mai puțin. Nu mai zâmbea, ci o urmărea cu privirea...

Se uita la ea și, pentru prima oară, îi amintea de un leu. Un leu care își urmărește prada. Însă astăzi nu-i era frică de nimic. Nici un om, nici o fiară nu putea să o învingă.

— Nu mi-e teamă de tine.

— Te înșeli, îi spuse el amenințător.

Îl mângâie cu palmele pe piept, apoi pe abdomen, pe șolduri. De fiecare dată, se apropia mai mult de erecția lui. De fiecare dată, el se zvârcolea tăcut. Era o competiție, ca sărutările lor. Oare cine avea să cedeze primul?

În cele din urmă, mâinile ei erau în aer, la câțiva centimetri de erecția lui. Jude se sprijini cu capul de pernă, privind-o aspru cu ochii lui albaștri. Părea mânios și frustrat. Și cedă. Buzele abia i se mișcau pe când o rugă:

— Te implor...

— Ce anume? Asta?

Îl mângâie, dar nu direct pe piele, ci ușor deasupra.

— Ce-ți place să mă chinui!

Mădularul lui zvâcni. Ea râse.

Închise ochii. Își arcui trupul. O încântare sălbatică i se citea în priviri, prefăcându-l într-un războinic de o sălbăticie ieșită din comun. Dacă n-ar fi fost legat, era sigură că ar fi pus-o pe spate și ar fi posedat-o... Închise ochii pe când își imagina asta. Se umezi între picioare, iar dorința pe care o simțea mereu când era cu Jude se transformă într-o nevoie de nestăvilit. Dar nu terminase încă. Voia să facă totul în noaptea asta, tot ce auzise, tot ce-și putea închipui, orice ar rămâne pe vecie întipărit în mintea lui Jude, ca să nu o uite niciodată.

— Dar asta cum e? îl întrebă ea. Ți-ar plăcea? Se aplecă și îi sărută vârful penisului care zvâcnea.

Jude gemu, profund și chinuit, iar ea își dădu seama... orice femeie ar fi făcut-o. Geamătul venea din adâncurile frustrării, era primitiv, o îndemna să termine, să-l subjuge, să-l satisfacă atât pe el, cât și pe sine, să descifreze misterul împreunării lor. Dar era prea ușor, prea rapid. Avea doar noaptea asta la dispoziție și voia să o facă să dureze cât mai mult. Trebuia să-l cucerească doar pe el și să-l aducă pe culmile disperării. Gustă pielea încet și cu prudență.

— M-ai legat fedeleș, Caroline, mă torturezi. Patul se zdruncina pe când el dădea din brațe, făcând barele să se miște. Eliberează-mă acum!

Ea ridică privirea și zâmbi. Pe când Jude se uita, ea deschise gura și îl înghiți cu totul. Avea gust sărat. Pielea îi era caldă. Era la mila ei în toate privințele. Ea se mișcă de sus în jos pe toată lungimea lui, imitând mișcarea fără să știe prea bine detaliile. Probabil că reușise, căci Jude răcni ca un leu rănit. Credea că o să rupă tăblia patului.

— Te voi face să suferi la fel cândva.

Ea se așează în capul oaselor și se uită la el cu asprime, ca orice guvernantă la elevul ei.

— Nu ești deloc ascultător. Dacă nu-ți corectezi comportamentul, voi fi nevoită să iau măsuri.

El nu mai încercă să desfacă nodurile și se uită la ea cu luare-aminte.

— Caroline, mă pricep să pun la cale răzbunări.

Preț de o clipă, se gândi dacă se putea elibera și când îi văzu privirea încordată, mușchii, dimensiunile bărbăției o trecură florii — și se simți atât de încântată, că voia să renunțe la orice precauție și să-l elibereze. Apoi trase aer în piept. Se asigură. Era legat fedeleș. Nu putea să o atingă. Deținea controlul. Dădu din umeri, iar halatul ajunsese pe saltea. El trase mulțumit aer în piept.

— Ești superbă, șopti ea. Ești la fel de superbă pe cât mi-am închipuit.

— Și tu la fel.

Se așează peste el, își puse bărbia pe pieptul lui și, pe când se uita la ea, Caroline îi zâmbi. Se întinse în față și îl sărută cum își dorise toată seara. Iar încântarea o cuprinse ca întotdeauna. Buzele lui se mișcau pe ale ei și ea ar fi vrut să-l muște, să se bucure de acea stare de excitare toată noaptea, să îl lase să o învăluie în intimitatea limbii lui, gustul lui, până când trecea vremea și lumânările se ardeau de tot. Dar nu era cale de întoarcere. Pe lângă dorința de a-l săruta, o altă nevoie mai puternică sălășluia în adâncuri. Sub ea, trupul lui își cerea dreptul, iar trupul

ei răspundea. Ea se desprinsese din sărutare și respiră. Îl încolăci cu picioarele. Își trecu palmele peste coastele lui, la subsuori, mai sus pe brațe și îi cuprinsese încheieturile. Se uită în ochii lui îngroziți, întinsă deasupra lui.

— Te doresc atât de mult. Doar cu tine vreau să fac asta.

El zâmbi slab.

— Exact așa cum ar trebui să fie.

Nu era chiar declarația pe care ar fi vrut s-o audă, dar își aminti că între ea și Jude se înfiripase o pasiune descătușată. Nu făcea promisiuni și nu aștepta asta nici de la Jude. Își plimbă mâinile pe pieptul lui, se ridică în capul oaselor și deasupra erecției lui. Simți un fior de plăcere și mișcă încet din șaolduri, adunând plăcerea din fiecare mișcare. Se uita la el cu înfrigurare.

— E timpul să pui capăt chinului.

— Ai dreptate. Își duse mâna între coapse și îl înșfăcă, îl potrivea. A sosit clipa!

Se uită în ochii lui. Se înfipse în membrul lui lung și ferm. Sub ea, Jude tremura, stând nemișcat și lăsând-o să facă ce vrea. Simți o durere. Ea știa că așa va fi, era sigură că va fi neplăcut, dar, spre surprinderea ei, se umezi și mai tare, ușurându-i pătrunderea. Îl dorea. Se apăsă din nou în el, se relaxă și apoi se înfipse din nou. Durerea creștea, dar și încântarea ei. Îi plăcea nespus. Îi plăcea să-l aibă pe bărbatul acesta puternic între picioarele ei. Îi plăcea mirosul pământesc al trupurilor lor pe când se împreunau. Degetele ei se prinseră în părul aspru de pe pieptul lui. Auzi pe cineva gâfâind și își dădu seama că era ea. Auzi un geamăt adânc și își dădu seama că era al lui. Făcu ochii mari, căci durerea atinsese apogeul. Apoi, dintr-odată, îi fu mai ușor. Intrase cu totul în ea, răpindu-i virginitatea în cel mai frumos mod cu putință. Iar reținerea lui luă sfârșit. Nu putea s-o ia în brațe, dar se putea mișca.

Se unduia sub ea, îndemnând-o să găsească ritmul primordial al împreunării... iar ea îl găsi. Patul se zdruncina când ea se mișca, luându-l cu ea, simțind totul în timp ce el o posedea și invers. Despre asta tot șușoteau femeile. De aceea se comportau bărbații ca niște proști. Datorită acestei grandori primitive,

pentru această senzație de împreunare care nu se sfârșea. Era cu Jude într-un fel pe care nu-l crezuse posibil, cu trupurile unite... și sufletele. El se împingea în ea din nou și din nou. Jude se chinuia să se dezlege, iar mușchii lui lucioși pulsau sub piele, o dovadă clară a forței ce sălășluia în el. Se uita la ea cu ochii lui albaștri arzători, pe când pasiunea o cuprindea, făcând-o să geamă. În mijlocul trupului ei, încântarea pleca și se întorcea, devenind din ce în ce mai puternică atunci când el se împlânta în ea. Trupurile li se atingeau zgomotos în timp ce unirea lor devenea mai sălbatică, mai rapidă, mai liberă. Măinile îi erau strânse în pumni. Sfârcurile ei erau tari ca niște mărgele și o dureau. Era toată încordată, dorința crescând în ea...

Când ajunse la paroxism, trupul ei părea prins în mijlocul unei vijelii. Simți furnicături ce se transformară în foc năvalnic. Sângele îi vâjâia în urechi. Ochii îi erau orbiți de lacrimi, iar plămânii o dureau ori de câte ori încerca să ia o gură de aer. Dar nimic nu conta, ci doar să caute senzația la fiecare zvâcnitură. Tipă și își înfipse unghiile în umerii lui. Sub Caroline, Jude intra în ea de parcă ar fi vrut să o umple, să li se contopească trupurile, să-și facă loc pentru totdeauna între picioarele ei, în pânțele ei... în inima ei. Înăuntrul ei, totul se încleșta în jurul lui, încercând să-l țină acolo, unde era așa bine. Încerca să-i smulgă o făgăduială pe vecie.

Pentru o clipă lungă și uimitoare, își găsi fericirea supremă. Dar era prea mult, prea bine, prea minunat. Senzația începu să se risipească. Caroline se liniști și rămase deasupra lui, ca să se odihnească. Dar Jude nu terminase. Continua să se împlante în ea, căutând aceeași fericire, iar când furtuna îl prinse și pe el, scoase un strigăt. Închise ochii și se mișcă cu atâta furie, de parcă tot ce fusese înainte nu reprezentase nimic.

Ea nu voia, nu credea că este posibil. Dar eliberarea lui îi provocă și ei alta, apoi alta. Trupul nu-i mai aparținea. Plăcerea ei se contopea cu a lui, iar de această dată era mai multă, mai puternică. De această dată, pe când îl primea în ea, el termină cu atâta putere, încât se zdruncină patul. Se zdruncină pământul.

Sămânța lui reprezenta o promisiune veșnică, iar ea îi dăduse... totul, se dăruise pe sine.

Jude se trezi în zori cu brațele eliberate, dar Caroline nu mai era în pat. Se ridică în capul oaselor și se uită în jur, dar știa fără să i se spună că ea plecase.

— La naiba, femeiei!

Aruncă în colțul celălalt al odăii perna, care sări și ajunse pe podea, ceea ce nu-i alină deloc frustrarea.

Nimic nu o putea face, în afară de prezența lui Caroline aici, acum că era liber și capabil să se răzbune pe ea pentru că se folosise cu atâta cruzime și măiestrie de corpul lui. Sări din pat și se uită la trupul lui. Avea erecție. Bineînțeles că da. Era sânge de virgină pe el, o dovadă clară că noaptea trecută fusese reală, dar mădularul lui nu părea să-și dea seama de asta. Continua să pulseze, încercând să găsească o cale spre locul dintre picioarele ei ca să se împerecheze din nou.

Jude își încheștă pumnii și se uită absent pe fereastră, la Londra care începea să revină la viață. Ce ciudat că o dorea mai mult pe Caroline acum că o cunoscuse și trupește... dar nu era ciudat că își dorea să o chinuie la fel cum făcuse și ea cu el.

Da, îi era dor de Michael. Da, ardea de nerăbdare să-i facă pe nenorociții aceia să plătească pentru cadavrul carbonizat și îngropat departe, în altă țară. Era timpul să termine cu trecutul și să meargă mai departe și îi era limpede că viitorul o includea și pe ea. Cuprins de frenezie, își chemă valetul, iar, când bărbatul intră împleticindu-se, pe jumătate îmbrăcat, Jude ceru să i se pregătească baia și cel mai nou costum.

Trebuia să isprăvească cu moricadienii ca să se ocupe de Caroline – cu orice preț.

Capitolul 19

Străzile erau cufundate în liniște. Se auzeau doar primele strigăte ale vânzătorilor ambulanți și zăngănitul bidoanelor.

Caroline se ducea spre casa tatălui ei și zâmbea fericită. Soarele tocmai răsărise, ceea ce însemna că avea să fie o zi rară pentru Londra: senină, luminoasă și caldă. Desigur, de ce n-ar fi fost așa? Noaptea trecută, Caroline preluase controlul asupra vieții ei. Era curajoasă. Nu avea să-i mai fie teamă niciodată. Simțea... mirosul unui trup nespălat. Se sufocă la gândul că prudența venise prea târziu. Londra era periculoasă oricând și oriunde. Nimeni nu o știa mai bine decât ea. Se întoarse și văzu un individ mătăhălos, la fel de înalt ca Jude, numai că se clătina, era murdar și beat. Caroline se dădu înapoi îngrozită, dar rochia ei de bal nu era făcută ca să o ia la sănătoasa.

— Dă-te înapoi! îi zise ea pe cel mai poruncitor ton cu putință.

Atacatorul râse și întinse spre ea mâinile lui aspre. Ea deschise gura să țipe – și văzu ceva venind în goană spre ei, la nivelul solului. Auzi zgomot de roți. Era Harry. Bețivul se uită în jos, vru să tragă un șut – și țipă. Harry se rostogoli pe jos, iar Caroline văzu cuțitul plin de sânge în mâna lui. Înjunghiase bețivul în picior. Dar ginul făcuse bruta imună la durere, căci scutură din cap și se repezi din nou după Caroline. Ea continuă să meargă, dar se împiedică. La picioarele ei era un inel de fier care căzuse de la o roată – și profită de ocazie. Îl luă de pe jos și îl azvârli cât putu de tare în pieptul lui. El gemu, dar tot venea spre ea. Ea aruncă obiectul metalic din nou în el. El i-l înșfăcă și-l aruncă pe pavaj, făcând un zgomot sinistru. Respirația îi suiera printre golurile dintre dinții înnegriți, iar ochii îi ardeau de mânie. Veni greoi spre ea, cu mâinile lui mari întinse... Iar Harry îl atacă din spate și îl înjunghie în picior, pe parte cealaltă a genunchiului. Bețivul se împiedică și căzu, țipând de durere.

— N-o să se scoale prea repede. Harry își șterse cuțitul de mână și îl puse în teacă, sub braț. Îi oferă mâna. Hai s-o tulim d-aci până nu vine cineva să vadă de ce se vaită omu'.

Caroline îl trase după ea, grăbindu-se să dea colțul. Era ameteală.

— Nu știam că poți să te lupți așa.

— Îs descurcăreț. Dacă vrei să supraviețuiești pe vas, e bine să înveți câte ceva. Chiar nu mi-a părut niciodată rău.

– O să mai meargă bărbatul ăla?

Țipetele se estompau pe când ei se îndepărtau grăbiți.

– Crezi că-mi pasă? făcu Harry.

Bănuia că nu. Nu când se târa prin noroi și gunoaie în fiecare zi a vieții lui și primea șuturi pentru că era ușor de lovit.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat.

– Da' chiar nu te-am învățat nimica? N-ai fost atentă. Părea exasperat și furios. Mereu sunt nenorociți în lume, chiar mai răi ca mine.

– Nu mai răi ca tine, îl tachină, dar zâmbetul îi pieri de pe chip. Nu voia să fie prudentă, dar nici să-și piardă viața tocmai când începuse să trăiască din plin. Îmi pare rău, o să fiu mai atentă. Ești rănit?

– Am câteva vânătăi, atâta tot. Am avut io și mai rele. Aruncă o privire la rochia ei de bal. Drăguță. Parcă nici n-ai dat p-acasă ieri-seară.

Caroline știa că Harry ținea socoteala a tot ce se petrecea în Londra. Avea ochi peste tot. Cu siguranță fusese văzută părăsind sala de bal noaptea trecută și intrând în casa lui Jude.

– Mă învinovățești pentru ce-am făcut? întrebă ea încetișor.

– Da-ți pasă ce cred io?

– Da, îi spuse ea cu sinceritate. Îți prețuiesc părerea.

– Așa ar și trebui. Dar pe buze îi înflori un surâs. Are reputație bună individuu' ăsta al tău. Bine că te mai gândești și la tine. Da' o să se însoare cu matale?

– Doamne, nu! Nici n-am vrut asta. Avea aceleași planuri, în ciuda nopții trecute. Era de neînduplecat. Jude trebuia să se însoare. Avea să ia și bani dacă reușea. Dar acum am trei variante la dispoziție – să rămân fată bătrână tot restul vieții, să locuiesc cu familia mea în Franța sau să mă fac curtezană. Am vrut și eu odată să fac ceva fără să mă gândesc la reputație, la planuri sau la familie.

– Mda.

Harry își țuguie buzele.

Caroline își aminti cât de bine se pricepea să mânuiască un cuțit. Știa că îi place de ea, așa că intră în panică.

— N-o să-i spui nimic, nu-i așa?

— Cui? Lu' Lord 'Untington? Nici o vorbuliță, drăguță. E treaba mamei și deloc a mea.

Nu știa dacă să-l creadă sau nu pe Harry, dar ajunseseră la casa tatălui ei. Îi făcu un semn.

— Nu vrei să intri?

Harry se uită la scările ce coborau spre bucătărie.

— Nu, azi spun pas.

Bineînțeles.

— Să-ți dau ceva de mâncare sau de băut?

— Asta da, ceva cald de mâncare și o sticlă de rom medicinal, dacă nu-i prea mare deranjul.

Ea deschise gura să protesteze, apoi își zise că, dacă bărbatul voia să se îmbete cu rom, nu avea de ce să-l oprească. Coborî scările, bătău la ușă și, când răspunse bucătăreasa, dădu buzna în bucătăria deschisă, unde mirosea a pâine abia coaptă.

— E un bărbat afară. N-are picioare, dar mi-a salvat viața. Poți să-mi dai un mic dejun cald și o sticlă cu rom?

Bucătăreasa stătea cu mâinile pline de făină în șoldurile ei pline.

— V-a salvat viața, așadar? Se uită la rochia de bal a lui Caroline. Văd și de ce.

Caroline ignoră această remarcă.

— Trebuie să vorbesc cu Genevieve. A plecat tata?

— Da, a plecat deja la birou, zise bucătăreasa.

— Foarte bine.

Caroline luă doi biscuiți calzi și înfulecă unul pe când o zbughea pe ușă. Pe celălalt îl țină la nasul lui Genevieve până când copila adormită se foi și o întrebă iritată?

— Ce vrei?

— Să-mi văd sora.

— Caroline, tu ești. Genevieve deschise brusc ochii. Ce faci aici?

— Trebuia să-ți pun o întrebare. L-am văzut pe tata de două ori săptămâna asta și m-a rugat să vin acasă.

— Serios? Genevieve era acum în capul oaselor. Și vii?

—Nu dacă reușesc să-l însor mai întâi pe Lord Huntington. Pe Caroline o durură aceste cuvinte. O luă de umeri pe Genevieve. Știi de ce mă cheamă tata acasă?

—Nu, dar are el un plan. Genevieve se frecă la ochi ca să-și alunge somnul. A venit pe aici câteva zile și o dată chiar a vorbit cu mine.

—Și ce ți-a zis?

—Mi-a spus că n-o să fiu niciodată la fel de drăguță ca tine, așa că, dacă m-ar lăsa să merg la baluri și un sezon întreg, tot n-ar avea nici o șansă să pună mâna pe un titlu.

—Se înșală. Caroline îi dădu deoparte părul de pe chipul cu trăsături plăcute și zâmbi. O să fii mai mult decât drăguță. Vei fi o frumusețe.

—Sper, spuse Genevieve cu nemulțumire. Nu-mi pasă.

Caroline știa că era o minciună sfruntată.

—Dar vreau să fiu frumoasă acum, ca să pun și eu mâna pe un titlu și să nu-l mai las pe tata să vină pe la mine.

—E un motiv foarte bun, recunosc Caroline.

O îmbrățișă pe Genevieve.

—Trebuie să mă întorc, dar, dacă afli ce pune la cale, dă-mi de veste.

—O să aflu eu, îi promise Genevieve.

Jude intră în biroul lui Throckmorton din casa neștiută de nimeni din Londra.

—Cum a mers ieri-noapte?

Throckmorton ridică privirea și își puse mâna streășină la ochi.

—Doamne, de ce trebuie să te îmbraci așa când vii aici?

Jude se uită în jos la vesta lui roșu-aprins, brodată cu auriu.

—Mă duc să mă văd cu moricadienii. Cred că asta îi va face să creadă că nu sunt prea luminat la minte, nu-i așa?

—O, da! Throckmorton se ridică și se duse spre ușă. Ți-am recuperat bunurile, dar Maltin n-a găsit nici un indiciu referitor la planurile lor. Însă ne-a adus pe cineva care cred că ne va fi foarte folositor.

Jude îl urmă.

– Ce anume?

– Valetul lor. L-a surprins pe Maltin, care l-a înșfăcat și l-a adus aici. Acum e interogată.

– E foarte bine, spuse Jude mulțumit. Or să creadă că a luat tot și a dat bir cu fugiții. Ce ați scos de la el?

– Nu scoate o vorbă.

– Poate vorbește doar moricadiană.

Throckmorton îi aruncă lui Jude o privire cu subînțeles.

– De-aia și mergem noi la el.

Se întâlniră cu una dintre gărzile mătăhăloase ale lui Throckmorton, care venea grăbit pe coridor spre ei și spuse fără nici un preambul:

– Domnule, trebuie să veniți imediat.

Throckmorton și Jude se uitară unul la altul. Gardianul, un tip foarte dur, părea dezgustat. Într-o odaie luminată de câteva lumânări găsiră un singur scaun, pe care stătea un bărbat atât de slab, încât părea un cadavru – valetul moricadienilor.

Doi bărbați se sprijineau de perete; luară poziție de drepti când intrară Throckmorton și Jude.

– Domnule, ne-am dat seama de ce nu vrea să vorbească, zise unul din ei. Uitați-vă!

Fără să i se ceară asta, prizonierul deschise gura, iar în locul limbii nu avea decât un mare gol. Îi fusese smulsă limba.

– Doamne sfinte!

Throckmorton se dădu în lături, îngrozit.

– Nu l-am răpit pe amărât, spuse omul lui Throckmorton, l-am salvat.

– Cine naiba a făcut asta? vru să știe Throckmorton.

Drept răspuns, prizonierul își suflecă mâneca și le arătă un semn roșu și rotund pe pielea brațului. Apoi altul, pe urmă altul. Unele erau cruste, altele cicatrici sau răni care supurau.

– Bouchard și trabucul lui blestemat. Jude se uită îngrozit la Throckmorton. Te-am avertizat în privința lui.

– Așa e. Throckmorton se duse spre ușă. Chemați un doctor să aibă grijă de amărâtul ăsta. Vedeți dacă știe să scrie...

– Nu cred.

Jude îl urmă pe coridor.

– Într-adevăr. Asta schimbă totul. Moricadienii știau că e prea speriat să fugă de unul singur. Or să creadă că a avut un complice. Vor fi agitați, gata să-și termine trebușoara cât mai repede cu putință. În biroul lui, Throckmorton se duse la sticla de brandy, își puse un pahar și îl dădu pe gât dintr-o suflare. N-am acceptat niciodată o asemenea cruzime.

– Nu.

Jude se întrebă la ce chinuri fusese supus Michael înainte să moară.

Throckmorton se uită la Jude și umplu alt pahar pe care i-l dădu.

– Ai ceva noroc folosind-o pe guvernanta ta ca paravan?

– De Guignard s-a îndrăgostit de ea.

Jude își bău și el brandy-ul dintr-o suflare, sperând să-i mai încălzească sângele înghețat.

– E bine, căci noi ne temeam să nu-i cadă cu tronc Gloriana Dollydear. Se pare că e prea vulgară ca să-i fie pe plac.

Throckmorton îi umplu din nou paharul lui Jude, iar cei doi dădură pe gât al doilea pahar de brandy.

– Se pare că el e veriga slabă din cei doi. Poți să te folosești de guvernantă?

– De ce?

– Dacă se agravează criza, va trebui să ne ajute. Poate s-o facă?

– Da. Jude puse jos paharele. Da. Caroline era pregătită și curajoasă. Dar una era să o folosească pe post de paravan. Și alta să o pună în pericol, căci se înfruptase din inocența ei... i-o luase. Bouchard e periculos. Mortal. Valetul lui are cicatrici care o dovedesc. Și eu am. Nu pun în primejdie viața unei femei. O știi foarte bine.

Throckmorton luă o gură de brandy și adăugă ceva ce el știa că urma să vină.

– Doar dacă e absolut necesar. Când ești disperat, recurgi la orice soluție. Dacă nu vrei să folosești o femeie, uită-te la inelul tău cu sigiliu.

Inelul lui Michael. Jude atinse suprafața îndoită și se uită la rubinul strălucitor. Îl treceau fiori la gândul că scumpa lui Caroline ar putea ajunge în mâinile moricadienilor. Însă aceștia meritau să fie spânzurați pentru ce făcuseră și ce aveau de gând să facă.

— Du-te la ei și vezi ce afli. Astă-seară o să fiu la operă și o să joc puțin teatru cu domnișoara Dollydear în văzul tuturor — Throckmorton părea dezgustat — și aș vrea să terminăm înainte ca moricadienii să ucidă... pe oricine.

— Ca noi toți, de altfel.

— Măcar tu nu trebuie să te prefaci îndrăgostit de o cântăreață de operă. Să isprăvim odată, înainte ca reputația mea să fie complet distrusă.

— E cam târziu pentru asta, dragul meu Throckmorton, remarcă Jude cu plăcere în timp ce ieșea pe ușă. Mult prea târziu.

Capitolul 20

— O să luăm ceaiul aici, zâmbim frumos, iar dacă te întreabă cineva de plecarea nepoliticoasă de ieri-seară, o să-i spunem că te-a chemat sora ta, îi zise Nicolette lui Caroline, de parcă era Napoleon care dădea directive.

— Da, Înălțimea Voastră.

Trăsura se opri în fața căsuței lui Lady Emma.

— O să stau cu tine câteva minute. Apoi, dacă totul merge bine, o să plec de lângă tine, dar n-o să ies din încăpere. Dacă îndrăznește cineva să facă un comentariu nepotrivit, vin imediat. Indiferent ce se întâmplă, să nu mai dai bir cu fugiții. Licărul din ochii lui Nicolette nu mai lăsa loc de refuz.

— Nu, Înălțimea Voastră.

Fuga lui Caroline fusese văzută ca o recunoaștere a vinei și era deja pe buzele tuturor din Londra.

— Lady Emma mi-e prietenă bună, foarte respectabilă, și a fost de acord să ne susțină, dar trebuie să-mi promiți că nu mai intri în panică.

– Nu, Înălțimea Voastră.

Nicolette fusese furioasă când Caroline se întorsese acasă de dimineață. Își făcuse o mie de griji, sigură că fata își găsisese sfârșitul pe străzi, și țișase la Caroline cum nu o mai făcuse nimeni până atunci, ca o mamă a cărei fiică o speriasse de moarte. Caroline nu fusese în viața ei atât de emoționată și, când cedă nervos și plânse, Nicolette făcu la fel. Legătura dintre ele devenea mai strânsă, diferită. Se transforma în ceva mult mai puternic, deși Caroline nu voia să spună lucrurilor pe nume. Apoi Nicolette își făcuse planuri să refacă reputația lui Caroline și, câteva ore mai târziu, erau la ceai cu doamnele, ca să realizeze acest lucru.

– În regulă. Nicolette se uită la rochia lui Caroline, de un verde pal. Arăți superb și ai un aer decent. Ești prietenă cu ducele și ducesa de Nevett. N-ai de ce te teme și nu trebuie să dai bir cu fugiții. Dacă mai faci asta o dată, nu te mai pot salva.

– Nu, Înălțimea Voastră.

Caroline urcă treptele alături de ducesă.

– Ți-e teamă? o întrebă Nicolette pe când stăteau în fața ușii strălucitoare.

– Nu, Înălțimea Voastră.

Nu-i era frică. Noaptea trecută lăsase o femeie îngrozitoare să o izgonească și dăduse bir cu fugiții, adică exact ce-i reproșa Nicolette. Apoi preluase controlul asupra destinului ei – și al lui Jude – iar acum nu-i mai era teamă de nimic. Să fugă? În nici un caz. Ținuse în frâu un bărbat puternic și îl făcuse să tremure. Era puternică. Nimeni nu mai putea să schimbe asta. Niciodată. Ușa se deschise. Nicolette și Caroline pășiră înăuntru. Și alte doamne erau acolo, scoțându-și mantiile, flecărind, adevărate întruchipări ale bunătății și blândeții. Înghețară când le văzură pe nou-venite, apoi se îndreptară în mare grabă spre salon, prefăcându-se că nu le văzuseră.

– Înălțimea Voastră, îmi cer scuze că vă pun într-o postură așa penibilă, îi spuse Caroline ducesei, cu părere de rău. Promit că nu se va mai întâmpla.

— Sunt sigură. Nicolette își puse încet mâinile pe brațele lui Caroline și i le strânse ca un antrenor care încurajează un boxer. Pruntea sus!

— Și zâmbește! adăugă Caroline.

Nicolette zâmbea larg, ceea ce nu prevestea nimic bun pentru cine îi stătea în cale.

— Să cucerim Londra azi!

Când ajunseră în prag, era clar, după şușotelile și expresiile uimite, că aflase toată lumea – scandaloasa domnișoară Ritter era acolo. Lady Emma, o fată bătrână, mărunță, slabă și cocoșată, de vreo șaptezeci de ani, veni spre ele.

— Scumpa mea Nicolette, ce bine că ai venit! Și domnișoara Ritter! Îi întinse mâna. Se simte bine sora dumitale?

Caroline îi răspunse cu politețe.

— Da, mulțumesc. Are o afecțiune la plămâni și ne-a îngrijorat tare rău.

— Ai stat trează toată noaptea să ai grijă de sora ta bolnavă? Nu-i de mirare că arăți așa obosită! Nu te superi dacă o bătrână ca mine îți vorbește deschis, nu? Lady Emma îi atinse mâna lui Caroline. Vino lângă mine și bea o ceașcă de ceai revigorant. Se spune că bucătarul meu face biscuiții cei mai buni din Londra.

Caroline îi mulțumi în șoaptă și i se alătură lui Lady Emma, care turna ceaiul în timp ce făcea conversație despre fleacurile de care era interesată lumea. Nicolette se plimba printre invitați, salutându-și prietenele care se purtau normal, însă alte doamne tresăreau de parcă ar fi avut ciumă. Dar, în timp ce musafirii continuau să sosească și totul părea să fie în ordine, murmurul conversațiilor creștea în intensitate. Când ajunse Lady James, scoase un țipăt de încântare și o sărută pe Caroline pe obraz, iar, la scurtă vreme Lady Morrison, una dintre prietenele apropiate ale lui Nicolette, li se alătură să vorbească despre opera la care urmau să se ducă în acea seară. Avu loc un moment tensionant la sosirea lui Lady Reederman, dar, deși bătrâna se uită cu asprime la Caroline, manierele învinseră și se alătură politicoasă discuției. Când Lady Emma o înghionti ușor pe Caroline, aceasta se ridică și se plimbă prin încăpere. Iar doamnele vorbiră

cu ea, nimeni n-o întrerupse. Cu îngrijorare în glas, toată lumea o întreabă ce mai face sora ei.

Astfel că, atunci când se aşternu tăcerea, era atât de palpabilă că umplu încăperea. Caroline simţi cum i se zburleşte părul. Se întoarse ușor spre ușă, iar în prag stătea Lady Freshfield, o zeiță scheletică a răzbunării. Ochiul îi aruncau vâpăi când se uită la Caroline. Avea obraji schimonosiți de ură. Zâmbii atât de batjocoritor, de parcă buzele i-ar fi fost conturate de o mână tremurândă. Tremura toată de indignare și arăta ca o caricatură a unei lady, desenată de un artist din infern. Caroline se întreba cum de aflase Lady Freshfield că era aici. Cu siguranță se dusese vorba în toată Londra: „Caroline Ritter e la un ceai și urmează să aibă din nou reputație bună dacă nu iei măsuri“. Cine să-i fi spus? Bineînțeles, Lord Freshfield. O asmutise ieri pe soția lui împotriva ei. Probabil că o făcuse și azi, căci o hărțuise pe Caroline în toți acești ani și nu avea să accepte acum înfrângerea.

Însă noaptea trecută alungase acest bărbat din coșmarurile ei. Jude o făcuse să se simtă nemuritoare, de parcă ar fi fost în stare să-și rezolve problemele pentru că era capabilă să-l stăpânească pe el. Știa că era o iluzie, dar acum i se părea că e adevărat.

„Sărmana Lady Freshfield.“ Caroline își dădu seama că spusese asta cu voce tare.

– Sărmana Lady Freshfield!

Nicolette veni lângă Caroline.

– Lady Freshfield...

Caroline îi făcu semn să tacă. Nu avea nevoie de ajutorul lui Nicolette. Trupul ei tânjea după Jude, căci asta îi amintea cum trebuia să fie dragostea, și nu avea de gând să dea înapoi în fața acestei fantome a unei iubiri dezastruoase.

– Cum îndrăznești să te arăți din nou în societatea londoneză? Lady Freshfield veni în față ca un șarpe subțire și veninos, uitându-se fix la Caroline, fără să clipească. N-ai învățat nimic ieri-seară?

– Ați încercat să mă învățați maniere proaste, dar nu cedez ușor, îi zise Caroline fără să tresară.

Câteva femei care se uitau la ele icniră. Câteva chicotiră. Și Nicolette șopti:

— Gata, încetează!

— Nu poți să fii aici printre femei cu reputație bună, nu te vor accepta niciodată, îi spuse Lady Freshfield. Tu ești dezonorată!

— Da, dar chiar și după patru ani, oamenii tot știu cum mă cheamă.

Caroline se uită la Lady Freshfield cum primea insulta, iar aceasta ridică o mână. Caroline o apucă de încheietură. Femeia încercă să se elibereze. Mâna ei ca o gheară avea unghiile pregătite să-i scoată lui Caroline ochii. Pentru prima oară în viața ei, Caroline era fericită că era înaltă, puternică și că învățase să se apere, căci nu avea să o lase pe Lady Freshfield să-i facă vreun rău. Îi zise cu o voce glacială și limpede, care răsună în odaie:

— Lady Freshfield, vă rog să nu uitați că e foarte urât să te încaieri la o serată. Dacă ne pretăm la așa ceva, doamnele or să creadă că suntem femei de rând.

Femeile erau toate amuzate. Caroline auzi o laudă șoptită, dar ce conta acum era să se uite fix în ochii lui Lady Freshfield și să-și impună voința.

De această dată, doar Lady Freshfield o auzi.

— Nu mă veți ataca. Voi ieși învingătoare.

— Ești o târfă!

Vocea lui Lady Freshfield era ascuțită și isterică.

— Isprăviți! Lady Emma ieși în față, cu un aer aristocratic. Nu se vorbește așa în casa mea. *Este vulgar*. Plus că nu v-am invitat azi. Și știu prea bine că nu v-am cerut aprecieri la adresa musafirelor mele. Cred că vă veți simți mult mai bine acasă, unde vă veți veni în fire și apoi veți putea apărea din nou printre doamne.

Lady Freshfield se uită la femeile care o priveau lung, de parcă ar fi fost un animal necunoscut. Încercă să o mai înfrunte pe Caroline preț de câteva secunde. Apoi cedă brusc. Încetă. Caroline îi dădu drumul cu prudență și se trase înapoi de teama unui alt atac neașteptat.

Lady Freshfield inspiră adânc de parcă alergase kilometri întregi pe tocuri și se adresă audienței:

— Nu pot să cred că o lăsați să fie aici. Tu, toate — nu sunteți aristocrate adevărate. Nu știți cum să vă comportați. Nu vă pasă decât de bani și influență și o lăsați să vi se alăture pentru că e bogată. Și pentru că o *ducesă* — cuvântul era fusese rostit cu dispreț — o protejează. Dar când domnișoara Ritter vă va *fura* bărbații care n-or să se mai întoarcă niciodată în patul vostru, o să vă pară rău.

Se întoarse pe vârfuri și plecă, lăsând un gust amar tuturor.

— Asta e! Prefăcându-se uimită, Lady Reederman stătea cu ceașcă aproape de gură. Am fost puse la punct!

Un râs nervos se auzi în încăpere.

— Domnișoară Ritter, cred că ne povesteai de sora dumitale, îl zise Lady Reederman. Te rog să continui.

Când Caroline se uită la ea nedumerită, femeia adăugă:

— A venit vremea să o pună cineva pe hoasca aia la respect. Domnișoară Ritter, nu mă mir că tu ai fost aceea.

Săptămâna 2: Lord Huntington trebuie să participe la multe petreceri și baluri.

Caroline se uită la acea notă, scrisă cu atâta speranță cu săptămâni în urmă și râse în hohote. O, da, participase. Iar ea i se dăruise pentru plăcerea lor reciprocă. Puse tocul în călămară și scrise cu înflorituri:

Lord Huntington se descurcă de minune în amor, dar, ca orice armăsar năvălaș, are nevoie de cineva să-l țină bine în frâu.

Râse din nou. Da, îl călărise ca pe un armăsar, și, ca orice călăreată pricepută, își strunise bine calul. Își atinse obrajii înroșiți pe când își amintea tot ce făcuseră în timpul nopții.

Lord Huntington dă dovadă de curaj și seduce o femeie, dorind să afle cum fusese aceasta până când neglijența și cruzimea i-au slăbit puterile.

Caroline nu se putea minți. Nu ar fi avut curajul să o înfrunte pe Lady Freshfield cum o făcuse azi dacă Jude nu i-ar fi permis atâtea libertăți noaptea trecută. Dacă un bărbat atât de vânos i se supusese, se simțea puternică acum, așa că hotărî să nu mai lase nici un bărbat să se folosească de ea vreodată.

Când Lord Huntington se va căsători, mă aștept că soția lui să fie cea mai încântătoare dintre femei, căci el e cel mai viril dintre bărbați.

Capitolul 21

—Draga mea, dacă ațipesc, dă-mi un ghiont cu cotul. Nu se cuvine ca ducesa de Nevett să adoarmă în mijlocul unei arii. Nicolette se afundă în scaunul din loja personală a lui Nevett. Deși nu pot înțelege cum reușesc unii să rămână treji.

Caroline afișă un zâmbet larg, văzând atâtea indiferență.

—Nu înțeleg cum cineva poate adormi la operă.

—Vrei să spui că la operă cântăreții zbiară atât de tare, iar noi suntem mult prea aproape de ei?

Loja ducală se afla la stânga scenei, unde, dacă cineva stătea lângă balustradă, așa cum făceau Nicolette și Caroline, putea să vadă pe oricine și putea fi văzut de toată lumea.

—Nu, vreau să spun că muzica e minunată și interpretarea atât de înălțătoare!

Nicolette pufni.

—Așa spun toți.

—Opera e foarte la modă. Caroline îi arătă cu o mână înmănușată interiorul Operei Regale Italiene, care se redeschisese cu doi ani în urmă, iar fiecare loc din sală era ocupat acum, și la fel și lojile de pe trei nivele. Vopseaua strălucea în lumină cu nuanțe aurii, iar cupola era foarte sus, într-o splendoare celestă. Toată lumea bună e aici.

— Când ești ducesă, unul dintre avantajele, și recunosc că sunt prea multe, este că nu contează ce fac ceilalți. Nicolette se rezemă de spătar, cu un zâmbet ironic. Sunt la fel de importantă în societate, fie că mă duc la operă sau nu.

— În cazul ăsta, mai bine așipiți. Plictiseala nu vă va afecta statutul social.

Nicolette o atenționează cu degetul pe Caroline,

— Nu mă tenta. Dar râse. Sinceră să fiu, când se sting luminile, o să mă mut în fundul lojii. N-o să mă vadă nimeni acolo. Apoi nu trebuie să-mi fac altă grijă decât că o să sforăi prea tare și o să mă audă lumea.

Caroline chicoti, nespuse de încântată de acea seară, de situația ei și de Nicolette. Și cum să nu fie? Deși știa că nu acesta fusese planul lui Nevett, sub protecția lui nu mai era o porumbiță pătată, ci însoțitoarea ducesei, o adevărată onoare. Mânca bine, se îmbrăca bine, era din nou în societatea pentru care fusese educată, și, dacă anumiți oameni se uitau chiorâș la ea, nu-i era teamă de ei, pentru că statutul ducelui o apăra... iar după ceaiul din acea zi, și curajul de care dăduse ea însăși dovadă.

Cel mai bine era că nu avea motive să se simtă vinovată. Atitudinea ei demnă se putea explica prin faptul că își îndeplinea bine sarcina pentru care fusese angajată. Îl ajuta pe Jude să ajungă din nou un membru respectat al societății și era mândră de progresele făcute. Până la sfârșitul sezonului de baluri, avea să îl însoare.

Mă rog, avea un motiv pentru care să se simtă vinovată. O guvernantă responsabilă nu făcea dragoste cu elevul ei. Cu siguranță nu-l lega de pat, deși el o lăsase. Închise ochii pe jumătate în timp ce își amintea plăcerea pe care o dăruise și cea pe care o primise. Nu, o guvernantă respectabilă nu săruta un bărbat până se zvârcolea și nu-l călărea până oboseau amândoi; dar se întâmplase doar o dată, fusese un moment de nebunie, merit să dovedească, o dată pentru totdeauna, că deținea controlul asupra vieții și a pasiunilor ei.

Și ale lui Jude, bineînțeles. Îl cucerise pe Jude într-o campanie nemaipomenită și victorioasă. Era o femeie îmbătată de propria putere.

Nicolette ținea binoclul de operă în dreptul ochilor și privea lojile de pe partea cealaltă. Se uita și jos în sală, unde stăteau oamenii de rând, care flecăreau și se foiau.

— Unde e Jude? o întreabă Nicolette. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

Caroline își netezi cu grijă fusta de catifea.

— Nu știu.

Oare o evita? Regreta cumva cele întâmplate noaptea trecută? Oare nu-și dăduse bine seama, și plăcerea lui nu fusese la fel de mare ca a ei? Sau era oare furios că se furișase? Că refuzase să l dezlege și îl forțase să facă lucrurile după placul ei?

Își aminti și abia își putu controla respirația. Ce îngrozitor — sau minunat — era că simplul gând la el îi dădea palpitații.

— Se aude vocea lui pe coridor, spuse Nicolette. Vezi ce face, dragă.

Caroline se duse înspre pragul ușii și se uită afară.

Jude stătea acolo, vorbind cu *comte de Guignard* și *monsieur Bouchard*, și arăta... extraordinar. Era arătos de-ți stătea inima în loc, iar profilul lui emana virilitate. Avea fruntea boltită, nasul, odată spart și acum ușor strâmb, maxilarul puternic. Buzele... buzele lui Jude făceau din sărut o artă, una a cărei amintire o făcea pe Caroline să-și ducă mâna la inimă ca să-i domolească bătăile.

— Sunt încă atât de șocat să aud că v-a fost jefuită casa ieri-noapte. În vocea lui Jude se simțea groaza. Este sigur cineva care urăște francezii.

— Dar nu sunt francez. *Comte de Guignard* vorbea scurt și răstit, reușind să pară cam neobrăzat. Sunt din Moricadia.

Costumul lui Jude cu nuanțe de mov nu bătea la ochi, dar ea bănuia că îmbrăcăminte nu mai conta, căci știa ce se ascunde sub haine. Pentru ea conta doar trupul atrăgător al lui Jude, marcat de răni, părul aspru și pielea moale, membrul care promitea și desfăta pe măsură.

Îi veniră lacrimi în ochi când își aminti acea plăcere, căci își dădu seama că o dată nu fusese suficient. Însă nu avea să se mai ducă la el; făcuse ce dorise și aflase de ce femeile cedau așa de repede în brațele unui bărbat.

Luase bucurie de la el și i-o înapoiase, dar acum viața revenea la normal: o așteptau celibatul și singurătatea. Se duse înapoi în lojă, se sprijini de perete, își șterse lacrimile de pe obraji și se prefăcu că nu-i pasă.

— Dar nu ești moricadian, nu? Adevărații moricadieni sunt niște țărani simpli. Dacă Franța nu v-ar fi cucerit, ar mânca tot prepeliță fără sos. Jude parcă era un actor prost care își recita rolul. Tu și francezii tăi care conduceți țara sunteți aristocrați adevărați.

— Asta așa e, recunosc *comte de Guignard*.

Spre mirarea lui Caroline, sâsâia ca un șarpe.

— Cu cât se unește Moricadia mai repede cu Franța, cu atât mai fericit vei fi, spuse Jude.

Comte de Guignard spuse ceva într-o limbă pe care Caroline nici nu o înțelegea, nici nu o recunoștea, dar tonul lui o făcu să-și întoarcă privirea și să se încrunte.

— Ce? întrebă Huntington, părând uimit.

— Conteale spune că înțelege foarte bine cum gândește el.

Din tonul lui *monsieur Bouchard*, Caroline își dădu seama că minte. Pentru prima oară se întreba de ce Huntington părea așa de entuziasmat de acei doi bărbați care nici nu-l plăceau, nici nu-l respectau. Nu se fereau să-l batjocorească. Jude spunea că adoră tot ce e francez, dar așa cum îi atrăsese atenția *comte de Guignard*, ei nu erau francezi cu adevărat.

— Mă bucur că m-ați adus și pe mine la vânătoare, spuse Jude fericit. Sigur nu credeți că sunt un trăgător pe cinste!

— Ești într-adevăr un as. *Monsieur Bouchard* părea încântat. Și când le-am zis asta câtorva prieteni pe care ni i-am făcut aici, m-au asigurat că toată lumea știe cât de bine te pricepi.

— Vai, ce măgulitor!

Caroline parcă îl și vedea pe Jude roșind. Orchestra începu să intoneze uvertura.

— Ar trebui să ne întoarcem în loja noastră, spuse *comte de Guignard*.

— Să ne vizitați la pauză, propuse Jude.

Caroline o porni spre scaunul ei de teamă să nu fie prinsă că trage cu urechea, dar se opri când își auzi numele.

— Domnișoara Ritter e cu noi și vă adoră pe amândoi, spuse Jude cu voce tare. Mai ales pe dumneata, conte.

Caroline nu știa ce să creadă. De ce ar fi spus Jude una ca asta? Ea îi spusese ce părere avea despre *comte de Guignard* — oare Jude se gândea să le facă pe plac *numai* moricadienilor? În ciuda frivolității și firii aparent insensibile, Jude nu era prost. De fapt, Caroline chiar îi aprecia inteligența. Nu putea să spună exact ce, dar simțea că se pune la cale o trădare.

— E tot pe hol și vorbește cu *comte de Guignard* și *monsieur Bouchard*, îi spuse ea lui Nicolette, grăbindu-se spre scaun.

El intră în lojă, iar Nicolette îi porunci:

— Închide ușa și așază-te, Jude. Începe opera.

— Da, mamă.

Își trase scaunul în spatele lui Caroline și se așeză îndeașuns de aproape pentru ca ea să-i simtă mirosul viril. Era conștientă de fiecare mișcare a lui și se simțea înghesuită, așa cum stătea sprijinită de balustradă.

Dar indignarea i se risipi. Știa cine era Jude; nu ascunsese niciodată că era un simpatizant al moricadienilor și al francezilor. Pentru moment, Caroline era fericită să-l aibă aproape și de neatins.

Luminile se stinseră în sală și se aprinseră pe scenă. Muzica se auzi mai tare, iar soprana apărură dansând pe scenă. Era durdulie, frumușică și avea ochi atât de vii, că reușeau să-i farmece pe toți din public. Cu excepția lui Nicolette, care stătea pe scaun cu spatele încovoiat și, când soprana începu să cânte, ducesa gemu tare, fără să-i pese de oamenii din celelalte loji.

— Sst, îi șopti Caroline. O să creadă că sunt eu.

Nicolette se uită în ambele părți. Pereții dintre loji erau subțiri, dar solizi.

– Luminile sunt stinse. Nu mă vede nimeni. Jude poate să stea în locul meu. Se ridică și se duse în spatele lojii. Se așează pe un scaun, își trase altul ca să-și rezeme picioarele, își puse mâinile în sân și bărbia în piept. Vocea ei șoptită pluti prin lojă: Să vă bucurați de operă, copii.

Caroline se așteptă ca Jude să vină în față lângă ea, dar el rămase nevăzut în spate, o prezență constantă.

– Ți-am spus cât de încântătoare ești în seara asta?

Vocea lui îi ridică buclele de pe ceafă.

– Mulțumesc.

Își netezi din nou rochia, plăcându-i senzația oferită de atingerea mânușilor din mătase pe fusta de catifea pentru operă.

Rochia era făcută din brâie de culori: albastru-deschis pe corsaj și partea de sus, iar mai jos culoarea se întuneca, ajungând la albastru-închis la tiv. Caroline nu voia să poarte ceva atât de neobișnuit, dar își dăduse seama cât de iscusit era lucrată când o pusesese pe ea.

Daisy îi coafase părul în bucle și îi așezase un singur trandafir după ureche. Ducea insistase să-i împrumute un colier din aur bătut cu safire și presărat cu diamante și cercei asortați. Zumzetul făcut de oamenii care vorbeau când Caroline intrase cu ducea confirmase asta – purtată cu o mantie cu volănașe tot albastru-deschis ca și corsetul, această ținută avea să fie la modă luni de-a rândul.

– Rochia e încântătoare.

– Eu spun că persoana care o poartă o face încântătoare.

Ea trase adânc aer în piept, înfierbântată de pasiunea lui Jude. Sau era oare pasiunea ei? Nu știa. Nu îndrăznea să ghicească. O cuprinse cu brațul. O luă de mână și i-o ținu. Doar atât. Ea se uită fără țință la scenă, unde soprana nu contenea să cânte, și lăsă căldura strănerii lui de mână să-i pătrundă în suflet. De ce-i păsa?

Dacă ar fi mângâiat-o mai intim, i-ar fi răspuns. Bineînțeles că urma să o facă, pentru că nu avea cum să *n-o facă*. Dar, când o luase de mână și doar o ținea așa, se simțea... în siguranță. Protejată. Iubită. Și nimic nu putea să-i schimbe părerea. De ce o afecta atât

de mult? Refuza să cerceteze motivele în profunzime. Oricare ar fi fost cauza, nu voia să știe. Pe când se uitau la primul act, degetele o furnicau acolo unde o atinsese – dar și cele de la cealaltă mână. Era suficient să o atingă o singură dată și i se încălzea tot trupul. Pe scenă, baritonul își cânta iubirea neîmpărtășită. Soprana flirta și dansa. Muzica se înălța, iar inima lui Caroline la fel. De multă vreme nu se mai simțise așa – nici nu putea să-și dea seama în ce dispoziție era. În cele din urmă, își dădu seama – era fericită. Nu avea să dureze. Știa asta din experiență. Dar acum se bucura de o fericire inegalabilă.

– Mă gândesc doar la noaptea trecută. Buzele lui Jude îi atinseră urechea, se mișcau cu o precizie delicată pe când îi șoptea. Nu pot să uit nimic. Vreau să mă atingi din nou. Îi eliberă mâna. Ba nu, mai mult decât atât – vreau să te ating.

Sunetul vocii lui o făcu să închidă ochii. Îmbătută de parfumul, vocea și cuvintele lui, își plecă privirea.

– Nu putem. Ce am făcut eu...

– Noi.

– A fost o nebunie de moment.

– Tu... ești nebunia întruchipată. Vocea lui era blândă, gingașă... incitantă. Ești curajoasă și neînfricată. Îndrăznești să legi un bărbat și să iei ce vrei de la el. Numai tu puteai face asta, Caroline. Numai tu.

Era încântată când își auzea numele rostit de el, când o lăuda. Știa că era acolo în spate, nevăzut, pândind în întuneric, iar căldura trupului său o învăluia. Avea nevoie de aer; îi inspiră adânc parfumul, căldura. O umplea de dorință. Buzele lui îi atinseră pielea sensibilă din spatele urechii, o mângâiere șoptită, un fior abia perceput. Își ținu respirația, dar acea frântură de amintire era puternică, zdrobitoare. Își amintea când îl ținuse în ea, durerea și extazul.

Mâna lui îi urcă pe braț, îi frământă umărul, apoi coborî ca să-i apuce sânul. Nu o atinsese noaptea trecută. Căci nu-i eliberase mâinile. Acum, Caroline își dădea seama ce greșală făcuse. Sânul i se înfioră de o pasiune pe care o știa mult prea bine. Jude își trecu degetele peste sfârcul ei; era întărit. Însă acum era altfel.

El o atingea pe ea. Simți cum i se strânse stomacul. Sângele îi gonia prin vene. Întunericul ce-i împresura îi făcea mai dezinhibiți. Iar ea era sălbatică, senzuală, un element al naturii, singura cu bărbatul care o readusesese la viață.

Pe scenă cântau bărbați și femei. Oamenii se uitau din alte loji și din stal. În spatele ei, ducea dormea. Nimeni nu știa ce-i face Jude, iar lui Caroline îi plăcea acest secret. Era excitant să știi că nu era permis să se atingă, aici, la operă. Nu era permis să se atingă deloc, niciunde, dar ei sfidau convențiile, bunul-simț și tot ce admirase și respectase ea până atunci.

— Jude...

Numele îi ieși de pe buze odată cu suflul slab. Era un ordin, o rugămintă.

— Da, draga mea.

Îi simțea zâmbetul pe obraz. Își întoarse capul și o sărută o dată cu buzele strânse. Însă ea mai gustase din pasiunea lui și acum își dădea seama ce voia. Era încântată. Își ridică mâna și îi mângâie maxilarul.

— Am visat că-ți voi face exact ce mi-ai făcut și tu mie.

Vocea lui o emoționează, profundă și tulburătoare, evocându-i amintirea momentului când ea ar fi preferat să fie inocentă, fără trecut, să nu re trăiască senzația avută când făcuseră dragoste. Deschise ochii și îi văzu jumătate de față, luminată slab de reflectoarele de pe scenă. Cealaltă jumătate era în întuneric, de nepătruns, necunoscută. Ochii lui sclipeau ca niște bijuterii închise la culoare pe când se rezema de ea. Simțea că Jude... era mai singur decât orice bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Simțea că era un bărbat care ducea o povară grea pe umeri.

Era ridicol, pentru că se îmbrăca și se purta ca un bufon. Probabil că doar i se părea. O apucă de mijloc, apoi de fustă, pe care o mototolea în pumn. Și continua să o ridice.

— Nu, îi șopti ea, dar nu-l opri.

— Nu ne vede nimeni, e întuneric. Suntem în spatele balustradei, mama doarme, îi șopti el grăbit. Nimeni nu știe ce facem aici.

Dar ea nu-l lăsă. Era un comportament deplasat la operă. Sau oriunde. Puteau fi prinși. Și umiliți. Însă se umezi la gândul

ea ar atinge-o acolo, în maiestuoasa sală a Operei Regale Italiene, în timp ce muzica viorilor îi împresura, iar vocile superbe cântau despre iubire.

Îi trase fusta până în talie. Jupoanele foșniră. Îi mângâie genunchiul, deasupra jartierei, iar materialul subțire din care era cusută lenjeria ei intimă o făcea să simtă fiecare atingere blândă de parcă ar fi fost direct pe pielea ei. Mâna lui urcă pe coapsă. Când el îi desfăcu lenjeria, iar degetele îi atinseră părul cârlionțat din zona cea mai intimă, plăcerea deveni insuportabilă. Ea îl apucă de încheietură cu degetele și îi trase mâna. Iar el îi așeză palma pe brațul scaunului. Vocea lui îi șopti din nou la ureche:

— Nu, Caroline, acum e rândul tău să stai și să suferi cât timp eu îmi fac poftete.

— De ce aş face asta? șopti ea fără vlagă.

— Pentru că așa e corect.

— Corect? Dar nu-mi pasă. Îmi place să controlez totul.

Vorbea cu o sinceritate dezarmantă.

— O să-ți placă și ție.

Îi ridică buclele și o sărută pe ceafă. Îi făcuse o promisiune.

Pe când îi depărta coapsele, ea se uita drept înainte, fixând orbește tablourile și vopsea de deasupra scenei. Degetul lui mare intra în ea și o deschise pentru atingerile sale. Dorința ei profundă o luă prin surprindere. Degetele lui se plimbau blânde pe ea, aducând-o la o înălțime mai mare decât notele atinse de soprană. Apucă strâns scaunul. Își mușcă buza de jos până începură să-i lăcrimeze ochii, însă nu îndrăzni să scoată nici un sunet. Dacă o făcea, cineva avea să audă și, deși se cânta pe scenă, era sigură că toată lumea ar recunoaște țipătul unei femei al cărei trup fremăta de dorință. Degetele lui o tachinau. O mângâiau, atingându-i mugurele cu mișcări circulare și lente, apoi coborau spre intrarea în trupul ei. Iar dorința ei creștea. Se umezea din ce în ce mai tare. Voia... îl voia în ea.

Dorința pulsa în ea, tânjea să fie satisfăcută. În întuneric, ea își mișca șoldurile într-un dans ca o chemare primitivă. Civilizația din jurul lor era insignifiantă pe lângă nevoia sa lăuntrică. De parcă și opera se apropia de același apogeu, muzica crescua

în intensitate. Cântăreții se adunară pe scenă și își cântară lauda... apoi terminară brusc. Muzica încetă. Cortina căzu. Peste tot, lumea începu să vorbească. Plasatorii se mișcară cu repeziciune prin mulțime, ca să aprindă luminile.

Jude îi coborî fusta. O sărută pe obraz cu blândețe, de parcă îi promitea ceva – dar nu zise nimic.

Din spatele lojii, Nicolette întrebă:

– S-a terminat în cele din urmă?

– E pauză. Mai e actul trei. Vorbea pe un ton normal, nu era gătit de dorință neîmplinită.

Caroline era agitată. Fusesse excitată până aproape de apogeu... și lăsată baltă. Avea trupul încordat, pregătit. Rămase așezată și se uită în loja de alături, de parcă era interesată de plasatorul care aprindea lumânarea și de oamenii care se întindeau și vorbeau.

Blestemă în sinea ei opera, sincronizarea proastă, luminile și zgomotul. Îi dispăcea publicul. Îi ura pe toți pentru că avea nevoie să se descarce. Nu-și dăduse seama până atunci cât de femeie era, ce nevoi urgente avea trupul ei. Trebuia să fie singură acum cu Jude.

– O să avem companie. Nicolette dădu scaunul mai în spate și vocea îi era mai aproape. O să vină prietenii mei și ai lui Caroline, plus oameni care vor să o vadă pe femeia care a avut ac de jocul lui Lady Freshfield. Ca să nu mai pomenesc de tinerele pe care le atragi tu, Jude.

Caroline ar fi vrut să stea jos, dar Jude o luă de braț, constrângând-o să se ridice. Evident că trebuia să se poarte normal. Nu putea să-și descarce nervii pe oameni. Dar picioarele îi tremurau, iar zâmbetul îi arcuia buzele într-o parodie a bună-tății. Simțea că nu va putea să se adune. Se mișca precum o marionetă. Probabil că suferința i se citea pe chip, căci Nicolette se încruntă și o luă de mână.

– Draga mea, te simți bine? Tremuri toată!

Caroline nu putea spune adevărul, era prea umilitor. Ar fi fost alungată. Și n-ar fi ajutat-o. Nimic nu putea s-o ajute.

– Muzica m-a emoționat, îi răspunse ea.

Jude îi aruncă o privire piezișă și zâmbi, luând în zeflema minciuna ei. Își dădu seama cu surprindere că el o făcuse înadins. Dintr-un motiv abject o tachinase, o dusesse pe culmile pasiunii, apoi o lăsase neîmplinită.

Capitolul 22

Jude întrezări momentul exact când Caroline își dădu seama de ceea ce făcuse el. Făcuse ochii mari, iar nările îi fremătau. Nu voia să creadă așa ceva. El îi zâmbi, trimițându-i un mesaj pe care nu putea să-l interpreteze greșit.

Se folosise de ea ca de cea mai desăvârșită vioară, o ispitise, apoi se delectase cu frustrarea ei. Ca să știe ce însemna să fii la mila unui iubit necruțător. Însă dăduse naștere unei probleme greu de rezolvat – rămăsese și el la fel de frustrat ca și ea. Plasatorii aprindeau lumânările de la candelabrele din loja lor. Oaspeții aveau să vină curând să o vadă pe ducesa, pe fiul ei vitreg și pe celebra domnișoară Ritter. Și dacă s-ar fi uitat cineva la pantalonii lui, ar fi văzut ce dorință mare îl cuprinsese.

Nici nu se punea problema. Sub nici o formă. Se întoarse, se sprijini de balustradă și se uită în sală de parcă ar fi găsit ceva absolut fascinant. Mama lui i se alătură.

– Ce vezi?

Important era ceea ce nu voia ca ea să vadă, așa că dădu din umeri și mormăi:

– Doar mă uit.

– Ce evaziv ești! îi zise ea exasperată. Mereu ai fost un tânăr secretos, foarte reținut, nu ai făcut confidențe, nu ai fost exuberant. De când te-ai întors de pe continent, ești complet altfel. Nu te înțeleg nici pe tine, nici cum te îmbraci, ca să nu mai zic de apucăturile tale prostești. Jur că îți arăți fiecare sentiment – și nu aș da nici o ceapă degerată pentru vreunul. Nu pot să cred că te-ai schimbat atât de mult.

Lui Jude nu-i venea să creadă că ea își găsisese tocmai *acum* momentul să se plângă. Nu voia ca îndoielile mamei sale să ajungă la urechile lui Bouchard sau ale lui de Guignard. Ar fi fost un dezastru. Ba mai rău, Caroline venise în dreptul lui Nicolette și nu voia ca *ea* să-i pună la îndoială comportamentul. Nu când îl cunoștea mai bine decât oricine pe lume. Nu când o simțea atât de aproape, încât parcă trăia în sufletul lui.

– Nu m-am schimbat, își asigură el mama pe un ton curajos și necinstit. Franța mi-a deschis ochii pentru modă și o viață de plăceri. Mereu am vrut asta, dar nu am știut cum să procedez până să ajung acolo.

– E chiar atât de schimbat, Înălțimea Voastră? o întreba Caroline pe ducesă cu politețe reținută. Mie mi se pare că n-are nici un gând în cap.

– Țin să te contrazic. Jude făcu o plecăciune batjocoritoare în fața lui Caroline. Am plăceri foarte... bine gândite.

Caroline scutură disprețuitor din cap și, cu bărbia înclinată și o grimasă plină de desconsiderare, părea de neatins, distantă... o provocare.

Amintirea nopții trecute, momentul când o văzuse și o atinsese azi îl duseseră la paroxism. Jude crezuse mereu că este un bărbat rațional, dar o îndoială nu-i dădea pace; această necugetare, această pasiune nebunească părea să izvorască dintr-o parte a ființei sale care fusese ascunsă până atunci. Caroline parcă reușea să pătrundă în străfundurile sufletului său și să scoată la suprafață un metal nou, necunoscut, strălucitor... și plin de neprevăzut.

– Jude pretinde că e altcineva, zise mama lui.

El oftă nefericit.

– Cine?

Vocea lui Caroline era la fel de caldă ca Marea Nordului în februarie.

– Fratele lui. Mama îi puse o mână pe braț. Dar nu este Michael, și mă simt de parcă mi-aș fi pierdut ambii fii. Îl vreau pe Jude înapoi.

– Of, mamă... Jude recunoștea o rugămințe când o auzea.

‘Trebuia să redevină el însuși căci, continuând să se comporte așa, își rănea tatăl, mama vitregă, pe fratele lui mai mic... și pe Caroline.

Își dădu încă o dată seama că trebuia să termine odată cu moricadienii ca să-și poată trăi viața după bunul plac.

– Jude, dacă ai ceva să-mi spui, aş vrea să... îi zise mama lui pe un ton rugător.

Apoi, vocea i se pierdu. Încremeni.

El se uită încotro se uita ea. Văzu ce văzuse și ea. Îi veni să geamă. Domnișoara Gloriana Dollydear cobora de pe scenă, iar Garrick Throckmorton îi oferea mâna să o ajute. Nu exista cineva mai nepotrivit decât Throckmorton pentru a juca rolul unui *bon vivant*¹. Jude zâmbi larg când îl văzu așa nelalocul lui și nerăbdător.

Din fericire, Throckmorton avea o reputație de om plicticos, fără umor, deși mama sa nu-i observă lipsa de entuziasm și şuieră:

– Ce nenorocit! Soția lui e gravidă și el flirtează cu o ușuratică!

– Mamă, nu știm sigur! Jude nu se putea gândi la nimeni altcineva cu care i-ar fi plăcut mai puțin să discute despre amante decât mama lui vitregă – cu excepția lui Caroline, ai cărei ochi aruncau văpăi de furie, căci fusese chinuită și abandonată.

– Îi sărută încheietura. Silueta minionă a mamei emana indignare înfuriată. Tu cum îți explici?

– Îi admiră vocea? sugeră Jude.

– Slab motiv! îi tăie ea vorba. Jude Edward George Durant, doar nu-i găsești vreo scuză domnului Throckmorton, nu?

Jude se lăsă păgubaș în fața inevitabilului.

– Nu, bineînțeles că nu. E dezgustător. Perversul ăsta bătrân ar trebui împușcat.

– Lord Huntington nu ar trebui să-i găsească scuze pentru un comportament reprobabil. În vocea Caroline era o ironie acidă. Și el e foarte crud.

---

¹ Persoană cu gusturi rafinate, în special în privința mâncării și a băuturilor (în franceză, în orig.)

— Domnișoară Ritter, *comte de Guignard* este în loja de vizavi și ți-a făcut o plecăciune.

Lui Jude nu-i părea rău că schimbă subiectul sau că o excitate pe Caroline în întuneric.

Caroline îi făcu o reverență solemnă lui de Guignard. În lumina a mii de flăcări aurii, pielea lui Caroline strălucea ca razele soarelui. Ciudat, dar ochii ei de un albastru-verzui erau străbătuți de irizații aurii și sclipeau atât de puternic, încât Jude putu înțelege de ce bărbații încercaseră să se sinucidă din dragoste pentru ea. Spera că de Guignard era gata să se arunce de pe o stâncă pentru ea.

Pe Jude îl muștra conștiința. Își jurase că nu va fi expusă pericolelor, iar acum o încuraja, știind că de Guignard avea să interpreteze acest gest drept interes din partea ei. Mai știa și că Bouchard se uita la compatriotul lui cu ochii mijiți. Jude văzu cât de nerăbdător era în privința iubirii neîmpărtășite a lui de Guignard. Nu avea nici o slăbiciune, cu excepția lipsei de răbdare. Nu era bun decât cu el însuși. Avea nevoie de de Guignard ca să-și facă intrarea în înalta societate, nimic mai mult, iar Jude simțea că abia aștepta să termine trebușoara pentru care veniseră. Lui Bouchard îi plăcea să ucidă.

— Uite acolo jos, Caroline. Tânărul Turgoose încearcă să-ți atragă atenția, îi spuse Nicolette.

— Da, făcându-se de râs.

Jude zâmbea larg și fără jenă pe când Goose îi făcea semne și mima afecțiunea nețărnută pe care i-o purta lui Caroline.

Aceasta îi făcu o reverență, zâmbind și făcându-i cu mâna.

— E bine că nu mă folosește nimeni să-l atrag pe *Goose* printre noi.

Oare știa...? Oare bănuia...? Jude se uita fix la ea, încercând s-o înțeleagă, așa că nu o auzi trăgând aer în piept. Era speriată, îngrozită. Se uită și văzu ce o neliniștea. Freshie era în loja de jos, vizavi de ei. Se uita fix la Caroline. Nu zâmbea și era atât de amenințător, încât aerul părea otrăvit, iar temperatura în scădere.

Caroline mototolea catifeaua groasă din care era făcută rochia ei. Jude întâlnește privirea cu subînțeleas a mamei sale.

— Au venit prietenii noștri, zise ea bucuroasă.

Jude o întoarce pe Caroline, punându-i mâna pe braț și o împinse ușor spre mulțimea gălăgioasă care se înghesuia în loja lor. Apoi se uită din nou spre locul în care se aflase Lord Freshfield — nu mai era. Desigur. Era genul de bărbat care îi hărțuia doar pe cei mai slabi, pentru că bărbații puternici l-ar bate măr.

Negru de supărare, Jude hotărî că, imediat ce va termina cu moricadienii, avea să rezolve lucrurile și cu Freshie. Poate va discuta cu el într-un anumit fel, cu pumnii și fără milă. După ce Jude avea să termine cu el, Freshie nu avea să o mai deranjeze vreodată pe Caroline.

Valeții lui Nevett aduseră șampanie și alte băuturi și, în scurt timp, conversația începu să-i spargă timpanele. Oamenii se mai domoliră când ajunse la ei domnișoara Dollydear, îmbrăcată cu rochia ei opulentă, dată cu fard și ruj pe buze, dar zgomotul crescă în intensitate atunci când tinerii se îngămădiră să-și exprime admirația pentru vocea ei — și mai mult.

Caroline acceptă cu modestie felicitările exagerate pentru izgonirea lui Lady Freshfield; era evident că femeia avea puține admiratoare în lumea bună. Caroline își îmbrățișă prietenele. Se uită cum Jude o copleșea cu complimente măgulitoare pe Lady Pheodora pentru rochia și alaiul de pretendenți. Ea îl necăji pe Goose până când acesta se înroși și zâmbi, iar în tot acest timp Caroline era conștientă de trupul ei. În timp ce vorbea, își strânse coapsele, încercând să potolească dorința pe care Jude o stârnise în ea. Se întreba dacă pielea ei strălucea de la căldura dorinței sale. Bănuia că era schimbată față de ziua trecută, de săptămâna trecută, de anul trecut și se minună că nimeni nu își dădea seama de asta. Își dorea să nu-l fi văzut niciodată pe Jude, își dorea să-l fi legat de un pat unde să profite de el și să-l lase nesatisfăcut.

— *Mademoiselle*, păreți abătută, îi șopti *comte de Guignard* la ureche.

Ea tresări.

— Milord! Domnule! Conte! Nu, nu sunt deloc supărată.

Nu voia să se arate abătută. De Guignard se mută în fața ei. Era un bărbat înalt, arătos, cu influență și bani. Dacă ar fi fost isteată, ar fi uitat de Lord Huntington și s-ar fi folosit de farmecul ei ca să facă din de Guignard un sclav. În schimb, stătea acolo nefericită, gândindu-se cu care dintre debutante s-ar însura Jude. *Monsieur* Bouchard li se alătură, duhnind din pricina trabucului din care pufăise în hol. Îi răspunse scurt la salut și se uită nerăbdător la *comte de Guignard*.

— Am văzut scena de aseară de la balul baronului și vă jur că un asemenea atac nu ar fi avut loc în țara mea. O doamnă ca dumneavoastră ar fi fost tratată cu respect, iar un *canard*¹ ca Lord Freshfield ar fi ponegrit pentru cruda desconsiderare a feminității dumneavoastră. Cât despre tatăl dumneavoastră — de Guignard strânse din buze și trase adânc aer în piept — dar nu vreau să jignesc pe cel căruia îi datorați viața, omul care ar trebui să vă apere cu prețul vieții!

— Ce cuvinte alese!

De fapt, i se părea că întreg discursul contelui de Guignard era peste măsură de îngâmfat. Știa prea bine că vorbea din afecțiune pentru femei, dar, fiind străin, nu înțelegea că erau anumite lucruri care nu se discutau în public. Oricum, nu era dispusă acum să-i acorde lui de Guignard sau altui bărbat prezumția de nevinovăție. Puteau să ardă cu toții în iad... cum ardea și ea. Se uită cu ură la Jude. Părea foarte binedispus și calm pe când vorbea cu cântăreața aceea de operă apetisantă și atrăgătoare. Caroline ar fi vrut să-l împingă peste balustradă.

— Domnișoară Ritter, v-am indispus. *Comte de Guignard* îi făcu o plecăciune. Nu am vrut să fiu impertinent.

Ea își concentră din nou atenția asupra lui.

— Deloc. Îmi pare rău că v-am lăsat această impresie. Apreciez bunătatea dumneavoastră. Nu știu cum să vă explic, dar e o bătălie pe care trebuie să o câștig de una singură.

Comte de Guignard își plecă privirea în chip de înțelegere — sau respect.

— Pot măcar să vă ofer un refugiu?

---

¹ Ticălos (în franceză, arg., în orig.)

Monsieur Bouchard pufni nemulțumit. Contele nu-l băgă în seamă.

— Am aflat din întâmplare că ambasada Moricadiei nu mai este un loc sigur.

— Îmi pare rău, spuse Caroline. Sunteți în pericol?

Pe hol, plasatoarea trecu pe lângă ei, fredonând o arie pentru a le reaminti spectatorilor să își ocupe locurile.

— Asta nu știm. *Comte de* Guignard era ca un erou care poza pentru o statuie. Nu numai că am fost jefuiți, dar bănuiesc că suntem și sub supraveghere.

— Conte, te rog, nu spune nimic, încercă să-l oprească *monsieur* Bouchard.

De Guignard îl ignoră.

— Așa că am mutat toate treburile importante în alt loc și ne-am asigurat că rămâne secret.

Plasatoarea trecu din nou pe lângă ei, fredonând aria care vestea că ultimul act al operei era pe cale să înceapă. Invitații începeau să părăsească loja lui Nevett.

— Însă pentru dumneata, domnișoară Ritter, reluă *comte de* Guignard, voi risca siguranța mea și a compatriotului meu și voi dezvălui locul secret.

— Nu, nu-mi spuneți! Caroline își dădea seama ce probleme putea să aibă. Dacă se întâmpla ceva la noua ambasadă, avea să fie suspectă și nu-și mai dorea alte probleme în viață — avusese parte de suficiente.

Dar contele nu păru interesat de obiecția ei.

— Te rog, liniștește-mă, acceptă această informație și nu sufla nimănui o vorbă.

Îi puse o bucată de hârtie în mână. Ea acceptă înfrângerea, luă hârtia și o puse în poșetă.

— Mulțumesc. Sunt onorată de încrederea acordată.

Și uită imediat, căci o văzu prin mulțimea care se împrăștia pe domnișoara Gloriana Dollydear cum îi strecura un bilet asemănător lui Jude.

— Așa ceva nu se face, șopti Caroline.

— Domnișoară Ritter, ce s-a întâmplat?

Comte de Guignard îi urmări privirea. La fel și *monsieur Bouchard*. Ochii lui mici se îngustară. Își mângâie mustața deasă.

– Foarte interesant, spuse el cu răceală. Chiar foarte interesant.

Jude observă că se uitau la el și la femeia răpitoare din fața lui și îi zâmbi lui Caroline, tachinând-o.

– Ce rușinos! Caroline făcu un pas spre el, pregătită să dea atacul.

– Ce crezi că vrea de la el? o întrebă *comte de Guignard*.

– Sfaturi legate de modă, izbucni Caroline.

Contele păru surprins.

– Da, sunt sigur că asta este, răsă pe înfundate *monsieur Bouchard*. Iată, *monsieur Throckmorton* a venit în căutarea tinerii sale iubite.

Bănuitor ca orice încornorat, *Throckmorton* își făcu loc printre ultimii invitați ca să ajungă la ea.

– Domnișoară Dollydear, te pierdusem.

– Aici sunt, dragul meu. Îi puse mâna pe braț. Domnișoara Dollydear se uită la el cu multă iubire. Du-mă înapoi pe scena unde trebuie să mor din dragoste... pentru tine.

Pe când o conducea afară din lojă, se uită în urmă și îi făcu ochi dulci lui Jude.

– Cât de nepotrivit! murmură Caroline din nou.

Jude voia să râdă de expresia lui Caroline. Guvernanta lui era frustrată și geloasă, iar cele două emoții îi afectau firea blândă. Ea refuză să se uite la el. Dădu scurt din cap spre de *Guignard* și *Bouchard* pe când își luau rămas-bun de la ea. Și, după ce plecă și ultimul invitat, Caroline se așeză brusc.

Pe când plasatorii stingeau luminile, Jude se așeză din nou în spatele ei. Se uită la profilul ei conturat în lumina de pe scenă și, după poziția rigidă în care își ținea capul și după cum îl ignora, era limpede că fata clocotea de furie. Nicolette nu bănuia nimic, dar vorbi în șoaptă în primele minute ale operei. Caroline îi răspunse fără entuziasm. Nicolette se lăsă în scaun. În zece minute, capul i se lăsă în jos. Se trezi, se concentră asupra scenei încă o dată, apoi ațipi din nou. Era exact clipa pe care o aștepta Jude. O atinse ușor pe umăr.

– Mamă, nu vrei să stai în spate?

– Poftim? Clipi și se uită în jur. Se ridică și își scutură fusta. Nu, mă duc la toaletă.

Era cel mai norocos bărbat din lume.

– O să mai fie și alte femei plictisite cu chef de bârfă. Să fiți cuminiți, copii.

Nicolette părăsi loja... lăsând în urma ei o tăcere adâncă. Caroline stătea țeapănă pe scaunul din fața lui.

– De ce ești așa furioasă? o întrebă el în șoaptă, punându-și mâinile pe umerii ei goi.

– Nu sunt.

Vorbea prea tare și pe un ton prea ferm.

– Eu cred că da, îi spuse el mios la ureche. Cred că vrei să termin ce am început.

– *Treburile* tale nu mă interesează – atâta timp cât îți iei mâinile de pe mine.

Ridică din umeri încercând să scape de palmele lui. El se apropie și mai mult de urechea ei.

– Ești sigură?

O mușcă ușor de lob. Ea se întoarse să se uite la el.

– Nu... face asta!

Nu îi putea distinge trăsăturile, dar simți furie și altceva în vocea ei – excitare. Iar excitarea ei îl trezi și pe el la viață. Inima îi bătea necontrolat, iar membrul dădea să iasă din pantaloni.

– Dacă am fi într-un loc intim, îi spuse el cu o blândețe sinceră, te-aș avea aici pe podea.

– Prostii, îi aruncă ea, ești prea stăpân pe tine.

Era o provocare. Jude nu se opri să cugete. Luând-o de ambele coate, o ridică de pe scaun și o propti în fața lui în cel mai întunecat ungher. Ea încercă să se elibereze, dar cuvintele ei nu făceau decât să-l înfierbânte. Avea să-i arate el stăpânire de sine. Avea să o ducă într-un loc unde nu mai fusese niciodată. Prinse un scaun cu un deget de la picior, îl trase spre ei și o obligă să se așeze. Caroline încercă să se ridice. El o împinse la loc cu o mână pe talia ei.

– Nu știu ce faci, dar... îi șopti ea prinsă în ghearele pasiunii.

– Sunt de acord. Habar n-ai ce fac.

Mai înșfăcă un scaun, îl puse sub mânerul de la ușă și îl propulsi bine. Nimeni nu avea să dea buzna peste ei.

Nu mai așteptă. Nu se arătă deloc blând și nu se obosi cu preludiul. Îi ridică fusta și coborî între coapsele ei. Îi auzi gâfâitul pe când era acoperit de jupoane și mătăsuri. Simți mirosul cald și dulce de femeie. Al lui Caroline. Ea încercă să-l dea la o parte, dar el nu-i acordă atenție. Se săturase de atâta tachinat. Caroline voia să fie satisfăcută, iar el avea să-i ofere această satisfacție. Dacă s-ar fi gândit mai bine, și-ar fi dat seama cât de diferit se comporta. Nu se gândea că va fi prins, nu îi păsa dacă mama lui vitregă venea și voia să intre. O parte din el pe care nu o cunoștea îi dădea ghes și avea să facă tot ceea ce voia cu femeia visurilor lui. Cunoștea deja cum era dantela pantalonașilor ei, așa că găsi ușor partea care îi acoperea feminitatea. Ea încercă să-l lovească. El râse, căci îi plăcea pericolul și emoția, și era convins că ea nu avea să se opună. Oricum, nu foarte mult, căci rezistența ei izvoră dintr-o nevoie disperată și pătimașă. Deschise cu degetele pliurile încă umflate de dorință. Când puse gura pe Caroline, simți același fior care o cuprinse și pe ea. Caroline îngheță de parcă nu îndrăznea să se mai miște, de parcă o singură mișcare ar fi aruncat-o într-un hău fără fund. Însă nu știa... că el intenționa să o împingă în prăpastie.

Ea avea gustul dorinței, dulce și minunat, iar pasiunea lui crescuse pe măsură ce ea se cutremura. Nu avea mult timp la dispoziție. În curând cineva avea să observe ușa blocată. Așa că o împinse spre final, gustând-o cu mișcări rapide și incitante. Ea tremură mai tare. O cercetă cu limba, savurându-i pasiunea, se înfipse în ea și se retrase, în repetate rânduri.

Caroline își arcui trupul în scaun. Coapsele i se încordau pe când se chinuia să-și controleze reacțiile. De parcă i-ar fi permis el asta. Îi gusta cu blândețe mugurele cel mai de preț în timp ce își vâră un deget înlăuntrul ei. Mușchii ei se încordară. Iar trupul îi fu scuturat de fiorul puternic al dorinței. Eliberarea veni repede și el auzi în cele din urmă sunetul pe care ea nu îl mai putea ține ferecat – un geamăt dulce și nesăbuit de împlinire.

Îi plăcea să o ducă pe culmile plăcerii absolute acolo, cu toată mulțimea în jurul lor, pe când muzica era la apogeu. Îi plăcea că o forțase să exploreze o senzualitate de care nu fusese niciodată conștientă. Așa că îi spori plăcerea, înfigându-și degetul în teaca strâmtă și caldă, folosindu-se de limbă în cel mai minunat fel de care era în stare. În cele din urmă, ea se prăbuși istovită... pentru moment.

Iar el știa că trebuiau să se așeze din nou pe scaun. Îi aranjă repede pantalonașii, ieși de sub fustele ei și scoase scaunul de sub mânerul ușii. O ajută să se ridice în picioare și îi zâmbi când o văzu așa mirată, cu chipul adumbrit. O așeză cu fața la scenă, iar el lângă ea. O luă de mână, i-o sărută, iar când se întoarse mirată spre el, îi murmură:

– Răzbunarea n-a fost nicicând mai dulce!

Capitolul 23

– Domnișoară Ritter, sunteți acasă! Daisy se ridică din scaunul unde stătea în fața focului și dormea. Se duse grăbită în dormitorul lui Caroline să aprindă lumânările. Cum a fost la operă?

– Înălțător, îi răspunse Caroline.

Fusese stânjenitor, revelator și – excitant.

– Am auzit că Opera Regală Italiană e frumos pictată.

Daisy o ajută pe Caroline să-și dea jos mantia.

– E superbă.

Caroline îi dădu lui Daisy hainele de stradă și rămase uimită în mijlocul dormitorului pe când servitoarea le pune la loc. Caroline nu se mai simțise niciodată așa, de parcă pielea i se întindea pe oase, iar venele și nervii își cereau sus și tare dreptul de a-l avea pe Jude.

– Sigur v-ați simțit bine. Sunteți roșie în obraji. Și pun pariu că domnii s-au luptat să vă stea prin preajmă.

– În spatele meu. „Și sub fusta mea.” Caroline se împiedică de franjurii covorului din dormitor.

– Aveți grijă, domnișoară, o preveni Daisy. Sunteți obosită?

– Cred că da.

Dar nu asta era problema. Pe Caroline nu o mai ascultau mușchii. Abia putea să meargă, trebuia să se gândească cum să-și descleșteze degetele ca să-și pună săculețul de mână pe măsura de toaletă.

– Atunci trebuie să vă culcați neapărat.

Daisy se duse în spatele ei și îi desfăcu șirul lung de nasturi de la spate.

– Mulțumesc.

Dar somnul nu avea să o ajute, ba chiar ar fi înrăutățit lucrurile. Cum să doarmă aici, uitându-se în sus la baldachin și gândindu-se la el?

– Pofțiți, domnișoară. Și bijuteriile.

În timp ce Daisy îi desfăcea colierul și cerceii, Caroline îi porunci:

– Înălțimea Sa trebuie să-i primească înapoi în seara asta.

Nimic nu avea să-i ostoiască dorința cu excepția lui Jude în ea, peste ea, sub ea.

– Da, domniță. Mă ocup eu.

În pauză, Caroline își închipuise că, dacă ar fi putut avea acea senzație minunată de... satisfacție ca în noaptea aceea în apartamentul lui Jude, avea să fie încântată. Dar Jude o adusese pe culmile plăcerii și ea tot mai voia. Se stingea de dorință. Dacă Jude ar fi acolo, l-ar fi legat din nou de pat și l-ar fi folosit după bunul ei plac.

– Arătați ciudat. Daisy o studie cu luare-aminte pe Caroline. Vă doare capu' cumva, domnișoară?

– Nu mă doare capul.

Cu siguranță, nu capul o durea. Evident că Daisy nu o crezu, pentru că o întrebă:

– După ce vă puneți cămașa de noapte, vreți să vă pieptăn părul?

– Nu, mulțumesc. În vocea lui Caroline era ceva neobișnuit de acru, așa că adăugă pe un ton îndulcit: Serios, sunt bine.

Se duse după paravanul din colț, cu rochia pe umeri. Era întuneric acolo. Câteva cuiere atârnau de perete. Cămașa de noapte și boneta erau acolo. Era și o măsuță cu un vas unde să-și pună agrafele și alte obiecte, precum și un scaun cu spătar drept. Se dădu înapoi, înăbușindu-și un țipăt. Jude stătea acolo, cămașa lui fiind o pată albă în contrast cu lemnul întunecat. Dinții lui albi străluceau când zâmbea, ochii scrutau pofticioși fiecare pârțică răvășită din ea. Era nemișcat ca o statuie... cu excepția cuțitului lung, ascuțit, cu lamă subțire pe care îl răsucea în mâini.

— Domnișoară, sunteți bine? o întreabă Daisy îngrijorată.

Caroline ținea strâns rochia, iar palmele i se umeziră brusc.

Jude dădea din cap și continua să se joace cu acel cuțit, aruncându-l în aer cu iscusința unui magician.

Era limpede ce voia de la ea. „Răspunde-i că da.”

— *Sunt...* sunt bine. Lui Caroline îi bătea inima în piept, la încheieturi, în gât. Am văzut un șobolan, șopti ea atât de încet, că Daisy nu avea cum să o audă. Se uita fascinată cum lama care se învârtea se opri brusc.

Jude o prinse cu mâna liberă. Bătăile inimii i se accelerară. O apucă de partea din față a rochiei și trase.

Caroline înghiți în sec. Știa că e un joc senzual, dar simți un fior pe șira spinării. Ce ridicol! Caroline auzea zgomotul făcut de Daisy în spațiul deschis din fața paravanului. Trebuia doar să-i spună că Jude era acolo și urma să fie dat afară. Dar nu voia să știe nimeni că Jude îndrăznise să intre în odaia ei, nu voia să afle cineva de relația lor. În sinea ei îi plăcea acel secret și se simțea fluturată de îndrăzneala lui. Se furișase în casa tatălui său, în dormitorul ei, și o așteptase acolo. Se purtase ca un pirat și ca un amant. Așa că nu-i zise nimic lui Daisy. Dar era periculos. Se juca cu focul, așa că scutură din cap înspre Jude. El strânse din buze. Avea acum o sclipire periculoasă în ochii adumbriți, un licăr care promitea răzbunare, primejdie și plăcere.

Fără să scoată o vorbă, el își rosti din nou porunca. Caroline își dădu seama că era îngrozită. Nu că o va răni, dar că nu va mai fi aceeași femeie, ci aceea pe care o va sili el să devină. Însă acceptă provocarea și își dădu jos rochia. Se încurcă în jupoane, iar

el îi făcu semn. „Scoate-le.“ Se uită fix la el – nu îndrăznea să se uite în altă parte. Jude părea la fel de periculos ca acel cuțit ascuțit pe care îl ținea în mână. Se duse în spatele ei și îi desfăcu panglicile care îi țineau fustele. Apoi ea ezită. Fără ele, avea să rămână doar în corset și cămășuță, lenjeria intimă, jartiere, ciorapi și pantofi. Avea să fie oarecum acoperită. Însă avea să se simtă goală. Nu știa de ce o deranja acest lucru. În urmă cu o zi fusese goală deasupra lui și-l călărise ca pe un armăsar, folosindu-se de trupul lui în toate felurile cu putință. Făcuse ce-și dorise. Dar să se dezbrace acolo, special pentru Jude, la porunca lui, știind ce avea să-i ceară în cele din urmă... era diferit.

El nu avea răbdare cu mofturile ei. O apucă de rochie și ju poane cu o nerăbdare bruscă. Cu un foșnet de batist scrobrit, le dădu drumul într-o mare de catifea albastră și dantelă albă.

Apoi îl văzu holbându-se la trupul ei cu o foame atât de hula-vă și de feroce, încât se simți ca Afrodita ieșind din spuma mării. Erau doar ei doi, tăcuți și într-o intimitate precară. Caroline nu o auzi pe Daisy fredonând pe când băga încălzitorul sub așternut, nu știa nimic în afară de lumea lor. Cu o îndrăzneală nefirească, ea își coborî mâinile pe corset înspre coapse, punându-și în evidență formele pentru Jude. Auzi respirația lui întretăiată. Luă cu vârful cizmei rochia și fustele ei și le trase spre el. Ea păși liberă. El îi cercetă sânii plini de deasupra corsetului, cămășuța brodată cu dantelă, lenjeria intimă. Tăcerea dintre ei era palpabilă în timp ce ea aștepta tremurând următoarea poruncă a lui Jude...

Deodată se auzi vocea zglobie a lui Daisy de după paravan.

– Domnișoară Ritter, vin să vă iau hainele!

Caroline tresări. Se uită de la Jude la spațiul gol prin care putea să iasă în dormitor. „Scapă!“ Fără să vrea, mușchii i se încordară, pregătiți de fugă.

– Spune-i să plece!

Vocea lui abia ajunsese la urechile lui Caroline. Ea scutură din cap. El zâmbi, dar nu era deloc amuzat. Avea ochii reci, ațintiți asupra ei, hotărât să o convingă, în timp ce descria un cerc cu cuțitul în aer înainte să-l prindă din nou.

– Spune-i să plece!

În vocea lui răgușită se ghicea amenințarea.

— Domnișoară? o strigă Daisy.

Nu era nici filfizonul, nici cel care o sărutase cu blândețe, nici tovarășul amuzant. Acest bărbat porunca – iar Caroline îl legase și se folosise de el. Dacă nu se comporta după voia lui, avea să vină după ea altădată și nu avea să știe niciodată când sau cum se va răzbuna pe ea. Își pierdu curajul. Sau poate că pasiunea... era mai importantă decât prudența.

— D... Daisy? Caroline se uita ținută la acea lamă neînduplecată. Poți pleca. Mă descurc singură.

— Nu, domnișoară, sunteți obosită. Daisy veni grăbită spre paravan. Să vă ajut!

— Nu! se răsti Caroline la ea. Apoi se stăpâni și îi spuse pe un ton cât mai firesc. Vorbesc serios. Vreau să fiu singură. Ne vedem mâine-dimineață.

— Bine, domnișoară, pe dimineață atunci, spuse Daisy, mirată.

Caroline se uită fix la Jude până când ușa se închise după slujnica ei.

— Ce faci aici? îi șopti ea. Cum ai intrat?

— Dezbracă-te! Nu era o rugămintă sau un răspuns. Dezbracă-te până îți spun să te oprești.

— De ce te-aș asculta?

Își făcea de lucru cu dantela de pe sâni.

— Pentru că n-ai de ales. Dacă n-o faci, n-o să-ți dau ce vrei.

— Și ce vreau eu, dragă domnule?

Căldura privirii lui îi făcu tot trupul să transpire.

— Eu? Descrie din nou cercuri cu acel cuțit prin aer. Ți-ai dat drumul în seara asta. Când eram sub fustele tale, limba mea te-a făcut să-ți dai drumul. Te-am gustat, te-am simțit, am auzit sunetele pe care le-ai scos.

Lui Caroline nu-i venea să creadă că el vorbea cu voce tare despre ceva care o stingherise atât de mult... și o adusese pe culmile plăcerii. Simțea fiori de excitare în tot trupul.

— Tac!

El nu-i dădu atenție, dar se uită la ea ca un leu la pândă.

– Dar nu a fost suficient. Ai vrut să te posed ca să-ți mai dai drumul. Vrei să simți mädularul meu sträpungându-te, ajungând până în sträfunduri, ieșind...

– Încetează!

Avea sfärcurile atât de întärite, că se frecau dureros de corset. Îi tremurau picioarele. Murea de dorință.

– Dezbracă-te!

– Poftim? Nici prin gând nu-mi trece. Își puse mâinile în șolduri, dar i se părea că arată provocator. Și le puse pe burtă, apoi le lăsă să atârne... Când deveniseră oare mâinile ei în stare să stârnească așa ușor un bărbat. Crezi că poți veni aici și să ceri pur și simplu ce vrei?

– Dezbracă-te pe îndelete, îi șopti el cu o voce răgușită care o făcea să tremure de plăcere. Sedu-mă încet!

– Nu vreau!

Își șterse mâinile de lenjerie.

– În seara asta nu e vorba despre ce vrei tu, ci despre ce vreau eu. Chicoti amuzat. Dezbracă-te... încet.

Caroline stătea acolo în acel colț întunecat al odăii. Îi era prea cald. Era agitată. Respira sacadat. Voia să fugă la fel de mult pe cât voia să rămână. Și știa, undeva în subconștient, că, dacă fugea, el avea să vină după ea, să o vâneze, să o prindă.... iar asta o excita peste măsură. Ar fi trebuit să fie cel mai cumplit coșmar. În schimb, era o dorință puternică, bine ascunsă în mintea ei – iar Jude o scosese la lumină. Jude o trezea la viață.

Nu știa de unde să înceapă. Corsetul era roz și avea șireturi la spate, ajutând-o să stea dreaptă. Lenjeria îi acoperea picioarele și, cel mai important lucru, locul intim dintre ele. Putea să se descalțe...

– Începe cu... Jude se folosi de vârful cuțitului să-i arate... cu ăștia.

Pantalonașii ei.

– Dar apoi o să fiu...

– Dezgolită, da. Vreau să-ți văd picioarele. M-am tot gândit cum vreau să te apuc de coapse, să ți le desfac, să mă așez între ele și să intru în tine.

Își închipui asta preț de o clipă – și se lăsă păgubașă. Se descălță de pantofii cu toc. Își desfăcu șnurul de la pantalonași cu degete neîndemânatic și îi dădu jos. Avea acum picioarele goale și atât de lungi. Crezuse mereu că sunt prea lungi. Ciorapii erau prinși cu o jartea albastră la genunchi. Caroline își aminti că o întrebasese pe Daisy dacă avea importanță ca jartierele să se asorteze cu rochia, căci nu le vedea nimeni. Iar Daisy îi spusese: „Domnișoară Ritter, când ești asortată peste tot, ești mai fericită, atâta tot“. Cuvântul fericită era total nepotrivit. Nu era fericită, mai ales când se îndrepta ușor de spate și își plimba mâinile pe picioare, apoi acoperindu-și pubisul expus vederii lui. Nu îndrăznea să-și ridice ochii, dar simțea privirea intensă a lui Jude pe pielea ei.

– Desfă-ți părul!

Asta ar fi însemnat să ridice brațele și să rămână din nou expusă. Nu credea că poate s-o facă.

– Desfă-l! îi porunci el înainte ca ea să scuture din cap. Vreau să-ți simt părul ca de mătase când o să fiu în tine.

Și ea voia asta. Își imagina tot felul de lucruri, unul mai elocvent și mai minunat decât altul. Pofta o copleșea până când ajunse pe culmile disperării, jenată și plină de dorință. Dar îi trebui mult curaj să ridice mâinile și să le ducă spre cap. Jude tresări când o făcu, de parcă acel gest l-ar fi străpuns ca un jungher. Pe când Jude se tolănea pe scaun ca un sultan distrat de o dansatoare, Caroline își scoase fiecare ac de păr și le lăsă să cadă pe jos. În timp ce făcea asta, se uita pe furiș înspre vintrele lui. Bărbăția lui stătea să rupă nasturii de la pantaloni. Credea că e discretă, dar el râse atât de tare, încât părea mai mult chinuit.

– Da, recunosc el, sunt așa de disperat că te-aș poseda acum pe podea.

– Și de ce n-o faci? îl provocă ea.

El se ridică pe jumătate din scaun, cu acel cuțit ținut strâns în mână. Ea făcu ochii mari, inima bătându-i să-i spargă pieptul. Apoi Jude se liniști.

– Nu, n-ai să mă păcălești să te posed imediat. De data asta, vei face exact ce-ți poruncesc. Desfă-ți tot părul.

Așadar, mergea pe sârmă peste prăpastia pasiunii. O singură mișcare a ei și ar fi acționat. După ce scoase ultima agrafă, buclele căzură în mâinile ei făcute căuș, iar ea își dădu părul strălucitor peste umăr. Îl lăsă să-i cadă peste sâni. Întoarse capul. Buclele castanii dansau pe pielea palidă a pieptului ei gol. Se aplecă să se încalțe, iar sâni îi ieșiră din corset. Cămășuța abia îi acoperea sfârcurile, iar ea auzi respirația întretăiată a lui Jude. Caroline se îndreptă de spate, mai înaltă pe tocuri și simțindu-se ciudat de victorioasă. Dădu rochia deoparte cu piciorul și se duse între genunchii lui. Îl apucă de cămașă în talie și i-o scoase din pantaloni.

— Lasă-mă... îi șopti ea.

El ridică brațele, iar ea îi trase materialul fin peste cap, lăsându-i pieptul dezgolit. Rănile de glonț erau rotunde și roșii, rupând simetria mușchilor. Însă cicatricile îi dădeau un aer dur, fermecător; o putea salva din pericole.... apoi să o pună în primejdie cu un singur zâmbet triumfător. Își ținea brațele la câțiva centimetri deasupra alor lui, neîndrăznind încă să-l atingă, dar îi simțea căldura. Își mișcă palmele în sus și în jos, de parcă între ei ar fi sărit scânteii. Nu trebuia să-l atingă. Legătura era acolo. Pielea lui o atrăgea ca un magnet. Într-o clipă de îndrăzneală, îi puse mâna pe piept și simți cum îi bate inima nebunește. Flirtă cu privirea — își amintea cu ușurință abilitățile innăscute și îl întrebă:

— Cât crezi că mai rezști? zâmbi ea languroasă, luându-i în râs stăpânirea de sine.

— Nu înțelegi forțele cu care te joci. Se ridică încet în picioare. Dar e prea târziu. O să afli în curând.

Ea făcu un pas, doi pași înapoi, pe jumătate zâmbitoare, pe jumătate îngrozită.

El înfipse vârful cuțitului în lemnul mesei și mânerul tremură acolo. Pași mândru după ea. Fiecare pas era apăsător. Se uita fix la ea. Privirea lui o făcea să ardă pe dinăuntru. Ea se îndrăgosti.... ca o leoaică ce-și incită leul, știind prea bine care vor fi consecințele. Avea să o posede ca un animal, iar dorința ei va fi în cele din urmă satisfăcută. Până la urmă, era tot ce conta acum. Să fie în ea,

să o umple, indiferent de urmări – plăcere... sau durere. Rațiunea ieși la iveală pentru scurtă vreme. Îl dorea prea mult. Ținea prea mult la el. Când se vor despărți, *avea* să sufere. Apoi el se întinse după ea. Excitarea dispăru, căci rațiunea reveni. Se întoarse ca să fugă. El se repezi după ea. Pantofii ei făceau zgomot pe podea. Întinse mână să atingă ușa... dar înainte să facă asta, Jude o prinse de mijloc. O ținu lipită de el, întoarsă cu spatele, iar Caroline simțea împunsătura mădularului său, căldura pieptului lipit de spatele ei. Stătea docilă în brațele lui, gâfâind de parcă alergase kilometri întregi și așteptă.

– Ce vrei? îi șopti el la ureche.

– Pe tine, murmură ea. Acum.

– Țasta-i răspunsul corect.

Se duse la ușă și răsuci cheia în broască. Când se uită la ea, tremura. Jude nu mai părea un filfizon, ci era dur, serios, înspăimântător în intensitatea lui. Se întoarse la ea și o conduse spre măsuta de toaletă pe care era o față de masă dantelată. Avea ciucurii foarte bine aranjați. Săculețul era unde îl lăsase. El aruncă totul pe jos cu o mișcare a brațului.

– Apleacă-te! îi porunci el. Pune-ți brațele pe masă.

– Dar...

– Ai zis ceva?

Acea poziție era foarte vulnerabilă. În afara ciorapilor, era goală de la talie în jos. Dacă se apleca, ar fi fost atât de expusă...

– Vrei să te iubesc?

Vocea lui Jude era blândă și inexplicabil de tandră.

– Doamne, da!

Se uită în oglindă la bărbatul din spatele ei. Scânteierea focului îi dădea o nuanță aurie părului său castaniu. Ochii lui erau întunecați. Chipul era puternic și auster. Nu fusese nicicând mai conștientă de înălțimea lui. Trona deasupra ei – un munte de om, rigid și etern. Pieptul lui era ca marmura, visul oricărui sculptor, iar mâinile... și le puse pe umerii ei goi. Erau mari și îndemânatic. Își coborî mâinile pe brațele ei, își împleti degetele cu ale ei și o strânse într-o îmbrățișare. Se uită în oglindă la ei, zâmbi și se aplecă să-i sărute umărul. Fusese doar o sărutare

pe umăr, dar atingerea buzelor lui fusese exact ce își dorea. Cum de știuse Jude? Apoi el își ridică privirea. Își trase mâinile.

– Apleacă-te!

În oglindă, ea văzu pericol și pasiune. Îi era teamă, dar voia pasiune. Se sprijini cu palmele de măsuta de toaletă.

– Cu totul!

Jude nu ceda. Caroline îl ținut cu privirea pe când își trecea mâinile pe suprafața lustruită. Se apleca mai mult și mai mult, dar cu siguranță nu se supusese suficient de repede, căci el îi puse mâna pe mijloc și o forță să se aplece mai mult. Acum era exact cum se temuse: expusă în fața lui. Putea să o atingă, să o privească după pofta inimii. Renunțase la tot, cum nu-și imaginase vreodată.

– Uită-te la tine! îi porunci el.

Ea se uită în oglindă. Părul i se revărsa pe umeri în dezordine. Pielea îi strălucea în nuanțe de arămiu pe umeri și piept. Când se mișca, prin cămășuță i se vedea un sân, apoi un sfârc. Buzele îi erau pline și roșii, obraji de culoarea piersicii. Iar ochii... plini de mister și întunecați de plăcere. Pentru prima dată se văzu prin ochii lui Jude: frumoasă, jucăușă și pasională.

– Uită-te la noi, îi zise el.

Stătea în spatele ei, uitându-se în oglindă, în ochii ei. Era chipeș în lumina soarelui, dar în lumina focului era cel mai bine pus în valoare. Fiecare strălucire a focului îl scălda într-o căldură sinistră care o îndemna să facă tot ce voia el. Stătea fix în spatele ei, pantalonii frecându-i-se de picioare, iar când ea se ridică pe vârfuri, când se mișcă exact cum trebuia, îi simți mădularul imens presând exact unde își dorea.

Caroline își dădu seama – că puteau face dragoste în picioare, uitându-se în oglindă și mișcându-se împreună într-un dans ciudat... și ea voia asta.

– Te rog, îi șopti ea. O să mor dacă nu fac dragoste cu tine curând.

– O să mori odată cu mine.

Îi mângâie posteriorul, zăbovind să o atingă.

– C... ce vrei să spui?

—Nu ți se oprește inima când îți găsești eliberarea? Nu încetezi să respiri? Te gândești la ceva, vezi, auzi? E o moarte și o vom găsi în această seară. O cercetă, îi atinse părul, îi masă despicătura de sus în jos, apoi o deschise cu blândețe. De multe ori.

Ea gemu de plăcere, și la gândul orelor lungi de extaz. Se întinse ca o pisică, arcuindu-și spatele pe când încerca să se apropie de bărbăția lui. Nu era bine.

—Desfă-ți puțin picioarele, îi șopti el cu asprime și, când o făcu, el se putea uita la cele mai intime părți ale ei. Nu voia să fie jenată, dar era, așa că pieptul, umerii și fața i se făcură roșii ca purpura. Ești superbă ca o zeiță pe care trebuie să o ador. Nu-mi lași de ales. Își înfipse degetul în ea. Aș putea să mă pierd în tine și să nu mă mai întorc niciodată.

Ea gemu de fericire. Erau legați în cele din urmă. Atâta vreme cât făcea asta pentru ea, îl putea ierta pentru că o tachinase la operă în timpul primului act. Putea uita șocul avut când se strecurase sub fustele ei, cu gura lipită de ea și o obligase să ajungă la un extaz necontrolat. Putea să se lase în voia despotismului său acum. El scoase degetul umed de dorință și îl folosi să o mângâie. Cu degetul mare îi prinse mugurele, apoi se mișcă de jos în sus, frecându-l cu o siguranță care o făcu să gâfâie. Tremurara, era pe culmile orgasmului, aproape acolo, atât de aproape... El își luă mâinile de pe ea. Pe masă, ea își încheștă mâna în pumn. Mușchii i se încordară așa de tare, că îi tremurau umerii.

—Te rog...

—Da. Își desfăcu pantalonii agitat și îi scoase. Se puse din nou în spatele ei, lipindu-se de picioarele ei goale, cu mädularul apăsat pe posteriorul ei. Acum.

El își îndoi genunchii ca să fie la același nivel cu ea și, când ajunse la intrarea în trupul ei, Caroline tresări. Era o iluzie, bineînțeles, dar căldura lui era așa palpabilă, încât simțea că fusese arsă cu fierul roșul. Își înfipse mädularul în ea atât de.... încet. Parcă o punea la încercare, bucurându-se de fiecare părticică. Zâmbea slab, cu un aer atotștiutor. Ea ar fi găsit gestul iritant, dar senzația că îl are în ea era o plăcere insuportabilă. Nu se putea gândi la altceva. O făcea să se simtă împlinită. Mușchii interni

i se contractau încercând să-l țină înăuntru, să facă senzația să dureze. Își ținu respirația pe când se apropia, se afunda, pe când creștea în ea. Doamne, cât creștea! Senzația de sațietate era aproape dureroasă.... Sau oare era plăcere? Nu-și dădea seama. Simțea asta în minte și în trup; ardea de dorință și nu avea să mai fie niciodată la fel.

În cele din urmă, el îi atinse ferm mugurele sensibil, ceea ce o excită peste măsură. Gemea tare, cu disperare, lipindu-și posteriorul de el în căutarea acelei atingeri magice care avea să-i aducă liniștea. Însă el se retrase puțin. Ea zgârie lemnul cu unghiile. El se dădu atât de mult înapoi, că aproape îi părăsi trupul. Ea își strânse coapsele, încercând să-l țină înăuntru.

— Doamne, Caroline!

O penetra din nou profund. Ea gemu ușurată, dar din ce în ce mai dornică. El se retrase, apoi intra din nou, se retrase și intra iar în ea și, dintr-odată, se mișcau împreună într-un dans primitiv care-i ducea pe culmile nebuniei, spre împlinire.

Se uită la el în oglindă cu ochii atât de mari și fără să clipească, încât o dureau. Nu era de mirare că își dorise asta. Își dorise ca ea să vadă ce doar simțise până atunci. Îi plăcea cum arătau împreună, ce privire concentrată avea când intra în ea. Voia să vadă totul, dar pe când plăcerea creștea, ochii i se închideau. Încercă să-i deschidă, dar ei se închiseră din nou. Se apropia de eliberare. Încerca să o amâne, să-l păstreze pe Jude în ea, să se delecteze. Voia ca această plăcere să dureze pentru totdeauna. Dar trupul îi fu scuturat de spasme ce veneau din locul în care erau uniți. Nu auzea, nu vedea, nu putea să respire. Era obligată să se concentreze asupra senzațiilor care îi devastau trupul. Era a lui, dincolo de rațiune și voință. Sau poate nu era Jude, ci forța împreunării lor, mișcarea și furia, desfătarea și nebunia. Unirea era completă.

În zori, Jude o trezi din nou pe Caroline. Ea gemu. Făcură dragoste pe întuneric de atâtea ori, încât nu-și aducea aminte o clipă când nu săruta sau nu era sărutată, satisfăcută sau excitată.

Oare mai putea face dragoste? O dureau trupul, însă știa că era suficient ca Jude să se așeze deasupra ei ca să cedeze. Mai mult decât atât. Își dorea asta.

Jude își puse mâna în părul ei și o ținu locului ca să o sărute îndelung și pasional.

– Trebuie să plec acum.

– Nu! Îl mângâie pe talie, îl strânse în brațele ei. Mai stai puțin, te rog.

Nu putea suporta această... despărțire.

– Tatăl meu te-ar omori dacă m-ar găsi aici, iar maică-mea m-ar ucide pe mine.

Era întuneric în odaie, lumânările stinse, focul se prefăcuse în cenușă, dar ea simți amuzamentul din vocea lui Jude.

– Vreau să mor în brațele tale, dar nu așa.

– Mai stai puțin. Îl sărută pe obraz, apoi pe gură, cu o intimitate plină de dorință.

Jude se retrase fără tragere de inimă. Se dădu jos din pat și își adună hainele de jos.

– Trebuie să plec. Ieri-noapte am primit un mesaj și am promis că voi face o vizită în dimineața asta...

– Te duci cumva la cântăreata aia de opera?

Doar asta ar fi putut să o scoată pe Caroline din toropeala îndusă de pasiune și s-o convingă să se ridice în capul oaselor.

– Da, la domnișoara Gloriana Dollydear. Se întoarse spre Caroline, îi mângâie obrazul și ea. Deși nu-l vedea, știa că zâmbea. Nu pentru ce crezi, draga mea, deși sunt măgulit că ai o impresie atât de bună despre virilitatea mea. După noaptea asta cu tine, n-aș putea să mă duc în patul altei femei fără să mă fac de râs. De fapt, adăugă el gânditor, după noaptea trecută nu cred că mă voi mai duce vreodată în patul alteia.

– Atunci, du-te. Am încredere în tine. Caroline se vârî din nou sub pături, cu un zâmbet arogant. Și nu am spus niciodată asta unui bărbat.

Pe când ușa se închidea în spatele lui cu un pocnet slab, Caroline admise. „Pentru că nu am indus niciodată în eroare un bărbat.“

Dar avea încredere în Jude. Își putea pune viața în mâinile lui. Însă cel mai important era că îi putea încredința inima ei.

Capitolul 24

Jude îi salută înclinând din cap pe cei doi bărbați voinici care stăteau nepăsători în fața ușii de la apartamentul Glorianei și se grăbi să intre. Hohotele de plâns pe care le auzi îl atraseră în salonaș, unde înțelese totul dintr-o privire. Pe covor, pe dulap, pe scaun era sânge. Trupul Glorianei era întins pe jos, cu sternul zdrobit de un glonț. O fată din corul operei o ținea pe Gloriana în brațe și plângea.

– Doamne sfinte! Jude o văzuse pe Gloriana în seara trecută. Avusese rolul principal din operă. Îi dăduse un bilet să vină la ea de dimineață. Îi zâmbise, flirtase, avusese o voce superbă. Acum... era moartă. Nu-și putea închipui una ca *asta*. Ce măcel! Ce nenorocire!

Throckmorton se rezema de perete, uitându-se posomorât la ce se întâmpla.

– Încă nu știu ce s-a întâmplat. O să aflu detalii când se oprește fata asta din plâns.

– E cumva sora ei?

Jude se gândi la sora lui Caroline și îl trecură fiori pe șira spinării.

– Nu cred.

Throckmorton era alb la față și încremenise. Așadar, i se făcuse rău privind întreaga scenă. La fel și lui Jude, dar trebuiau să afle ce se întâmplase.

– Throckmorton, ai încercat să vorbești cu ea?

– Nu știu ce să le spun femeilor care plâng. Throckmorton își târșai picioarele. Aș fi adus-o pe Celeste, care poate vorbi cu oricine, dar nu aici.

– Nu! Nici Jude nu știa cum să abordeze femeile care plâng, dar nu avea de gând să stea acolo în tăcere. Când pășea pe covor,

sub tălpile pantofilor se auzea zgomot de sticlă spartă. Ceva se spărsese: o vază, un pahar. Îngenunche în fața fetei și îi puse o mână pe umăr. Domnișoară, numele meu e Huntington. Cel de acolo e Throckmorton. Vrem să vă ajutăm.

— Să mă ajutați? Își întoarse spre el ochii roșii de atâta plâns. Ce-o să faceți, o s-o readuceți la viață?

— Nu, aș vrea să pot. Îi dădu batista. Cum te cheamă?

— Mary. Își șterse fața și nasul. Mary Channing.

— Ei bine, domnișoară Channing, putem doar să aducem criminalul în fața justiției.

— Nu voi sunteți uciagașii? Își îndreptă bărbia spre Throckmorton. Tu și el. Nu voiam să se implice în spionaj, dar îi plăcea. Nu-și dădea seama că ar putea fi rănită. Sau ucisă. Acum a murit și este numai vina voastră.

— Vina mea, repetă Jude calm, dar se uită cu subînțeles la Throckmorton.

Domnișoara Dollydear n-ar fi trebuit să spună nimănui ce făcea. Acum aveau dovada că dezvăluise adevărul unei femei. Cine știe câtor oameni li se mai confesase?

— Tu ai convins-o! îl atacă Mary.

— Ea a vrut! Throckmorton nu se mișca de la perete. Se pricepea la asta.

— Știu. Mary își plecă privirea și începură să-i curgă iar lacrimi șiroaie. Dar ce mă fac fără ea?

— O să-ți fixez o rentă, îi zise Throckmorton.

— Nu la asta mă refer. O iubeam. Mary își duse o mână făcută pumn în dreptul inimii. Am crezut că vom fi mereu împreună, însă acum... sunt singură.

— Ce nenorocire, spuseră amândoi bărbații în același timp. Acum înțeleseră.

Durerea lui Mary era cea a unei iubite.

Lui Jude îi era rușine, dar se simțea ușurat. Se temuse că Gloriana Dollydear fusese indiscretă. În schimb, îi spusese doar amantei sale adevărul și doar ei, spera el. Și odată cu acel gând, îi veni altul. Ar putea să-i încredințeze lui Caroline adevărul? Ar putea, dar nu voia să o facă. Nu voia să o expună pericolului,

și, ca un laș, nici nu voia să îi explice că o pusese în pericol fără știința ei. Ar fi fost mai bine ca ea să nu afle asta niciodată.

— Domnișoară Channing, bănuiesc că vreți să-i prindem pe cei vinovați de crimă, îi spuse Throckmorton.

Mary dădu din cap și făcu un efort să se oprească din plâns.

— Ai văzut când s-a întâmplat?

Jude luă o pătură de pe canapeaua cea mică și o puse pe umerii lui Mary.

— Nu totul. Eram sus. Tremurând, trase aer în piept. Am auzit bărbați țipând unul la altul.

— Ce bărbați?

Jude știa, dar trebuia să o întrebe.

— Străinii ăia doi. Conte și domnul celălalt.

Mary scoase un suspin.

— Nu ai sta mai bine pe un scaun? îi sugeră Jude.

Ea scutură din cap și strânse cadavrul Glorianei și mai tare.

— Nu. Dacă o las acum, nu voi mai putea s-o strâng niciodată la piept și nu pot... nu pot...

— În regulă. Jude o întrerupse pe Mary înainte să plângă cu sughituri. Pot s-o acopăr? Nu cred... nu mi se pare normal să o lăsăm așa expusă.

Mary se uită la chipul adorat, împietrit de moarte. Dădu din cap fără tragere de inimă.

— Da, poți s-o acoperi.

Throckmorton îi aruncă o pătură tricotată, iar Jude o puse cu grijă peste bietul trup distrus.

— Așa-i mai bine.

Chiar era. Părea o dovadă de respect să o acopere pe Gloriana. Măcar atât să facă pentru acea femeie curajoasă. Singurul lucru pe care îl mai putea face. Throckmorton plecă de lângă perete. Trase un scaun, se așeză și se aplecă în față cu mâinile împreunate.

— Domnișoară Channing, trebuie să-ți pun niște întrebări.

— Știu. Își trase nasul. Dați-i drumul.

— Erai sus. Ai auzit doi bărbați certându-se.

— Am coborât. Mary părea mai calmă. *Monsieur* Bouchard țipa la conte. Îl întreba ce credea că face. Arăta spre Gloriana și spunea

că femeia nu e de încredere. Îi spunea contelui că se lăsa influențat de orice femeie, iar acum toată lumea va ști ce aveau de gând să facă.

— Și contele a reacționat cumva? o întrebă Jude.

— M-am uitat pe furis. Contele era foarte furios, roșu la față de mânie. Credeam că o să facă un atac de apoplexie. A zbierat și el la Bouchard și i-a spus că a depășit măsura. A zis că Gloriana era inofensivă și că oricum nu conta. Iar Bouchard a spus... Mary făcu ochii mari de parcă revedea din nou întreaga scenă. Bouchard a zis: „Nu, nu contează”. Și a scos un pistol din haină și a împușcat-o pe Gloriana. A împușcat-o. Pur și... Îl atacă pe Jude ca o leoaică. Era periculos. Știai că e periculos.

— Și ea știa asta, o întrerupse Throckmorton cu blândețe. Crede-mă, dacă aș fi știut unde se va ajunge până la urmă, aș fi scos-o din joc. Îmi plăcea Gloriana. Era cea mai bună, mi-a fost prietenă. Era prietena soției mele. Te rog să mă crezi. Îmi pare rău, mă simt vinovat și aș face orice să dau timpul înapoi.

Mary tremură și trase de multe ori aer în piept. În cele din urmă, dădu din cap și acceptă scuzele lui Throckmorton. Jude începu să-i pună din nou întrebări:

— *Monsieur Bouchard* a împușcat-o pe Gloriana. Ce ai făcut după aia?

— Am dat buzna în cameră. Contele țipa iar la el, dar lui Bouchard nu-i păsa. A aruncat pistolul acolo. Mary arătă spre birou, unde erau cioburi de sticlă. A spart vaza... pe care... mi-a dăruit-o. I se iviră din nou lacrimi în ochi.

— Dă-mi o batistă, îi ceru Jude lui Throckmorton și întinse mâna.

Throckmorton scoase pătratul alb din buzunar și i-l dădu lui Jude, care îi luă femeii batista umedă din mână și îi oferî alta. Ea se strădui să nu mai plângă, dornică să isprăvească de povestit.

— Am ridicat-o. Nu murise. A încercat să vorbească, dar nu a reușit. Așa că... a scris. Mary își întinse brațul liber. Niște litere mângălite se întindeau pe pielea ei albă. Un cuvânt maro... era sângele Glorianei care se uscaser.

„Victoria.”

Caroline intră zăpăcită în camera unde se servea micul dejun. Întârziase, căci ațipise după ce plecase Jude. Adormise de parcă încă mai era o debutantă care își făcea toate poftele. Îi găsi pe Nicolette și Nevett tăcuți, dar se părea că Nevett era azi într-o situație delicată. Își înșfăcă ceașca, dar se uita agitat la Nicolette, de parcă se aștepta să vorbească. Ceea ce și făcu, după ce se așeză Caroline.

– Caroline, spune-i Înălțimii Sale cât de norocos a fost că nu a venit la operă ieri-seară. Spune-i cât de mult a durat, cât de groaznic de plictisitor a fost, cum singura plăcere am avut-o la pauză, când oamenii erau plini de viață și binedispuși.

– A fost încântător la pauză.

Caroline avea impresia că nimerise în mijlocul unei dispute conjugale și nu știa exact ce rol să joace.

– Spune-i Înălțimii Sale că trebuie să-mi răsplătească suferința, pentru că el nu a îndurat tortura, a stat acasă, la el în birou, liniștit.

Nicolette îi aruncă pe sub gene o privire amuzată lui Caroline. Apoi Caroline înțelese și se strădui să nu zâmbească.

– Așa e, Înălțimea Voastră, Înălțimea Sa merită să fie regină pentru că s-a dus la operă neînsoțită.

– Sau merită măcar un colier cu diamante, spuse Nicolette.

Caroline aproape îl auzea pe Nevett mormăind, căci își dăduse seama că era tachinat.

– Prea bine, doamnelor, v-ați distrat pe seama mea în dimineața asta.

– Da, dar merit mai mult decât amuzament, făcu Nicolette. Merit colierul cu diamante.

Nevett își miji ochii la ea.

– Sau măcar șiragul dublu de perle pe care l-am admirat la bijutier.

El oftă, apoi scoase din buzunar o cutie plată și lunguiață.

– Asta mi-a plăcut mai mult.

O deschise. Înăuntru erau patru șiraguri de perle pe căpușeala din catifea neagră, cu o încuietoare din platină bătută

în diamante. Caroline se uită lung la cadou și îi răsunară în minte cuvintele: „O femeie își dorește cadouri fără vreun motiv deosebit. Nu pentru că e ziua ei de naștere sau Crăciunul. Doar pentru că e joi...”

Nicolette trase adânc aer în piept.

– E superb!

– E al tău. I-l puse în mâini și se uită încântat la ea. Să-l porți data viitoare când mai vrei să te duci la operă.

Nicolette râse un pic la această glumă, dar făcu ochii mari, iar zâmbetul îi tremură.

– O să-l port într-o ocazie mai deosebită decât asta.

Caroline recunoscă jurământul făcut soțului ei. Apoi îl văzu pe duce cum ia mâna lui Nicolette și i-o duce la buze, așa că își plecă iute privirea. Era un moment intim. Acesta era genul de dragoste pe care și-o dorea Jude, dar ea nu crezuse că există. Însă stătea acolo, uitându-se în poală. Nevett și Nicolette se iubeau sincer. Caroline își dori să aibă și ea parte de așa ceva cu Jude. *Dragoste adevărată.*

– Caroline, mă ajuți cu încuietoarea?

Vocea lui Nicolette era aproape normală. Fericită că face și ea *ceva*, Caroline se ridică brusc și îi puse colierul ducesei, apoi se dădu un pic în spate să-l admire.

– E fascinant! făcu ea.

– Cea care îl poartă îl face fascinant, spuse Nevett.

Caroline era uimită, căci își dăduse seama că mai auzise acel compliment de la Jude și se întrebă dacă Jude ar fi un soț la fel de bun cum era Nevett pentru Nicolette. Și spera să ajungă în Franța înainte să se întâmple asta, pentru că altfel nu știa cum avea să suporte să vadă așa ceva.

– Acum, domnișoară Ritter, îi ceru Nevett pe un ton sever, spune-mi ce progrese a mai făcut Jude.

– Progrese?

Preț de o secundă îngrozitoare, Caroline nu se putu gândi decât la noaptea petrecută de Jude în patul ei și nu voia să vorbească despre acel progres.

Nicolette își rosti părerea pe un ton blând.

– Femeile s-au ținut ieri scai de el. Nu-i așa, Caroline?

– Ba da. Spre îngrijorarea lui Caroline, care nu-și dorea așa ceva. Era guvernanta lui Jude. Voia ca el să se însoare. Și nu să facă declarații de genul: „Nu cred că mă voi mai duce vreodată în patul alteia“.

– Cine sunt posibilele soții? o întreabă Nevett.

– Lady Pheodora Osgood pare promițătoare, deși crede că Jude că nu e tocmai isteț. „Ceea ce dovedește că Lady Pheodora nu este potrivită pentru Jude.“ Se pare că Lady Amanda i-a iertat gafa de dinainte și îi soarbe acum fiecare cuvânt. „Stricata.“ Domnișoarele Foley sunt încântătoare – „un lucru neplăcut“ – și par foarte îndrăgostite de Lord Huntington.

– Care din ele îl place cel mai mult? vru să știe Nevett.

– Contează? se răsti Caroline.

– Nu. Se rezemă în scaun, arogant și mulțumit de sine. Tot ce contează e să se însoare și să aibă un moștenitor sau doi. Domnișoară Ritter, țin să-ți amintesc ce e în joc. Dacă fiul meu se însoară sau se logodește până la sfârșitul sezonului, o să mai primești o mie de lire.

Nicolette icni.

– Ai mituit-o?

– Bineînțeles că da, dragă. Nevett îi aruncă o privire drăgăstoasă și exasperată. Vreau rezultate, iar banii ajută.

Caroline văzu încă o dată cât se poate de clar cum era bărbatul din spatele titlului: fără scrupule și pe deplin convins că i se va face pe plac.

– Înălțimea Voastră, sunt angajată de numai două săptămâni. Deja i-am schimbat comportamentul lui Lord Huntington, iar această schimbare, oricât de nesemnificativă ar părea, le-a atras atenția debutantelor din acest sezon. Sunt un pic mai îndrăznețe decât îmi amintesc – noaptea trecută unele dintre ele își făcuseră loc cu coatele și o dăduseră la o parte în goana lor nebună după Jude – dar am de gând să primesc cele o mie de lire.

Indiferent cât de mult prețuia Caroline legătura dintre ea și Jude, indiferent cât de mare era pasiunea dintre ei, avea o responsabilitate față de sora ei mai mică. Își încleștă pumnii pe când își aminti de fața posomorâtă a lui Genevieve, de nefericirea

ei evidentă. Nici o plăcere nu o putea face pe Caroline să uite că avea o responsabilitate. Sângele apă nu se face.

– Am deplină încredere în tine, îi spuse Nevett. De-abia aștept să-ți dau o mie de lire.

Phillips apără în pragul camerei. Îi făcu o plecăciune lui Nevett, dar îi vorbi lui Caroline.

– Domnișoară Ritter, a venit sora dumitale și vrea să te vadă.

Caroline se gândise la Genevieve, așa că îi luă câteva minute până să priceapă. Se ridică în picioare.

– Sora mea? Genevieve? Aici?

Nu așteptă un răspuns, trecu repede pe lângă Phillips.

– În salonul mai mic, îi specifică el.

Ce se întâmplase? De ce venise Genevieve aici? Caroline o găsi pe sora ei plimbându-se prin salon. Genevieve veni spre ea și începu să plângă:

– Știu ce plănuiește tata! Știu de ce vrea să te întorci acasă! Am cotrobăit prin biroul lui și am aflat adevărul. Bunica a murit și ți-a lăsat zece mii de lire în testament și tata vrea pentru el toți banii!

Caroline o îmbrățișă pe Genevieve și încercă să înțeleagă informația în același timp.

– Stai așa, ia-mă ușor. Ce vrei să spui? Bunica a murit?

– Tata are o copie după testament și o scrisoare de la rudele mamei din Franța. Genevieve era evident furioasă că sora ei nu o credea, așa că vorbi rar și pronunță clar cuvintele. Bunica ți-a lăsat zece mii de lire să faci ce vrei cu banii, dar speră să vii în Franța și să stai cu familia și te roagă să mă iei și pe mine. A spus că mi-ar fi lăsat jumătate din bani, dar nu are încredere în ticălosul cu care s-a căsătorit mama – adică tata – ca să-i păstreze pentru mine. Știe că tu ești suficient de matură să cheltuiești cu măsură și să ai grijă de noi amândouă.

Caroline se smulse din îmbrățișarea lui Genevieve. Bâjbâi după un scaun și se așeză, căci genunchii i se înmuiaseră.

– Zece mii de lire. Vocea îi suna ciudat și abia putea respira de ușurare. Zece mii de lire. Nu mai trebuie să fac nimic din ce nu vreau. Nu mai trebuie să-mi fie frică.

— Banii sunt la Banca Angliei. Genevieve îngenunche lângă ea și îi zâmbi fericită. Doar tu poți semna.

— Sigur că o să am grijă de tine așa cum meriți. Încă uimită, Caroline îi mângâie fața surorii sale. Doamne, sunt liberă pentru prima oară în viață!

— Când mergem? Putem pleca acum?

Genevieve râse și o scutură pe Caroline.

— Putem pleca imediat!

Era un vis devenit realitate. *Puteau* pleca chiar atunci, în acea clipă. Genevieve nu mai trebuia să se întoarcă în acea casă rece, întunecată și tăcută. *Puteau* locui în sudul Franței, la căldură și iubite de o nouă familie. Slavă Domnului! *Slavă Domnului!* Era răspunsul la toate rugăciunile. *Caroline nu mai avea să-l vadă niciodată pe Jude.* Caroline se uită lung la Genevieve. Nu-l va mai vedea, nu-l va mai atinge, nu-i va mai adora trupul, felul în care o cucerise și nu va mai pune la cale următorul moment când avea să-l cucerească ea...

— Arăți ciudat, îi reproșă Genevieve. Sunt pe cale să te văd scoțând ce tocmai ai mâncat?

— Nu, nu! De unde ai învățat să vorbești așa? o întrebă Caroline îngrozită.

— Nu, știu. Poate de la bucătăreasă.

Genevieve dădu stângace din umeri.

— Scuze că intervin! Nicolette stătea în prag. Eram îngrijorată. E totul în regulă?

Caroline și Genevieve se ridicară în picioare, iar, când Caroline i-o prezentă pe sora ei, Genevieve făcu o plecăciune stângace și zise:

— Înălțimea Voastră, vești minunate. Caroline e moștenitoare!

— Moștenitoare? Nicolette intră și se trânti într-un fotoliu confortabil. Caroline, e adevărat?

— Așa se pare, Înălțimea Voastră. Caroline își ținea mâinile în față, ca la rugăciune. Discutam ce să facem.

— O, Doamne! Nicolette era încântată, dar și surprinsă. Caroline, să înțeleg că ne părăsești de îndată?

— Da!

Genevieve rosti afirmația cam tare.

Caroline îi atinse mâna surorii ei prea vioaie.

— Nu m-am hotărât...

— Nu? Incredibil! Genevieve se întoarse spre ea. Cum adică nu te-ai hotărât? Bineînțeles că plecăm acum. De ce am mai rămâne?

— Pentru că i-am promis ducelui de Nevett că îi însor fiul, o lămuri Caroline, și nu ar fi frumos să plec până nu-mi îndeplinesc sarcina.

— Prostii! Genevieve se purta ca un copil și vorbea ca o adolescentă nerăbdătoare. E duce. O să angajeze pe altcineva.

— Nu mai este nimeni priceput așa ca mine. Caroline era conștientă de privirea îngrijorată a lui Nicolette și făcu un efort să nu se uite în ochii ei.

— E o prostie! declară Genevieve. Nu mă întorc la tata. Nu mă poți obliga!

De pe hol se auziră voci de bărbați. Caroline uită de Genevieve. Uită de ducesă. Uită de moștenire. Se întorsese Jude. Caroline i ar fi recunoscut oricând vocea, iar vina de-acum familiară și încântarea o făcură să se ridice în picioare.

— Caroline, m-ai auzit? Nu mă întorc la tata! repetă Genevieve. Nicolette îi puse o mână pe umăr lui Genevieve.

— Nu-ți face griji, o să am grijă de tine. Hai să... aruncăm o privire, nu vrei?

O urmară pe Caroline în hol. Jude nu mai arăta ca zăpăcitul spilkuit cu care se dusesse Caroline la operă, nici ca iubitul exigent de noaptea trecută. Se dusesse acasă să se schimbe, iar costumul lui sobru se potrivea cu privirea severă și distantă cu care o aținea. Îi dădu pălăria lui Phillips. Vorbea repede și nerăbdător.

— Domnișoară Ritter, ce ți-a dat *comte de Guignard* noaptea trecută?

— Ce mi-a dat? La ce se referea Jude? Era furios pe ea. Vorbea de parcă ea ar fi fost o creatură umilă căreia nu-i datora nimic, nici măcar o brumă de respect. Nu mi-a dat nimic.

— Ba da, o contrazise Jude. Ți-a dat un bilet. Ce era scris pe el?

Caroline își aminti vag cum *comte de Guignard* își exprimase admirația pentru ea și cum insistase să aibă un loc unde să se ducă...

— Mi-a oferit un refugiu.

— Unde?

Jude miji ochii la ea.

— Nu știi, nu am nevoie de nici un adăpost.

Se duse spre el și se uită fix în ochii lui ca să înțeleagă de ce se schimbase și ce motive avea. Sau poate că da?

— Nu, dar trebuie să știi unde o să se refugieze când...

— Când ce?

Caroline îl văzu pe duce în pragul salonului unde se lua micul dejun, dar era concentrată doar asupra lui Jude.

— Arată-mi biletul!

Nu era o rugămințe.

— Îl aduc imediat.

Începu să urce scările.

— Merg cu tine.

El se ținu după ea.

Caroline începu să protesteze, dar o alarmă privirea intensă și aerul lui amenințător. Indiferent ce i-ar fi spus, avea să o urmeze și la naiba cu bunele maniere! Și poate când erau singuri avea să-i spună ce se întâmplase de se transformase într-un răzbunător cu privirea oțelită. Pe când urcau scările, Nevett se uită la ei, apoi se duse spre Nicolette. O întrebă pe soția lui pe tonul unui om care făcuse o descoperire macabră:

— Ce se întâmplă aici?

— Înălțimea Voastră, îi spuse Phillips zâmbind afectat, cred că vă pot răspunde *eu* la întrebare.

Capitolul 25

— Ce se întâmplă? Pe când urcau scările, Caroline se uită în urma ei la Jude. Spune-mi, te rog. Ce a făcut *comte de Guignard* de ești așa furios pe el?

Jude așteptă până nu-i mai vedea nimeni pe scara în spirală și apoi îi răspunse:

— Plănuiește s-o asasineze pe regină.

Caroline încetă să mai respire. Se opri din mers.

— C... ce vrei să spui? Nu o poate asasina pe regină.

Caroline se întoarse cu fața spre Jude.

— E conte, nu vreun biet anarhist. E un gentleman. De ce ar vrea un om bogat și respectabil ca de Guignard să ne omoare regina?

— Vrea să înceapă un război între Franța și Anglia omorând-o pe regina Victoria și dând vina pe Franța.

Jude vorbea de parcă teoria lui era o nebunie inventată din dorința lui de scandal. Numai că nu părea nebun. Stătea cu o treaptă mai jos decât ea. Aveau ochii la același nivel, iar chipul îi era diferit. Atât de diferit. Concentrat, inteligent, motivat.

— E în siguranță Maiestatea Sa? întrebă ea dintr-o suflare.

— Am trimis-o pe alt drum și am pus un manechin în locul ei în trăsură.

— De ce-ar începe un război dacă ar asasina-o contele pe regină? *Comte de Guignard* nu e francez. Mi-a spus-o chiar el.

— Câți oameni crezi că-și dau seama? A depus eforturi să pară foarte francez oamenilor care vor fi citați ca martori, și pe care se poate conta că vor da alarma. Dar nu vrea să fie prins. Astăzi, în timp ce Maiestatea Sa va fi în drum spre parlament cu trăsura, o va împușca — sau mai degrabă o să-l pună pe Bouchard să tragă — și să strige: „*Vive la France!*”¹ Au plătit oameni nevinovați să li se alăture ca să aibă mai multe arme și să-i zăpăcească pe anchetatori.

— Dar e absurd!

— Deloc! Și eu trebuia să port pistol, dar nu eram acasă și nu am primit invitația trimisă noaptea trecută. O scoase din buzunar și i-o dădu. În timp ce ea citea, adăugă cu glas mâhnit: Am fost aici cu tine. Dacă primeam invitația, aș fi înțeles complotul lor mult mai devreme.

Caroline citea, nevenindu-i să creadă mesajul lui *comte de Guignard*, însă, când Jude îi prezentă faptele și dovezile, neîncrederea i se risipi.

— Continuă. Ce-or să mai facă moricadienii?

¹ Trăiască Franța! (în franceză, în orig.)

Îi dădu înapoi hârtia groasă de culoare crem. Jude o mototoi.

– Au scris cu siguranță o scrisoare în stilul unui extremist francez și au trimis-o la ziare. În timpul revoltei iscate de împușcături, o să se ducă în ascunzătoarea secretă. De acolo vor lua vapor și vor pleca din țară.

Tonul lui dur și monoton o făcu pe Caroline să se simtă ciudată de parcă i-ar fi scăpat ceva evident.

– De unde știi? Cum ai aflat?

– Am știut mereu că sunt aici ca să ducă la îndeplinire un plan mârșav. Trebuia doar să aflui ce anume, unde și cui.

– Dar contele...?

Își aminti atitudinea lui când vorbise cu Jude la operă. I aduse aminte felul disprețuitor și batjocoritor în care *monsieur Bouchard* se uita la oameni.

– De Guignard e un ucigaș. *Bouchard* este un ucigaș. În dimineața asta, mai devreme, a împușcat-o pe domnișoara Gloriana Dollydear.

– Imposibil! Am auzit-o cântând noaptea trecută. Însă Caroline știa că Jude nu ar minți-o. Îi simțea groaza. Femeia aceea tânără superbă, atât de talentată, e acum moartă? De ce ar face *monsieur Bouchard* una ca asta? De ce ar omori o cântăreață de operă?

– Pentru că de Guignard i-a spus prea multe. Pentru că *monsieur Bouchard* i-a fost teamă că lucrează pentru noi. Jude își pusese hotărât o mână pe spatele lui Caroline și o îndemnă să urcă. Pentru că femeia *lucra* pentru noi.

– Pentru noi?

Lui Caroline începea să i se facă rău.

– Fac parte din echipa lui Throckmorton de la ministerul de Interne.

Caroline o luă înaintea lui Jude, punând faptele cap la cap încet, cu o logică strictă.

– Deci tot timpul în care te-am învățat să flirtezi și să-ți găsești o soție, de fapt nu ai făcut nimic și nu ești interesat de căsătorii. În schimb, ai încercat să afli ce pun la cale *comte de Guignard* și *monsieur Bouchard*.

– Așa e.

Deschise ușa de la dormitorului ei și o pofti înăuntru. Caroline simți că leșină. Îi era rău. Și era clar că cearta dintre ei avea să fie și mai rea. Daisy era ocupată să strângă hainele lui Caroline și punea periile pe măsuta de toaletă. Se uită încruntată la Jude.

– Milord, nu ar trebui să fiți în dormitorul domnișoarei!

– Daisy, îi zise el, așteaptă afară.

– Nu, domnule, nu pot. Slujnica își puse mâinile în șolduri. Nu e bine, nu se cuvine.

– Daisy, te rog eu. Caroline era zguduită de atâtea sentimente, toate violente și necunoscute până acum, încât nu știa dacă era tristă sau furioasă. Lasă-ne o clipă singuri.

Daisy se uită la ei și poate își dădu seama după cât de rigizi erau că o confruntare era inevitabilă.

– În regulă, domnișoară Ritter, dar nu mă duc mai departe de paravan, spuse Daisy cătrănită.

– E suficient. Caroline așteptă să plece Daisy. Se duse în colțul îndepărtat al odăii și se uită la Jude ca un boxer care își măsoară adversarul din ochi. Îl întrebă pe un ton scăzut: Te-ai gândit să-mi ceri ajutorul? Răspunse înaintea lui. Nu, te-ai gândit că, dacă aflui amănunte, aş refuza. N-am avut de ales în farsa asta.

– N-am avut timp să-ți explic situația. Și el vorbea pe un ton scăzut. Era totuși un secret – și nu suferea așteptare. Dă-mi săculețul.

– Pur și simplu n-ai avut încredere în mine că voi păstra secretul. Durerea din cuvintele rostite o făcu să tremure șocată. Folosise acest bărbat doar pentru plăcere și îl lăsase să se folosească de ea și se îndrăgostise de el... Greața i se prefăcu în ceva mai rău. În ceva dureros și groaznic. Se simțea de parcă înghițise otravă și îi era foarte teamă că acesta era adevărul. Se îndrăgostise de frivolul, ridicolul, minunatul conte de Huntington. Acum se uita la el, îmbrăcat într-un costum negru și cu o mină serioasă, și nu mai știa cine era. Crezuse că știa, dar nu era cine pretinsese. Te-ai folosit de mine.

Ar fi vrut ca el să nege. Însă el încuviință.

– Da, te-am folosit, dar pentru o cauză bună.

O cauză hună. Cauza lui. Era ca tatăl ei. Ca Lord Freshfield. Fără să se gândească o clipă cum s-ar simți ea.

– Te-ai prefăcut că ești un filfizon pentru că...?

– Trebuie să vorbim mai târziu despre asta. Jude se uită în jur. Unde ți-e săculețul?

– Ba nu. Caroline fusese învățată că domnișoarele nu erau încăpățânate, că nu se cădea. Dar pentru el renunțase la asta și la multe altele, cum ar fi virginitatea și buna-cuviință. Ai spus că Majestatea Sa nu e în pericol, așa că... acum.

Ceva din expresia ei îl avertiză, așa că zise:

– Nu ți-am spus ce făceam dintr-o sumedenie de motive, pentru că, atunci când eram împreună, nu mă gândeam decât la tine. Să te sărut. Să te posed.

– Taci!

Se uită furioasă la paravanul de după care pândea Daisy.

– Pentru că aveam treburi neterminate. Coborî tonul, dar era la fel de puternic. Te doream cu atâta disperare, că am uitat de invitația de ieri-seară. Asta nu-ți spune nimic?

– Ba da. Încerci să dai vina pe mine pentru seara aceea lascivă.

– Și de plăcere reciprocă, dar nu asta voiam să zic. Vreau să spun că ești mai mult decât îmi doresc. Scutură din cap. Nu sună bine, dar știi ce vreau să spun.

– Credeam că știu, dar mi-am dat seama că nu te cunosc deloc. Acum sunt sigură că, odată ce te-am sărutat, odată ce ți-am dăruit trupul meu, ai hotărât că sunt a ta și că poți proceda după bunul plac.

– Nu-i adevărat.

Avea un ton liniștit și cumpătat. Ceea ce o făcu pe ea să ridice tonul.

– Ce anume? Că ți-era teamă că am să refuz, sau că aveai impresia că mă poți folosi după bunul plac?

– Nu m-am gândit niciodată să mă folosesc de tine dacă mi te dăruiești.

Vorbea și mai încet, sperând să o convingă.

– Dar ai făcut-o, așa că tu nu ai vrut să am de ales. Își încheștă mâinile ca să nu-i tremure, iar adevărul ieși din ea ca un val

nimicitor, care mătura totul în cale. Dacă mi-ai fi cerut ceva, aş fi făcut orice. Aş fi făcut-o pentru Anglia, pentru că aşa trebuia, dar în mare parte aş fi făcut-o pentru tine. Pentru că eram atât de îndrăgostită de tine, încât am renunţat la virginitatea pe care o preţuisem timp de patru ani în care mi-ar fi fost mult mai uşor dacă m-aş fi vândut.

— Preţuiesc darul pe care mi l-ai oferit, îi zise el şi lui Caroline i se părea că Jude era mirat. Dar acum am nevoie de săculeţul ăla.

— Ce josnicie! Îl iubea, iar el era limpede că nu. Trase adânc aer în piept. Ți-ai bătut joc de mine!

— Nu! Reuşi să arate mirat — şi distras de acel săculeţ idiot.

— Te-ai folosit de mine! Eşti la fel ca tatăl meu. Plângea şi îşi ştergea lacrimile de pe obraji înfierbântaţi. Eşti mai rău decât Lord Freshfield. Nu ştiu dacă merită să fiu cu un bărbat, dar sunt sigură că tu nu eşti acela!

— N-am intenţionat niciodată să-ţi fac rău. N-am crezut că vei afla vreodată...

— Aşa ai crezut? Atâta timp cât nu aflam era totul în regulă? Ce onoare mai e şi asta?

El o luă de umeri.

— Te rog, ascultă-mă. O să mă întorc, o să vorbim, îţi promit. Dar moricadienii o vor împuşca pe regină şi da, am trimis un mesaj gărzii Maiestăţii Sale şi va fi în siguranţă, dar de Guignard şi Bouchard trebuie prinşi sau vor încerca din nou. Şi, dacă reuşesc, regina noastră va muri. În cel mai rău caz, se vor strica relaţiile şi aşa proaste dintre Franţa şi Anglia. O să mai avem un război, care nu se va compara cu distrugerile celui lalt. Suferinţa altor oameni nu înseamnă nimic pentru moricadieni. Crima nu înseamnă nimic pentru ei. O scutură uşor. Caroline, nu e legătura dintre tine şi mine mai puţin importantă decât siguranţa ţării noastre?

Toată pasiunea şi focul lăuntric se stinseră. O cuprinse un calm mormântal. Se îndepărtă de el. De iubirea pe care o preţuia.

— Bineînţeles că e.

Jude se uită la ea de parcă nu ştia cum să o abordeze.

— Te gândeşti că nu vei primi banii promişi de tata.

— Poftim?

Era chiar atât de prost?

—Am intenționat mereu să te plătesc. Dacă mă ajuți acum, dublez suma pe care ți-a promis-o el.

Cu o voință proprie, mâna i se ridică și îl plesni cu toată puterea. Jude duse palma la obrazul înroșit, nevenindu-i să creadă. Caroline își scutură fustele, asemenea unei femei care voia să șteargă urmele lăsate de un porc agitat, desfrânat, demn de dispreț. Chiar insulta porcii comparându-i cu Jude. Se întinse și își scoase săculețul de sub măsuța de toaletă.

—Era acolo unde l-ai împins ieri-noapte. Îl aruncă spre el și spuse, cuprinsă de mânie: Acum du-te s-o salvezi pe regină și să nu te mai văd pe-aici.

Părea foarte neimpresionat de ultimatumul ei, căci îi desfăcu săculețul. Scoase bucata de hârtie. Citi mesajul și spuse pe un ton distrat:

—Stai aici și vei fi în siguranță. Gloriana Dollydear a fost împușcată pentru că de Guignard i-a spus unde era locul secret. Nu vreau să fi împușcată din același motiv.

—Nu o să vin după tine. Spera ca furia să îi mascheze suferința. Oi fi eu proastă, dar știu când nu sunt dorită.

—Aici te înșeli. Scăpă biletul pe jos și o luă în brațe, ținând-o prizonieră cu trupul lui. Îi atinse buzele cu ale lui pe când îi spunea: Te voi dori mereu.

O sărută cu o pasiune care-i topi mânia și aprinse focul pasiunii.

Ea îi răspunse fără să se gândească, fără să se împotrivească, arătându-i dragostea pe care o negase înainte. De ce nu? Era ultima oară. Îl îmbrățișă, îl gustă, pe când el se folosea de gura ei de parcă ar fi vrut să-și lase amprenta acolo. O sărută ca un soldat care se ducea la moarte sigură... Îl sărută și ea de rămas-bun.

Îi dădu drumul. Se îndepărtă și se uita la ea de parcă mai voia să o vadă pentru ultima oară.

—Nu uita de mine, dulcea mea Caro. Orice-ar fi, nu uita de mine.

Caroline se uită cum iese pe ușă și fu fericită că pleca. Fericită. Lacrimile care îi șiroiau pe obraji nu însemnau nimic!

„Fugi după el.“ Îndrăzneala să creadă că ea avea să se țină după el. Porcul credea că loialitatea ei putea fi cumpărată. Mai rău decât atât, loialitatea ei *trebuia* cumpărată. Îi spusese „dulcea mea Caro“. Ei bine, nu conta dacă-și amintise numele ei de alint. Vorbise serios. Nu voia să-l mai vadă niciodată. Niciodată. Vreodată. Nici dacă venea în genunchi după ea... Și nu avea de gând să se ducă după el. Însă se trezi rupând-o la fugă pe hol, coborând scările și ajungând pe palier la timp ca să vadă ușa închizându-se în urma lui.

Era încântată că plecase cu urma roșie pe obraz. Nicolette stătea în hol și se uita la ea.

— Mi-ai lovit fiul.

— Cât de tare am putut.

Caroline se pregăti pentru reacția ducesei.

— Dacă îl cunosc bine, a meritat-o, spuse Nicolette calmă.

— Da, așa a fost. Caroline nu trebuia să se mai gândească la Jude și să se concentreze asupra sarcinilor pe care le avea de îndeplinit. Unde e sora mea?

— Am trimis-o în sufragerie să bea un ceai și să mănânce niște biscuiți. E foarte supărată dar, ca toți tinerii de vârsta ei, mănecarea e leacul cel mai bun pentru supărare. Nu-ți face griji. Nicolette îi arată ușa de la intrare. Unde s-a dus Jude?

— Să-i prindă pe moricadieni și să-i acuze de tentativă de crimă la adresa reginei.

— Aha. Ducesa dădu din cap. Mă întrebam și eu.

Lipsa de reacție a lui Nicolette o făcu pe Caroline să coboare treptele spre hol.

— Cum adică vă întrebați? Știați?

— Firește că nu. Jude nu ar spune niciodată unei femei ceva care să o îngrijoreze. E genul de bărbat hotărât să protejeze toate femeile de necazuri, indiferent cât ne enervează pe noi asta.

— Poate vă protejează pe *domnia voastră* de necazuri, dar a fost dispus să mă folosească pe *mine* în micul lui complot.

— Îmi pare rău, dar sigur e ceva legat de fratele lui. Când Caroline ridică din sprâncene, căci nu știa nimic, Nicolette continuă: Michael a fost ucis în Moricadia. Jude nu a mai fost același

de atunci, iar dacă de Guignard și Bouchard se fac vinovați de moartea lui Michael, atunci Jude e dispus să facă orice pentru a se răzbuna. Ar face și pe bufonul ca să-i descumpănească și să le descopere planul infam. Nicolette o lăsă pe Caroline o clipă să înțeleagă ce i se spusese. Draga mea, ai atâtea în comun cu Jude!

– Ba nu!

– Ești dispusă să faci orice – să stai în Anglia, să faci treburile domestice, să renunți și la dragostea adevărată – ca să îi oferi totul surorii tale.

– Asta e altceva!

– Crezi? Pe când pleca, Nicolette îi zâmbi misterios. Serios?

Era diferit. Ce făcuse Caroline nu fusese trădare... deși ar fi făcut aproape orice ca să aibă grijă de Genevieve, iar, dacă sora ei ar fi ucisă, Caroline ar lua-o razna. Apoi...

– Cum adică... *dragoste adevărată*?

Se uită spre ușa după care dispăruse Nicolette. Oare ducese știa că ea îl iubea pe Jude? Caroline urcă grăbită scările și se duse în odaia ei. Era oare atât de evidentă? Oare știa toată lumea? Oare umilințele din acea zi nu aveau să se mai sfârșească?

– Domnișoară Ritter, ce-i asta? o întreabă Daisy pe Caroline imediat ce intră.

Tonul șocat al lui Daisy risipi furia și supărarea tinerei.

– Ce anume? Ce ai găsit?

Se întoarse și o văzu pe Daisy lângă paravan... ținea în mână cuțitul lung, cu lamă subțire, al lui Jude, care plecase să dea lupta vieții lui. Din cauza lui Caroline, își uitase cuțitul pe care îl mânua cu atâta dibăcie. Iar bărbații cărora avea să le țină piept erau criminali cu sânge-rece. Ea era moștenitoare. Nu mai trebuia să facă nimic din ce nu-și dorea. Însă, deși moștenitoare, nu era scutită de obligațiile morale sau de cele izvorâte din dragoste.

Nu voia să-l iubească pe Jude, dar, din păcate, era îndrăgostită de el și, chiar dacă nu avea să-l mai vadă vreodată, voia să știe că, undeva în lumea mare, Jude trăia și respira. Dacă se făcea vinovată de moartea lui, nu avea să și-o ierte niciodată.

— Daisy, dă-mi cuțitul. Adu-mi mantia. Cuprinsă de înverșunare, Caroline luă biletul cu scrisul lui *comte de Guignard* și îl citi. Mă duc după Lord Huntington.

Capitolul 26

Harry văzuse că tânărul lord își lăsase calul lângă casa lui Nevett, în grija unui grăjdar. Se dusese în vizită la domnișoara Ritter și, când ieșise, nu păruse prea fericit. Prea bine. Poate așa ne învăța minte și nu avea să-și bată joc de domnișoara Ritter. Merita mai mult decât giugiuleală, iar Harry știa că exact asta îi oferise Huntington.

Harry știa tot ce se întâmpla în Londra și mai mult de atât, căci lucra pentru Throckmorton – un om bun, dispus să aibă grijă de Harry. Așa că bătrânul făcea parte din rețeaua de cerșetori și hoți care îi raportau ce aflaseră și împărțea leafa de la Throckmorton cu cine îi aducea cele mai bune bârfe. Dar pe domnișoara Ritter o proteja gratis. Devenise proiectul lui special, propria acțiune de caritate.

Huntington se sui în șa, luă frâiele și mână calul la trap până în colț. Acolo se opri. Se uită în jos la Harry și îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat până acum?

Harry știa că Huntington voia să afle ce se întâmplase în ziua respectivă și îi spuse fără tragere de inimă:

— Moricadenii ăia au tras în regină, da' nu era ea, știi matale, dar vestea că e moartă și-s de vină francezii s-a răspândit prin Londra. Îs revolte în Piața Piccadilly. Necazurile se răspândesc în Londra. În curând, rebelii o să se ia de toți francezii pe care îi știe. Însă moricadenii s-au dus, nimeni nu știe unde, iar Throckmorton are multe belele pe cap acolo la minister.

— Sunt sigur. Huntington se sprijini cu brațul de șa. Știu unde se ascund moricadienii. Dă-i de veste lui Throckmorton. Am nevoie de oameni pe Cheiul Whitefriars, la magazie. Pare goală, dar fii cu băgare de seamă! Moricadienii sunt buni trăgători

și nu au nici un fel de remușcări să facă orice pentru a rămâne în viață suficient cât să ajungă la vas.

— Da, milord. O să-i dau io de veste.

Huntington se uită în spate, la casa tatălui său.

— Domnișoara Ritter e furioasă pe mine.

— Înțeleg. Harry zâmbi larg la vederea urmelor de degete de pe fața lui Huntington. V-a tras o palmă zdravănă, nu?

— Era... supărată. Huntington își atinse obrazul. Trebuie să rămână aici. Știe unde se ascund moricadienii și doar aici se află în siguranță.

— Dacă încearcă să plece, ce vreți să fac? întrebă Harry exasperat. S-o mușc de picior?

— Fă orice e nevoie.

Jude dădu pinteni calului și se făcu nevăzut exact când domnișoara Ritter coborî scările și o porni după el.

Harry mormăi:

— Femeia asta o să mă distrugă. Își strânse gamela cu bani, o vâri sub zdrențe și se târî spre Caroline. „Trebuie să rămână aici“, imită accentul nobil al lui Huntington. „Doar aici se află în siguranță.“ Și ce o să facă doamna? Ea moare, eu plec. Femeile. Nici o logică. Deloc.

Caroline îl văzu pe Harry că se apropie de ea cât de repede poate și îl auzi mormăind:

— Un'e cre' că te duci, don'șoară Ritter? o întrebă Harry când se apropie de el.

— Trebuie să mă duc după Lord Huntington. Ea o luă grăbită spre strada principală. A uitat ceva de care are foarte multă nevoie.

— Și ce-ar fi asta?

Harry se așeză în fața ei.

— Pumnalul.

Deschise mantia și îi arătă cuțitul pus la cingătoare.

— Domnia sa și mine ne-am cunoscut, îi zise Harry și-s sigur că, dacă a plecat fără el, poate și fără.

— Poate că da. Nu era mirată că Harry pretindea că-l știa pe Jude. Jude nu era cine pretindea că este, și poate nici Harry. Dar nu pot să aștept aici și să mă întreb dacă o să moară

pentru că nu-l are. Sunt moștenitoare, am de ales și trebuie să fac ce trebuie.

Îl ocoli pe Harry și ajunse la colț. Se uită în dreapta și în stânga, nehotărâtă dacă să meargă pe jos în continuare sau dacă avea să treacă o trăsură pe acolo în curând.

Harry se puse din nou în fața ei.

— Don'șoară Ritter, e bărbat și știe să lupte, iar matală ești femeie...

Ea se uită urât la el.

— Și o luptătoare, adăugă el grăbit. Dar genu' ăsta de luptă e brutal și urât și n-ar trebui să vezi matală.

— N-o să văd nimic, am să dau o mână de ajutor.

— Doar i-ați încurca.

— Uite ce e! Se ghemui ca să se uite în ochii lui. Mi-am petrecut întreaga viață încercând să fiu o lady respectabilă, indiferent de împrejurări, și n-am de gând s-o mai fac. Am dreptul să-i urăsc pe *comte de Guignard* și pe *monsieur Bouchard* pentru ce i-au făcut țării mele. Am dreptul să-l urăsc pe Huntington... și dreptul să lupt alături de el.

— Spui că nu-i același fel de ură, îi zise Harry cu viclenie.

— Așa e. Nu mai sunt o lady. Sunt furioasă, Harry. Furioasă din pricina a tot ce mi s-a întâmplat. Am preluat controlul asupra destinului meu și nu renunț. Dacă o să-l omoare cineva pe Huntington, eu o să fiu aceea, nu niște asasini care cred că au dreptul să vină în Anglia și să se folosească de noi — de mine! După cum poftesc!

— Așa-i. Începea să înțeleagă ce voia să spună Caroline și chiar era de acord cu ea. În regulă atunci, vin cu matală și...

— Nu, Harry. O trăsură venea pe stradă și Caroline îi făcu semn. Ai făcut destule lucruri pentru Anglia. N-o să-ți mai pun viața în pericol ca să mă ajuti. Încercă să o apuce de fustă, dar ea urcă iute. Îți mulțumesc pentru înțelegerea pe care mi-ai arătat-o. Ai fost singurul.

Îi închise ușa în față.

— Fir-ar al dracu'!

Se uită plin de frustrare cum pleacă trăsura. Urma să spună că voia să se ducă cu ea pentru a o ține departe de primejdii.

Ar fi trebuit să-și dea seama că pe fata aia nu o putea ține în loc un marinar bătrân și fără picioare. De fapt, își dorea ca Huntington să reușească să o îmblânzească. Își puse degetele în gură, fluieră strident și se așează să aștepte. În mai puțin de cinci minute, deși păruse mai mult, o fată slăbănoagă care fura de prin magazine veni într-un suflet la el.

– Ce vrei, Harry?

Harry îi transmise mesajul pentru Throckmorton.

– Tre' să ajungă repede și la cine trebe și, dacă faci asta, o să ai ceva marafeți în plus la noapte. Acum repetă.

După ce se asigură că fata știa toate cuvintele, spuse:

– O să plouă, așa că mergi repede. Nu vrei să te ude pân'la piele.

Îi făcu semn să plece. Ea se apucă de spatele unei trăsurii care trecea și se instalează comod din mers. Iar Harry făcu același lucru, cu mai mult efort, cu o trăsură care mergea în direcția opusă. Spera doar să ajungă pe chei la timp să-l ajute pe Huntington, pentru că domnișoara Ritter avea deja un avans în fața lui, iar cuțitul acela nu era de jucărie.

Jude spera să nu moară acolo. Găsise depozitul cu acea curte pătrată ticsită cu butoaie vechi și plină de gunoaie. Înțelese imediat de ce aleseseră moricadienii acest loc. Era pe fluviu, calea lor de scăpare. Era poziționat astfel încât să poată vedea pe oricine se apropia. Și era vizibil nelocuit. Pe când Jude descălecă, se întrebă cum de-i plăcea elegantului *comte de Guignard* să stea într-o magherniță plină de praf, cu ferestrele sparte, și în care mișună șobolanii de râu.

Oare mai erau aici? Fluxul mai ținea vreo două ore. Aveau să ridice ancora. Dar Huntington se rugă să nu se fi urcat deja la bord. Dacă o făcuseră, atunci riscau să fie încolțiți și erau prea vicleni pentru asta. Așa că Jude trebuia să-i întârzie suficient de mult ca să ajungă oamenii lui Throckmorton. Deasupra, norii începuseră să se adune, acoperind soarele, apoi se risipiră... Dacă n-ar ploua, Throckmorton ar ajunge mai repede.

Jude plănuia să se comporte precum filfizonul Huntington și să vadă dacă nu putea să scoată ceva de la ei. Abordarea era esențială. Dacă se hotărau să-l împuște imediat, atunci tot planul lui nu avea să mai conteze.

— Du-te acasă, băiete, să-ți trăiești tinerețea.

Bătu calul peste crupă ca să o pornească. Scoase o eșarfă colorată din buzunar și o flutură deasupra capului când intra în curtea depozitului.

— *Comte de Guignard! Monsieur Bouchard!* îi strigă el. Am primit prea târziu invitația voastră și îmi pare rău că nu am onorat-o, dar am vorbit cu domnișoara Ritter, care mi-a zis că sunteți aici!

Se așternu tăcerea. Oare îl crezuseră? Erau oare curioși? Ei bine... nu murise încă, iar asta i se părea un miracol.

— *Comte de Guignard, monsieur Bouchard,* domnișoarei Ritter îi pare rău. Jude văzu urma luminoasă a unui glonț pe fereastra spartă. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Erau acolo și se bucurau, dar mai fusese împușcat și suferise îngrozitor. Nu mai voia să treacă prin asta, dar pentru Michael avea să sângereze... și pentru Caroline avea să trăiască. Domnișoara Ritter își dorise să fi venit și ea.

Când văzu că mai era încă în picioare la sfârșitul discursului său, își propuse să se relaxeze. Alte câteva minute de viață. Mai avea câteva clipe prețioase de viață și le voia. Da, le voia pe toate, pentru că voia să se răzbune cu îndârjire pe ucigașii lui Michael, dar nu mai privea viața cu indiferență. Voia să fie cu Caroline, să facă amor cu ea, să se însoare... o iubea. Cum să n-o iubească? Era cea mai curajoasă, mai puternică și mai încântătoare femeie.

Unde erau oamenii lui Throckmorton?

— Ești singur?

Vocea lui de Guignard răsuna ciudat în curtea părăsită.

— Da. Jude își întinse brațele zâmbind. Am venit să vânez cu dumneavoastră.

— De ce nu este domnișoara Ritter cu dumneata? îl întreabă de Guignard.

— Nu-i place să vâneze.

Jude se prefăcu surprins.

— Când ai trecut prin oraș erau probleme? îl întrebă Bouchard din altă parte a depozitului.

— Probleme? Jude trebuise să aleagă alt drum ca să evite răzmerița, dar, dacă le spunea moricadienilor că planurile lor eșuaseră, atunci s-ar fi gândit de două ori dacă să plece acasă înfrânți. Prințul Sandre nu accepta ușor să piardă. Poate că voiau să rămână în Anglia și să încerce din nou. Nu, totul e ca înainte, zise Jude.

— Golește-ți buzunarele! îi porunci apoi Bouchard.

— Buzunarele? începu Jude. Dar de ce, omule...?

— Fă-o! îi zise Bouchard pe un ton tăios.

— Da, bineînțeles, cum doriți!

Jude avea sub haină un pistol legat de picior, un cuțit mic și ascuțit pe mânecă pe care îl putea azvârli cu îndemănare. Și-ar fi dorit să aibă și pumnalul, dar rămăsese la Caroline în dormitor, înfipt în brațul fotoliului. Zâmbi când își aminti noaptea trecută și bănuia că moricadienilor li se părea că arată ca un idiot acum. Dar asta era bine. Își duse încet mâna în buzunarul de la vestă.

— E un ceas, strigă el. Ce vreți să fac cu el?

— Pune-l pe jos, îi porunci Bouchard.

Jude se uită în jos la caldarâmul neîngrijit de la picioarele lui și spuse pe cel mai irascibil ton cu putință:

— Nu pot să pun ceasul aici. E murdar!

— Pune-l jos! repetă Bouchard.

Jude se supuse, dar fără tragere de inimă.

— Ce mai ai? îl întrebă Bouchard.

— O batistă! Jude flutură pătratul alb brodat cu inițialele lui. *Monsieur Bouchard*, doar nu o să mă rugați să pun batista asta de in pe jos, nu?

Avea neapărată nevoie de oamenii lui Throckmorton. Începu să calculeze mental cam cât de repede ar putea ajunge. „Nu suficient de repede.”

— *Mon dieu*¹, Bouchard, e ridicol. De Guignard părea nerăbdător și vocea i se auzi dinspre ușă. Știm cine e Huntington!

— Conte, vă rog, sunteți prea încrezător!

¹ Doamne! (în franceză, în orig.)

Și Bouchard era în mișcare. Părea frustrat și furios.

— Trebuie să știm ce se întâmplă în oraș. Trebuie să știm dacă populația e furioasă.

De Guignard păși în curte cu o pușcă în brațe. Avea părul pieptănat perfect, medaliile la piept. O sabie lungă îi atârna în teaca de la brâu. Părea un nobil străin, iar Jude aprecia ironia, căci de Guignard făcuse atâtea lucruri lipsite de noblețe.

— Furioasă? Jude își vârî batista înapoi în buzunar. De ce să fie furioasă?

Bouchard ieși, amenințându-l pe Jude cu un pistol.

— *Monsieur* Bouchard, ce faceți?

Jude se dădu înapoi spre stiva de butoaie de lângă el, cu groaza și frica întipărite pe chip. Nu îi era greu să le mimeze.

— N-ai auzit nimic despre un francez care a împușcat-o pe regina Victoria? îl întrebă Bouchard. Nu sunt răzmerițe? Nu încearcă englezii să-i facă bucațele pe francezi?

— Dar, *monsieur* Bouchard, nu suntem sălbatici! protestă Jude și puse mâna pe patul pistolului. Avea să se rostogolească în spatele butoaielor și să ajungă în spatele lor, să-l împuște pe *comte de Guignard*, apoi se va ascunde cât va putea de bine de Bouchard până ajungeau acolo oamenii lui Throckmorton.

— Nu e de nici un folos, spuse Bouchard încântat. O să-l ucidem.

Pe când Jude se pregătea să sară în spate, se auzi un tril de femeie.

— *Comte de Guignard*, am venit să accept oferta dumneavoastră de adăpost.

Toți cei trei bărbați se uitară spre drum. Caroline intră pe stradă. Purta o mantie neagră, o rochie din lână merinos albastră și zâmbea încântător — iar lui Jude nu-i venea să creadă că era aici. Se uită în spatele ei după Harry. Era singură. La dracu'!

— De ce ai venit? o întrebă Jude.

Bouchard îl fixă cu privirea.

— *Mademoiselle*, sunteți bine-venită, îi zise *comte de Guignard* venind mai în față.

Ea își dădu capul pe spate într-o manieră cochetă.

– Ce pușcă frumoasă! Flutură din gene. Aveți un concurs de trageri? Se uită la Bouchard. *Monsieur*, aveți grijă, vă rog, să nu se descarce arma în direcția lui Lord Huntington.

Monsieur Bouchard lăsă jos pistolul, dar o pironi cu doi ochi negri bănuitori, iar mustața îi era zburlită.

– Ați spus că ați venit să acceptați oferta de adăpost a lui *comte de Guignard*.

– Da. Îi zâmbi seducător contelui de Guignard. Cred că ar fi încântător să mă alătur... aici?

Se uită la depozit și părea nedumerită. Chiar și cuprins de groază, Jude aprecie talentul ei pentru flirt.

– Mă întreb – Bouchard îndreptă pistolul spre *ea* – dacă minte cineva.

Jude se lăsă condus de instinct. Scoase pistolul, trase și îl nimeri pe Bouchard în șold. Bouchard se răsuci, dar rămase în picioare. Pe când de Guignard era șocat de ce se întâmpla, Caroline înșfăcă pușca. I-o smulse din mâini și se duse înapoi în stradă. Zdrobi butoiușul de pământ cu o lovitură puternică.

Din rana lui Bouchard curgea sânge, dar rafala lui Jude fusese prea rapidă și nu suficient de precisă ca să-l ucidă. Grimasa de durere a lui Bouchard se prefăcu într-un rânjet victorios.

– Ți-am spus eu, *comte de Guignard*, că aparențele înșală.

De Guignard se uită la Caroline și la Jude și trase concluzia corectă. Apoi își scoase sabia cu o mână și pumnalul cu cealaltă și alergă furios spre Jude.

– Huntington, se pare că domnișoara Ritter e a ta, atâta timp cât trăiești pe pământul acesta.

– De Guignard, dă-te din drum.

Bouchard îndreptă pistolul spre Jude. Caroline țipă și alergă spre Bouchard. Jude, neajutorat și disperat, încercă să îl depășească pe de Guignard, care îl răni cu sabia în piept. Jude sări înapoi, dar lama ascuțită îi sfâșiase vesta căptușită.

– Caroline, nu! strigă el.

Văzu cu coada ochiului mișcare la pământ. Roți care se roteau pe caldarâm. Pe când Bouchard trăgea, creatura – Doamne, era

Harry – trecu peste Bouchard, care căzu tipând și ținându-se de picior. Harry îl schilodise.

Caroline se răsuci. Inima lui Jude îi bătea să-i spargă pieptul. Oare fusese împușcată? Nu. Se aruncă asupra lui de Guignard. El se împletici, surprins de atac.

– *Mademoiselle, non!*

Încercă să întoarcă sabia din direcția ei – și Caroline prinse lama în mână. El dădu drumul mânerului. Ea lăsă sabia să cadă, apoi o aruncă de-acolo. Iar Harry o înșfăcă.

– *Mademoiselle, non, non, ați înnebunit!*

– Trebuie să avem toți șanse egale.

Făcu abstracție de sângele care îi curgea din mână și îi aruncă lui Jude un zâmbet intim și victorios. De Guignard se întunecă la față, năpustindu-se spre ea. Isteață, Caroline fugi. Jude se ținu după de Guignard și, pe când ataca, Caroline strigă:

– Jude, uite!

Îi aruncă cu neîndemânare pumnalul cel lung și frumos. Acesta zbură prin aer, iar în lamă se reflectară câteva raze din soarele care apunea. Jude îl apucă de mâner.

– De Guignard, nu mai fugări femeia și luptă-te măcar o dată.

De Guignard se opri brusc. Se întoarse și îi zâmbi amenințător lui Jude, care se apropia de el.

– Nu știu dacă îți dai seama, lord englez infect ce ești, dar lupta cu cuțitele este o tradiție respectată în Moricadia. Eu, unul, mă pricep la asta extraordinar de bine. Cred că tu ești în dezavantaj.

Așa era. Jude văzuse că în Moricadia fiecare bărbat și femeie aveau cuțit și toți se făleau cu priceperea lor.

– Eu unul prefer sabia, recunosc Jude. Dar prefer asta decât să ții și o sabie și un cuțit. Cineva te-ar putea face laș dacă încerci asta.

Lui de Guignard i se șterse zâmbetul de pe față, iar monstrul din spatele măștii elegante își arătă colții.

– Îmi va plăcea enorm să te spintec cu sabia.

Cei doi bărbați își dădură ocol, cu dinții și cuțitele la vedere. Undeva, într-o zonă neclară a minții sale, Jude era conștient că Bouchard încă țipa de durere, iar Caroline și Harry se sprijineau

de clădire și se uitau la ei, că, în afara acestui perimetru restrâns, Londra era cuprinsă de revoltele iscate de moricadieni.

Deasupra lor se strângeau norii unei furtuni de primăvară. Însă Jude se concentra doar asupra bărbatului, a cuțitului și asupra acestei lupte. De Guignard atacă primul, aplicându-i o lovitură rapidă în burtă. Jude trase aer în piept. Vârful cuțitului mânuit de *comte de Guignard* prinse marginea care flutura a vestei lui Jude. Jude îi tăie manșeta și încheietura. De Guignard își trase mâna înapoi și se uită uimit la rana superficială. Pe când cerceta, Jude îl mai tăie rapid de trei ori – la bărbie, la inimă și între picioare. Făcu o rană de câțiva centimetri în bărbia nobilă a lui de Guignard și îi tăie hainele în dreptul pieptului. Dar de Guignard își reveni din surpriză înainte ca Jude să-i desfacă pantalonii. Se dădu cu agilitate înapoi. În depărtare se văzu un fulger. Tunetul bubui încet și profund. Jude zâmbi sălbatic și provocator și se uită în ochii bărbatului mai în vârstă.

– N-am spus că nu știi să mă lupt cu cuțitul. Am spus doar că-mi place sabia mai mult.

Apoi începură să se lupte serios. De Guignard era priceput, așa cum pretinsese. Se luptă cu o măiestrie inegalabilă, ferindu-se și atacând cu o putere și o grație de neîntrecut. Jude era mai rapid și mai prudent. Michael și de Guignard erau la fel de cutezători, iar Jude se duelase cu Michael de multe ori și știa că, dacă voia să-și înfrângă adversarul, avea nevoie de o analiză atentă. În timp ce Jude căuta soluții, de Guignard îi jupui pielea de pe încheietură.

– Drept răsplată pentru tăietura mică pe care mi-ai făcut-o. Își ținea mâna liberă în față și o făcu pumn când se lansă încă o dată și îi răni lui Jude obrazul. Îți dau o lecție pentru că ai crezut că mă poți înfrânge.

Își făcu din nou mâna pumn. Pe Jude îl ardeau plămânii în timp ce trăgea aer în piept. Căuta neîncetat o deschidere. Fulgerul se văzu mai aproape, mai luminos, iar aproape imediat tunetul bubui.

Comte de Guignard îi zgârie umărul, dar Jude îi ghicise mișcările acum. Tot ce trebuia să facă era să evite lama aia nenorocită suficient cât să...

Mâna se făcu din nou pumn. De *Guignard* voia să-l lovească în piept pe Jude, dar acesta îl prinse de încheietura fără cuțit, și îl întoarse ca pe un dansator.... în propria lamă. În ultima clipă, de *Guignard* se dădu înapoi și vârful spadei îi intră în șold. Nu în inimă, cum își dorise Jude, dar între coaste.

De *Guignard* se mișcă, atacând din nou. Jude sări cu toată puterea din drumul lui. Cuțitul trecu razant pe lângă el și căzu cu zgomot la pământ. Lupta se încheiase. Jude stătea deasupra lui de *Guignard* gâfâind, suferind din cauza rănilor, însă mulțumit. Contele se uită în jos la pumnalul din piept. Se uită în sus la Jude, complet uimit.

– N-am fost... niciodată... învins, șopti el.

– N-ai încercat niciodată s-o ucizi pe regină, îi zise Jude.

O auzi pe *Caroline* răsuflând ușurată. Îl auzi pe *Harry* chiuind vesel, pe *Bouchard* mormăind pentru sine în timp ce venea spre de *Guignard*, lăsând urme însângerate pe pietrele murdare din pavaj.

– Să fii blestemat, de *Guignard*! N-ai putut rezista niciodată femeilor.

Jude se dădu din calea acestui vierme răzbunător și încet care se târa spre el.

– M-am rugat de prințul *Sandre* să mă duc singur, dar a insistat că trebuie să fiu supravegheat de cineva din familia regală. Eu, care nu m-am lăsat deloc păcălit! *Bouchard* ajunsese lângă de *Guignard*. Trona deasupra lordului. Eu nu alerg după fiecare *jeune fille* care mă flatează.

– *Bouchard*! *Comte de Guignard* trase îndurerat aer adânc în piept. Tac!

– Dacă te-ai fi concentrat doar asupra asasinării și n-ai fi stat cu gândul la femei, am fi omorât-o deja pe regină și ne-am fi luat tălpășița, dar nu! *Bouchard* scoase cuțitul din șoldul lui de *Guignard*. Sângele țâșni din rana deschisă, iar de *Guignard* dădu ochii peste cap. Și acum o să fiu spânzurat de englezi. *Bouchard*

ridică cuțitul și îl împlântă în inima lui de Guignard. Și tu o să mori.

Capitolul 27

Caroline își acoperi ochii. Nu mai văzuse niciodată moartea, nu-și închipuse că există acest gen de violență. Inima îi bătea atât de tare, că ar fi putut fi ea în toiul luptei și, când își luă mâna de pe față și văzu sângele ce îi curgea din propria rană, aproape își pierdu cunoștința. Cu un geamăt slab, se sprijini de zid.

— Fato, ești bine? Harry trase de fusta lui Caroline. Ai sânge pe tine, nu?

Ea dădu din cap. Mai ales propriul sânge. Mai ales — îi aruncă o privire lui Jude — sângele lui și amenințarea morții care planase prea aproape.

— Mai bin' o luați acasă, domnu' meu, altfel cade aci pe jos. Harry înclină din cap cu înțelepciune și indică locul în care de Guignard zăcea mort, iar Bouchard se zvârcolea și blestema. Nu-ți face griji pentu-ăștia doi. Îl aștept pe Throckmorton și oamenii lui.

Jude încuviință din cap. Se duse la Caroline și se uită la ea, cu un amestec de triumf, furie și simț al posesiei în privire. O trase în brațele lui și o strânse cu sălbăticie. Ea se ghemui la pieptul lui preț de o clipă minunată, apoi se smulse și se îndreptă de șale până se ținu pe propriile picioare, dreaptă ca un băț și mândră.

— Pot să mă duc singură acasă, milord, n-am nevoie de ajutor.

— Sigur?

Luându-i mâna, îi arătă tăietura însângерată din palmă. Da, bineînțeles. O să facă mult caz de *asta*.

— Nu înseamnă ce crezi tu.

— Da' ce cred?

Îi bandajă mâna cu batista lui.

— Crezi că sunt a ta să mă folosești când vrei. Vechea amărăciune și furia recentă se deșteptară în ea. Am fost destul folosită.

— Așa-i, draguțo, fă-l să sufere!

Harry o înveseli cu un zâmbet și semnul victoriei. Jude îi șterge sângele de pe față cu eșarfa sa. Își petrecu un braț pe după talia ei și zâmbi și el. Nici unul din ei nu o lua în serios. Eliberându-se din strânsoarea lui Jude, Caroline o porni înainte, ieșind din curtea magaziei și în stradă. Tunetul bubui din nou. O picătură mare de ploaie căzu pe pavajul prăfuit.

— O să fac rost de o birjă, zise Jude.

— Pot și eu.

— Caroline, știi că ești supărată pe mine, dar nu ai nici un motiv să fii și încăpățânată. Părea răbdător, dar exasperat. Nu-i ușor să găsești o birjă în Londra. Vizitii se opresc de obicei când le face semn un bărbat, însă rareori pentru femei, iar când plouă, e aproape imposibil să oprești unul.

În timp ce vorbea, o birjă veche trecea pe stradă, vizitiul la fel de bătrân se aplecă în față, cu ochii ațintiți la hățurile din mâinile lui. Caroline își dădu mantia pe spate, își scoase pieptul înainte și îi dăruie un zâmbet. Opri așa de repede că trăsură scârțâi din toate încheieturile și calul necheză.

— Pot să te ajut, don'șoară?

— Ești așa un domn că ai oprit când stă să izbucnească furtuna. Se uită cu atenție în ochii lui stinși, urduroși, și îi spuse cu blândețe: Ești așa drăguț să ne duci pe mine și tipul acesta — îi făcu un semn vag înspre Jude — în Mayfair, la reședința ducelui de Nevett? Nu cred că mai trebuie să-ți spun că vei primi un bacșiș generos pentru osteneală.

Ploaia începu să răpăie.

— Tocmai mă duceam acasă la nevastă-mea...

Caroline flutură din gene.

— Da' pentru tine, conia, orice, încheie extravagant vizitiul.

— Mulțumesc. Deschise ușa de la birjă și, înainte să urce, spuse apăsător: Un bacșiș generos.

Consternat, Jude rămase pe stradă. Ea se așeză, se uită afară la el și zise pe un ton calm:

— Suie-te dacă vrei să mergi cu mine.

El făcu întocmai, apoi se așeză în fața ei. Birja porni cu o zdruncinătură.

— Să iei o birjă a fost o demonstrație impresionantă a independenței tale — și cred că una pe care o meritam cu prisosință, spuse el.

— Știu să mă descurc pe străzi. Știu să-mi port de grijă. Avu grijă să pronunțe rar cuvintele ca să nu existe nici o neînțelegere. N-am nevoie de tine.

— Totuși, rămâne un fapt — că ai venit după mine pentru că îți făceai griji că am nevoie de cuțit. Te-ai repezit în fața pistolului lui Bouchard să mă salvezi. Te-ai tăiat la mână în sabia lui de Guignard ca să mă ajuți. Îi atinse degetele încleștate și izbucni: Dar, Caroline, să nu mai faci niciodată așa ceva! N-aș mai suporta.

— Nu voi mai face, îi promise ea imediat.

Își feri privirea de a lui și se uită pe fereastra murdară. Cetățenii Londrei reacționaseră la ploaie bucurându-se de anunțul că regina lor era teafără și nevătămată. Se duseseră la casele lor să se încălzească la foc, lăsând străzile pustii și ulițele cufundate în tăcere.

Ploaia din ce în ce mai puternică făcea lumina din trăsură mai slabă și interiorul prea intim, după cum își dădu ea seama cu amărăciune. Aproape în șoaptă, Caroline spuse:

— Da, te iubesc. Nu mai încapă nici o îndoială. Percepu și durere pe lângă furie, dar nu o simțea încă. Tot ce simțea erau o mare umilință și o dorință puternică de a-i face rău lui Jude. Dar nu am încredere în tine.

Mulțumirea lui de sine se risipi.

— Caroline, știu că ai impresia că te-am folosit...

— *Nu cred* că m-ai folosit. Chiar *m-ai folosit*. Ai recunoscut-o și tu, dar, dacă-mi amintesc bine, ai crezut că e în regulă pentru că m-ai folosit pentru o *cauză dreaptă*. Rosti ultimele două cuvinte cu mai multă ironie decât pe celelalte.

— Te pot face să ai din nou încredere în mine.

— *Serios?*

Un fulger luminează fața lui Jude, întipăririndu-i trăsăturile se-mete în memoria lui Caroline, și ea își dădu seama că Jude era la fel de arrogant ca și tatăl său. Ce fusese în capul ei, să iubească un astfel de bărbat? Nu se gândise. Acesta era singurul răspuns.

— Trebuie să ai încredere în mine acum. Ți-ai dovedit curajul. Mă iubești. După atâția ani petrecuți singură, mi te-ai dăruit. În pofda împotrivirii ei, îi luă mâinile într-ale lui. Mărită-te cu mine!

Ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă clipă din viața ei. În loc de asta, percepu o durere în dreptul inimii.

— Să ai încredere în mine, te voi face fericită, căci am învățat ce doresc femeile de la una dintre cele mai mari autorități în materie. Îi zâmbi cu tot farmecul lui prefăcut, îngâmfat, încrezător și spuse: Dulce Caro.

— Hai să te înțeleg. Își păstră vocea calmă, deși îi venea să țipe ca o nevastă de pescar. Ești dispus să mă iei de soție pentru că am curaj, deci sunt demnă de tine, pentru că am fost fecioară, deci sunt virtuoasă, și te iubesc, deci trebuie să am încredere în tine.

Dacă n-ar fi știut că Genevieve o aștepta la Nevett acasă, ar fi sărit din birja în mișcare chiar acum.

— Nu asta am vrut să spun.

Jude se încruntă la ea, de parcă afurisita de cerere în căsătorie ar fi fost greșeala ei.

— Se pare că vei pune mâna pe soția perfectă. Ei bine... în afară de scandalul care îmi pătează numele. De asemenea, ar trebui să fiu recunoscătoare pentru faptul că nobilul Huntington a consimțit să mă facă soția lui.

Sarcasmul era evident în vocea ei.

— Am crezut întotdeauna că ai fost nevinovată și că lumea ți-a făcut o mare nedreptate. În lumina fulgerului se văzu bine flacăra furiei ce se aprinsese în ochii lui albaștri. Și recunoștința e ultimul lucru pe care îl vreau de la tine.

Tunetul bubui ca o confirmare a cuvintelor lui.

— Știi foarte bine. Îți cer iertare. M-am lăsat copleșită de ură.

Așa era; orice păcate săvârșise Jude, nu era atât de așa meschin ca să aibă nevoie de recunoștința ei.

— Prin urmare, te căsătorești cu mine? izbucni el. Era vizibil că se adunase. Adică.. aș considera o mare onoare dacă ai consimți să fii nevasta mea.

Durerea i se accentuă în dreptul inimii.

– Ce ar trebui să spun acum? A trecut atâta timp de când n-am mai primit o cerere – în căsătorie, desigur – că nici nu-mi mai amintesc. Fiecare cuvânt al ei era rostit în zeflemea. Cu un deget sprijinit pe obraz, se prefăcea că reflectează. Lord Huntington, sunt onorată de cinstea pe care mi-o faci, dar nu pot să accept cererea dumitale. Ai precizat marele număr de avantaje pe care le-ai avea de pe urma acestei căsătorii, dar nu văd nici unul pentru mine. Așa că, din păcate, mă văd nevoită să te refuz.

– Lași furia să-ți hotărască soarta.

Era așa sigur pe el. Așa sigur de ea.

– Măcar nu sunt ca trestia ce se pleacă în vântul schimbător, îl explică ea ceea ce era evident. Vântul ai fi tu, milord.

– Eu nu sunt schimbător.

Ochii lui continuau să scânteieze de furie.

– Filfizon într-o zi, războinic în alta. Aș zice că ești.

– Era o deghizare pentru o – se opri înainte să spună „cauză dreaptă”. Dacă nu altceva, pot să-ți ofer siguranța unui cămin.

Pe când se opreau în fața reședinței lui Nevett, ei îi făcu mare plăcere să-i spună:

– N-ai auzit, nu-i așa? Acum sunt în siguranță. Bunica mea franțuzoaică mi-a lăsat moștenire zece mii de lire și m-a invitat s-o aduc pe sora mea și să stăm cu familia în Aquitania.

Valetul deschise ușa. Ținea o umbrelă ca s-o apere de ploaia torențială. Sărind din birjă, se întoarse cu fața la Jude.

– Intenționez să accept. Nu uita să-i dai vizitiului bacșișul promis.

O luă la fugă pe scări înaintea valetului și se bucură de ploaia care îi răcorea fața înfierbântată.

Doamne, cât mai ura aroganța lui Jude, cât îi disprețuia subterfugiile... și cât îl iubea, în ciuda tuturor defectelor lui. Îl iubea ca o proastă care tremura la vederea singurului ei iubit. Ce ironie! Jude spusese că vrea să găsească iubirea adevărată, dar nu dorise să găsească o fecioară care îi scăpa printre degete.

Caroline nu credea în iubirea adevărată, dar o găsisse pe a ei, el o ceruse în căsătorie... și ea descoperise că, fără încredere, dragostea nu era decât o furtună cu tunete și fulgere care

se termina repede. Cel puțin așa spera, să se termine repede. Nu voia să se simtă mereu atât de îndurerată și de nenorocită.

Ușa se deschise. Iar în prag stătea Phillips. Desigur, trebuia să fie Phillips. Își șterse lacrimile de pe față și pretinse că erau picături de ploaie.

— Ducele de Nevett vrea să vă vadă, domnișoară Ritter, zise Phillips și, cu un licăr în ochi, zâmbetul slab de pe fața lui îi spuse toată povestea. Phillips făcuse ceva rău. Ducele dorește să vă vadă *imediat*.

Jude fugi pe scări după ea, îi luă mâna și i-o arătă lui Phillips.

— Nu se poate. A fost rănită.

— Da. Phillips mirosi ceva. Văd. Fata arată foarte rău. Dar și dumneavoastră, Lord Huntington, sunteți rănit. În cazul lui Jude, juca rolul bătrânului servitor îngrijorat. Să chem doctorul?

— Da, spuse Jude. Probabil că tăietura domnișoarei Ritter va trebui cusută.

— Mă duc la Nevett acum.

Cu blândețe, Caroline își trase mâna din strânsoarea lui Jude și o porni spre biroul ducelui. Jude o urmă.

Nicolette stătea pe un scaun, lângă Nevett, insistând pentru ceva, dar, când intrară Jude și Caroline, înclină din cap spre ei și se așeză la loc. Întreaga ei atitudine era de resemnare. Căci Nevett avea în mâini un carnet legat în piele verde. Caietul lui Caroline cu planul de lecții.

Fata luă loc pe un scaun, simțind cum i se înmoaie genunchii. Își amintea foarte bine fiecare cuvânt pe care îl scrisese pe acele pagini și toate o incriminau, îi dezvăluiau gândurile... o stânjeneau.

Jude își cunoștea bine tatăl și îi era clar că Nevett era furios la culme.

— Domnișoară Ritter, ți-am dat o sarcină de îndeplinit. Una simplă — să-l însori pe contele de Huntington, moștenitorul ducatului, până la sfârșitul sezonului. Cu acest scop în minte, ți-am dat îmbrăcămintă. Mi s-a spus că n-ai unde sta și ți-am oferit adăpost. Mai presus de toate, ți-am oferit respectabilitate

și întreaga mea încredere. Ridica tonul la fiecare cuvânt. Poate ai să mă întrebi cum e posibil să îndeplinești o asemenea sarcină simplă culcându-te cu fiul meu!

— Tată...

Caroline îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere. Ea avea să se ocupe de asta.

— Acesta-i caietul în care îmi planificam lecțiile și îmi notam gândurile despre progresele lui Lord Huntington. Gânduri pe care spera sincer să nu le vadă Jude niciodată. Îl țineam în sertarul noptierei. Poate Înălțimea Voastră îmi *va spune* cum a ajuns în posesia sa.

— A căzut în mâinile lui Phillips zise Nevett, iar el mi l-a dat mie, așa cum și trebuia să facă.

Toate capetele din cameră se răsuciră spre ușă. Phillips stătea acolo, cu un zâmbet arogant pe buze. Credea că el câștigase și probabil că așa era.

— A căzut în mâinile lui? Din sertarul meu? Caroline făcu o mutră neîncrezătoare. Aș discuta despre caracterul lui Phillips cu Înălțimea Voastră, dar nu folosesc genul ăsta de limbaj...

Vorbele ei îi șterseră lui Phillips zâmbetul de pe față.

— Și nici nu vă interesează caracterul *lui*. Caroline își lăsă capul în jos, regretând sincer. Bănuia că merită tot ce i se întâmplase în această zi groaznică. Nu trebuia să încerce niciodată să fure această fericire de care credea că avusese parte cu Jude. Era o minciună, o himeră și acum culegea roadele greșelii ei. Aveți dreptate, Înălțimea Voastră. Vă cer iertare. V-am trădat încrederea în toate modurile cu putință.

— Mi-ai necinstit fiul! izbucni Nevett.

— Nu fi ridicol, tată, spuse Jude.

— Nu fi ridicol, Nevett, spuse și Nicolette în același timp.

— N-am abuzat de ospitalitatea dumneavoastră ademenindu-vă *intenționat* fiul. Caroline îl privi în ochi pe Nevett. Faptele noastre par să fi fost rezultatul flirtatului pe care l-am exersat la nesfârșit. Dar nu vreau să credeți că-mi caut scuze. Nu găsesc nici o scuză destul de bună.

— Nu credem că-ți cauți scuze. Zâmbetul lui Nicolette mai încălzi inima lui Caroline. Ești pur și simplu o profesoară foarte bună.

— Nicolette, ți-ai pierdut mințile? Nevett arată înspre Jude, apoi înspre Caroline. Încercam să ne însurăm fiul ca să ne dea un moștenitor.

— Nu *faceam* asta. Tu încercai și, dacă n-ai uitat, ți-am spus că este un plan plin de pericole. Nicolette scutură din cap. Poate pe viitor, ai să mă consulți înainte să pui în practică una din ideile tale trăsnite.

— Ești de partea ei?

Nevett o indică pe Caroline.

— Cu totul, spuse Nicolette categoric. Caroline e minunată și, dacă tu nu i-ai văzut pe ei doi îndrăgostindu-se, atunci nu te uitai la ei.

— Nicolette! Nevett se ridică în picioare. Vrei să spui că știai că se petrec lucruri indecente în casa noastră și nu m-ai atenționat?

Jude tăcuse suficient. Era timpul să intervină.

— Asta pentru că ce s-a întâmplat între mine și domnișoara Ritter nu e treaba dumitale, domnule, și îți mulțumesc că păstrezi un limbaj civilizat în capul dumitale când vorbești cu ea sau despre ea. Jude se uită urât la Phillips. Și poate ar trebui să-i spui majordomului să nu-și mai vâre nasul lui împuțit în treburile mele și să aibă grijă cum se poartă el, nu alții.

Phillips tremură, căci îi fusese rănită demnitatea. Afurisitul acela bătrân crezuse oare că Jude o să-i mulțumească pentru că adusese năpasta pe capul lui? Era timpul să-i spună adevărul tatălui său.

— N-am avut niciodată intenția să mă însor la porunca dumitale. Nu știu ce te-a făcut să crezi asta.

— Ce... ce? Lui Nevett aproape că-i ieșiră ochii din orbite. V-a făcut domnișoara Ritter pe toți să vă pierdeți mințile?

Caroline se agită și încercă să se ridice. Jude nu o lăsă, punându-i o mână pe braț.

— Pe domnișoara Ritter o va omagia în curând întreaga Londră, tată. Mi-a salvat viața nedemnă și m-a ajutat să opresc doi

oameni care plănuiau s-o asasineze pe regina Victoria. A fost rănită în slujba coroanei. Jude îi ridică mâna mânjită de sânge. Și, dacă ar fi odată de acord să se mărite cu mine, aș fi cel mai norocos bărbat din lume... dar nu vrea.

Nevett se înroși ca un om lovit de apoplexie.

– Te-a refuzat? Pe tine, contele de Huntington? Pe Caroline o întrebă: Cine te crezi? O să fie duce!

– Nu vreau un conte și nici un duce. Caroline plecă de lângă Jude, cu obrații roșii de furie. Vreau să-mi duc sora în Franța și să trăiesc cu ea acolo în tihnă tot restul zilelor mele.

Pe când ducele spumega de indignare, Nicolette îi spuse lui Caroline:

– Genevieve te așteaptă în dormitorul nostru.

– Atunci mă duc la ea.

De această dată, Jude n-o mai putu reține pe Caroline. Ea se ridică și fugi. Nevett se uită la Jude peste birou.

– Tu, fiule, îmi datorezi niște explicații.

– Dar mai întâi, zise ducesa, Phillips, vino aici.

Majordomul intră în cameră, arătând atât de mândru de sine, încât Jude își făcu mâna pumn și pași în față, cât pe ce să uite diferența de vârstă și să-l pocnească pe bătrân. Mama îl înhăță pe Jude de partea din spate a hainei și îl obligă să se oprească.

– Vino aici, Phillips. Îi arată locul de pe covor din fața scaunului ei. Aici!

Dacă Phillips ar fi fost deștept, ar fi recunoscut semnele unei primejdii. Asta era exact ce făcea mama întotdeauna când se pregătea să le tragă o săpuneală fiilor ei. Dar Phillips înaintă țănoș de parcă făcuse ceva mareț și se opri în fața ei cu o expresie îngâmfată. Pumnii lui Jude se strânsură din nou.

– Phillips, ești în serviciul ducelui de mulți ani. De fapt, mai mulți decât am eu, spuse mama. Așa că mi-e inima grea că trebuie să te dau afară.

– Înălțimea Voastră! Uimirea lui Phillips era o priveliște plăcută. Când văzu că ducesa nu se înduplecă, se întoarse spre Nevett. Înălțimea Voastră!

Ducele se holbă la mai tânăra lui soție, de parcă nu-i venea să creadă ce auzise.

— Hai, Nicolette...

Ea se întoarse cu fața la el, în culmea furiei.

— Bărbate, nu eu îți conduc gospodăria?

— Da. Sigur că da.

— Atunci regret să-ți spun că trebuie să-ți cauți alt majordom. Acesta a dovedit că are tendința regretabilă de a-mi submina eforturile și pe cele ale personalului. Lui Phillips îi spuse: Poți să te duci să-ți faci bagajele.

Phillips începu să spună ceva.

— Poți să pleci, repetă mama.

Era imaginea demnității ofensate când pași maiestuos spre ușă.

— Crezi că e înțelept, Nicolette? întrebă Nevett. Majordomi buni sunt greu de găsit și măcar știam că nu ne fură din argintărie.

— Există lucruri mai importante decât argintăria! Mama era probabil furioasă la culme, căci îl repezi pe Nevett. Cum ar fi necuviința de a citi jurnalele altora!

— Domnișoara Ritter era în serviciul meu! spuse Nevett, necugetat.

— Da, ceea ce face relația mea cu ea și mai condamabilă. Jude își puse pumnii pe biroul tatălui său, se aplecă peste tăblie și îi vorbi lui Nevett chiar în față: La mine trebuia să țipi, nu la Caroline. Eu m-am purtat groaznic.

— Fiule, mai bine îmi spui toată povestea de la început. Nevett își masă fruntea, de parcă îl durea capul. Să nu omiți nimic.

Așa că Jude începu cu asasinarea lui Michael în Moricadia, participarea lui la urmărirea ucigașilor și continuă cu folosirea lui Caroline pentru a le distrage acestora atenția. Pe la jumătate, Nevett își turnă un brandy, unul pentru Jude și, îndemnat de privirea chiorășă a ducesei, unul pentru ea.

Jude îi dădu de înțeles tatălui său că scumpa lui Caroline fusese virgină când o sedusese el — și le spuse clar că el a sedus-o, căci, dacă recunoștea că ea îl legase de pat, cu siguranță ar fi răs

pe seama lui – și le explică ce rol jucaseră ea, și apoi el, în prinderea și uciderea moricadienilor.

– Așa se explică sângele de pe umărul tău și tăietura de pe față, spuse Nevett, posomorât. Ar trebui să te îngrijească cineva.

– I-am spus lui Phillips să cheme un doctor. Rănile începeau să-l doară și să palpitate, iar sângele se uscaseră și i se lipise de piele.

– Mă duc să văd dacă a venit. Mama se ridică și porni spre ușă, apoi se întoarse. Caroline și sora ei pleacă.

Jude sări în picioare și se uită lung la Caroline care trecea pe lângă el, purtând o rochie uzată și strângând în mână vechea ei valiză. Desigur, nu lua nimic altceva decât ce adusese și nu-i aruncă nici o privire.

Jude se trânti la loc pe scaun. Încurcase rău lucrurile.

– Unde se gândește să plece acum? întrebă Nevett.

– Cred că la un han.

Jude trebuia să se asigure că era un loc decent și sigur.

– Are de gând să-și ia moștenirea și să se mute cu sora ei în Franța, spuse ducesa.

– Cum naiba crede că are să facă asta? Tatăl ei n-o s-o lase să plece pe mezină. Bătrânul ăla este un ticălos zgârciob. Dacă nu poate să pună mâna pe banii domnișoarei Ritter, nu o va lăsa să plece și să fie fericită.

Nevett descria faptele așa cum le vedea.

– Ba o să o lase să plece împreună cu sora ei pentru că așa ai să-i poruncești dumneata.

Jude se ridică de pe scaun.

– De ce aș face asta? Trebuia să-mi învețe fiul și moștenitorul să flirteze și a jurat că te va însura până la sfârșitul sezonului de baluri – Nevett arătă înspre Jude – și nu văd nici o șansă să se întâmple așa ceva. Și nici pentru ea.

Mama oftă și se uită la Nevett.

– Bine! El îi aruncă o căutătură urâtă. De ce i-aș face o favoare cum ar fi să-i poruncesc tatălui ei să-și lase ficele să plece în Franța, țara unde trăiesc afurisiții ăia de barbari?

– Pentru că te rog eu.

Jude se uită în ochii tatălui său.

—Nevett va fi încântat să discute cu domnul Ritter despre fiicele lui, interveni Nicolette cu blândețe. Acum, dragă băiete, trebuie să te duci repede după Caroline, pentru că nu știi dacă e în siguranță și îmi fac griji pentru ea.

—Da, mamă.

Exact asta și plănuia Jude să facă. Era unul din lucrurile pe care îl vor femeile.

După mai puțin de o săptămână, Jude stătea pe chei și se uita la vaporul cu destinația Franța, care ridica ancora.

Caroline era pe punte cu sora ei, dar și de la distanță, Jude vedea că scumpa lui Caroline nu purta nici unul dintre darurile pe care i le trimisese. Nici colierul, nici șalul de dantelă, nici măcar mantia călduroasă care să o apere de frig în călătoria pe mare. Nici măcar o floare din buchetul lui nu îi decora baticul.

Poate că știa ce vor *majoritatea* femeilor, dar nu știa ce își dorea *Caroline*. „Timp“, îi spusese mama lui vitregă. Dar el crezuse că asta era ceva prea simplu. Caroline voia mai mult. Tot ce trebuia să facă Jude era să afle ce anume.

Pe când vaporul se îndepărta de chei, Genevieve alergă la pupa să se uite înapoi la Londra. Jude îi făcu semne, iar fata își flutură mâna cu entuziasm. Îl cunoscuse pe Jude când venea în vizită la han și mărturisise că îl place. „E păcat că sora mea Caroline nu te place, dar poate că în Franța va găsi pe cineva la fel de drăguț ca tine.“

Aceste cuvinte îl obsedau pe Jude. Voia să-i dea lui Caroline suficient timp să-i fie dor de el... Dar dacă nu avea să se întâmple așa? Dacă se îndrăgostea de un barbar de francez și se mărita cu el, lăsându-l pe Jude să-și petreacă zilele singur și nefericit?

Într-o noapte, se îmbătase și îi spusese mamei sale vitrege cât de sumbru vedea el lucrurile, iar ea, fără nici o milă, îi zisese că trebuia să se gândească la asta înainte de a o folosi pe Caroline cu atâta cruzime. Era clar că mama vorbise cu iubita lui.

Vaporul se îndepărta de țărm și Jude făcea cu frenezie cu mâna, sperând că scumpa lui Carolina va schița măcar un gest. Dar ea nu o făcu. Se uită dincolo de el. Înșfăcând-o de braț pe Genevieve,

o târî spre prova vaporului, de parcă nu mai putea să aștepte să vadă ultimele imagini ale Londrei.

Uitându-se în jurul lui, Jude văzu care era necazul. Freshie o urmărea cu privirea de pe țărm, într-o postură amenințătoare. Simțindu-se pentru prima oară cu adevărat fericit după o săptămână întreagă, Jude își scoase haina și o aruncă pe jos. Se îndreptă spre Freshie, suflecându-și mânecile. Când Freshie văzu privirea furioasă a lui Jude, începu să dea înapoi, pe urmă, uitându-se de mai multe ori în spate, o luă la fugă.

Jude nu mai dădea acum nici o para chioară pe demnitate, ținută sau regulile de conduită ale unui gentleman. Se repezi după Freshie. Îl doborî cu o lovitură fulgerătoare. Luându-l de guler, îl ridică în picioare. Zâmbindu-i în față, Jude îi spuse:

— Simt că trebuie să te vindec de regretabila tendință de a o hărțui pe domnișoara Ritter.

Și aplicându-i câțiva pumni bine țintiți, chiar reuși.

Capitolul 28

În viața unei femei, realitatea rareori corespunde cu visurile ei. De două ori o simțise Caroline pe propria piele.

O dată când ajunsese în însorita Aquitanie și își întâlni familia iubitoare și a doua oară în întunericul nopții, în brațele lui Jude.

Stătea pe un bolovan încălzit de soare nu departe de castelul familiei sale și se uita la Genevieve care urca și cobora dealurile în fugă, ocolind copacii, cu doi cățeluși grăsuți și aurii după ea. Sora ei și cățelușii semănau mult în grația lor zburdalnică, iar Caroline îi mulțumea Domnului pentru refugiul pe care i-l asigurase familia sa atât ei, cât și surorii sale.

În cele trei luni petrecute acolo, Genevieve înflorise. Crescuse vreo cinci centimetri; era acum mai înaltă decât Caroline. Se împlinise și părea să ajungă o frumusețe de fată. Flăcăul din vecini arăta deja interes pentru ea și o privea cu ochi adoratori de adolescent. Dar fata îi spuse surorii ei:

—Nu mă interesează bărbații. Doar te-au făcut atât de nefericită!

Iar Caroline fu silită să o aprobe, căci acum era aici, trăind visul pe care îl avusese de atât de mulți ani că nici nu-și mai amintea, și tot ce își mai dorea era Jude. Jude, cu ochii lui atât de albaștri, mâinile mari și aspre, rănilor căpătate pentru fratele lui, pentru dreptate și pentru ea. Jude, cu sărutările lui meșteșugite și pasiunea pe care o împărtășeau cu atâta înflăcărare.

Pe măsură ce timpul trecea, uita de felul în care o folosisese — „groaznic bărbat!” — amintindu-și în schimb felul în care se uita la ea, de parcă ar fi fost unica și adevărata lui iubire.

Încerca să-și aducă aminte cum se folosisese de ea, dar onestitatea o silea să recunoască: Jude nu era ca tatăl ei sau ca Lord Freshfield. Da. O folosisese, dar fusese — detesta să admită asta — pentru o cauză dreaptă. Și nu putuse să-i spună ce făcea, căci ar fi compromis succesul operațiunii și ar fi pierdut probabil șansa de a se răzbuna pe ucigașii fratelui său. Îi auzise explicațiile, dar nu fusese convinsă până în adâncul sufletului. Acum era și se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas în Anglia și i-ar fi acceptat cererea în căsătorie.

Caroline râse cu hohote când unul din cățeluși încercă să se cațere pe colină și se împiedică în propriile picioare, rostogolindu-se în jos. Genevieve se luă după el, îl ridică și îi sărută boticul umed.

—Vai, Genevieve! Caroline scutură din cap, dar nu o mustră. Genevieve i-ar spune că oricând era mai bine să săruți un cățel decât un băiat, iar Caroline ar trebui să fie de acord — pentru Genevieve. Împingându-și în spate boneta, Caroline își ridică fața spre soare și închise ochii. Pentru ea, numai sărutul lui Jude era bun.

Dar avea s-o uite. Era contele de Huntington, cu o sută de debutante din care să aleagă. Caroline se torturase imaginându-și că făcea dragoste cu o tânără prostituată care era ca... ea cu patru ani în urmă, când debutase. Un copil neghiob.

— Hei, Caroline! În vârful dealului, Genevieve sărea de colo-colo și cățelușii se agitau în jurul ei. Făcu un semn în jos, spre poteca șerpuită. Vine cineva!

— Cine?

Caroline rămase în picioare. Oricine era, nu cotise încă.

— Un bărbat. Ce chipeș e! Cotește spre noi! Are flori în mână!

Caroline avu senzația că Genevieve striga mai mult la el decât la ea. Cu grijă, Caroline își trase în sus boneta și își netezi fusta simplă, albastră.

— Se uită la mine! A schimbat direcția. Vine spre mine! Genevieve începu să chicotească atât de tare, încât Caroline se gândi că o să plesnească. Fug...!

Sări ca o căpriță, coborând pe celălalt povârniș al dealului și dispăru. Caroline rămase pe loc, dreaptă și țeapănă, gâfâind și uitându-se în jos, la locul unde poteca ieșea dintr-un crâng cu arbori umbroși și întrebându-se dacă, printr-o întâmplare fericită...

— Jude... șopti ea.

Arăta mai bine decât și-l amintea, ceea ce era aproape imposibil, pentru că își amintea un bărbat minunat, o întruchipare a perfecțiunii. Era înalt. Bine clădit. Fiecare fir din părul lui castaniu strălucea. Dar și mai uimitor era faptul că era îmbrăcat impecabil.

Jude se opri când o văzu și se uită la ea atât de fix de parcă ar fi vrut să-și întipărească imaginea ei pe retină pentru totdeauna. Îi plăcea mult să fie privită așa. Dar nu-i plăcea nevoia irezistibilă de se duce spre el, de a-l lua în brațe, de a se contopi cu el. Aerul dintre ei deveni fierbinte, prevestind furtună, și i se păru că vede scânteind un fulger în această zi cu soare.

Dar își învățase lecția. I se dăruise cu trup și suflet și nu primise nimic în schimb în afară de o cerere în căsătorie făcută pe un ton arrogant. Unele femei poate că nu considerau un fleac o cerere în căsătorie din partea contelui de Huntington, dar ea nu voia de la el doar căsătoria. Ci... totul.

Cu o stăpânire de sine absolut mimată, se duse spre el și întinse mâna.

— Domnul meu, ce bine îmi pare să te revăd!

Lui îi căzură florile din mână. Întinse și el mâna și, cu o siguranță care ar fi trebuit s-o facă să se înfioare, o trase în brațele lui și o sărută. Iar ea își dădu seama că nu era vorba de încredere în sine, ci de dorință. O dorință copleșitoare, disperată de a o lua, de a o gusta, de a o face din nou a lui. Și ea simțea dureros aceeași nevoie de el, așa că îi răspunse cu toată ființa ei, strângându-l, agățându-se de el, explorându-i conturul umerilor și absorbindu-i căldura trupului... până când corpurile lor se despărțiră pentru că nu mai aveau aer.

— Florile. Ochii lui albaștri, scânteietori îi explorară fața, căutând tot ce îi refuzase înainte. Mi-au scăpat florile din mână.

— Știu.

Ea admira pasiunea ce inspira o asemenea impetuositate.

— Sunt aici să-ți dau tot ce îți dorește o femeie.

— Chiar așa?

Ea zâmbi. Și asta îi plăcea.

— Guvernanta mea spune că florile sunt foarte importante pentru femei. Caroline... Îi luă fața în mâini. Nu mai pot îndura viața fără tine. Sunt mort fără tine. Trebuie să vii acasă și să te măriți cu mine.

— Oare? Se trase un pic înapoi. *Trebuie* să vin acasă și să mă mărit cu tine?

— Nu, sigur că nu. El bătea în retragere, un om cât un munte, arogant, mult prea sigur pe sine. O să faci cum vrei, așa cum ai făcut ani întregi, pentru că știu că poți să-ți porți singură de grijă. Dar aici e problema. Încercă să pară patetic. Eu nu pot să-mi port singur de grijă.

— Serios?

Îi plăcea că se aplecase. Punându-se în genunchi, el adună buchetul risipit.

— Da. Nu pot să dorm. Nu mănânc. Mă topesc pe picioare.

— Mie mi se pare că arăți bine.

— Oare?

Jude se uită în sus la ea, zâmbind cu jumătate de gură, iar ea știu că își dădea seama că soarele îi mângâia trăsăturile colțuroase și că ea îl găsea irezistibil.

– Mai spune-mi cum nu-ți poți purta singur de grijă.

Tot în genunchi, el îi oferi florile.

– Toate eforturile tale de a mă reabilita pentru a fi acceptat de înalta societate au fost inutile.

– De ce spui asta?

Luă mănunchiul de margarete rupte și crizanteme zdrobite.

– Mi-am făcut obiceiuri proaste. Nu-mi place să dansez cu nici o tânără în afară de tine. Petrec prea mult timp la grădina zoologică uitându-mă la leoaice. Își așternu o expresie necăjită pe fața lui naivă, fermecătoare. Și cel mai rău e că vorbesc singur, pentru că fără tine lângă mine, nu e nimeni care să mă înțeleagă.

Era vrăjită.

– Ridică-te, nebunule.

El aduse o ofrandă pe altarul feminității ei.

– L-am bătut măr pe Freshie.

Ea se aștepta să fie cuprinsă de spaimă ca de obicei la auzul numelui de Freshfield. Dar nu simți nimic. La un moment dat, în ultimele luni, ajunsese să creadă că se putea descurca singură cu Lord Freshfield.

Ei bine, era clar de ce. Dacă putea să intre în toiul unei lupte și să dezarmeze un bărbat, putea să facă orice.

– L-ai rănit? îl întrebă pe Jude.

– Avea amândoi ochii umflați și închiși și și-a pierdut câțiva dinți. Urechea lui n-o să mai arate niciodată la fel... Jude se ridică, își scutură praful de pe genunchi, cu o expresie feroasă pe chip. Nu trebuia să încerce să riposteze. Asta m-a scos din sărite. Sau... aproape.

– Bine. Caroline nu pretinse că îi e milă de Lord Freshfield. Sper că frumusețea i s-a dus pentru totdeauna și nu mai poate amăgi altă tânără.

– De când ducele și ducesa de Nevett au început să-i desființeze pe Freshie și oribila lui nevastă, cred că te pot asigura că influența lui în lumea bună a luat sfârșit. Se uită în jur. E pe aici cineva căruia ar trebui să i te cer de soție?

– Bunicul meu, și deja presupui că voi accepta.

Jude se așeză din nou în genunchi.

— Te rog, Caroline, mărită-te cu mine. Nu pot să-ți ofer nimic mai mult decât averea mea, titlul meu și nevrednica mea persoană, dar...

Ea o luă pe cărarea ce ducea înapoi la castel. El se ridică și porni după ea, oprindu-se drept în fața ei și obligând-o să stea pe loc și să-l privească.

— Dar promit să fiu un soț bun pentru tine, să-ți masez picioarele încântătoare și să am grijă de tine în toate felurile.

— Și care sunt astea?

Expresia lui îi spunea exact la ce se referea. Îi văzu mâinile întinzându-se încet după ea; îi simți brațele înconjurându-i spatele. O ridică doar cu un braț și o sărută. Încă o dată florile se risipiră la picioarele lor.

De această dată, dorința nebunească i se mai potolise. Nu se grăbi, depunând sărutare după sărutare pe obraji și buzele ei, necăjind-o cu limba, mângâindu-i spatele până se încordă toată și se lipi de el. Și ei îi fusese dor de el, îi visase trupul cald, parfumul, atingerea. Acum se desfăta cu plăcerea pe care o trezeau mâinile lui pricepute și se bucura de fiorii care îl străbăteau pe el. Era ca un om mort de foame căruia i se dădeau niște firimituri de la masă — ar fi vrut să înfulece întregul ospăț.

Sărutul lui deveni mai apăsător, până când ea uită de cântul păsărilor și lumina aurie a soarelui și nu mai știu nimic în afara zbuciumului interior din spatele ochilor ei închiși. Tot ce exista era dorința, a lui și a ei, care îi unea, contopindu-i. Oricât de departe trăiseră unul de celălalt și oricât de mult încercase ea s-o nege, amândoi doreau să fie împreună și nici unul din ei nu avea să fie satisfăcut până nu se uneau.

În cele din urmă, Jude o îndepărtă de el și rămase în picioare, gâfâind, cu ochi arzători. Iar ea... ea bănuia că arăta la fel de înnebunită și de răvășită. Se uită în jos la florile frumoase în culori vii, care formaseră un covor pentru pasiunea lor. Trebuia să gândească. Trebuia să fie rațională *acum*, altminteri l-ar fi luat de mână și l-ar fi dus printre copaci.

— O să iau *sigur* în seamă asta când voi lua în considerație cererea ta, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

Îl ocoli și o porni mai departe pe cărare. El o ajunsese din urmă și merseă unul lângă altul, fără să se privească, dar fiind foarte conștienți de prezența celui alt. Când reuși să vorbească, ea îi spuse:

– Trebuie să te avertizez, bunicul meu nu nutrește deloc afecțiune pentru englezi și, dacă nu insist să te iau de soț, te va refuza.

– Îți cer iertare. Deja ai făcut ce-ai vrut cu mine. Ar fi o mare lipsă de considerație din partea ta să-mi întorci spatele acum.

Pufni tare, cu un dispreț prefăcut.

– Cred că e adevărat. Îi aruncă o privire pe furiș. Te-ai îngășat?

– Dar tu? ripostă el.

– Nu.

Fu încântată să vadă că îi cade fața.

– Sperasem...

Expresia lui ironică dispăru.

– Ce ai sperat? întrebă ea, curioasă.

– Speram că, dacă nu reușesc să te conving altfel, vei fi nevoită să te măriți cu mine.

– Înțeleg. Se opri din mers. Se întoarse cu fața la el, iar seriozitatea lui trezi în ea o reacție asemănătoare. M-am tot gândit la ce s-a întâmplat între noi.

– Bun. Mă bucur că nu sunt singurul care se frământă fără încetare. Îi studie expresia. A fost un chin fără sfârșit, nu?

– Nu chiar fără sfârșit. Dar m-am întrebat ce ai tu în plus, încât m-ai sedus când nu mă interesa nici un bărbat.

– Și ai descoperit ce? întrebă el cu o reală curiozitate.

– Am hotărât să mă dăruiesc ție pentru că te credeam cel mai viril bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Nu dădeai două parale pe ce gândeau alții despre tine. Te îmbrăcai cum voiai. Ți-ai însușit maniere afectate și vorbeai fără încetare despre modă și despre Franța. Nu-i băgai în seamă pe cei care râdeau de tine și te purtai cum doreai. Știam că nu ești prost. Dar nu mi-am dat seama că purtai o mască. Credeam că așa ești. Așa că, atunci când am descoperit adevărul – își frânse mâinile, amintindu-și cât suferise – eu am fost cea proastă. Toată viața mea, am fost

fata drăguță, dar nu prea deșteaptă – iar atunci mi s-a părut adevărat.

– Nu prea deșteaptă? El îi desfăcu mâinile și se uită fix la cicatricea albă, subțire, pe care o lăsase sabia în palma ei. Eram împreună de două săptămâni. Tatăl meu, mama mea vitregă, toată înalta societate mă văzuseră luni întregi și nu descoperiseră adevărul.

– Când eram aici de un timp, când suferința nu mai era atât de recentă, m-am gândit la asta. Dar cine ar fi ghicit? Ce plan tâmpit! Să te îmbraci ca un idiot, să te porți ca un idiot doar pentru ca moricadienii să aibă încredere în tine și să îți se destăinuie.

– A fost un plan tâmpit, spuse el, supus.

Ceva – poate timpul sau doar faptul că îl avea acolo lângă ea – trebuie să-i fi redat simțul pierdut al umorului, căci îi dădu un ghiont.

– Presupun că ai să spui acum că a reușit.

– Nu, nu, n-o să zic asta, căci nu a reușit. Nu fără mult ajutor de la o cântăreață care a plătit cu viața și o altă tânără nobilă care a fost cât pe ce să fie ucisă.

Ea zări o clipă dinții dezveliți ai unui om foarte enervat. Arăta aproape ca leul de la grădina zoologică din Londra – gata să sfâșie pe cineva. Dar, când se uită iar la el, nu era decât un om obișnuit, care stătea acolo și se lăsa muștrat de ea.

– Mi-a trecut prin minte că nu aveai nici un motiv să-mi accepți cererea în căsătorie, căci nu-ți spusesem ce avantaje ai avea. Naiv cum eram, am crezut că le știi.

– Și care ar fi?

Se pomeni că nu era în stare să se uite în ochii lui, căci licărul de afecțiune era prea puternic.

– Nimic mai mult decât un bărbat care te adoră pentru curajul tău, inteligența și bunătatea ta. După ce m-am întors din Moricadia, am crezut că n-o să mai întrezăresc niciodată o rază de speranță, dar tu m-ai vindecat. M-ai făcut să privesc în viitor. Trebuie să te măriți cu mine, Caroline, să trăiești cu mine și să-mi porți copiii.

Nu mai putea să-l tachineze. Tot ce dorea era să fie cu el. Îi puse mâinile pe umeri. Știa răspunsul, dar tot întrebă:

– De ce trebuie să mă mărit cu tine?

El îi zâmbi, o sărută din nou, un sărut afectuos, pasional, plin de nesaț.

– Pentru că, scumpa mea, tu ești unica mea iubire adevărată.

Pe când vaporul se apropia de cheiul din portul Londrei, Jude o urmări pe Caroline aplecându-se peste balustradă și scoțând un țipăt încântat.

– Părinții tăi au venit să ne întâmpine! Făcu semne viguroase cuplului care stătea nemișcat și își mișca ochii în direcția vasului. Ce crezi că va zice de faptul că vrem să ne petrecem luna de miere în Franța?

Făcu o mutră lungă când rosti cuvântul, știind foarte bine ce gândea Nevett despre tot ce avea legătură cu această țară.

– Nu va sufla o vorbă! Jude o luă de mijloc și îi zâmbi, privind-o în ochi. Mai ales când îi vom spune de moștenitorul ducatului.

Obrajii lui Caroline se colorară într-un trandafiriu superb și ochii îi străluciră.

– O să-i spunem lui Nevett că, în onoarea locului unde am conceput copilul, îl vom boteza *Pierre*.

Era atât de frumoasă, așa minunată, că Jude se considera cel mai norocos bărbat din lume.

– Dacă e fată, ducele o să dea vina pe apa de băut din Franța.

– Așa va face.

Caroline chicoti amuzată.

– Mă miră că sunt pe chei. În timp ce vasul se pregătea să acosteze, Jude se mai uită o dată la părinții lui și le observă fețele serioase. Credeam că tata ne va aștepta în caleașca ducală.

– Da, îl și văd făcând asta. Ar fi mult mai potrivit pentru poziția lui socială, spuse Caroline cu umor. Dar probabil că Nicolette a insistat. Își miji ochii să și-i ferească de soare. Uită-te mai într-o parte! Nu e domnul Throckmorton?

Jude întoarse capul și se uită cu atenție.

– Da, el e. Aproape pentru sine, adăugă: Mă întreb ce vrea.

Și, cum Caroline îi ghicea lui Jude stările sufletești, îi simți acum încordarea. Punându-și mâna pe a lui, i-o strânse.

— Poate vrea să-ți descrie mai cu de-amănuntul cum a fost spânzurat Bouchard.

— E un tip îndârjit, dar nu chiar atât de neîndurător. Jude se uită la marinarii care puneau pasarela. El avea să fie prima persoană care cobora de pe vapor. Ceva nu era în regulă.

Când căpitanul le dădu încuviințarea de a părăsi vaporul, Jude o duse pe Caroline la părinții lui. Era evident că se întâmplase ceva rău, căci, deși Nevett îi strânse mâna, iar Nicolette constată uimită ce strălucire răspândea Caroline, cei doi nu zâmbeau și li se citea neliniștea în ochi. Privirea lui Jude se mută spre Throckmorton.

— Ce s-a întâmplat?

Lui Throckmorton nu-i ardea de joacă.

— Ți-l amintești pe valetul moricadienilor? Uitându-se la femei, adăugă cu tact. Acela mut?

— Da, desigur.

Jude n-ar fi putut să uite că omului i se tăiasse limba. Caroline veni mai aproape de el și îl privi îngrijorată.

— A găsit jurnalul lui *comte de Guignard* și ni l-a dat, zise Throckmorton.

Nevett și ducesa se luară de mână, iar mama avea lacrimi în ochi. Jude își imaginase amănuntele morții lui Michael. Oare urmau acum să fie dezvăluite?

— Spune-mi.

— Potrivit jurnalului, zise Throckmorton, fratele tău Michael... e în viață și e ținut prizonier în Moricadia.